Dansul pasiunii

MARY JO PUTNEY

Table of Contents

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36

Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40

MARY JO PUTNEY

DANSUL PASIUNII

Prolog

Eton, iarna lui 1794

După înmormântare a fost trimis înapoi la şcoală. Ce altceva putea face un băiat, chiar şi unul care tocmai devenise cel mai bogat copil din Marea Britanie?

Proaspătul conte de Strathmore, Lucien Fairchild, era foarte nerăbdător să se întoarcă la Eton. Acolo, alături de prietenii lui, putea să se poarte de parcă nu se schimbase nimic; de parcă atunci când avea să revină la Ashdown la sfârşitul semestrului avea să-şi găsească tatăl, mama şi sora încă în viaţă şi sănătoşi.

Desigur, ştia prea bine care era realitatea, dar nu era încă pregătit să accepte ideea morţii. Poate avea să-i fie mai uşor după ce împlinea doisprezece ani.

Până atunci purtase titlul de viconte de Maldon. Directorul de la Eton, care a ieşit în întâmpinarea trăsurii, l-a numit Strathmore, la fel ca servitorii de la şcoală care i-au luat bagajul; însă pe la spate auzise de două ori voci care îl numeau „contele orfan”. Lui Lucien i s-a strâns inima când a auzit acele cuvinte. Îl făceau vrednic de milă. Îşi ura bastonul din acelaşi motiv, însă cel puţin avea să scape de el în câteva săptămâni.

Se înserase când ajunse la internat. Îndată ce îşi scoase haina şi mănuşile, în camera lui, se duse să-şi caute prietenii, toţi cazaţi în aceeaşi clădire. Ca de obicei, se adunaseră în camera lui Rafe, care era cea mai mare şi cea mai caldă.

Lucien intră şchiopătând, fără a se mai deranja să bată. Cei trei prieteni ai lui stăteau tolăniţi în diverse poziţii. Nicholas era viconte, Rafe marchiz, iar Michael – fiul mai tânăr al unui duce, dar titlurile lor nu însemnau aproape nimic acum că Lucien devenise conte. Însă el şi-ar fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel.

Când se deschise uşa, cu toţii ridicară privirea. Se lăsă un moment de tăcere. Sigur, auziseră toţi veştile.

Lui Lucien i se strânse inima. Plin de durere şi chinuit de o singurătate care, după cum bine ştia, avea să-l însoţească pentru tot restul vieţii, avea o nevoie disperată ca prietenii săi să rămână la fel ca înainte. Nu putea îndura să-i vadă prea stânjeniţi ca să se poarte cu el aşa cum o făcuseră mereu.

Nicholas îşi lăsă cartea deoparte şi se ridică de pe locul lui de lângă foc. Sângele său ţigănesc îl făcea mai exuberant decât alţii; pentru el era un gest absolut firesc să-şi treacă un braţ pe după umerii lui Lucien şi să-l conducă lângă foc.

— Îmi pare bine că te-ai întors, spuse el vesel. Chiar la timp pentru nişte brânză coaptă.

Lucien era foarte recunoscător pentru naturaleţea prietenului său. Îl făcea să se simtă din nou ca o fiinţă umană, în ultimele două săptămâni se întrebase uneori dacă nu cumva era şi el o fantomă, asemenea celorlalţi membri ai familiei lui.

Se aşeză pe un covoraş în faţa focului, iar ceilalţi băieţi îşi lăsară şi ei cărţile. Apoi coapseră bucăţi de brânză înfipte în furculiţe lungi şi întinseră rezultatul suculent şi gustos pe felii de pâine – cina perfectă pentru o noapte rece şi umedă.

Sporovăiră pe îndelete, povestind ce se întâmplase la şcoală cât lipsise Lucien. El nici măcar nu trebui să deschidă gura, lucru care-i convenea, deoarece nu era sigur că ar fi fost în stare să vorbească din cauza nodului din gât. După o vreme, când emoţiile i se mai potoliră, reuşi să adauge şi el câte un comentariu din când în când. Şi îşi mai dădu seama, destul de mirat, că simţea foame pentru prima dată de la accident.

— Luce, am găsit în oraş o chestie care cred că te-ar amuza, spuse Rafe după ce terminară brânza. Se ridică, se duse la birou, apoi reveni cu un obiect de mici dimensiuni.

Era o ţestoasă mecanică, cu o sirenă de bronz în miniatură pe carapace. Nici măcar acea suferinţă distrugătoare nu putu stăvili curiozitatea nou-venitului.

— E o carapace de ţestoasă adevărată, nu? Răsuci dispozitivul pe toate părţile, studiindu-i lucrătura, apoi îi apăsă arcul şi o lăsă pe podea.

Broasca începu să înainteze cu greu. Cu toate că se deplasa pe rotiţe minuscule ascunse, capul şi picioarele se mişcau ca şi când chiar ar fi mers cu adevărat. Pe spatele ţestoasei, sirena cea timidă îşi mişca braţul înainte şi înapoi, aruncându-le săruturi băieţilor care o priveau.

Lucien zâmbi o clipă, înainte să fie zdrobit din nou de realitate. Primise cea dintâi jucărie mecanică de la tatăl său, care îl încurajase să le colecţioneze şi să le construiască. De la tatăl său care în acel moment zăcea în cripta familiei de la Ashdown, cu zâmbetul îngheţat pentru totdeauna. Băiatul îşi reţinu cu greu lacrimile care ameninţau să-i curgă din ochi. Ce bine ar fi fost dacă şi în realitate s-ar fi aflat pe un tărâm fermecat al sirenelor, unde nu murea nimeni niciodată!

— Rafe, eşti sigur că vrei să mi-o dai mie? întrebă el după ce îşi mai reveni. N-am mai văzut aşa ceva.

— Când o să vreau s-o văd, ştiu unde să vin, răspunse Rafe ridicând din umeri.

Ţestoasa se opri, aşa că Lucien învârti arcul şi o porni din nou. Când se consideră pregătit să facă o aluzie ocolită la ceea ce se întâmplase, rosti pe un ton coborât:

— Acum îmi spun „contele orfan”.

Se lăsă o tăcere revoltată, întreruptă de Michael:

— O poreclă detestabilă. Te face să pari un cerşetor.

Ceilalţi dădură afirmativ din cap. Lucien ştiuse că vor înţelege.

— Trebuie să găsim o poreclă mai bună înainte să se răspândească asta, spuse Rafe cu hotărâre. Luce, cum ţi-ar plăcea să te strigăm?

— Ce ziceţi de Şarpele de Strathmore? chicoti Nicholas. Sună destul de periculos.

Lucien se gândi. Un şarpe era atrăgător şi mortal. Toţi se temeau de şerpi. Şi totuşi…

— Nu e rău, dar nici tocmai bine.

— Am o idee mai bună. Michael rânji şi ridică volumul pe care îl studia. Era *Paradisul pierdut* al lui Milton. Pentru că te cheamă Lucien, Lucifer e o alegere firească.

— Perfect, exclamă Nicholas entuziasmat. Lucifer, îngerul rebel care preferă să domnească în iad decât să fie slugă în rai. Aşa blond, eşti întruchiparea Luceafărului!

— Un nume cu rezonanţă, aprobă Rafe. Eu unul cred că Milton avea o preferinţă secretă pentru Lucifer. Ca personaj e mult mai interesant decât Dumnezeu, care se poartă ca un director de şcoală mult prea sever.

— Dacă vom începe să te strigăm cu toţii Lucifer, în maximum două săptămâni toţi băieţii de la Eton o să te strige la fel. Ochii verzi ai lui Michael străluceau ca ai unui drăcuşor. Profesorii o să bombăne că e un sacrilegiu. Or să fie *furioşi*.

Lucien se rezemă de pat şi închise ochii gânditor. Poreclele erau importante; o poreclă idioată precum Plângăciosul, căpătată la Eton, îl putea urmări pe un bărbat toată viaţa. Lucifer era o poreclă puternică; o făptură care îi putea râde în faţă lui Dumnezeu ştia că nu trebuia să iubească prea mult. Iar un înger căzut, mândru şi periculos, nu plângea noaptea.

Încercă să afişeze o expresie rece şi ironică. Da, era perfect.

— Prea bine, murmură el. O să fiu Lucifer.

Capitolul 1

Londra, octombrie 1814

Trecuseră două zile, iar vremea pentru doliu se încheiase. Acum venise vremea pentru acţiune.

Deja pusese întrebările fireşti oamenilor celor mai potriviţi şi nu primise nici un răspuns convingător. În afară de propria intuiţie nu avea altă dovadă că se întâmplase ceva îngrozitor.

Iar în momentul acela intuiţia ei era infailibilă.

Slavă Domnului, măcar ce era mai rău nu se întâmplase încă. Dacă acţiona rapid putea să împiedice dezastrul, însă ce era de făcut? Nu avea la îndemână surse convenţionale de ajutor şi, cu toate că existau bărbaţi la care să apeleze, nu se putea încrede în niciunul.

Cu greu se opri din mersul haotic prin camera dezordonată, care vădea efectele căutării ei zadarnice. Trebuia să fie o femeie deşteaptă, deci venise timpul să se poarte ca atare.

Se aşeză la birou şi ascuţi vârful peniţei, îl înmuie în călimara cu cerneală şi începu să aştearnă pe hârtie ceea ce ştia deja. Întâi date, ore şi răspunsurile oamenilor pe care îi luase la întrebări. Apoi scrise teoria ei cu privire la derularea evenimentelor. Aceasta se baza în mare parte pe conversaţii de care alţii îşi aminteau doar pe jumătate, dar se potriveau cu faptele, aşa că le luase de bune. La urma urmei, nu avea alte piste.

Până îi veni în minte ce să scrie în continuare, cerneala se uscase deja pe peniţă. Cel mai important era să găsească informaţii; dacă ar fi aflat mai multe amănunte, ar fi putut identifica o soluţie.

Cu toate că aliaţii nu-i lipseau, partea cea mai grea a investigaţiei avea să cadă pe umerii ei. Nu doar pentru că abilităţile ei erau unice, ci şi pentru că nimănui, nici măcar lui Jane, nu avea cum să-i pese atât de mult ca ei.

Încet îşi dădu seama cum trebuia să acţioneze, dar se crispă când înşiră toate locurile pe care le avea de cercetat. Se profilau pericole considerabile, iar ea ştia că nu era foarte curajoasă. Însă nu avea de ales; aşteptarea pasivă era de neîndurat.

Cea mai îndrăzneaţă idee era uimitor de simplă. Pe când o punea pe hârtie se mustră că nu-i venise în minte mai devreme.

Peniţa îi plutea pe pagină în timp ce gândurile i se îmbulzeau în minte. Curând avea deja scrise toate detaliile necesare pentru a deveni altă persoană.

De fapt, era mai corect să spună că avea să devină vreo şase persoane diferite.

Capitolul 2

— Stai naibii în loc, Luminăţia Ta!

Se opri instantaneu. Lucien Fairchild, al nouălea conte de Strathmore, de profesie şeful serviciului britanic de informaţii şi din proprie voinţă o enigmă, putea recunoaşte un ucigaş de la o poştă.

Se întoarse încet spre bărbatul care îl acostase, blestemându-se că devenise atât de neglijent după terminarea războiului. Ar fi trebuit să fie mai atent. Cu toate că pe câmpurile de bătălie ale Europei lupta se sfârşise, lumea ascunsă a comploturilor, a politicii şi a puterii nu cunoştea pacea.

Se îndrepta spre casă de la club şi era târziu, trecut de miezul nopţii. Frunzele uscate pluteau peste pietrele pavajului, iar în apropiere trăsurile fremătau prin piaţa Hanover, însă Lucien era singur pe o străduţă îngropată în beznă, cu una – nu, două – siluete întunecate şi masive în faţă. Lumina ştearsă a stelelor se reflecta pe ţevile lungi ale celor două pistoale aţintite spre inima lui.

„Câştigă timp. Află pe cine înfrunţi şi de ce”, îşi aminti el.

— Ne cunoaştem de undeva, domnule? întrebă Lucien politicos.

— Nu chiar în persoană, da’ se zvoneşte că de doi ani îl cauţi pe Harry Mirkin, aşa că a venit vremea să mă prezint. Bărbatul râse dispreţuitor. Sunt dezamăgit. Se spune că te-au poreclit Lucifer pentru că eşti un diavol periculos, însă nu eşti decât un dandy alb ca zerul, prea frumuşel ca să sperie până şi un hoţ de buzunare de zece ani din East End.

— Îmi pare rău că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor. De obicei reputaţiile deformează realitatea. Lucien făcu un gest către Mirkin cu bastonul său cu mâner de fildeş. De exemplu, zvonurile te descriu drept regele lumii interlope a Londrei. Se spune că francezii te-au plătit să-i asasinezi pe liderii partidului Tory, sperând că se va prăbuşi guvernul, iar Marea Britanie se va retrage din război. Este adevărat?

— Mda, e adevărat, chicoti Mirkin cu răutate. Şi aş fi izbutit dacă n-ai fi fost Domnia Ta. Eşecul acela m-a costat o mare parte din bandă, poziţia în lumea interlopă şi cinci mii de guinee de aur pe care le-aş fi primit în caz de reuşită. Am fost norocos să scap cu viaţă.

— O plată bună pentru misiunea ta, însă un preţ derizoriu ca să-ţi trădezi ţara, murmură Lucien. Voiam să dau de tine, dar nu pot să zic că m-am străduit prea mult. Am avut lucruri mai importante de făcut.

— Mare greşeală faci de mă socoteşti neînsemnat!

— Da, se pare că te-am subestimat. Lucien se juca alene cu bastonul, slăbind pe ascuns mânerul. Ai reuşit să dispari cu totul. În ce canal ai stat ascuns?

Adversarul său scuipă pe trotuar.

— Am fost în mizeria de Dublin, şi asta din vina ta. M-am întors să iau ce-i al meu şi o să încep cu uciderea lordului Lucifer, care îşi bagă nasul în lucruri care nu-l privesc.

— Sunt sigur că reputaţia ta va înflori când se va afla că ai avut nevoie de ajutor ca să ucizi un om neînarmat, comentă Lucien sec.

Mirkin îi făcu un semn tovarăşului său musculos, care stătea la vreo doi metri mai departe.

— Fratele meu Jimmy n-o să mă dea de gol. Tot ce se va afla e că eşti mort şi că eu te-am trimis pe lumea ailaltă. Tonul lui era veninos. Imploră-mă să te las în viaţă, Strathmore. Vreau să te văd târându-te ca un şarpe ce eşti.

Încordat ca un resort, Lucien rosti calm:

— Cum spui tu, Harry. Vrei să cad în genunchi?

Îi zări zâmbetul scurt, de prădător, printre dinţi.

— Da, mi-ar plăcea. Dacă te târăşti cum trebuie, poate m-aş îndura să te omor repede. Altfel îţi trag două gloanţe în stomac şi o să te chinui câteva săptămâni.

Mirkin coborî uşor pistolul, aşteptând umilirea duşmanului său. În timp ce era cu garda jos, Lucien se aruncă precum o felină asupra lui Jimmy. Era o manevră riscantă, însă dacă avea noroc îl făcea pe Jimmy să-şi greşească ţinta, iar pe Mirkin să nu tragă de teamă să nu-şi lovească fratele.

Câştigă, însă la mustaţă; când bărbatul mai masiv se năpusti asupra lui, pistolul i se declanşă. Glonţul trecu chiar pe lângă capul lui Lucien, iar praful de puşcă îi arse uşor obrazul.

Ignorând explozia asurzitoare, contele sări în spate şi scoase mânerul bastonului, dând la iveală lama strălucitoare şi ascuţită a unei săbii. Apoi o prinse cu ambele mâini şi o direcţionă fix spre bărbatul care cădea peste el.

O secundă mai târziu, Jimmy intra în lamă cu un impact care îl făcu pe Lucien să vibreze din toate încheieturile. Bărbatul scoase un ţipăt cumplit care se termină la fel de repede pe cât începuse. Apoi toată greutatea corpului său căzu peste Lucien, ţintuindu-l la pământ.

Înainte să apuce să se elibereze, îl auzi pe Mirkin urlând:

— Criminal nenorocit ce eşti! îşi întoarse pistolul şi îl lovi pe Lucien cu el în cap, apoi îşi retrase braţul să repete lovitura. Pentru asta o să te omor încetul cu încetul.

Durerea explodă în tot creierul contelui. Încercând cu o hotărâre de fier să rămână conştient, pufni:

— Dacă reuşeşti, cel puţin m-ai omorî cinstit.

Când Mirkin se retrase câţiva paşi ca să-l lovească cu piciorul, Lucien se descotorosi de cadavrul masiv al lui Jimmy şi i-l împinse adversarului său peste glezne, apoi sări în picioare. Pierdu câteva clipe preţioase încercând să-şi elibereze şi sabia, dar era înfiptă prea bine în

pieptul defunctului. Trebuia să-l înfrunte pe Mirkin cu mâinile goale.

— Eşti un ticălos viclean, nu-i aşa? Mirkin ridică pistolul. O să te împuşc aşa cum trebuia să fac de la bun început. Nu apucă să apese trăgaciul, că Lucien ridică un picior şi îi lovi arma. Pistolul zbură prin beznă şi ateriză cu un sunet metalic. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu pot să te împuşc o să-ţi smulg capul de pe umeri cu mâinile goale, porc blestemat! urlă Mirkin, năpustindu-se într-un atac care îi doborî pe amândoi la pământ.

Lucien se chinui să se elibereze din strânsoarea aceea letală, dar Mirkin îşi începuse cariera de răufăcător ca hoţ pe docurile londoneze şi încă avea forţa brută şi dimensiunile unui hamal. Îl ţintui pe Lucien pe pavaj, apoi îşi prinse mâinile în jurul gâtului său şi strânse cu toată puterea, lăsându-l fără aer, cât pe ce să-i zdrobească traheea.

Simţind cum i se întunecă vederea, contele se împinse în faţă ca să-şi dezechilibreze atacatorul, apoi îl lovi cu genunchiul în vintre. Mirkin se strânse instinctiv de durere, dându-i lui Lucien şansa să se elibereze. Sări în picioare cu iuţeala unei pantere şi îşi prinse adversarul de cap pe la spate, frângându-i gâtul cu o singură smucitură.

După acea pocnitură sinistră, totul rămase tăcut, nu se mai auzea decât respiraţia accelerată a lui Lucien. Lăsă trupul fără vlagă al lui Mirkin să cadă la pământ, apoi făcu un pas în spate şi îşi şterse sudoarea de pe frunte cu încheietura mâinii.

— Într-un fel mi-ai făcut o favoare, Harry, gâfâi el. Nu-mi place să omor cu sânge-rece, însă dacă trebuie să-mi apăr pielea nu simt nici o remuşcare.

Se zăreau venind câţiva locuitori din vecinătate, atraşi de sunetul pistolului lui Jimmy. Trecuseră probabil trei sau patru minute de când îl acostaseră Mirkin şi fratele lui.

Suficient cât să ucidă doi oameni.

Apărură vreo şase bărbaţi cu felinare. Unul dintre ei, o cunoştinţă de-al lui Lucien pe nume Winterby, începu să strige:

— Dumnezeule, Strathmore este rănit. Chemaţi un doctor, vă rog!

Lucien privi în jos şi văzu că pelerina de culoarea pielii de căprioară era colorată în roşu.

— Nu e nevoie, sângele acela nu e al meu.

— Ce s-a întâmplat?

— M-au atacat doi tâlhari. Lucien se aplecă şi îşi ridică pălăria. Acum că primejdia trecuse, tremura tot. Fusese cât pe ce.

— E uimitor să vezi că nu eşti în siguranţă nici măcar în Mayfair, observă cineva cu indignare.

Un bărbat slab care îngenunchease să cerceteze trupurile îi aruncă lui Lucien o privire ciudată:

— Sunt amândoi morţi.

— Din fericire am avut sabia cu mine. Lucien îşi recuperă cele două componente ale bastonului. După ce şterse lama pe mantia deja distrusă, o vârî din nou în teacă.

Tipul cel slab îl privi pe Mirkin; ochii acestuia se holbau cu o privire de sticlă, iar gâtul era îndoit într-un unghi ciudat, aproape imposibil.

— Da, aţi avut noroc, remarcă el sec.

— Nu e de mirare că i se spune Lucifer, murmură altă voce.

— Hai la mine acasă să bei un coniac până apare magistratul, propuse Winterby, ridicând glasul ca să acopere comentariul.

— Mulţumesc, însă locuiesc în apropiere şi prefer să mă duc acasă. Magistratul mă poate interoga acolo.

Mai privi o dată trupurile celor doi bărbaţi care încercaseră să-l ucidă. Ce viaţă ciudată ducea, în care treburi uitate din trecut puteau apărea în orice moment să-l distrugă! Dacă Mirkin n-ar fi simţit nevoia să se explice, pe lespezile reci ar fi zăcut Lucien, nu el.

Contele se întoarse obosit spre Hanover Square, însoţit de unul dintre lacheii lui Winterby, care ducea un felinar. Atacul îi amintise că venise vremea să se ocupe şi de alte treburi neterminate. Harry Mirkin fusese doar un instrument în mâinile unui personaj mai puternic, un agent de-al lui Napoleon care lucra împotriva Marii Britanii de ani de zile. Lucien îl supranumise Fantoma, pentru că stătea mereu în umbră în timp ce îşi punea la cale nelegiuirile.

După abdicarea lui Napoleon din primăvară, Strathmore monitorizase cu mare atenţie manevrele complicate care se desfăşurau pe marginea Congresului de la Viena. Acea preocupare fusese mai urgentă decât găsirea Fantomei, însă Congresul decurgea conform aşteptărilor, aşa că venise momentul să-l distrugă pe spionul ale cărui activităţi prelungiseră războiul şi puteau complica pacea.

De unde să înceapă? Potrivit indiciilor, Fantoma era un englez de condiţie bună, posibil chiar un cunoscut de-al lui Lucien. Trebuia să analizeze puţinele dovezi pe care le avea, să adauge un strop de instinct, apoi să elaboreze un plan de capturare a trădătorului.

Lucien urcă treptele casei sale cu un zâmbet ironic. Nici măcar o fantomă nu putea scăpa de Lucifer.

Capitolul 3

Era momentul potrivit pentru o spargere. Oaspeţii castelului Bourne beau şi se distrau în salonul de la parter, iar valeţii lor nu erau mai prejos în aripa servitorilor; Kit Travers era mai pregătită ca niciodată.

Îşi şterse mâinile umede pe materialul mohorât al fustei, spunându-şi că era Emmie Brown, cameristă, conştiincioasă şi nu prea deşteaptă. Boneta ei pleoştită accentua acea imagine şi, în plus, avea avantajul că-i ascundea faţa. Nimeni nu şi-ar fi dat seama că nu era ceea ce părea a fi.

Luă vasul de încălzit într-o mână şi o lampă în cealaltă şi ieşi din zona sigură a scărilor din spate, apoi intră pe coridorul vestic de la etaj. Lumina mişcătoare a lămpii scoase la iveală vreo douăsprezece uşi identice.

Din fericire, obiceiul acelei case era să se pună un bilet cu numele ocupantului lângă uşa fiecărei camere de oaspeţi. Probabil pentru a facilita traficul nocturn ilicit. Kit auzise odată de un musafir care, aflat în căutarea amantei, dăduse buzna pe o uşă strigând: „Lady Lolly e pregătită pentru Marele John?”, dar constatase că intrase din greşeală în camera episcopului de Salisbury, un bătrân de şaptezeci de ani. Aproape că-i veni să râdă la amintirea acelei poveşti.

Îşi adună gândurile îndată ce ridică lampa şi citi primul nume. Domnul Halliwell. Din câte ştia ea, nu era membru al Clubului Diavolilor, aşa că trecu la uşa următoare. Sir James Westley. El era pe listă, aşa că lăsă jos lampa şi răsuci clanţa şovăind. Uşa se deschise.

Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, intră şi încercă să se poarte ca şi când ar fi avut tot dreptul să fie acolo. Din fericire însă, camera era goală. Lăsă vasul pentru încălzit pe şemineu, apoi începu să caute prin grămada de haine.

După cum i-o arăta îmbrăcămintea, Westley era corpolent şi avea gusturi de dandy. Căută rapid în veşmintele atârnate, mai ales în buzunare, dar nu găsi nimic care să-i atragă atenţia. Apoi scoase pe rând toate sertarele cu lenjerie. Nimic.

După ce se asigură cu o privire rapidă că pusese toate lucrurile la locul lor, închise şifonierul şi se duse la birou. Mai multe scrisori erau vârâte într-un dosar de piele. Conştientă că trecea timpul, le răsfoi în grabă. Din nou, nimic relevant.

Când nu-i mai rămase nimic de căutat, trecu vasul fierbinte peste cearşafuri, apoi plecă. În următoarea cameră era cazat onorabilul Roderick Harford. Excelent; fondator al Clubului Diavolilor, era unul dintre oamenii care o interesau cel mai mult.

Mai secretos ca Westley, îşi încuiase uşa. Kit privi şi în stânga şi în dreapta ca să se asigure că n-o vedea nimeni, apoi scoase o cheie care

se potrivea în încuietorile simple de la majoritatea camerelor din castelul Bourne. Dacă o descoperea cineva, avea să pretindă că găsise uşa deschisă, sugerând că broasca nu funcţionase.

Cheia se întoarse cu un mic clinchet. Intră în cameră şi începu aceeaşi căutare sistematică pe care o desfăşurase în camera lui Westley. Harford era mult mai înalt decât celălalt bărbat şi mult mai neîngrijit în privinţa garderobei, cu pete de tutun pe lenjerie. Ar fi trebuit să-şi concedieze valetul.

Cât timp trecuse? Din moment ce toţi oaspeţii petrecuseră o zi epuizantă la vânătoare, probabil doreau să se retragă devreme. Îşi trecu agitată palmele printre teancurile de lavaliere împachetate. Of, dacă ar fi ştiut măcar ce căuta!

Nici acum nu găsi nimic interesant. În cele din urmă descoperi o carte mare, cu legătură scumpă, intitulată *Concupiscentia,* sub un teanc de cămăşi în sertarul de jos. O deschise, apoi se schimonosi. Se părea că Onorabilul Roderick avea o înclinaţie pentru gravuri obscene foarte deocheate. Trebuia clar ţinut sub supraveghere.

Se îndrepta spre birou când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Preţ de o clipă îngrozitoare avu senzaţia că i se oprise inima în loc. Uşa nu era încuiată, însă bărbatul începu să forţeze cheia, încercând să deschidă ceea ce era deschis deja. Paralizia ei de moment dispăru; imediat se întinse după vasul de încălzit, apoi dădu deoparte cuvertura de pe pat. Când onorabilul Roderick Harford intră în cameră, era deja în mijlocul activităţii nevinovate de a trece vasul fierbinte peste aşternuturi.

În persoană era chiar şi mai masiv decât dăduseră de înţeles hainele lui.

— Ce faci aici, fato? horcăi el cu limba împleticită de băutură. Camera mea era încuiată.

— Era deschisă, domnule, răspunse ea cu un accent puternic de ţară. Apoi continuă, lăsându-şi umerii în jos: Dacă nu doriţi să vă încălzesc patul, domnule, mă retrag.

— Probabil nenorocitele astea de încuietori sunt aici de pe vremea când Henric al VIII-lea a desfiinţat abaţiile. Candover ar trebui să le înlocuiască, mormăi Harford cu dispreţ. Închise uşa şi traversă camera cu paşi nesiguri. Nu pleca, fato. E o noapte rece şi, dacă stau să mă gândesc, mi-ar prinde bine nişte căldurică în pat.

Speriată de lucirea din ochii bărbatului, Kit se feri în lături când el întinse mâna s-o apuce.

— Plec, domnule. Alergă spre uşă.

— Nu aşa repede, drăguţo. O prinse de încheietură şi o trase s-o oprească. Eşti o fetişcană slăbuţă, dar merge pentru un dans rapid sub pătură.

Spaima i se citea pe toată faţa. Kit, în lacrimi, se zbătu să scape.

— Vă rog, domnule, sunt o fată cuminte.

— O să primeşti o guinee de aur pentru asta, spuse el cu o veselie beată. Poate chiar două dacă faci treabă bună să-mi ţii de cald. Se repezi s-o sărute, oripilând-o cu mirosul dezgustător de băutură. Ştia că era inutil să se lupte cu un bărbat care era de două ori cât ea. Se strădui să se liniştească, dar îşi păstră gura închisă ca să evite să-i atingă limba. Mult mai bine drăguţo, bolborosi Harford, luând nemişcarea ei drept acceptare, apoi o pipăi pe sân. Ia arată-mi cât de caldă eşti.

Ea profită că slăbise strânsoarea şi se eliberă, reuşind să ajungă până la uşă. Deja străbătuse jumătate de coridor când o prinse din nou.

— Îţi place să te joci, nu-i aşa? spuse el vesel. Eşti mai jucăuşă decât pari.

Speriată, începu să se zbată violent la pieptul lui, reuşind să-l dezechilibreze. Bărbatul se prinse de ea ca să nu cadă şi o târî la podea împreună cu el. Sfârşiră întinşi pe prag, cu capul pe coridor. Kit încercă să-şi recapete răsuflarea, moment în care Harford o trase de corset, sfâşiindu-l până aproape de talie.

— M*ult* mai frumos decât credeam, murmură el răguşit. Poate că o să-ţi dau chiar cinci guinee.

Se temuse de multe lucruri în acea noapte, însă nici măcar nu-i trecuse prin cap că putea fi violată pur şi simplu de un bărbat care nici măcar nu-i ştia numele. Începu să strige îngrozită, însă el îşi lipi gura de a ei.

Brusc, greutatea lui dispăru, iar Kit putu din nou să respire. Deasupra ei auzi o voce rece:

— Domnişoara nu pare interesată, Harford.

Tânăra ridică privirea şi văzu un bărbat înalt şi blond care îl lipise de zid pe atacatorul ei. Cu toate că nou-venitul cel elegant nu părea să pună presiune asupra lui, Harford nu se putea mişca.

— Vezi-ţi de treaba ta, gâfâi acesta, încercând fără succes să se elibereze din strânsoarea blondului. Este o cameristă, nu o domnişoară. N-am întâlnit niciodată o servitoare care să nu fie flatată când un gentleman vrea s-o călărească.

— Cred că tocmai ai întâlnit una. Era ceva dacă-şi exprima acordul, însă nu e bine să le violezi pe slujnicele gazdei tale, continuă necunoscutul cu reproş. Candover o să fie supărat dacă faci asta, şi ştii cât de bun ţintaş e.

Cuvintele ajunseră până în creierul înecat în băutură al lui Harford.

— Cred că ai dreptate, spuse el cu ranchiună. Nu merită să mă bat în duel pentru o servitoare sfrijită. Blondul îl eliberă, apoi bărbatul se retrase în camera lui cu un căscat. Noapte bună, Strathmore.

Kit îngheţă. Doamne, Dumnezeule, salvatorul ei era Lucien

Fairchild, contele de Strathmore! Un bărbat căruia i se spunea, în şoaptă şi după o privire în toate direcţiile, Lucifer. El şi mai mulţi dintre prietenii săi dezmăţaţi erau cunoscuţi sub numele de îngerii Căzuţi. Nu ştiuse că era şi un Diavol.

Şi totuşi îi oferi mâna ca un gentleman.

— Sunteţi bine, domnişoară?

— D… da, domnule, bâigui ea, întrebându-se dacă nu cumva scăpase de un necaz ca să dea peste unul şi mai mare, apoi îi luă mâna şi se ridică.

Când îl privi în ochi, simţi un nou şoc. La fel ca tizul său, Lucifer, contele avea o strălucire aparte. Dacă viciul îl ruinase, cu siguranţă asta nu se vedea pe chipul lui, însă ochii lui verzi-aurii reflectau oboseala unui bărbat care cunoscuse flăcările iadului. Speră să nu fie el duşmanul, deoarece ar fi fost un adversar mortal.

— Cum te cheamă? întrebă el, strângându-i şi mai tare mâna.

— Kit, răspunse ea automat, căci era prea tulburată, apoi îşi aminti că se angajase acolo sub numele de Emmie Brown. Furioasă că-şi dezvăluise numele adevărat, încercă să-şi repare greşeala printr-o bâlbâială: Kit… Kitty, domnule.

— Poate că totuşi meriţi să se bată în duel pentru tine, Kitty, remarcă el, măsurând-o cu privirea. Dându-şi seama că sfâşierea corsetului îi dezvelise aproape complet un sân, se strădui înfiorată să se acopere cu o bucată de material. El îi dădu drumul imediat. Revenind la răceala de mai devreme, continuă: Du-te să bei o cană de ceai şi mergi la culcare, Kitty. Tragi un pui de somn şi îţi revii.

— Încă n-am terminat treaba, domnule, replică ea, deşi nu-şi dorea nimic mai mult decât o clipă de odihnă.

— Ceilalţi oaspeţi pot dormi şi în aşternuturi neîncălzite în noaptea asta. Îi explic eu ducelui şi nu vei fi pedepsită. O măsură din nou cu privirea. Spune-i menajerei să trimită pe cineva mai în vârstă să facă asta când mai vin oaspeţi la vânătoare. Acum du-te, Kitty. Şi pentru binele tău, învaţă să-ţi ascuţi ghearele.

Fericită că i se dădea liber, plecă fruntea şi o tuli ca o fetiţă care tocmai fusese speriată rău. Iar pentru asta nici nu-i trebui vreun talent de actriţă. Dispăru după colţul coridorului şi se adăposti în spatele uşii care ascundea scara servitorilor.

Odată ce se află în siguranţă, se aşeză pe treapta cea mai de sus şi îşi îngropă chipul în mâinile tremurânde. Mai rămăseseră vreo şase bărbaţi ale căror camere ar fi trebuit cercetate, însă nu îndrăznea să continue. Se părea că grupul de jos se retrăgea, iar dacă ar fi întâlnit alt oaspete aţâţat, risca să nu aibă acelaşi noroc a doua oară.

Furioasă, se mustră că realizase atât de puţin. Sperase să afle ceva care să-i uşureze căutarea, dar avusese nevoie de mai multe zile ca să reuşească să se angajeze cameristă, iar petrecerea de vânătoare era pe

sfârşite. A doua zi toţi oaspeţii aveau să plece, iar ea nu obţinuse nici o informaţie.

Se ridică în picioare, simţind zgârieturile pe care le căpătase când se lovise de podea. Putea să plece încă din acea seară, căci nu rezolvase nimic. Emmie Brown, camerista fără succes, urma să dispară, iar menajera avea doar să mormăie despre cât de greu e să faci rost de ajutoare de încredere şi să spună că nu e mare pagubă.

Când urcă scările întunecate spre cămăruţa din mansardă în care nu dormise niciodată, Kit jură că data următoare avea să se descurce mai bine.

Nu avea de ales, căci eşecul era inacceptabil.

În timp ce străbătea coridorul spre camera lui, Lucien se gândi la capriciile naturii. Camerista era o fată simplă de la ţară, o inocentă vulnerabilă deloc isteaţă şi cu umerii înclinaţi ai cuiva care se ruşinează de propria înălţime. Şi totuşi, preţ de o clipă, îi văzuse chipul din profil şi remarcase că avea puritatea unei efigii de pe o monedă grecească. Poate că asta îl atrăsese pe Harford. Nu, libidinosul acela probabil nu remarcase; onorabilul Roderick nu ştia să facă diferenţa.

Lucien şi-o alungă din minte pe cameristă şi intră în dormitorul său. Îşi scoase lavaliera şi se aplecă să facă focul. Apoi se aşeză într-un balansoar şi privi flăcările joase, în timp ce mintea lui întorcea pe toate părţile un amalgam întâmplător de date, încercând să găsească o logică. Nu înainta deloc, aşa că se simţi uşurat când auzi un ciocănit uşor în uşă.

— Intră, spuse el.

Nu rămase deloc surprins să vadă că musafirul său era ducele de Candover. Nu avusese ocazia să schimbe prea multe cuvinte cu gazda în timpul vânătorii. Ducele intră cu două pahare şi un urcior la braţ.

— Erai atât de ocupat cu analizatul celorlalţi oaspeţi, încât abia te-ai atins de vin, aşa că m-am gândit că poate vrei nişte coniac înainte să te culci.

— Foarte frumos din partea ta, Rafe, chicoti Lucien. Presupun că vrei să afli şi de ce ţi-am cerut din scurt să inviţi o asemenea adunătură la castelul Bourne.

— Luce, mereu sunt bucuros să-mi pun splendoarea ducală la dispoziţia ta, dar, trebuie s-o recunosc, sunt curios să ştiu ce pui la cale de data asta. Ducele turnă coniac pentru amândoi, îi întinse un pahar, apoi se aşeză într-un fotoliu de cealaltă parte a focului. Pot să te ajut şi altfel în cercetarea pe care o faci?

Lucien şovăi, gândindu-se cât de mult să divulge. Când fusese necesar, îşi implicase vechii prieteni, inclusiv pe Rafe, în reţeaua lui de informaţii secrete, însă niciodată nu o făcuse fără un motiv

întemeiat.

— De data asta nu, eşti prea respectabil. Ar părea ciudat să faci mai mult decât să-i inviţi la o partidă de vânătoare pe oamenii care mă interesează. Şi că veni vorba, îţi mulţumesc că m-ai ajutat. Faptul că le-am făcut rost de invitaţii la faimosul castel Bourne mi-a îmbunătăţit imaginea printre Diavoli.

— Clar, spuse Rafe, fluierând uşor. Mă întrebasem de ce anume mi-ai cerut să-i invit pe indivizii ăia. Toţi sunt în Clubul Diavolilor. Ce te face să-l supraveghezi? Credeam că e doar o adunătură de dezmăţaţi cărora le place să se creadă moştenitorii spirituali ai Clubului Flăcările Iadului, fiind însă destul de inofensivi.

— În mare parte aşa este, aprobă Lucien. Cei mai mulţi sunt tineri cărora le place să ducă o viaţă strălucitoare, la limita pericolului. După un an, doi, cei mai mulţi se satură de comportamentul destul de copilăresc al grupului şi-l abandonează. Însă există un cerc intern al Discipolilor care e posibil să folosească băutura şi femeile ca să ascundă activităţi mai puţin acceptabile. Făcu o grimasă. Ceea ce înseamnă că în viitorul apropiat voi petrece mult timp alături de nişte oameni cu interese destul de limitate.

— Oaspeţii mei sunt Discipoli?

— Cred că majoritatea sunt, însă e greu să-mi dau seama cu siguranţă, răspunse Lucien încruntându-se. Păcat că nu a venit şi fratele lui Roderick Harford, lordul Mace. Am impresia că ei doi, împreună cu vărul lor, lordul Nunfield, sunt coloana vertebrală a organizaţiei. Trebuie să câştig aprobarea lui Mace ca să fiu primit în grup.

— Chiar nu-l ştii pe Mace? Aş fi zis că nu e niciun membru al lumii bune din Londra pe care să nu-l cunoşti.

— Nu chiar, însă mă străduiesc. Eu şi Mace ne ştim de la distanţă, nu e genul de om pe care mi l-aş face prieten. Bănuieşte pe toată lumea, mai ales pe mine.

— Şi are dreptate să o facă, zâmbi Rafe. Presupun că sunt şi implicaţii politice, altfel nu ai cerceta grupul.

— Ai dreptate. Cel puţin un oficial al guvernului a fost şantajat cu ceva ce s-a întâmplat în timpul unei orgii a Diavolilor. Din fericire a avut inspiraţia să vină la mine, dar poate mai sunt şi alte victime care n-au făcut-o. Lucien studie coniacul din pocal. Mai am motive să cred că un membru al grupului le vindea informaţii francezilor.

Rafe îşi încruntă sprâncenele negre.

— Urât dacă e adevărat, însă acum că Napoleon nu mai e, spionul nu prea mai constituie o ameninţare.

— În timpul războiului, unul dintre agenţii mei din Franţa a murit pentru că un bărbat din Londra i-a dezvăluit identitatea în faţa poliţiei lui Napoleon. Şi au mai fost şi alte nenorociri. Lucien îşi îngustă

privirea. Războiul s-a terminat, dar eu nu sunt încă pregătit să iert şi să uit.

— Dacă vinovatul este un Diavol, atunci ar face bine să spere că va primi ajutor din infern, se amuză ducele. Chiar şi aşa, o să te ajut să câştigi.

— Desigur, spuse Lucien vesel. Ca lider al îngerilor Căzuţi, am întâietate la ajutorul diabolic.

Rafe râse, apoi bărbaţii se relaxară într-o tăcere plăcută. În vreme ce urmăreau flăcările, ducele întrebă:

— Te-ai întrebat vreodată câte kile de brânză am fript la astfel de focuri când eram la şcoală?

— Nu pot să spun că am reflectat la asta, chicoti Lucien, însă acum că ai pus problema n-o să mai pot dormi pentru că o să stau să calculez.

— Ţi se pare obositor să cauţi mereu răspunsuri? se interesă Rafe, devenit brusc serios.

— Foarte, răspunse Lucien sobru.

— Un singur om nu poate salva lumea, indiferent cât de mult se străduieşte, rosti ducele după o tăcere lungă.

— Însă asta nu înseamnă că nu trebuie să încerce, Rafael. Lucien îi aruncă prietenului său o privire crispată. Problema cu prietenii vechi e că ştiu prea multe.

— Aşa este, admise Rafe împăciuitor. Iar ăsta e şi un avantaj.

— Pentru prietenie. Lucien ridică paharul, apoi luă o gură de coniac. Era ironic faptul că el şi cei mai buni prieteni ai lui de la Eton primiseră porecla de îngeri Căzuţi când ajunseseră la Londra după ce absolviseră la Oxford; cu excepţia lui Lucien, toţi erau bărbaţi onorabili. Când tragedia îi zdruncinase viaţa din temelii, ceea ce îl salvase fusese veselia lui Nicholas, acceptarea calmă a lui Rafe, loialitatea hotărâtă a lui Michael. Dacă n-ar fi fost ei, singurătatea şi suferinţa l-ar fi consumat.

Ştia ce noroc incredibil avea cu prietenii săi. Nu era vina nimănui că nici măcar o amiciţie profundă nu putea alina complet un suflet care fusese sfâşiat în două.

Îşi goli paharul amintindu-şi de întâmplarea de pe coridor.

— A trebuit să-l iau pe Roderick Harford de pe una dintre cameristele tale, o fată pe nume Kitty. Voia să-i extindă îndatoririle într-o direcţie care nu prea părea să o încânte.

— Harford e un mârlan, spuse Rafe, strâmbându-se cu dezgust. Sper că nu-mi vei mai cere să-l invit aici; asta s-ar putea să cam întreacă limitele prieteniei. Fata e bine?

— Speriată, însă nu rănită. I-am spus să-şi ia liber şi să se ducă să se odihnească, promiţându-i că o să-ţi explic eu.

— Foarte bine. O să vorbesc de dimineaţă cu menajera să mă asigur

că fata nu e pedepsită pentru neîndeplinirea sarcinilor de muncă. Rafe se ridică în picioare, căscând. Pleci mâine cu ceilalţi sau mai rămâi câteva zile?

— O să mă întorc Ia Londra. Am un drum lung de parcurs ca să devin un Diavol adevărat.

— Ei, nu ştiu ce să zic. Gândeşte-te la primul an în care am ajuns cu toţii la Londra.

Râseră amândoi, apoi Rafe ieşi. Lucien continuă să privească focul. Era un bărbat căruia nu-i plăceau excesele, aşa că nu îl încânta prea mult ideea să se infiltreze printre Diavoli. Şi totuşi nu avea de ales. Cu toate că îi spusese lui Rafe adevărul, trecuse sub tăcere faptul că instinctele sale rafinate de vânător erau în plină alertă.

Clubul Focul Iadului, care activase în urmă cu vreo cincizeci de ani, fusese renumit pentru desfrânarea sa şi pentru membrii săi aleşi, printre care se numărau mulţi dintre cei mai influenţi bărbaţi din Anglia. Fusese înfiinţat de Sir Francis Dashwood, un om foarte bogat şi de o depravare plină de inventivitate. Membrii clubului aduseseră viciul pe înălţimi noi şi, în acelaşi timp, îşi bătuseră joc de religie şi se implicaseră în jocuri politice cu consecinţe extinse. Dacă nu ar fi fost Clubul Focul Iadului, probabil coloniile americane nu s-ar fi revoltat şi nu şi-ar fi declarat independenţa.

Diavolii din prezent nu aveau asemenea pretenţii exaltate. Teoretic erau doar o adunare veselă de beţivi şi afemeiaţi, cu aproape nimic diferită de zeci de alte grupuri asemănătoare. Totuşi, Lucien simţea că în spatele faţadei se ascundea ceva malefic şi era decis să afle ce anume.

Păcat însă că nu-i plăceau orgiile.

În dimineaţa următoare, marea sală a castelului Bourne era foarte zgomotoasă, căci oaspeţii şi servitorii lor se pregăteau de plecare. La adăpostul larmei generale, ducele îi spuse lui Lucien:

— Am întrebat-o pe menajeră de camerista aceea. Se pare că Harford m-a costat o servitoare – era prima zi de slujbă a fetei şi a speriat-o atât de rău, că a fugit în toiul nopţii.

Lucien se gândi la aerul de vulnerabilitate al fetei.

— Părea timidă. Sper să aibă inspiraţia să-şi caute următoarea slujbă într-un loc mai liniştit. Poate în casa unui vicar.

— Iată însă un lucru ciudat: potrivit menajerei, numele fetei era Emmie Brown, nu Kitty.

— Poate este vorba de două fete diferite? întrebă Lucien suprins.

— Nu, Emmie Brown era cu siguranţă camerista de care mi-ai zis, iar în casa asta nu lucrează nici o Kitty.

Lucien ridică din umeri.

— Poate că asta e o poreclă din copilărie, iar fata s-a recomandat

aşa pentru că era prea speriată.

Era o explicaţie plauzibilă. Şi totuşi, în timp ce se îndrepta spre Londra, se trezi nu o dată cu gândul la fata cu două nume. Îi dădea un aer de mister, iar lui nu-i plăceau misterele.

Capitolul 4

Pasul următor în campania de integrare în rândul Diavolilor avu loc în seara de după întoarcerea lui la Londra, când se duse la o tavernă pe nume Coroana şi Vulturul, unde grupul se aduna să chefuiască în fiecare lună. Roderick Harford îl invitase şi îi spusese că va veni şi fratele lui, lordul Mace.

De sus cădea o ploaie rece, iar Lucien fu fericit să intre la căldura plină de fum a tavernei. Salonul din faţă era plin de muncitori îmbrăcaţi prost. După ce aruncă o privire la hainele scumpe ale lui Lucien, barmanul făcu un semn cu degetul mare peste umăr:

— Prietenii dumneavoastră cei bogaţi sunt acolo.

Când traversă sala spre capăt, Lucien fu întâmpinat de hohote de râs. Diavolii erau în toane bune.

Se opri în prag ca să analizeze încăperea. Era prima lui venire Ia Coroana şi Vulturul. La lumina focului şi a câtorva lumânări, atmosfera i se păru primitoare în acea seară rece. Vreo doisprezece bărbaţi stăteau la mese cu halbele în mână. Cei mai mulţi erau tineri, însă printre ei se aflau şi câţiva mai în vârstă.

Mai era şi o femeie, o chelneriţă vioaie care glumea cu clienţii. Înaltă şi voluptuoasă, avea chipul sulemenit din belşug şi o claie ciufulită de bucle roşii ţipătoare care se răzvrăteau de sub bonetă. Chipul ei frumos era scos în evidenţă şi de şorţul legat în jurul unei talii remarcabil de subţiri.

Însă ceea ce îi atrăgea pe bărbaţi era accentul ei cockney. Când un tânăr o întrebă cu reproş în glas „Cum de ţi-a luat doar o clipă ca să te uiţi urât la mine?”, ea răspunse caustic: „N-am vreme de pierdut”.

Se auzi un hohot de râs. După ce se potoli, alt tânăr i se adresă:

— Draga mea Sally, mi-ai răpit inima. Hai să fugim amândoi în noaptea asta călare până la Gretna Green.

— Atâta drum pe un căluţ sfrijit? îşi mişcă sugestiv şoldurile. O să-mi găsesc un armăsar mai bun aici, la Londra.

Gluma cu dublu sens produse şi mai multe hohote. Când se lăsă iar liniştea, pretendentul ei spuse cu o privire chiorâşă exagerată:

— N-o să găseşti un călăreţ mai bun ca mine, Sally.

— Pleacă de-aici, băieţaş, se răsti ea batjocoritor. Habar n-ai despre călărie, şi pot să-ţi dovedesc asta.

— Cum? întrebă el indignat.

Îşi înclină urciorul şi îi turnă mai multă băutură în halbă.

— Spunându-ţi că dacă lumea noastră ar fi cu scaun la cap, toţi bărbaţii ar călări pe-o parte.

Comentariul ei stârni hohote zguduitoare. Chiar şi Lucien râse. După ce câştigă acel schimb de replici, fetişcana ieşi din încăpere cu

mişcări provocatoare. Avea o senzualitate profană care atrăgea atenţia oricărui bărbat.

— Deci, în sfârşit, Lucifer a binevoit să-şi facă apariţia. Mi-a spus fratele meu că ai putea să apari, se auzi o voce groasă. Ar trebui să te simţi ca la tine acasă printre locuitorii iadului.

Lucien privi în dreapta sa şi îl zări pe lordul Mace într-un colţ de unde putea vedea tot ce se petrecea în cameră. La fel de înalt şi slab ca şi fratele său mai mic, Mace era un personaj fascinant, cu părul negru şi ochi lipsiţi de strălucire.

Luând comentariul lui Mace drept o invitaţie, contele se duse către locul liber de lângă el.

— Mă străduiesc. Ar fi vrut să spună mai mult, dar se opri, captivat de o privelişte neaşteptată. În spatele lui Mace se afla o stinghie de lemn, iar pe ea o pasăre uriaşă, acoperită, care se mişca agitată de pe un picior pe altul. Cine e prietenul tău înaripat?

Buzele subţiri ale lui Mace se întinseră într-un zâmbet.

— E George, vulturul care a dat numele acestui loc. Proprietaml tavernei a fost actor şi-l închiriază de câte ori au nevoie teatrele de el. Îi aruncă păsării o privire plină de afecţiune. Dă bine aici, nu crezi?

— Cu siguranţă, aprobă Lucien.

Sally apăru cu un urcior plin într-o mână şi o halbă în cealaltă. Trânti halba în faţa nou-venitului.

— Poftim, frumosule. Bucură-te de punciul diavolului.

Apoi se îndepărtă ondulându-şi trupul. Chipul îi era ascuns de părul ţipător, însă ocheada pe care i-o aruncase îi arătase că era atât de sulemenită, încât probabil încerca să-şi acopere semnele de vărsat de vânt. Oricum nu avea importanţă; puţini bărbaţi se deranjau să-şi ridice privirea până la faţa ei.

Halba conţinea de fapt bere încălzită, cu o cantitate mare de băuturi spirtoase adăugate în ea.

— Îmi dau seama de ce se cheamă punciul diavolului, remarcă el. Arde ca focul iadului.

— După două halbe te apuci să reciţi scriptura invers, spuse Mace cu un umor sardonic.

— Sau probabil o să mă cred în stare s-o fac, ceea ce înseamnă cam acelaşi lucru. Lucien făcu un semn din cap spre barmaniţă. Ea vine la ceremoniile voastre? Pare destul de vioaie.

— Ce ştii despre ritualurile noastre? întrebă Mace, îngustându-şi privirea.

— Se spune că Diavolii se îmbracă în călugări medievali. După ceremonie, fiecare „călugăr” îşi alege o parteneră dintr-un grup de „măicuţe” selectate dintre cele mai bune prostituate ale Londrei. După cum se zvoneşte, unele măicuţe sunt. De fapt, doamne din înalta societate care au ieşit la distracţie. Lucien chicoti. Am auzit că odată

un călugăr şi o măicuţă au fost îngroziţi să se dezbrace şi să descopere că de fapt erau soţ şi soţie.

Mace îşi încruntă sprâncenele groase.

— Eşti foarte bine informat.

— Când jumătate dintre membrii voştri sunt nişte beţivani, nu te poţi aştepta să ţină secrete. Lucien schiţă un surâs. Mi s-a părut că grupul vostru e distractiv. În ultima vreme mă cam plictisesc, aşa că am acceptat invitaţia fratelui tău.

— Ne străduim să alungăm plictiseala. Mace îi studie chipul cu un scepticism sincer în privire. Roderick mi-a spus că vrei să ni te alături. Am rămas surprins. Pari prea fin şi prea dandy ca să faci parte dintr-un grup dedicat desfrâului.

— Îmi plac contrastele. Îmi place şi intriga. Lucien îşi potrivi manşeta. Şi cel mai mult îmi place să înşel aşteptările oamenilor.

— Atunci avem ceva în comun, răspunse Mace zâmbind vag.

— Cred că mai avem şi alte interese comune. Am auzit că îţi plac jucăriile mecanice. Mace dădu din cap, iar Lucien scoase un obiect de argint în formă de con din buzunar. Ai mai văzut aşa ceva? Uită-te prin capătul mai îngust.

Mace duse conul la ochi şi privi în interior, apoi îşi ţinu răsuflarea.

— Fascinant. Are nişte lentile care sparg imaginea în mai multe fragmente identice?

— Exact. Lucien scoase alt obiect asemănător şi privi prin el. Încăperea se desfăcu imediat în mai multe imagini. Cunosc un naturalist care e interesat de insecte. Cândva mi-a spus că libelulele au ochi cu mai multe faţete şi probabil aşa văd lumea. Mi s-a părut interesant, aşa că m-am hotărât să încerc să reproduc efectul. Un meşter de lentile mi le-a tăiat după specificaţiile mele, iar eu le-am montat. Şi pentru că nu am mai avut inspiraţie, am numit jucăria „lentila libelulei”.

Clipi când în dreptul instrumentului apăru Sally. O mulţime de perechi de sâni imenşi se învârteau în faţa lui, împreună cu o mulţime de talii subţiri. Efectul era copleşitor.

— Faci şi altfel de curiozităţi mecanice? se interesă Mace.

Lucien coborî lentila libelulei, reducând-o pe Sally la o singură persoană.

— Proiectez şi construiesc mecanismele singur, însă am un bijutier care îmi face exterioarele.

— Şi eu la fel. Mace îi oferi un zâmbet enigmatic. De-a lungul anilor am creat o colecţie de maşinării destul de impresionantă. Poate într-o zi ţi le arăt.

Când dădu să-i returneze instrumentul, Lucien îi făcu un semn degajat.

— Păstrează-l dacă vrei. Am mai multe.

— Mulţumesc. Mace îl privi gânditor. Vrei să vii la următorul nostru ritual?

„Perfect”, îşi zise contele.

— Aş fi încântat.

Mace ridică din nou dispozitivul şi o studie pe Sally.

— O femeie care are prea mult din toate. Fata care serveşte aici de obicei îmi place mai mult… E mai slabă, mai puţin vulgară.

— Încă un lucru pe care îl avem în comun.

Un bărbat se apropie să discute cu Mace, iar Lucien îi oferi locul său. Cu halba în mână, începu să-şi observe tovarăşii.

Cei mai mulţi dintre Diavoli îi aminteau de studenţii gălăgioşi, mai degrabă greu de strunit decât imorali, în partea cealaltă a camerei, un tânăr foarte beat îşi descheie pantalonii şi spuse cu neruşinare:

— Vezi ce am pentru tine, Sally?

— Am văzut şi mai breze, ripostă ea, după o privire plictisită. În hohotele de râs care urmară, tânărul roşu ca sfecla se încheie, iar chelneriţa ieşi săltând din încăpere.

Lucien rânji, apoi îşi îndreptă atenţia spre Diavolii mai în vârstă, printre care se numărau câţiva dintre cei mai mari desfrânaţi ai Londrei. Stăteau grupaţi, aşa că se duse lângă ei când îi făcu semn Sir James Westley.

— Îmi pare bine să te văd, Strathmore. Voiam să-ţi spun cât de mult mi-a plăcut vizita la castelul Bourne. Baronetul cel bondoc sughiţă, apoi înghiţi o gură de punci. Frumos din partea ta să vorbeşti cu Candover. L-am văzut dând lovituri care ar dărâma şi un elefant, însă a fost o gazdă foarte amabilă.

Vecinii săi erau lordul Nunfield, un văr de-ai lui Mace, şi Roderick Harford care avea aceeaşi constituţie deşirată.

— Eşti norocos să ai un prieten care trăieşte într-un ţinut atât de prielnic vânătorii, Strathmore, zise el plictisit. Gura i se curbă într-un rânjet. Aud că tu şi Candover aţi fost *cei mai apropiaţi* prieteni încă de când eraţi la şcoală.

Aluzia sexuală era clară. Iar Lucien răspunse cu o ambiguitate intenţionată:

— Ştim cu toţii cum e la şcoală.

— Băieţii tot băieţi rămân, aprobă Harford. Privirea lui se opri asupra chelneriţei, ai cărei sâni ofereau o priveliştе incitantă în timp ce turna punciul la o masă din apropiere. Însă cred că şcoala ar trebui să aibă şi eleve. Aşa, lecţiile ar fi mult mai interesante.

Apăru o scânteie în ochii lordului Chiswick, ultimul bărbat de la masă. Fiu de episcop, îşi fixase drept scop în viaţă încălcarea unui număr cât mai mare dintre cele Zece Porunci.

— Încep să mă plictisesc de falsele călugăriţe. Poate că o să fie mai amuzant dacă micuţele noastre se vor deghiza în şcolăriţe data

viitoare. Un contrast încântător între inocenţă şi experienţă.

Harford dădu gânditor din cap.

— Propunerea merită luată în seamă. Mă duce cu gândul la fiica paznicului de vânătoare de când aveam eu paisprezece ani. Începu să descrie acea întâlnire în detalii pe cât de explicite, pe atât de plictisitoare. Anecdota lui fu urmată de amintirile celorlalţi. Chiar şi Lucien veni cu propria poveste, însă a lui era complet inventată; nu-i stătea în obicei să-şi discute cu cineva relaţiile.

Era o seară anostă, iar subiectele de conversaţie rareori se ridicau mai sus de nivelul taliei. Însă din punctul de vedere al lui Lucien era un timp petrecut cu folos. La miezul nopţii, toţi Diavolii păreau deja să-l accepte ca pe unul de-al lor.

Ca să-şi înfrângă plictiseala, o urmărea pe Sally, care tot intra şi ieşea. Caustică şi ironică, era expertă în a-şi distra clienţii, reuşind să evite mâinile care încercau din când în când să o pipăie. Nu era deloc genul de femeie care să-l atragă, însă avea ceva care-i stârnea interesul, cumva i se părea familiară. Probabil o mai văzuse pe undeva.

La unu noaptea, cei mai mulţi dintre Diavoli deja plecaseră, iar Lucien îşi spuse că venise timpul să se întoarcă şi el acasă. Apoi îl văzu pe cel mai guraliv dintre admiratorii chelneriţei, lordul Ives, sărind în picioare şi urmând-o afară din cameră. Cu toate că părea destul de capabilă să-şi poarte singură de grijă, Lucien nu reuşi să-şi înfrâneze instinctul protector. După ce le ură noapte bună acelor tovarăşi ai săi care încă erau treji, se ridică şi îi urmă tăcut pe Sally şi Ives.

Vechea tavernă era un labirint de coridoare pardosite cu lespezi. Chelneriţa o apucă brusc pe unul dintre ele, cu tocurile răsunând pe piatră, după care făcu la stânga, apoi din nou la stânga, sfârşind într-un depozit pe jumătate plin cu butoaie. Aparent fără să-şi dea seama că Ives era foarte aproape în spatele ei, lăsă lumânarea pe un butoi, apoi se opri să scoată un urcior cu bere.

Lucien se opri pe coridorul învăluit în umbră. Dacă vedea că nu era nevoie de ajutorul lui, avea de gând să se retragă. Imaginea lui de desfrânat ar fi fost serios afectată dacă se afla că lua mereu apărarea domnişoarelor hărţuite, iar când venea vorba de Diavoli, se părea că domnişoarele erau hărţuite destul de des.

Când chelneriţa se ridică, Ives i se adresă bolborosind:

— Drăguţă Sally, dacă nu fugi cu mine, îmi oferi măcar o tăvăleală mică înainte să mă duc acasă?

Ea tresări, aproape vărsând berea din urcior; apoi răspunse pe un ton vesel:

— Şi să fi vrut, dar nu vreau, n-aş avea ce face cu tine, băiete. Poate că alcoolul îţi stârneşte dorinţa, dar îţi răpeşte cu totul putinţa.

Lucien rămase uimit să audă un citat din Shakespeare[1] de la o

chelneriţă. Însă lui Sally n-avea de ce să nu-i placă Bardul la fel de mult ca unui aristocrat.

— Dacă te îndoieşti de putinţa mea, răspunse Ives mai puţin literar, atunci încearcă-mă şi o să-ţi dovedesc contrariul.

Buclele ei roşii săltară când îşi scuturǎ capul.

— Bărbatul meu are porecla de Câine Ucigaşul şi nu cred că o să-i placă deloc dacă aude că mă destrăbălez cu alţii. Îl împinse jucăuş pe Ives. Du-te acasă în patul tău, băiete, şi să vezi ce bine o să dormi de la punci.

— Atunci dă-mi un sărut. Doar un sărut.

Înainte să apuce să răspundă, o trase în braţe şi aproape îi zdrobi gura cu a lui, în timp ce cu o mână îi strângea sânul umflat. Lucien ştia că Ives nu voia să-i facă rău, însă era beat şi nu-şi dădea seama de propria putere sau că femeia se chinuia să scape. Amintindu-şi într-un fel neplăcut de camerista de la castelul Bourne, se hotărî să intervină.

Făcu vreo câţiva paşi, dar văzu cum Sally îl călcă bine pe picior pe admiratorul ei.

— Au! se tângui Ives. Cu mâna încă pe sânul ei, o întrebă cu reproş: De ce-ai făcut asta?

— Ca să scap de tine, băiete, răspunse Sally cu răsuflarea tăiată.

— Nu pleca, se rugă el, frământând cu mâna globul rotund care îi umplea palma.

Tânăra îl îmbrânci în piept şi reuşi să-i slăbească strânsoarea.

— Nu pe mine mă vrei, pufni ea, înainte ca beţivul să o îmbrăţişeze din nou. Tu de fapt vrei asta. Duse mâna în corset şi scoase o pernă din burete pe care i-o aruncă în faţa atacatorului ei. Distracţie plăcută, băiete.

Ives îi dădu drumul şi se lăsă pe spate, în timp ce obiectul moale i se lovi de nas şi căzu pe podea. După ce privi nedumerit formele rotunde învelite în bumbac, ridică ochii spre chelneriţă. Corsetul îi cădea acum prea larg peste un piept de dimensiuni modeste.

Spre lauda lui, tânărul începu să râdă.

— Sally, eşti o femeie cu suflet mincinos.

— Nu sufletul meu e mincinos, răspunse ea obraznic. Acum dă-te de aici ca să pot să-mi văd de treabă.

— Îmi pare rău, m-am purtat urât, continuă el. O să fii aici la următoarea întâlnire a Diavolilor?

— Poate că da, poate că nu, răspunse ea ridicând din umeri.

Aruncându-i un sărut din vârful degetelor, Ives părăsi cămara pe cealaltă uşă, care ducea în faţa tavernei. Sally îl privea ieşind, când auzi chicotitul lui Lucien. Tresări, apoi se întoarse şi îl zări în umbră.

— Ia te uită, Lucifer în persoană, spuse ea înţepător. Ţi-a plăcut spectacolul?

— La nebunie. Intră în cămară. Mă gândisem că poate ai nevoie de

ajutor, dar se pare că m-am înşelat.

— Lucifer salvatorul? rosti ea cu sarcasm. Şi eu care credeam că vrei un pic din fundul meu umflat cu perne.

Acum că acel burete pentru sâni dispăruse, se vedea că doar talia ei subţire fusese naturală. Dacă îşi scotea şi pernele de la şolduri căpăta o siluetă mlădioasă şi feminină care lui Lucien i se părea mai atrăgătoare decât formele exagerate cu bumbac.

— De ce ascunzi un corp care este cât se poate de încântător în stare naturală?

— Poate ţie îţi plac sfrijitele, însă de obicei bărbaţii preferă o femeiuşcă durdulie cu un fund mare. Când îl văzu zâmbind, urmă caustic: Poate crezi că glumesc, înălţimea Ta, dar acele perne îmi mai bagă în buzunar vreo trei lire în plus pe săptămână.

— Nu râd de tine, o asigură el. Doar că admir isteţimea oriunde aş găsi-o.

Ea îşi înclină capul, aparent stânjenită de compliment. În tăcerea care se lăsă, contele îi remarcă senzualitatea înnăscută, care nu avea nicio legătură cu deghizarea. Era suficient de aproape de ea cât să vadă că pielea de sub machiajul strident nu era pătată şi îşi dădu seama că era mai tânără decât crezuse el la început.

— Şi ai fi şi mai drăguţă dacă nu te-ai sulemeni.

Sally îi aruncă o privire furioasă.

— Nu v-am cerut părerea, domnule. Credeţi-mă, îmi ştiu cel mai bine meseria.

Ochii ei erau luminoşi şi limpezi, însă nu le vedea culoarea în lumina slabă. Din nou îmboldit de aceeaşi senzaţie de familiaritate, spuse:

— Am senzaţia că te-am mai văzut. Ai fost cumva pe scenă?

Ea îi aruncă o privire îngrozită.

— Oi fi eu chelneriţă, dar nu e cazul să mă jigniţi.

— Nu toate actriţele sunt târfe, replică el cu blândeţe.

— Cele mai multe sunt.

Înainte ca Lucien să apuce să răspundă, se auzi o voce din bar.

— Sally, unde dracu' eşti?

Luă de jos buretele pentru sâni, apoi se întoarse ostentativ.

— Mă iertaţi, trebuie să-mi pun pieptul înapoi.

Îşi dădu seama că inima nu-i dădea ghes să plece. Sally îi stârnise interesul şi voia să ştie mai multe despre ea. Acel impuls îl îngrozea, pentru că niciodată nu-i trecuse prin cap să seducă o servitoare.

— Spune-i Ucigaşului Câine că e un bărbat norocos.

Şi totuşi, când părăsi taverna, se trezi dorindu-şi ca lordul Mace să o invite pe chelneriţă la următoarea lor orgie şi ca el însuşi să fie în stare să o recunoască şi într-o rasă de călugăriţă.

Kit se rezemă de butoaie, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Cum de putuse fi atât de proastă încât să glumească cu unul dintre suspecţii ei? Mai ales cu lordul Strathmore, ai cărui ochi cu pleoape mari vedeau totul, al cărui farmec îl făcea şi mai ameninţător. Probabil că taverna era bântuită de spiritul obscen al vreunei chelneriţe dispărute de mult, care pusese stăpânire pe judecata şi limba ei, căci nu se putuse stăpâni să nu vorbească cu el.

Asta nu trebuia să se repete. Chiar dacă Strathmore nu o recunoscuse în ea pe chelneriţă de la castelul Bourne, i se păruse familiară; iar altă întâlnire s-ar fi putut dovedi dezastruoasă.

Venise la Coroana şi Vulturul cu gândul că o seară petrecută printre Diavoli o va ajuta să-i înţeleagă mai bine ca indivizi. Bella, chelneriţă care lucra de obicei acolo, n-ar fi vrut să piardă un banchet atât de profitabil, însă Kit îi promisese să-i dea tot bacşişul pe care îl primea, plus cinci lire pe deasupra.

Tentată, însă precaută, Bella o întrebase de ce ar face o doamnă aşa ceva. Kit îi spusese fără ezitare că era sora unui Diavol şi pusese rămăşag că se putea deghiza atât de bine, încât nici propriul frate să nu o recunoască.

Amuzată de idee, Bella îi explicase ce avea de făcut, apoi o prezentase drept o verişoară care avea să-i ţină locul în acea noapte, căci ea se simţea rău. În ansamblu, seara decursese bine. Replicile isteţe ale lui Kit îi ascunseseră lipsa de experienţă şi nimeni nu o bănuise că era o impostoare.

— *Sally!* urlă din nou proprietarul. Nu mai lenevi acolo şi fă curat în camera din spate.

După ce îşi potrivi bustul fals într-o formă convingătoare, se întoarse ostenită la lucru. Era obositor să joace un rol atât de diferit de propria ei fire, însă cel puţin, se gândea ea cu amărăciune, începea să se deprindă cu pipăielile beţivilor aţâţaţi. Curând avea să devină expertă în evitarea îmbrăţişărilor nedorite.

Cum a fi fost să fie sărutată de lordul Strathmore? I-ar fi zâmbit cu ochii aceia verzi-aurii, iar atingerea lui ar fi fost uşoară şi sigură. Nici o femeie n-ar fi vrut să fugă de el…

Gândul o făcu să tremure şi să grăbească pasul. De un lucru era sigură: contele nu era ca ceilalţi.

După ce deretică prin sala goală din spate, se întoarse în barul principal. Câteva suflete mai rezistente încă mai zăceau acolo lângă foc. Se pregătea să plece, când un client se ridică şi se apropie de ea. Îngrijorarea ei dispăru când îl recunoscu pe bărbatul corpolent şi puternic.

— Aţi stat până târziu, domnule Jones, spuse ea, plină de speranţă. Aveţi veşti pentru mine?

— Nimic de la ultima noastră discuţie, zise el, scuturând capul.

Venisem să te conduc acasă.

— Dumnezeu să vă ajute, murmură ea, ascunzându-şi dezamăgirea. Nu eram prea încântată să mă plimb singură pe străzi.

Îi aruncă o privire amuzată în timp ce ea îşi luă pelerina.

— Ai crescut, puştoaico. Abia te-am recunoscut.

— Asta era şi ideea, răspunse ea, zâmbind uşor.

Bărbatul aprinse felinarul pe care îl adusese şi îi deschise uşa. Afară, Kit începu să tremure şi îşi strânse pelerina şi mai mult în ceaţa rece.

— În noaptea asta mă duc pe strada Marshall.

El dădu aprobator din cap şi se îndepărtară unul lângă altul, la lumina slabă a felinarului. Când taverna rămăsese mult în spate, o întrebă:

— Ai aflat ceva de folos?

— Doar în sensul general. Cei mai mulţi Diavoli sunt destul de inofensivi. Cei mai periculoşi sunt probabil Chiswick, Mace, Nunfield, Harford şi Strathmore. Primii patru au o răceală care i-ar face capabili de orice ticăloşie. Tăcu o clipă, ocolind o baltă. Nu ştiu ce să zic de Strathmore. Are ceva ameninţător, însă era gata să se bage când unul dintre cei mai tineri mă încolţise lângă butoaie.

Domnul Jones mârâi o înjurătură.

— Domnişoară, n-ar trebui să te pui într-o poziţie în care să primeşti atâtea insulte.

— Sper că nu veţi pierde iar timpul încercând să mă convingeţi să renunţ, replică ea, încreţindu-şi gura.

— Deja o ştiu prea bine, nu crezi? rosti el sec. Nu-l subestima pe Strathmore. O fi avut un moment galant, însă din tot grupul a fost cel mai greu de cercetat. Toate pistele mele au ajuns într-un punct mort. Omul acela e un adevărat mister, şi asta îl face periculos.

— Raportul dumitale spunea că Strathmore nu a avut mult timp de-a face cu Diavolii, aşa că poate nu e omul pe care îl căutăm noi.

— E cu ei de destulă vreme, răspunse Jones cu înverşunare. De curând a ucis doi tâlhari, pe unul chiar cu mâinile goale. Sau cel puţin el susţinea că erau tâlhari. Să păstrezi distanţa faţă de el, domnişoară.

Ea tremură uşor, amintindu-şi de ochii de felină ai contelui.

— Asta am de gând să fac.

Când ajunseră la căsuţa de pe Marshall Street, Kit îl invită pe domnul Jones să bea ceva să se încălzească, însă el refuză.

— Dacă nu ajung curând acasă, Annie a mea o să devină prea bănuitoare. Râse din toată inima, apoi îi aprinse lui Kit lumânarea de la felinarul său. Crede că în ochii altor femei sunt irezistibil. Asta mă unge pe suflet.

— Îmi spuneţi dacă…?

— Bineînţeles, o asigură el cu blândeţe. Dacă aflu ceva o să te

anunţ imediat.

Kit încuie uşa în urma lui, apoi se rezemă de ea o vreme, simţind cum încăperile tăcute îi urau bun-venit. Ca de obicei, spaimele i se disipară şi începu din nou să creadă că totul avea să fie bine.

Îşi îndreptă spatele când simţi un trup micuţ pe la glezne, torcând zgomotos.

— Nu încerca să-mi atragi atenţia, Viola. Te interesează doar cina.

Kit ridică pisica mare şi grasă pe umăr, apoi luă sfeşnicul şi se îndreptă spre bucătăria micuţă din spatele casei. Apartamentul era mic, dar confortabil, cu o cameră de zi şi un dormitor. La etaj era un apartament asemănător, în care locuia actriţa Cleo Farnsworth. Chiar dacă aceasta era de fapt un pic mai tânără decât Kit, avea un suflet bun şi era un fel de mamă pentru Kit şi Viola.

După ce hrăni pisica, Kit făcu focul şi se dezbrăcă. Trăsătura cea mai neobişnuită a apartamentului era că avea un perete plin cu dulapuri încorporate. După ce îşi atârnă veşmintele, Kit deschise dulapul din stânga, scoţând la iveală mai multe rafturi cu margini albe de ghips. Pe fiecare se afla câte o perucă – de toate culorile, lungimile şi stilurile.

Îşi scoase bucuroasă peruca roşie ţipătoare şi îşi trecu degetele prin părul ei natural, şaten. La fel de uşurată fu să-şi scoată perniţele care îi schimbau silueta şi să le aşeze în dulapul de alături, apoi să-şi spele machiajul de pe faţă.

În sfârşit, se târî în pat, unde Viola sforăia deja pe o pernă. Aşteptând să o ia somnul, Kit se rugă ca visele să-i aducă inspiraţia de care avea atâta nevoie.

Bătrânul îşi ridică sprâncenele groase când văzu cine-i era musafirul.

— Nu v-am recunoscut, domnule. Arătaţi ca un lampagiu.

— Perfect. Exact asta îmi doream. Lucien îşi scoase pălăria fără formă. Îţi mulţumesc că mă primeşti la ora asta.

Bătrânul chicoti şi îşi conduse oaspetele în bibliotecă.

— Un cămătar e obişnuit cu ore ciudate, căci mulţi clienţi nu vor să fie văzuţi. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule? Nu cred că aveţi nevoie de serviciile mele.

— Aşa este. Nu am nevoie de bani, ci de informaţii. Scoase o listă din buzunar. Aş vrea să ştiu care dintre aceşti bărbaţi au apelat la tine sau la colegii tăi. Mai exact, mă interesează dacă vreunul dintre ei ţi-a devenit client după abdicarea împăratului, primăvara trecută. Sau care dintre ei a împrumutat din când în când bani înainte, dar în ultima vreme a avut nevoie de mai mulţi.

Bătrânul îi aruncă o privire vicleană, dar se stăpâni să dea glas deducţiilor sale.

— O să vorbesc cu colegii mei şi o să vă pot da curând acele informaţii, spuse el după ce studie lista, apoi lăsă hârtia pe birou. E o mică problemă totuşi. Nu prea vreau să o menţionez, însă…

Vocea i se pierdu, dar Lucien îl îndemnă:

— Şi anume?

— Un tânăr care îmi datorează o sumă mare de bani mi-a spus că în Europa Centrală şi de Est, oamenii ca mine devin de obicei victime ale violenţelor populare. O revoltă, un foc şi toate datoriile mari dispar în cenuşă. Îşi întinse braţele cu o expresie tulburată pe chip. A pretins că nu vorbea serios, dar nu sunt prea sigur că era o glumă.

Lucien se încruntă.

— Asta nu s-a mai întâmplat de secole în Marea Britanie, însă o revoltă e imprevizibilă. Cum îl cheamă pe acel tânăr? După ce îi auzi numele, dădu din cap gânditor. Prea bine. Nu mai ai de ce să te temi; nu te va mai deranja.

— Ce aveţi de gând să faceţi? se interesă bătrânul neliniştit. Nu vreau să am o viaţă pe conştiinţă, nici măcar dacă e vorba de un porc desfrânat şi lacom.

— Nu ceva atât de drastic. În plus, dacă ar fi mort, n-ar mai putea să-şi plătească datoria. Ştiu cum să-l conving pe omul acela să se poarte cum trebuie.

— Aveţi timp de un ceai, domnule? întrebă bătrânul uşurat.

— Nu în seara asta. Mai am nişte vizite de făcut în East End. O să trec iar pe aici peste trei nopţi. Apoi îi strânse mâna şi dispăru în noapte.

Când se întoarse în bibliotecă, bătrânul se întrebă ce vizite intenţiona contele să facă. Apoi ridică din umeri şi deschise un registru contabil. Se îndoia că imaginaţia lui putea merge atât de departe.

Capitolul 5

Lucien puse mecanismul săltăreţ în figurina de argint şi studie montajul. Cam prea apropiat într-un loc. Demontă dispozitivul, scoase pila de bijutier şi începu să şlefuiască metalul. Era un cadou de botez pentru copilul pe care îl aştepta prietenul său Nicholas şi voia să-i iasă perfect. Mai ştia din experienţă că deplina concentrare care-i era necesară pentru o asemenea operaţiune îi ţinea departe alte gânduri din minte până când bucăţile disparate de informaţii formau modele noi.

Din păcate, în noaptea aceea, asta nu se întâmpla. Strânsese dosare despre toţi Diavolii, un amestec de cercetări financiare atente şi de impresii personale. Şi totuşi nu bănuia deocamdată cine putea fi spionul; ştia la fel de multe ca în ziua în care îşi începuse investigaţia.

Singura lui dovadă era un raport primit de la unul dintre agenţii lui din Paris. În dosarele şefului serviciilor secrete ale lui Napoleon, agentul găsise mai multe referinţe criptice la o sursă engleză valoroasă, din care reieşea că informatorul făcea parte din Clubul Diavolilor. Era singurul indiciu pe care trebuia să se bazeze Lucien. Presupunea că spionul era motivat de lăcomie, nu de idealuri politice. Asta nu îl ajuta prea mult; se părea că jumătate dintre Diavoli aveau probleme financiare provocate de jocurile de noroc şi de cheltuieli mai mari decât îi ţinea plapuma.

Termină de pilit, apoi se lăsă pe spate şi îşi întinse muşchii obosiţi. De obicei avea răbdare când era nevoie, dar se simţea ciudat de neliniştit. Petrecerea timpului în compania Diavolilor devenea obositoare. În zori trebuia să plece la altă partidă de vânătoare, de data aceasta la moşia lordului Chiswick. Nu era chiar o activitate oficială a Diavolilor, însă şase dintre oaspeţi erau membri de prim rang ai grupului. Perspectiva era deprimantă; Lucien trebuia să facă eforturi considerabile să se integreze şi să se poarte ca unul de-ai lor.

Prin minte îi trecu imaginea chelneriţei voluptuoase de la Coroana şi Vulturul. Cu un zâmbet crispat îşi dădu seama că neliniştea lui era provocată de trebuinţe mult mai puţin sofisticate: trupul său tânjea după o femeie. Privi ceasul şi văzu că era ora unsprezece. Nu era prea târziu ca să se ducă la unul dintre bordelurile discrete pe care le frecventau bărbaţii bogaţi şi cu pretenţii, unde femeile erau calde şi pline de dorinţă.

Şovăi, sfâşiat între patimă şi prudenţă, apoi scutură din cap. Nevoile lui nu erau atât de puternice încât să merite preţul.

Pentru a mia oară şi-ar fi dorit să fi fost ca alţi bărbaţi şi să se poată culca cu o femeie, fără repercusiuni emoţionale. Din păcate, lui îi era imposibil.

Ca tânăr plin de dorinţe, gustase cu entuziasm din plăcerile de care se bucura orice bărbat bogat. Pasiunea era atât de ameţitoare, încât avusese nevoie de ani buni ca să recunoască faptul că după plăcerea sexuală urma, invariabil, deprimarea.

O veche epigramă spunea: *post coitus, triste*: după actul sexual urmează tristeţea. Însă ceea ce simţea Lucien trecea dincolo de perceperea sumbră a mortalităţii pe care o încercau uneori alţi bărbaţi. Crizele lui de melancolie erau mult mai profunde şi durau ore, uneori zile întregi.

După ce îşi testase colţurile cele mai întunecate ale minţii, ajunsese la concluzia că problema era, de fapt, falsa iluzie de intimitate pe care o oferea împerecherea. Când actul se sfârşea, iar el revenea la singurătatea lui esenţială, urma dezolarea.

În momentul în care devenise conştient de preţul pe care îl plătea pentru câteva minute de plăcere, alesese cu regret o existenţă mai austeră. Rareori, când pasiunea şi dorul lui de apropiere îi copleşeau stăpânirea de sine, căuta o femeie. Mereu spera să fie altfel, să poată oferi şi primi plăcere, apoi să se trezească a doua zi cu un zâmbet pe chip. Însă nu se întâmpla niciodată.

Privirea îi coborî pe schiţa în cărbune înrămată care-i înfăţişa pe el şi pe sora lui, Elinor, cu doi ani înainte de moartea ei. Fusese făcută de artistul care venise la Ashdown, pe domeniul Strathmore, să realizeze un portret oficial în ulei al întregii familii. Tabloul era minunat, însă Lucien preferase întotdeauna schiţa, căci surprindea mult mai bine farmecul delicat al lui Elinor.

Studie cele două capete blonde aproape lipite unul de celălalt. Amândoi aveau expresia lipsită de griji a copiilor născuţi de părinţi iubitori, care nu cunoscuseră niciodată nevoia sau cruzimea. Uneori îi era greu să-şi aducă aminte că fusese atât de fericit.

Cu trăsăturile crispate, se aplecă peste masa de lucru şi întinse mâna către şurubelniţa cea mai apropiată. Dacă se concentra suficient, putea să uite din nou.

Kit urmase cu sfinţenie instrucţiunile lui Henry Jones, aşa că nu avu nevoie decât de câteva minute să spargă încuietoarea simplă a uşilor vitrate. După ce se strecură în biblioteca întunecată, îşi ţinu răsuflarea şi ascultă cu atenţie. Din depărtare răsunau chicoteli subţiri. Lordul Chiswick era un bărbat primitor; adusese zece târfe tocmai de la Londra ca să-şi distreze musafirii. Seara abia începuse, aşa că avea timp să cotrobăie prin majoritatea camerelor de oaspeţi.

Devenea o răufăcătoare tot mai iscusită; de data asta, intrarea ilegală abia o speriase puţin, în nici un caz nu o făcuse să tremure de spaimă.

Urcă scările din spate către camerele de oaspeţi. Nu reuşise să se

angajeze din nou cameristă, dar incursiunile ei în sat o conduseseră la un fost lacheu nemulţumit al lui Chiswick. Contra unei sume modeste, bărbatul îi descrisese obiceiurile casei şi îi desenase un plan al camerelor. Îi mai spusese că Chiswick aducea mereu prostituate la petrecerile sale, scandalizând toată comunitatea.

Asta îi dăduse ideea de a se îmbrăca precum o târfă şi de a intra în casă pe furiş, să-şi continue căutările. Peruca blondă şi o versiune modificată a perniţelor şi a cosmeticelor pe care le purtase în chip de Sally o făceau să arate exact ca o femeie uşoară. Toţi oaspeţii care ar fi văzut-o ar fi bănuit că făcea parte din trupa de animatoare a lui Chiswick.

Se încruntă când văzu că de data aceea nu mai existau bilete cu numele ocupanţilor camerelor. Trebuia să-şi dea seama singură, pe măsură ce căuta.

Cu palmele umede, se strecură în prima cameră.

Lucien ştiu că începea orgia când roşcata voluptuoasă din dreapta i se aşeză în poală.

— Pari singurel, drăguţule, gânguri ea. Las-o pe Lizzie să te aline. Îşi trecu braţele pe după gâtul lui şi îi oferi un sărut cu gust de vin.

Era fermecătoare şi îi amintea de chelneriţă Sally, însă croiala rochiei lui Lizzie nu lăsa vreo urmă de îndoială că formele ei nu ar fi fost autentice. Şi pentru că sărutul ei stăruia, se gândi să-i accepte oferta. Trecuse mult de când avusese ultima oară o femeie – prea mult. Poate că firea veselă şi directă a lui Lizzie avea să-l împiedice să cadă iar în melancolie după aceea.

Însă îşi dădu seama cu tristeţe că, de fapt, vorbea dorinţa din el. Împerecherea nepăsătoare cu o străină producea depresiile cele mai mari. Avea să regrete că se lăsase pradă tentaţiei încă din clipa în care va fi terminat. Interesul său nu era atât de mare cât să merite.

Pe de altă parte, celibatul ar fi părut ciudat în mijlocul unei orgii. Chiar dacă nu participa, măcar putea lăsa impresia că o făcea.

Lucrurile deja avansaseră în timp ce el şi Lizzie se sărutau. Când se auzi de sub masă un geamăt puternic şi masculin, Lucien coborî privirea şi văzu o femeie care îşi demonstra abilităţile profesionale pe Roderick Harford. Cu braţele în jurul a două blonde, Chiswick se îndrepta spre salonul de alături, unde covorul era mai moale, iar focul mai cald. Nunfield stătea pe burtă şi îi sugea degetele de la picioare unei târfe brunete. Ceilalţi oaspeţi se împerecheau şi ei prin diverse colţuri tăcute.

Lucien o lăsă pe roşcată şi se ridică de pe scaun. Apoi o cuprinse cu braţul şi ieşi împreună cu ea din salon pe coridor.

— Nu-ţi place în public, drăguţule? Nici mie. Se băgă şi mai tare în el şi începu să-l mângâie cu mişcări experte.

Aproape că reuşi să-l facă să se răzgândească, însă Lucien rămase ferm.

— Îmi pare rău, Lizzie, dar aş vrea să dorm singur în seara asta. Se desprinse cu blândeţe de ea. Am căzut rău când eram la vânătoare azi şi am vânătăi în toate locurile sensibile.

— Eşti sigur? întrebă ea linguşitor. Trebuie să mă ocup de cineva, şi tu eşti cel mai atrăgător din grup.

— Ce-ar fi să te odihneşti şi tu? îi sugeră el, observându-i cearcănele de sub ochi.

— Ca să spun drept, răspunse ea şovăind, am avut o zi obositoare şi mi-ar prinde bine un pui de somn. Însă afacerea e afacere, iar lordul Chiswick vrea să ştie că nu dă banii aiurea.

— Atunci mâine o să le spun tuturor cât de senzaţională ai fost. Chiswick n-o să afle niciodată.

— Foarte bine, zâmbi ea, o să fie secretul nostru. Privirea ei îl cercetă admirativ. Îţi rămân datoare, drăguţule. Vino să mă vezi într-o zi când o să avem amândoi chef. Lizzie Lariche; caută-mă în holul de la Theatre Royal.

Îi ură noapte bună şi se îndreptă spre camera lui, nu fără o urmă de regret. Era o fetişcană atrăgătoare şi nu era deloc exclus să o caute altă dată, când dorinţa avea să-i înfrângă prudenţa.

Spre surprinderea lui, o rază argintie de lumină se zărea pe sub uşa dormitorului care-i fusese repartizat. Intră încet şi văzu silueta unei femei înalte în colţul celălalt al încăperii. Crezu că era o cameristă, însă îi zări rochia de seară roşie şi transparentă. Altă târfă de-ale lui Chiswick, de data asta o blondă ciufulită. Îşi stăpâni un oftat; se pare că ospitalitatea gazdei depăşea toate aşteptările. Abilitatea lui de a respinge fetele frumoase nu era fără limite, aşa că poate ar fi fost o idee să se supună inevitabilului.

Amuzamentul său dispăru brusc când îşi dădu seama că femeia îi scotocea prin dulapul cu haine. După ce îi cercetă veşmintele de pe umeraşe, închise uşile de sus şi îşi îndreptă atenţia spre sertarul cu lenjerie. Acolo găsi o cutie cu mai multe dispozitive mecanice, pe care le adusese să i le arate lordului Mace.

— Dacă vrei bani, rosti el cu răceală, înainte să apuce să o deschidă, n-o să-i găseşti acolo.

Fata scăpă cutia, care căzu pe podea şi se deschise; conţinutul ei se răspândi pe jos. Se întoarse spre el, iar buclele ei aurii îi dansară pe faţă, în timp ce ochii i se dilatară de spaimă. Poate că ar fi fost mai înţelegător dacă nu ar fi surprins-o exact în timp ce fura.

Contele închise uşa, apoi îşi încrucişă braţele şi se rezemă de ea.

— Obişnuieşti să furi de la clienţi?

— Nu… nu furam, domnule. Vocea ei joasă şi plăcută avea un accent puternic de Yorkshire.

— Sigur că nu, răspunse el sec. Te-ai rătăcit şi ai luat curba greşită în dulapul meu.

Ea îşi privi mâinile încleştate.

— Eu… îl căutam pe domnul Harford şi nu ştiam în ce cameră se află, aşa că m-am uitat în dulap să văd dacă-i recunosc hainele.

Poate chiar era adevărat, deşi povestea era cusută cu aţă albă. Oricum, bine că o oprise la timp. Costumul acela sumar nu avea cum să ascundă prea mult bunuri furate; nu-i ascundea nici măcar prea mult din trup. O studie apreciativ. Îi era greu să se înfurie pe o femeie cu picioare atât de lungi şi elegante.

— Mă îndoiesc că Harford are nevoie de serviciile tale. Când l-am văzut ultima oară era ocupat cu altcineva.

— Oh. După o pauză stânjenitoare, tânăra spuse: Am ajuns prea târziu; lordul Chiswick o să fie foarte aspru cu mine.

— Mă îndoiesc că-ţi va remarca absenţa prea curând, o linişti Lucien, gândindu-se la Chiswick şi la blonde.

— Totuşi trebuie să-l caut. Îmi pare rău că am intrat din greşeală în camera dumneavoastră. Sincer, n-aş fi luat nimic. Se îndreptă spre el, încrezătoare că se va da din uşă şi o va lăsa să plece. Noapte bună, domnule.

Însă el nu se mişcă. Privindu-i mişcările suple, dorinţa care mocnea în el de zile întregi începuse să ardă tot mai tare, răsucindu-i-se în vene şi accelerându-i pulsul. Cu toate că fata nu era atât de vizibil atrăgătoare ca Lizzie, ceva la ea îl atrăgea. Probabil contrastul ciudat între timiditatea ei şi aspectul desfrânat. Sau poate o demnitate tăcută care ieşea în evidenţă chiar şi acea situaţie. Motivele erau neimportante; ceea ce conta era că îi păsa tot mai puţin de consecinţe.

— Din moment ce Harford nu e disponibil, poţi să-ţi câştigi banii cu mine.

Cuvintele lui se lăsară în acea tăcere precum o piatră într-un heleşteu, trimiţând unde în toate direcţiile. Kit se opri. Avusese dreptate să se teamă de Strathmore, căci privirea lui de felină, verde-aurie, era ameţitoare. Pulsul ei se accelera şi deja nu mai ştia dacă de frică sau de dorinţă.

— Vino aici, spuse el pe un ton coborât şi firesc, întinzând mâna.

Ar fi vrut să fugă. Însă, ca şi când ar fi avut o voinţă proprie, mâna ei se ridică şi o luă pe a lui. Degetele lui lungi se împletiră cu ale ei, iar el o îmbrăţişă.

Ştiuse că acel om era altfel, şi aşa era. Nu o pipăia brutal, ci o ţinea uşor, netezindu-i buclele ciufulite, mângâindu-i spatele, lipindu-şi obrazul de părul ei în vreme ce ea se obişnuia cu atingerea lui. Închise ochii. Căldură. Putere. Un erotism subtil care îi zăpăcea simţurile. Încet, trupul ei se înmuie şi se potrivi după al lui.

— Cum te cheamă? murmură el.

Ea nu răspunse, căci ar fi distrus momentul. Pentru prima dată de la începutul misiunii ei se simţea în siguranţă. Fusese atât de singură, atât de speriată…

Contele îi ridică bărbia să o sărute. Când buzele lor se atinseră, o trecu un fior. Cu toate că sărutul lui era delicat, n-ar fi putut să se desprindă şi să scape. Sărutul deveni mai profund, o uniune voluptuoasă de buze şi limbi, o armonie a pulsurilor. Îi zdrobea zidul de apărare fără pic de forţă fizică.

Însă vraja se rupse când îi simţi palmele calde pe umerii goi. Dumnezeule mare, îi dezlegase panglicile care îi ţineau corsetul la spate, apoi îi trăsese mânecile subţiri ale rochiei. Dacă nu-l oprea, avea să rămână goală într-o clipită. Şi nu i-ar fi căzut doar hainele, ci şi zidurile de apărare şi raţiunea. Cum de uitase atât de uşor că era unul dintre duşmani? Nu din întâmplare era poreclit Lucifer.

Se retrase cu un ţipăt înecat, împingându-i pieptul cu podul palmei.

— Trebuie să plec. Îşi ridică din nou mânecile. Am… am fost angajată special pentru domnul Harford. Dacă mă eliberează de obligaţii, mă întorc.

Se strecură pe lângă el şi se îndreptă spre uşă. Într-o secundă avea să fie liberă…

Capitolul 6

Lucien înjură în gând când fata alunecă pe lângă el. De ce pusese ochii pe o târfă cu un simţ al responsabilităţii supradezvoltat? Se întinse spre ea şi o îmbrăţişă din nou.

— Poţi să-l cauţi pe Harford mai târziu, dacă o să mai vrei asta.

Se îndepărtă cu graţie, întorcându-se cu faţa de la el, iar preţ de o clipă chipul ei fu luminat de lampă. Un profil delicat, pur ca o efigie grecească…

Recunoaşterea îl uimi. Nu, nu era posibil… asemănarea era doar o coincidenţă. Instinctul îi spunea însă altceva.

Dorinţa dispăruse; se duse după ea, prinzându-i braţul când deja ajunsese pe coridor. O trase înapoi în cameră şi trânti uşa, apoi o întoarse ca să vadă din nou acel profil inconfundabil.

— Dumnezeule, chiar eşti tu!

Ea încercă să se smucească.

— Lasă-mă! Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Se întrebă dacă nu cumva lordul Mace o pusese să-l spioneze. Dacă era aşa, însemna că Mace îl bănuia pe potenţialul nou membru, iar întreaga situaţie era mai periculoasă decât crezuse Lucien. Dar fata tremura din tot corpul şi nu părea nici pe departe un spion cu experienţă sau o târfă. Sărutase ca o inocentă, o inocentă care învăţa repede.

— Să nu crezi că mă păcăleşti iar, doamna mea cea înşelătoare. Îi prinse umărul strâns ca să-i poată studia chipul de aproape. Cu cealaltă mână îşi trecu degetele peste trăsăturile ei. Ai folosit foarte inteligent cosmeticele ca să-ţi modifici subtil forma şi planurile feţei. Nici propria mamă nu te-ar fi recunoscut. Şi iar ţi-ai pus perniţe, chiar dacă nu la fel de evidente ca atunci când erai Sally.

Toată rezistenţa ei se prăbuşi. Îl privi lung, cu lacrimi în ochii de un albastru-cenuşiu.

— Gata cu joaca, nu? Orice urmă de accent de Yorkshire dispăruse.

— Cu siguranţă. Îi eliberă încheietura. Cine naiba eşti? Ea se întoarse şi îşi duse mâinile la tâmple tremurând. Nu-ţi fac niciun rău, spuse el încet, dar vreau adevărul. Care e numele tău de fapt… Kitty? Emmie Brown? Ori Sally, ca femeiuşcă obraznică de la tavernă? Probabil niciunul.

Ea oftă şi ridică fruntea.

— Mă cheamă Jane. N-o să-ţi spun numele meu de familie. Deja am dat de necaz.

El bănui că se temea ca nu cumva să-i recunoască familia; aerul ei natural era al unei tinere crescute în rândurile nobilimii, dintre cele pe care de obicei le găseai în saloanele din Londra, nu într-o tavernă.

— De ce îi urmăreşti pe Diavoli? Sau încerci să-mi atragi mie atenţia în mod special?

— Nu mă interesează persoana dumneavoastră, lord Strathmore, ci alt tovarăş al vostru.

— Care dintre ei?

— Aş prefera să nu divulg asta, răspunse ea şovăind.

— Va trebui să-mi spui ceva, ripostă contele. Sunt sigur că ştii foarte bine care e pedeapsa pentru furt. Eşti prea drăguţă ca să ajungi la Newgate, însă dacă mă hotărăsc să depun plângere, o să fii închisă cu siguranţă.

— Vă rog, nu mă daţi pe mâna magistratului, şopti ea pălind. Jur că vreau doar ceea ce mi se cuvine.

— Ţinta ta e un individ care te-a ruinat? se încruntă el.

Tânăra începu să se plimbe neliniştită prin cameră, iar rochia îi flutură peste glezne.

— Fratele meu este cel ruinat, însă mă afectează şi pe mine.

— Fratele tău şi-a pierdut averea la cărţi?

Se opri şi îl privi lung.

— Cum v-aţi dat seama?

— O presupunere bazată pe experienţă. Jocurile de noroc sunt calea cea mai rapidă către ruină pentru un bărbat. Dar ce fel de ticălos demn de dispreţ şi-ar lăsa sora să rişte atât de mult ca să-l scape de propria-i nebunie?

— James nu e aşa. Se duse lângă foc şi privi cărbunii. Nu mi-aş putea dori un frate mai bun şi mai responsabil. E în armată şi venise acasă în convalescenţă după ce fusese rănit. Chiar înainte să se întoarcă la regimentul său, a fost atras la un joc de cărţi de către… un anumit domn. Fratele meu a fost constrâns, înşelat şi, probabil, drogat. Când s-a trezit în dimineaţa următoare, bărbatul avea un bilet scris de mână în care se spunea că primeşte drepturile asupra averii noastre dacă James nu-i achită douăzeci de mii de lire în şaizeci de zile.

Lucien fluieră uşor.

— O treabă urâtă, dacă e adevărat.

În faţa rezervei lui, Jane îi aruncă o privire ostilă.

— Fratele meu nu e un mincinos şi nu a inventat povestea ca să-şi găsească scuze.

— Dacă se simţea înşelat, de ce nu l-a provocat la duel?

— Şi să înrăutăţească o situaţie deja gravă? Bărbatul care l-a înşelat – în această conversaţie îl voi numi căpitanul Sharp – are o influenţă foarte mare. S-ar fi iscat un scandal teribil, care i-ar fi distrus cariera fratelui meu. James e un ţintaş bun şi probabil şi-ar fi ucis adversarul. Dacă nu… Se cutremură. Nici nu vreau să mă gândesc la alternativă. I-am spus lui James să se întoarcă la regiment pentru că aveam un plan să rezolv problema.

— Aşa că el a plecat voios şi a lăsat toată treaba pe umerii tăi. Lucien scutură din cap. Şi care e planul tău, să înfigi un pumnal în coastele celui pe care-l vânezi? Nu e o idee prea bună.

Ea bătu uşor cu degetele pe poliţa şemineului.

— Credeţi-mă, nu mă consider vreo Lady Macbeth. Am aflat că acest căpitan Sharp a mai făcut asta şi altor tineri, de obicei unora ca fratele meu, care sunt de familie bună, însă nu extrem de bogaţi sau influenţi. Iar obiceiul lui este să păstreze acele bilete la îndemână, ori asupra lui, ori în bagaje. Speram să fur biletul înainte să treacă cele şaizeci de zile.

— Vorbeşti de parcă furtul ar fi o soluţie perfect logică, nu o nebunie periculoasă. Lucien încercă să-şi dea seama dacă era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată sau cea mai nesăbuită. Probabil ambele. Tu şi James sunteţi gemeni?

— Nu, sunt cu trei ani mai mare, răspunse fata după o tăcere ciudată. Ce v-a făcut să credeţi că suntem gemeni?

— Faptul că păreţi neobişnuit de apropiaţi, explică el ridicând din umeri.

Peste chipul ei expresiv se lăsă o umbră.

— Asta pentru că părinţii noştri au murit când eram tineri. N-am fost decât noi doi.

— Nu aţi avut rude care să apere interesele familiei voastre?

— Un văr a avut rolul de tutore, însă de câţiva ani buni locuieşte în altă ţară.

— Poate că te pot ajuta eu, se oferi Lucien. Aşa făcea o faptă bună şi, în plus, afla şi mai multe informaţii despre unul dintre Diavoli. Bănuia că acel căpitan Sharp al lui Jane era Harford sau Nunfield. Ambii aveau o reputaţie proastă în materie de jocuri de noroc.

— Nu fi ridicol, spuse ea uimită. Asta nu este problema dumitale.

— Ar fi înţelept să accepţi orice ajutor poţi primi, draga mea, continuă el cu blândeţe. Asta e… a treia încercare să te apropii suficient de mult de acel om cât să furi ceea ce-ţi doreşti? Sau mai sunt şi alte ocazii despre care eu nu ştiu?

— M-ai văzut de fiecare dată, răspunse ea cu un zâmbet trist.

— E o minune că n-ai fost violată sau arestată până acum, spuse el exasperat. Ba ai putea ajunge chiar să dansezi în vânt. Dacă îmi spui pe cine urmăreşti, sunt şanse mari să vă pot scoate eu din necaz.

— Văd că trebuie să fiu directă, replică ea, îngustându-şi privirea. Nu ai o reputaţie chiar fără pată, lord Strathmore. Poate mă consideri nebună că-ţi refuz ajutorul, însă aş fi o nebună şi mai mare dacă aş avea încredere în dumneata.

Din moment ce mereu se străduise să pară misterios şi uşor ameninţător, cuvintele ei n-ar fi trebuit să-l doară, însă îl dureau.

— Faptul că încă nu te-am dat pe mâna magistratului ar trebui să te

facă să ai încredere în mine, rosti el pe un ton dur.

— Ăsta e un motiv prea slab, din moment ce magistratul cel mai la îndemână e lordul Chiswick, răspunse ea mieros. Şi chiar dumneata ai spus că nu-i place să fie întrerupt din orgie.

Lucien aproape că izbucni în râs. Acum că spaima iniţială îi trecuse, Jane devenise foarte stăpână pe ea. Poate că accepta, totuşi, să se încreadă în el dacă-i oferea o soluţie.

— Ai spus ceva de un tutore. Presupun că tu ai împlinit douăzeci şi unu de ani; însă fratele tău?

— Devine major în februarie.

— Excelent. Din moment ce James nu avea vârsta legală când a contractat datoria, căpitanul Sharp nu-i poate lua niciun sfanţ.

Făcu ochii mari, însă speranţa i se împletea cu îndoiala.

— Cum se poate aşa ceva? Tinerii au aproape tot timpul datorii la jocuri.

— De dragul onoarei, cei mai mulţi îşi plătesc datoriile dacă au cum. Însă nu pot fi obligaţi legal să facă asta. Într-un astfel de caz, în care fratele tău crede că a fost înşelat, căpitanul Sharp nu va îndrăzni să meargă mai departe până la tutore, o lămuri Lucien. O prostie din partea lui să se încurce cu un băiat minor.

— Poate că nu şi-a dat seama. James pare să aibă peste douăzeci de ani şi e în armată de la şaptesprezece.

Se lăsă pe marginea patului, cu o expresie perplexă.

— Niciodată nu mi-a trecut prin cap că din punct de vedere legal încă nu e considerat bărbat.

— Îţi sugerez să găseşti un avocat cu limba ascuţită care să-i scrie căpitanului Sharp şi să respingă datoria. Pot să-ţi dau eu nişte nume dacă nu ştii unde să te duci.

— Nu e cazul, cunosc persoana potrivită. Îi aruncă un zâmbet fermecător. Şi când te gândeşti că am intrat pe furiş şi m-am făcut de râs când, de fapt, nu exista nici o problemă.

— Dar dacă n-ai fi făcut-o, nu te-aş mai fi întâlnit, iar asta ar fi fost mare păcat, rosti blând Lucien.

Privirile lor se întâlniră, iar între ei pulsă o conştientizare primitivă şi puternică a persoanei celuilalt, un bărbat şi o femeie care se plăceau şi îşi doreau să fie mai aproape unul de altul. Jane îşi înghiţi nodul din gât, iar contele ştiu că atracţia faţă de el i se părea stânjenitoare. Ochii tinerei aveau fascinaţia speriată a unei virgine neliniştite.

— Trebuie să plec. Se ridică în picioare şi aproape călcă pe unul dintre dispozitivele mecanice care căzuseră mai devreme pe podea. Îngenunche şi începu să adune jucăriile răspândite pe jos. Îmi pare rău că le-am scăpat. Sper că n-au păţit nimic.

El se apropie şi îngenunche să o ajute. Degetele lor se atinseră când amândoi întinseră mâna după pinguinul mic argintiu cu negru. În

secunda contactului, Lucien îi simţi tremurul mâinii.

— Ce face chestia asta? întrebă ea repede. El luă pinguinul mecanic şi învârti cheia, apoi îl aşeză pe podea. Cu un bâzâit uşor, micul animal se aplecă în faţă, apoi sări pe spate într-un salt perfect. Când ateriză pe picioarele-i late, Jane scoase un ţipăt: Nu-mi vine să cred!

Nici nu termină de vorbit, că pinguinul mai făcu un salt pe spate, apoi altul. Jane se ridică pe călcâie, râzând atât de puternic încât se ţinu cu mâna de burtă. Arăta de parcă nu mai râsese de mult. Lucien era fericit să o privească.

În ultimele câteva minute fusese o fecioară înspăimântată, o nimfă senzuală şi un duşman cu privire rece. Acum era un copil încântat. Bănuia că toate acele feţe ale ei erau autentice, însă reprezenta oare vreuna dintre ele femeia profundă, esenţială din ea? Avea în faţa ochilor un puzzle fascinant pe care era hotărât să îl rezolve.

— De unde ai asta? întrebă ea, cu lacrimi de amuzament în ochi.

— Eu l-am proiectat şi am construit mecanismul pentru săritură. O să fie un cadou de botez pentru copilul unui prieten.

Kit ridică jucăria şi o privi gânditoare.

— Ai talente nebănuite, lord Strathmore. Dar de ce un pinguin?

— Prietenul meu are câţiva pe domeniul său. Probabil singurii pinguini din Marea Britanie. Este încântător să-i priveşti.

I se părea firesc ca Strathmore să aibă prieteni la fel de ciudaţi ca el. Mai luă o jucărie, un iepure în haine elegante de curte, care stătea pe un scaun şi cânta la violoncel, învârti cheia, iar iepurele începu să mişte arcuşul înainte şi înapoi, interpretând o melodie veselă.

— Minunat. Tot tu l-ai făcut?

— Nu, e franţuzesc. Mi l-a găsit un prieten, la Viena. Cercetă iepurele, apoi îi îndreptă cu grijă o ureche. S-a cam îndoit când s-a lovit de podea, constată el.

Fata zâmbi privind concentrarea lui Strathmore. Nu părea deloc ameninţător. Şi totuşi, chiar dacă se purtase frumos, de-a dreptul galant, tot o îngrijora. Era un bărbat foarte misterios pentru care duritatea era o trăsătură la fel de naturală a caracterului ca şi farmecul.

Luă ultima jucărie, o împachetă într-una dintre batistele de catifea care căzuseră din cutie şi o aşeză alături de celelalte. Apoi se ridică şi puse cutia din nou în sertarul cu lenjerie. Se părea că mai rămăsese în ea un pic din Emmie camerista. După ce termină de strâns, spuse:

— Noapte bună, lord Strathmore. Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru ajutor.

Şi el se ridicase şi îi studia chipul cu o atenţie stânjenitoare. Se întrebă neliniştită dacă nu cumva îşi dăduse seama că îl minţise cu toată povestea despre fratele ei imaginar şi datoria de la jocurile de noroc.

— Vreau să te revăd, murmură el.

Cuvintele lui o şocară mai mult decât ar fi făcut-o un reproş. Îi tresăltă inima, în parte de frică şi în parte din cauza constatării că şi ea ar fi vrut să-l revadă. După ce îşi aminti toate motivele pentru care nu avea voie să o facă, îi răspunse calm:

— Asta, domnule, nu se poate.

El îşi arcui sprâncenele, părând mai Lucifer ca niciodată.

— De ce nu?

— Pentru că nu voi fi amanta dumneavoastră şi nu poate exista altă relaţie între noi.

Ochii lui sclipiră amuzaţi, mai mult aurii decât verzi.

— Mă acuzi pe nedrept. Nu am mai făcut nicio aluzie indecentă de când am aflat că nu eşti târfă. De ce nu putem fi prieteni?

Fusese mai uşor să aibă de-a face cu Diavolii, care doar îi vânaseră trupul. Făcu un pas discret în spate.

— Prietenia între bărbaţi şi femei e rară în cel mai bun caz şi de obicei inexistentă între cei cu statut diferit. Domnule, nu ne învârtim în aceleaşi cercuri, deci nu putem fi prieteni.

— Prostii, răspunse el hotărât. Clar provii dintr-o familie bună şi chiar dacă, aşa cum ai spus şi tu, reputaţia mea nu e chiar fără pată, încă mai sunt considerat acceptabil din punct de vedere social. Spune-mi unde te găsesc şi o să aranjez o întâlnire decentă să mă prezint.

— Ce anume doriţi de la mine, lord Strathmore? întrebă ea direct.

— Sincer, nu ştiu. Însă intenţionez să aflu.

— Atunci pregătiţi-vă să fiţi dezamăgit. Trecu pe lângă el şi se îndreptă spre uşă. Dacă nu aveţi de gând să mă luaţi prizonieră, acum chiar trebuie să plec.

— Aşteaptă, rosti el poruncitor. Se opri cu nervii întinşi, ştiind că era în întregime la mila lui. Te conduc eu jos, urmă contele, spre uşurarea ei. N-ai fi în siguranţă să coborî singură.

Recunoscu în sinea ei că avea dreptate. Era prea târziu să mai caute în alte părţi. Probabil că prima parte a orgiei era terminată deja, iar acei Diavoli care încă se mai ţineau pe picioare se îndreptau spre camerele lor să se odihnească. Şi poate că unul avea chef de o parteneră nouă de pat.

— Bine, acceptă ea. Am intrat prin bibliotecă şi am lăsat uşa deschisă, aşa că pot să plec tot pe acolo.

El îşi dezlegă lavaliera şi o scoase, apoi îşi dezbrăcă haina. Când începu să descheie nasturii de la gâtul cămăşii, îi văzu expresia speriată şi o interpretă corect.

— Trebuie să arătăm ca şi când am fi făcut alte lucruri, explică el zâmbind.

Cu părul blond ciufulit şi cămaşa desfăcută cât să-i dezvăluie pieptul lat, era însăşi imaginea desfrânatului, a acelui bărbat căruia

nici o femeie nu-i putea rezista. Şi neîndoielnic ştia ce efect avea asupra ei, naiba să-l ia. Singuri în acea cameră, amândoi aproape dezbrăcaţi; era la fel de multă intimitate ca şi când chiar ar fi fost iubiţi.

— Trebuie să arăţi mai lasciv, observă el după ce o privi cu un ochi critic. Îi trase o mânecă în jos. Pentru că încă avea corsetul dezlegat, materialul alunecă pe dată, dezvelindu-i umărul stâng. Când îi simţi degetele pe pielea goală, aproape tresări.

Simţindu-i reacţia, Lucien ezită, ca şi când ar fi fost tentat să-şi transforme gestul într-o mângâiere. Iar momentul rămase suspendat între ei.

În sfârşit, spre uşurarea ei, se desprinse de ea şi deschise uşa. După ce aruncă o privire, îşi trecu braţul pe după umerii ei şi o conduse afară.

De jos se auziră voci, însă nu se vedea nimeni. Intrându-şi în rol, îşi trecu şi ea braţul pe după talia lui subţire, încercând să arate ca o târfă satisfăcută. Era simplu să joace acel rol când trupul lui cald era lipit de al ei. Apropierea înteţi focul care fusese aprins de sărutul lui de mai devreme.

Însă îşi aminti imediat că trebuia să mai reziste doar câteva minute. Apoi avea să scape de însoţitorul care o tulbura.

La parter trecură pe lângă un Diavol care se sprijinea de o femeie pe jumătate goală, îndreptându-se spre scări, în lumina slabă nu-l recunoscu pe bărbat. Un duet şovăitor de tenor şi soprană se auzi când trecură pe lângă salon, cântând o melodie despre care Kit bănui că ar fi fost îngrozitor de stânjenitoare dacă i-ar fi înţeles toate cuvintele. Însă, aşa cum afirmase Strathmore, era în siguranţă lângă el. Sau cel puţin în siguranţă faţă de alţi bărbaţi; contele era altă poveste.

Se desprinse de el imediat ce intrară în bibliotecă, apoi îşi luă pelerina pe care o ascunsese după canapea şi trase perdelele uşilor vitrate. Noaptea era îngrozitor de friguroasă.

— Presupun că ai un cal sau o trăsură care să te ducă acasă? întrebă el.

Fata îi studie chipul. În lumina lunii avea o frumuseţe rece, nepământeană. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut şansa să se cunoască într-un context normal, lipsit de complicaţii? Probabil nici măcar n-ar fi remarcat-o.

— Da, domnule, am. Nu mai trebuie să vă faceţi griji în privinţa mea.

Înainte să apuce să iasă, el îi prinse umerii şi o trase mai aproape.

— Numele meu e Lucien. Apoi se aplecă şi o sărută cu o posesivitate calmă. Cât de repede putea să se transforme îmbrăţişarea îndrăzneaţă a unui bărbat într-un lucru firesc, apoi dezirabil! Inima îi bătu şi mai tare când îi răspunse la sărut. Ştia prea bine că nu avea să

poată uita niciodată clipa aceea sau pe bărbatul acela. Intimitatea apropierii, contrastul erotic dintre respiraţia rece şi carnea caldă, mângâierea blândă a răsuflării lui pe tâmpla ei când îi dădu drumul din strânsoare… toate rămaseră gravate în sufletul fetei. Mă întreb dacă numele tău chiar e Jane, spuse el meditativ. Probabil că nu, însă nu contează. O să aflu cine eşti de fapt.

Remarca lui fu cel mai neliniştitor aspect al unei întâlniri neliniştitoare pe de-a-ntregul.

— Nu, n-o să aflaţi, răspunse ea, când spaima copleşi senzualitatea care o învăluise. Vă mulţumesc din nou, domnule; la revedere. În viaţa mea nu e loc şi pentru dumneavoastră.

— O să-ţi faci loc, o contrazise el cu fermitate. Pe data viitoare, draga mea.

Se strecură afară în noapte, cu pulsul accelerat, gândindu-se la ceea ce spusese el despre „dansul în vânt”.

Expresia constituia un eufemism pentru moartea pe eşafod, ceea ce era cu siguranţă o posibilitate dacă îşi continua activităţile ilegale.

Însă cuvintele îi descriau şi misiunea. Se simţea ca şi când ar fi dansat nebuneşte într-un vârtej, chinuindu-se să rămână pe linia de plutire într-o situaţie delicată în care cel mai mic pas greşit putea să o trimită la pierzanie. Din acel motiv, contele enigmatic era periculos, căci o făcuse să-şi piardă echilibrul. Spera din tot sufletul ca drumurile lor să nu se mai întâlnească vreodată.

Interludiu

Servitoarea tăcută, cu chip ca de piatră, îşi făcu apariţia, ceea ce însemna că venise vremea să se *pregătească. După ce îşi scoase hainele obişnuite, îmbrăcă o cămaşă transparentă de mătase neagră, care îi dezvelea sânii* pe *jumătate şi îi ajungea doar până la coapse. Apoi servitoarea o ajută să-şi pună corsetul de brocart, strângând şireturile atât de tare, încât abia mai putea respira.*

Veneau la rând ciorapii negri de dantelă, legaţi de corset cu jartiere roşii. Cizmele lungi pe care le încălţă peste ei erau făcute din piele neagră şi fină, care se mula pe glezne. Fuseseră croite special cu tocuri subţiri şi înalte, pe care era greu să-ţi ţii echilibrul.

Rămase nemişcată în vreme ce slujnica îi acoperi părul şaten cu o perucă roşie strălucitoare, lungă până pe spate. Ruj ca să-i facă buzele pline şi dure şi o pată de culoare pe obrajii ei palizi. La urmă, o mască neagră cu fante pentru ochi şi mănuşi negre, lungi până la cot.

Se ridică şi îşi cercetă înfăţişarea în oglindă. Doar în negru, alb şi roşu, era o caricatură a feminităţii, cu o talie subţire care îi exagera sânii şi şoldurile şi picioarele indecent de lungi. Servitoarea dădu din cap aprobator şi ieşi.

Ca să se pregătească mental, privi lung dispozitivul mecanic înfiorător pe care îl primise şi se gândi la ceea ce trebuia să facă. Atunci când se simţi pregătită, intră în camera alăturată şi începu să aprindă zecile de lumânări care acopereau întreaga suprafaţă. Când termină, încăperea căpătă sclipirea portocalie a unei anticamere a iadului.

Oaspetele avea să vină curând. Luă biciul şi şfichiui aerul cu el, să-l încerce. Perfect echilibrat. Totul era pregătit pentru debutul ei. Şi totuşi, se încordă când auzi cheia răsucindu-se în broască. Deşi se pregătise temeinic, erau multe lucruri pe care nu le ştia.

Imediat se întoarse cu spatele la uşă, ca şi când ar fi fost complet indiferentă. Îl simţi intrând, auzi cheia răsucindu-se din nou şi îi ascultă respiraţia grea. Se jucă nonşalant cu o şuviţă lungă a părului său roşu fals, făcându-l să aştepte. Când răbdarea lui atinse limita, spuse pe un ton răguşit:

—Sunt aici, stăpână. Ce porunciţi?

Ea se întoarse folosindu-şi corpul ca să exprime aroganţă, dispreţ şi dominaţie. Bărbatul o privea cu ochi flămânzi.

—Linişte! răbufni ea când el dădu să vorbească din nou.

Biciul din mâna ei plesni aerul precum coada unei pisici furioase. Pe măsură ce tensiunea creştea, pe chipul lui apărură picături de sudoare, iar albul ochilor i se dilată.

Cu o mişcare bruscă şi puternică a braţului, pocni din nou din bici. Bufnitura sparse tăcerea sufocantă. Îi surprinse privirea şi rosti pe un ton

amenințător:

—În genunchi, sclavule!

Capitolul 7

Kit se trezi din somn ţipând. Inima îi bătea să-i spargă pieptul în timp ce încercă să-şi amintească acel coşmar, însă deja se dizolva în imagini fragmentare. Îşi privi braţele şi văzu pe jumătate surprinsă că erau goale, nu acoperite în piele neagră.

În acel vis apăruse ceva important – extrem de important –, dar nu-şi mai aducea aminte exact ce. Aprinse lumânarea de pe noptieră cu degetele tremurând. După cum arăta ceasul, era trecut cu puţin de miezul nopţii. Vru să se dea jos din pat, dar picioarele i se înmuiară şi căzu în genunchi; i se învârtea capul. Toată energia îi secase, lăsând-o neajutorată ca un bebeluş.

Când totul în jur începu să-şi revină la normal, se ridică stângaci şi îmbrăcă un halat peste cămaşa de noapte. Apoi se duse la bucătărie şi puse un ibric pe foc. Viola, care dormise pe pat, o urmă cu un mieunat întrebător. Kit luă pisica în braţe şi o mângâie. Trupul cald al felinei îi mai uşura senzaţia de singurătate, însă nu era de ajuns.

În timp ce aştepta să fiarbă ceaiul, auzi uşa principală a casei deschizându-se. Era probabil Cleo Farnsworth, a cărei prezenţă ar fi fost o adevărată binecuvântare. Kit lăsă jos pisica, apoi traversă în grabă salonaşul şi descuie uşa. Aruncă o privire pe coridorul comun şi o văzu pe Cleo, o blondă frumoasă, care abia împlinise douăzeci de ani, urcând scările.

— Bună seara, Cleo. Kit încercă să nu pară tristă. Vrei o ceaşcă de ceai şi o gustare?

— Nu mi-ar strica. Nimic nu-ţi creşte la fel de mult apetitul precum un rol greu. Actriţa o privi mai atent şi se încruntă. Eşti trează şi e foarte târziu. S-a întâmplat ceva?

Kit fu cât pe ce să-şi verse tot oful, însă reuşi să-şi controleze impulsul.

— Am avut un coşmar, spuse ea, intrând în apartament. Sunt atât de obosită. Mă simt ca şi când aş trăi trei vieţi diferite şi toate epuizante.

— Păi cam asta şi faci. Ai avut două săptămâni pline.

— Mi se pare că a trecut mult mai mult. Kit încălzi ceainicul şi turnă apa fiartă peste frunzele de ceai, apoi tăie brânză, ceapă murată şi cârnaţi pe care îi cumpărase de la o băcănie. Cum a fost spectacolul din seara asta?

— Mediocru, răspunse Cleo, ridicând din umeri. Teatrul a fost plin doar pe jumătate. I-am spus lui Whitby că e prea devreme să jucăm iar *Magistratul,* însă el nu le dă atenţie unor biete femei. Măcar pentru rolul meu am primit ceva aplauze.

După ce mâncă o bucată de brânză, două felii de cârnat şi trei cepe

murate, Cleo se lăsă pe spate şi scoase un râgâit discret.

— Te-ai hotărât ce să faci în continuare?

— Pornind de la investigaţiile mele de până acum, sunt mai mulţi bărbaţi pe care i-aş considera suspecţi, răspunse Kit. Domnul Jones mi-a dat adresele lor din Londra, aşa că o să intru în locuinţa fiecăruia să caut.

— Vai, Kit! exclamă Cleo. Asta e mai periculos decât ce ai făcut până acum. Oare domnul Jones nu ar putea să găsească un spărgător destoinic şi de încredere care să facă treaba în locul tău?

— Mă îndoiesc că există spărgători de încredere, răspunse Kit zâmbind uşor. În plus, nimeni nu mă poate înlocui, pentru că nu ştiu exact ce caut.

— Da, ai dreptate, recunoscu actriţa. Însă cum vei proceda? Chiar dacă domnul Jones te-a învăţat să desfaci încuietori, tot rişti să dai peste servitori.

— O să merg pe acoperişuri şi o să intru pe ferestrele de la etajele de sus. Faptul că am crescut la ţară mi-a dat o anumită îndemânare.

— Nici nu vreau să mă gândesc, se înfioră Cleo. Nici măcar nu vreau să mă gândesc. Şi totuşi, ai ajuns până aici. Să ne rugăm să nu te lase norocul.

— Norocul meu a fost capricios. Kit îi dădu o felie de brânză Violei, care se duse plină de speranţă sub masă. N-a fost prea rău când doi dintre Diavoli au încercat să mă molesteze – habar n-aveau că nu eram ceea ce păream a fi. Însă unul dintre cei mai inteligenţi m-a prins cotrobăind în camera lui, la lordul Chiswick, şi m-a recunoscut din întâlnirile precedente. M-a lăsat să plec după ce l-am îmbrobodit bine. Nu cred că le va spune celorlalţi despre mine, însă din moment ce el crede că problema s-a rezolvat, o să dau de necaz dacă mă vede iar.

— Dacă se întâmplă aşa ceva, chicoti Cleo, sunt sigură că o să vii cu altă poveste convingătoare. Spune-mi, cine era acel gentleman?

— Contele de Strathmore.

— Strathmore! Sprâncenele expresive ale lui Cleo se arcuiră. Lucifer în persoană. Ţie chiar îţi place să trăieşti periculos.

— Ştii totul despre toţi. Kit începu să-şi scarpine pata de pe interiorul coapsei, apoi se opri. Nu putea risca să rămână cu cicatrice. Ce ştii despre el?

— Nu *ştiu* multe, însă umblă tot felul de zvonuri. Se învârte prin toate straturile societăţii, de la cel mai jos la cel mai înalt. Cu toate că nu e un cartofor împătimit, atunci când joacă are un noroc chior şi se spune că i-a ruinat pe mulţi. Era considerat una dintre cele mai bune partide la însurătoare când era mai tânăr, însă am auzit că mamele acelea pline de speranţă au renunţat la el. Chiar mă întreb de ce, din moment ce e bogat, frumos şi liber.

— Nimic din toate astea nu sugerează că ar fi un tip deşănţat.

— Este adevărat că bârfa nu înseamnă mare lucru, zise Cleo. Mai îngrijorător e faptul că o dată sau de două ori s-a întâmplat ca anumiţi domni de condiţie bună să dispară fără urmă din societate. Am auzit vorbindu-se cum că Strathmore ar fi avut o legătură cu acele dispariţii, însă, pentru că are prieteni sus-puşi, nimeni nu îndrăzneşte să-l acuze făţiş.

Nu asta ar fi vrut să audă Kit. Îşi strânse buzele.

— Deci poate fi un răpitor de oameni, un ucigaş sau chiar mai rău.

— Poate. Expresia lui Cleo deveni gânditoare. L-am întâlnit o singură dată în culise şi mi-a plăcut. Un om foarte inteligent. Ar fi putut aduce orice femeie de acolo în patul lui, însă n-a făcut-o. Mi s-a părut ciudat, căci foarte puţini domni refuză o actriţă frumoasă. Chipul ei deveni grav. Kit, nu te lăsa prinsă de el. E un tip profund şi nu greşeşte niciodată. N-ar fi exclus ca el să fie omul pe care îl cauţi.

— Şi când te gândeşti că mie mi-a plăcut. Kit îşi turnă în ceaşcă ultimele picături de ceai. Din păcate.

— Cum îţi merge dansul?

Doar amintirea exerciţiilor o făcu pe Kit să se simtă şi mai obosită.

— Cred că am învăţat paşii, răspunse ea fără entuziasm.

— Arată-mi.

— La unu noaptea şi îmbrăcată în cămaşă de noapte? întrebă Kit nedumerită.

— De ce nu? rânji Cleo. Eu o să fredonez muzica. Se ridică şi intră în salonaş, apoi se lăsă într-un fotoliu şi începu să cânte o melodie fără cuvinte; glasul ei umplu încăperea. Kit îşi strânse mai tare halatul şi începu să danseze. Era un ritm vesel, iar în timp ce repeta paşii începu să se simtă mai puternică. Nu e rău, comentă Cleo la sfârşit, însă de data asta fă-o mai vioi. Şi arată-ţi mai mult picioarele, căci asta vor domnii să vadă. Se apucă iarăşi să fredoneze, de data asta bătând puternic din palme, după ritm.

Kit se lăsă o clipă pradă reveriilor ei, spunându-şi că era irezistibil de cochetă, fantezia delicios de seducătoare a unui bărbat. Şi-l imagină pe Lucien Fairchild privind-o, cu ochii aurii de dorinţă…

O străbătu un fior fierbinte la acel gând. Se roti prin toată încăperea, aproape lovindu-se de mobilă. În cele din urmă se lăsă complet în ritmul muzicii, răsucindu-se astfel încât halatul să i se ridice deasupra genunchilor. Termină cu o etalare care o făcu pe Cleo să treacă de la bătaia ritmică din palme la aplauze însufleţite.

— Bravo, Kit! O să ai un succes extraordinar.

Buna dispoziţie de moment a lui Kit începu să se risipească. Poate că dansul ei avea să se bucure de succes, însă acela era cel mai puţin important dintre obiective. Timpul trecea cu o viteză înspăimântătoare, iar scopul ei crucial, pe viaţă şi pe moare, era la fel

de îndepărtat ca la început.

Lucien se aşeză la birou să aştearnă pe hârtie ceea ce aflase în cercetările lui despre Diavoli, însă creionul său începu să schiţeze un desen. Talentul îi era util când proiecta jucăriile mecanice. Însă de data asta pe hârtie apăru nu un pinguin, ci chipul unei femei.

Când termină, studie rezultatul. Doamna Răzbunare, pe cât de tulburătoare, pe atât de necunoscută.

În gând o numi Jane, căci acela era numele ei cel mai recent. Cu toate că o văzuse doar de trei ori şi se sărutaseră de două, nu era prea sigur cum arăta. Pometii ei chiar erau atât de ridicaţi, sau erau rezultatul talentului ei la machiaj? Chipul ei era un oval perfect, sau uşor alungit? Iar gura – atingerea dovedise catifelarea buzelor ei, însă forma lor precisă rămânea un mister. Singurul lucru pentru care putea băga mâna în foc era silueta zveltă, pe care o găsea mai atrăgătoare decât rotunjimile artificiale ale chelneriţei Sally.

Încercă să o deseneze de mai multe ori, apoi renunţă. Niciuna dintre variante nu părea corectă. Îl înnebunea gândul că ar fi putut trece pe lângă ea pe stradă fără să o recunoască.

Se rezemă de spătarul scaunului cu un oftat şi îşi sprijini picioarele pe masă. Femeia aceea blestemată se transforma în obsesie. Se angajase s-o găsească şi avea s-o facă, dar să dea de urma unei tinere care se putea afla oriunde în Marea Britanie era ca şi când ar fi căutat acul în carul cu fân.

Şi dacă o găsea, ce naiba ar fi putut să facă? Patima tulburătoare pe care o simţise la Chiswick scăzuse la un nivel uşor de controlat, însă tot voia să se culce cu ea şi nu-i păsa de consecinţe. Mai fusese deprimat şi înainte şi avea să fie şi de atunci încolo; cel puţin, Jane cea curajoasă şi deşteaptă merita acel preţ emoţional. Însă nu se cădea să seducă fecioare de condiţie bună; iar ea asta era cu siguranţă, în ciuda acţiunilor ei nelegiuite.

Tinerele de felul ei erau cele cu care te căsătoreai. Ceea ce însemna că el nu avea dreptul să o caute. Privirea îi coborî pe schiţa cu el şi Elinor. Cu mult timp în urmă se hotărâse să nu se însoare niciodată, decât dacă găsea o femeie cu care să împartă intimitatea sufletească profundă care îi lipsea de atâta vreme.

Ar fi fost un om mai fericit dacă nu ar fi cunoscut nicicând o asemenea apropiere. Însă chiar dacă îl durea pierderea, nu putea regreta că avusese parte de ea.

Tocmai se pregătea să revină la treburile lui, când majordomul intră în cameră să anunţe:

— Lordul Aberdare a venit în vizită, domnule.

— Nicholas! Lucien se ridică şi îi strânse mâna prietenului său, care intrase în urma majordomului. Nu ştiam că vii la Londra.

— Nici eu, dar Rafe m-a chemat aici pentru votul acela privind negocierile de pace de la Ghent pe care o să-l propună în Camera Lorzilor.

— Dumnezeule, te-a adus tocmai din Ţara Galilor pentru asta? Lucien îi făcu semn oaspetelui său să ia loc, apoi se aşeză şi el. Totuşi, Rafe are dreptate; din moment ce războiul cu americanii a ajuns într-un punct mort, nu are rost ca Marea Britanie să pretindă concesii teritoriale. Rafe cere ca guvernul să facă un pas înapoi şi să accepte graniţele existente, de altfel singura metodă de a se ajunge la o înţelegere. Însă chiar dacă acea rezoluţie va fi aprobată, nu va avea putere de lege.

— Aşa e, dar atunci când Camera Lorzilor latră, guvernul ascultă; iar Rafe are nevoie de orice vot. De-asta a trimis după mine. Nicholas se lăsă într-un fotoliu şi îşi întinse picioarele. E vremea să punem capăt unui război care nici măcar n-ar fi trebuit să înceapă.

— Sunt de acord. A fost o nebunie să ne certăm cu Statele Unite când aici ne luptăm cu Napoleon. Cu cât facem pace mai repede, cu atât mai bine.

— Mai ales din moment ce verii noştri cei parveniţi au cam început să câştige bătăliile, completă Nicholas cu un zâmbet prefăcut.

— Ce face contesa mea preferată? se interesă Lucien.

— Clare e liniştită ca întotdeauna. Nicholas zâmbi trist. Eu sunt cel care tremură de nervi. Ea spune că nu e niciun motiv de îngrijorare, pentru că provine dintr-un neam de ţărănci zdravene care se întorceau pe câmp să cosească la o oră după naştere. Are dreptate, desigur, însă o să fiu mai liniştit când o să-mi ţin în braţe copilul.

Lucien scoase din sertar pinguinul mecanic.

— Am făcut asta drept cadou de botez. Poţi să-l duci acum cu tine în Ţara Galilor.

— Ce-ai mai născocit acum? Nicholas învârti cheia. Când pinguinul începu să facă salturi pe spate, tânărul se rezemă de spătarul fotoliului înecându-se de râs. Ce minte stranie şi minunată ai, Luce! exclamă el când îşi recăpătă glasul. Clare o să-l adore. Dar ce o să faci dacă o să avem şi alţi copii?

— Pinguinii fac şi alte lucruri. Înoată. Se târăsc pe burtă. Dansează. O să văd când vine vremea.

Nicholas se întinse din nou după jucărie. Atunci văzu schiţele lui Jane, care stăteau pe birou. Ridică una şi o studie.

— Un chip interesant. Plin de personalitate şi de inteligenţă. Te-ai îndrăgostit?

— În niciun caz, răspunse iute Lucien. Femeia asta aduce mai multe necazuri ca o adunătură de pisici.

— Sună promiţător, chicoti prietenul său. Când să aşteptăm un anunţ interesant?

Lucien dădu ochii peste cap.

— Nu încerca să mă convingi de avantajele căsătoriei. Există o singură Clare, iar tu ai găsit-o primul. Şi pentru că nimic mai puţin nu mă mulţumeşte, sunt condamnat să-mi petrec restul vieţii ca burlac. Copiii tăi mă vor striga unchiul Lucien şi vor bârfi despre excentricitatea mea.

Nicholas remarcase tristeţea din spatele glumelor de suprafaţă, căci îi aruncă lui Lucien o privire ascuţită.

— Că tot veni vorba de nimic, spuse el încet, Clare spune că motivul pentru care îngerii Căzuţi sunt atât de apropiaţi este că niciunul dintre noi nu a avut o familie adevărată, aşa că am fost nevoiţi să ne inventăm una.

Era un adevăr atât de neaşteptat şi de bine zis, încât Lucien rămase o clipă fără cuvinte. După câteva momente, răspunse:

— Într-adevăr, „că tot veni vorba de nimic". Cum e să trăieşti cu o femeie care vede atât de multe?

— Uneori e neliniştitor. Nicholas rânji. De cele mai multe ori, minunat.

Lucien îşi zise că venise vremea să schimbe subiectul, înainte ca invidia lui să devină prea vizibilă.

— Ai aflat vreo veste interesantă de la ţiganii tăi?

Zâmbetul lui Nicholas se stinse.

— Ăsta e motivul pentru care voiam să vorbesc cu tine. Un văr îndepărtat cu care am călătorit de curând pe continent a trimis un mesaj la Aberdare. Potrivit lui, umblă zvonuri demne de încredere cum că Napoleon plănuieşce o întoarcere triumfătoare din exil.

Nicholas petrecuse mai mulţi ani călătorind prin Europa cu rudele sale nomade. Acel om mergea peste tot şi auzea totul, iar informaţiile pe care le trimitea la Londra erau nepreţuite. Sperând ca de data aceea prietenul său să se înşele, Lucien remarcă:

— Erau de aşteptat asemenea zvonuri despre corsican. E o legendă vie.

— Da, însă asta depăşeşte limitele zvonului. Vărul meu spune că agenţii împăratului au călătorit în secret prin toată Franţa ca să evalueze starea de spirit a populaţiei şi au ajuns la concluzia că majoritatea îl susţine în continuare pe împărat. A mai auzit şi şoapte cum că printre aliaţi – britanici, prusaci şi austrieci – se află oameni puternici care ar da o mână de ajutor pentru că doresc întoarcerea lui Napoleon. Se pare că au descoperit că războiul este o afacere profitabilă.

— Ce şacali, spuse Lucien, cu o furie abia stăpânită. Da, lupta se terminase, însă trebuia să-şi fi adus aminte că lăcomia şi violenţa erau eterne. Venise vremea să nu se mai gândească la o femeie necunoscută şi să se concentreze asupra treburilor sale. E foarte posibil ca zvonurile

să fie doar speculaţii şi vorbe în vânt, însă nu putem risca. O să fac cercetări. Şi o să le trimit vorbă colegilor mei din Prusia şi Austria. Dacă există un plan de restauraţie, poate îl vom înăbuşi din faşă.

— Sper, rosti Nicholas grav. Chiar sper asta.

Noaptea era una uscată şi încărcată de nori negri, perfectă pentru activităţi ilegale. Îmbrăcată din cap până-n picioare în haine bărbăteşti şi înarmată cu sfoară subţire şi rezistentă şi un cârlig, Kit îşi începu cariera de spărgător la casa lordului Nunfield. Nobilul acela sardonic şi imoral era unul dintre suspecţii ei principali.

Clădirea vecină era goală în acel moment, aşa că reuşi să se caţăre pe ea fără teama de a fi auzită. De acolo era simplu să sară pe acoperişul casei lui Nunfield.

Luminile din pivniţă indicau faptul că servitorii petreceau o seară liniştită în aripa lor. Partea superioară a casei era cufundată în beznă. După ce legă sfoara de un coş, Kit îşi prinse celălalt capăt de brâu şi coborî până la o fereastră din spate. Era o muncă extenuantă, chiar şi pentru o persoană care fusese mereu atletică, până la un nivel complet lipsit de feminitate.

Din fericire, fereastra pe care o alesese avea o încuietoare simplă, pe care reuşi să o deschidă cu cuţitul. Se opri să-şi recapete răsuflarea, căci respira greoi, şi de nervi şi de efort. De data asta, dacă era prinsă, nu mai avea cum să-şi explice prezenţa.

Când pulsul îi reveni la normal, se puse pe lucru. Devenise pricepută la căutare şi reuşi să-şi parcurgă foarte repede traseul. Cercetă fiecare cameră, acordind o atenţie specială dormitorului principal.

Totul merse ca pe roate. Din păcate însă, nu găsi nimic. Când ieşi pe fereastră şi se prinse de frânghie, reflectă că persoana căutată nu era Nunfield. Următoarea casă de pe listă era cea a lordului Mace.

Se căţără pe acoperiş şi îşi spuse că în acea noapte avusese succes măcar dintr-un punct de vedere: nu mai fusese prinsă de tulburătorul lord Strathmore.

Măcar pentru asta ar fi trebuit să fie recunoscătoare.

Propunerea lui Rafe de a ajunge rapid la o înţelegere cu Statele Unite adusese un număr surprinzător de nobili în Camera Lorzilor. Subiectul stârnise o dezbatere aspră şi, uneori, virulentă. Rafe însuşi dovedise o elocinţă impresionantă, iar Lucien şi Nicholas ţinuseră şi ei discursuri de sprijin.

Dezbaterea continuă până după miezul nopţii. Când veni vremea să se voteze, Rafe aşteptă cu chipul împietrit, ca şi când rezultatul i-ar fi fost indiferent. Lucien stătea la dreapta prietenului său şi ţinea socoteala rezultatelor. Urma să fie un scor strâns, foarte strâns, iar sala

era tăcută şi tensionată.

Rezoluţia fu aprobată la diferenţă de un vot. Chiar când începu să se audă o mare de voci, Rafe îşi permise un zâmbet triumfător:

— Bine că ai venit, Nicholas.

— Să sperăm că rezoluţia asta va avea rezultate pozitive. Nicholas îl bătu pe Rafe pe umăr. Bravo. Mi-era teamă că gloata „Zdrobiţi-i pe cei din colonii" va învinge.

Rafe se întoarse spre Lucien.

— Vrei să vii la mine să sărbătorim? Poate mai reuşim să mai născocim şi alte lucruri pe care le putem pune pe umerii guvernului.

— Eu vin mai târziu. Lucien se uită prin sala aglomerată. Mai sunt nişte oameni pe care vreau să-i salut.

Lucien nu fusese surprins nici că Mace şi Nunfield participaseră la dezbateri, nici că votaseră împotriva măsurii. Se îndreptă spre ei prin grămada de lorzi.

Mace ridică sprâncenele când Lucien li se alătură.

— Tu chiar vrei să ne predăm în faţa proştilor de americani?

— Nu e vorba de predat, ci de compromis, spuse Lucien, în timp ce făcură loc unui şir de bărbaţi care părăseau încăperea. Nu văd de ce-am continua un război inutil.

— Se pare că ai tendinţe liberale periculoase, constată Nunfield cu o oroare prefăcută. Probabil îi citeşti pe radicalii de soiul lui Leigh Hunt şi L.J. Knight şi eşti de acord cu ei.

— Uneori, da. Lucien făcu un semn spre mulţime. Pacea nu ar trebui să fie o cauză îmbrăţişată doar de radicali. Cei mai mulţi de aici au rude de partea cealaltă a Atlanticului. Şi eu am. Ar trebui să ni-i facem prieteni pe americani, nu să le dăm foc la capitală.

— E adevărat că ne dau tutun, iar pentru asta le suntem datori. Şi că veni vorba de tutun… Mace scoase o tabacheră aurită şi o deschise cu un gest elegant cu mâna stângă. După ce priză, scoase un oftat de plăcere.

— Minunat. Aproape la fel de plăcut ca protoxidul de azot. Ai încercat vreodată?

Cu toate că expresia lui Mace era perfect calmă, tonul vocii lui îl făcu pe Lucien să-şi dea seama că întrebarea era importantă.

— Nu, dar, desigur, am auzit de aşa ceva. Înţeleg că inhalarea acelui gaz produce efecte asemănătoare beţiei, însă fără durere de cap a doua zi.

— Chiar mai bine, îl asigură Mace. Spre deosebire de alcool, care te face de obicei mai morocănos, protoxidul de azot chiar te împacă cu lumea. De-asta se mai cheamă şi gaz ilariant. Am un chimist care mi-l prepară şi, din când în când, îmi invit câţiva prieteni să se bucure de el alături de mine. De fapt, chiar mâine-seară găzduiesc o asemenea adunare. Vrei să vii?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse Lucien, nu tocmai sincer. E unul dintre lucrurile pe care mi-am dorit întotdeauna să le încerc.

— Atunci, pe mâine. Mace dădu din cap şi îşi văzu de drum.

Plecat în căutarea lui Rafe şi a lui Nicholas, Lucien îşi permise un zâmbet de satisfacţie în sinea lui. Protoxidul de azot era renumit pentru faptul că dezlega limba şi slăbea inhibiţia, aşa că putea afla lucruri interesante de la ceilalţi invitaţi la petrecere. Însă, pornind de la aceeaşi premisă, trebuia să se asigure că Mace nu afla nimic de la el. Un lucru foarte bun era acela că Lucien se pricepea să-şi urmeze propriile sfaturi.

Capitolul 8

Lucien întârzie intenţionat la petrecerea cu gaz ilariant a lordului Mace. Casa acestuia era foarte aproape de reşedinţa familiei Strathmore, aşa că se duse pe jos. Şi pentru că vremea era mult prea rece, mai degrabă de ianuarie decât de noiembrie, strada era pustie.

La Mace draperiile erau trase, cufundând casa într-o asemenea beznă încât părea părăsită. Însă un majordom impasibil îl întâmpină imediat la uşă pe Lucien, îi luă pelerina şi îl conduse în salon. În lumina slabă a lămpilor se zăreau vreo doisprezece oameni, majoritatea bărbaţi, dar şi câteva femei. Spre deosebire de alte ocazii sociale, invitaţii afişau zâmbete înfloritoare şi ţineau în mâini băşici mari de piele din care inhalau din când în când. Lacheii treceau în tăcere, aducând recipiente noi atunci când musafirii cereau asta.

Lucien cercetă încăperea cu privirea, căutându-şi gazda. Mai mulţi oaspeţi vorbeau şi râdeau împreună, însă conversaţiile lor erau haotice. Alţii, poate şi mai intoxicaţi, intraseră într-o stare de transă, mai interesaţi de propriile senzaţii decât de ce se petrecea în jur.

Într-un colţ, lordul Nunfield zăcea într-un fotoliu şi, pe rând, sorbea vin şi inhala din băşica lui de gaz. În apropierea lui, lordul Chiswick stătea pe covor, ţinând în poală o femeie care chicotea. Îşi ridică punga dezumflată şi îi făcu un semn lacheului.

— Goală, spuse el pe un ton plângăreţ. Mai vreau.

Fără să scoată o vorbă, servitorul îi aduse altă băşică umflată şi i-o luă pe cea terminată. După ce trase cu lăcomie din ţeavă, expresia lui Chiswick se transformă într-un zâmbet fericit.

— Îmi pare bine că ai ajuns, Strathmore, se auzi vocea stăpânită a lui Mace.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

Lucien se întoarse şi îşi văzu gazda cu chipul umflat şi pupilele dilatate atât de mult, încât ochii îi păreau negri. Dacă acela era efectul protoxidului de azot, atunci se explica lumina slabă din încăpere.

— Va trebui să te străduieşti să ne prinzi din urmă, spuse Mace. Vino aici, e mai linişte.

Îl conduse într-o cameră de primire alăturată, iar cei doi se aşezară pe fotolii de piele. Un servitor le aduse imediat două băşici.

Lucien o examină pe a lui, estimând că avea un volum de aproximativ patru litri.

— Cum se produce gazul?

— Încălzind o substanţă – cred că nitrat de amoniu, explică Mace. Sigur, nu-l las pe chimist să-mi prepare gazul aici, pentru că uneori chestia asta explodează. Haide, încearcă.

Lucien potrivi ţeava şi inhală gazul, sperând că avea să-şi păstreze

creierul întreg. După ce goli băşica, spuse:

— E relaxant şi cam atât.

Mace i-o luă şi îi dădu una nouă.

— E nevoie de câteva minute bune să-i simţi efectul pe de-a-ntregul.

Pe la jumătatea celei de-a doua băşici, Lucien începu să simtă cum i se înceţoşează mintea, însă într-un fel plăcut. Inhală din nou şi simţi un fior vibrant prin tot corpul, dansându-i prin vene şi reverberând la extremităţi. Culorile păreau mai vii şi se simţea vesel şi energic.

— Interesant. Încep să înţeleg de ce îţi place chestia asta.

— O să fie chiar mai bine, îl asigură Mace făcând semn să li se mai aducă. Dacă protoxidul de azot ar fi uşor de obţinut, băutura s-ar demoda.

Lucien râse, pentru că acel comentariu i se păruse foarte amuzant. Nu se mai simţise atât de liber de când era mic.

Mace luă o agendă şi un creion de pe masa de lângă el.

— Descrie-mi senzaţiile. Chimistul meu strânge date despre reacţia oamenilor la protoxidul de azot.

— E ca şi când… ai fi muzică. Lucien încercă să explice inexplicabilul. Cândva, un prieten m-a dus la Westminster Abbey să ascult *Mesia* lui Händel. Clădirea rezona de la sutele de instrumente şi cântăreţi. Cam aşa e şi acum.

— Îţi ţiuie urechile?

— Da, spuse Lucien după ce se gândi o clipă. În ritmul inimii mele.

Mace continuă să-i pună întrebări, însă uneori Lucien le pierdea şirul. Timpul se dilata pe măsură ce prin mâinile sale treceau alte şi alte băşici pline. Observă că Mace inhala gazul într-un ritm mult mai lent. Cu toate că era clar că acel om îl voia drogat, acest lucru nu părea să-l îngrijoreze. O dată sau de două ori, Lucien încercă să-şi adune minţile, însă nu ştia exact de ce trebuia să facă asta. Lua lucrurile prea în serios, toţi prietenii lui îi spuseseră deja asta, aşa că era mai bine să profite de ocazie şi să se relaxeze.

Un colţ mic al minţii lui rămase de veghe, însă fără puterea de a acţiona. Pur şi simplu urmărea.

După mai multe întrebări legate de reacţia la gaz, Mace se interesă pe un ton firesc:

— Strathmore, de ce vrei să te înscrii în Clubul Diavolilor? De data asta aş vrea să-mi spui adevărul.

— Vreau să ştiu… să ştiu… O clipă, mintea lui Lucien deveni inertă şi nu îşi mai aminti exact ce anume dorise să afle. În secundele în care căuta răspunsul, recunoscu sclipirea dură din ochii gazdei sale. Mace aşteptase exact acel moment.

Fusese previzibil. Însă ceea ce îl uimea pe Lucien era faptul că, în ciuda anilor de exerciţiu în care păstrase secrete, fusese cât pe ce să

mărturisească adevărul. Zidurile fireşti ale judecăţii şi stăpânirii de sine i se dărâmaseră, iar limba lui era gata să spună că, de fapt, căuta un spion pe care avea de gând să-l distrugă.

Acea parte a minţii lui care stătuse de veghe îl informă cu răceală că dacă îi dădea răspunsul, iar spionul era Mace, atunci era foarte posibil să nu apuce dimineaţa. O moarte accidentală era simplu de aranjat. O alunecare pe caldarâm, un atac din partea unor tâlhari necunoscuţi şi gata. Lumea bună, şocată, avea să-l regrete o zi sau două.

Chinuindu-se să nu divulge adevărul, Lucien spuse:

— Îmi pare rău, ţiuitul urechilor mi se înteţeşte. Mi-e greu să aud.

Mace îşi ascuţi tonul vocii.

— Spune-mi ce vrei să afli.

— Vreau să aflu… Lucien încercă din răsputeri să-şi stăpânească mintea fragmentată, să se conecteze cu acea parte din sine însuşi care încă avea o judecată clară, îşi frecă fruntea fără să poată simţi presiunea degetelor. „La naiba, gândeşte!”

Se îndoia că putea să mintă, chiar dacă în joc era propria lui viaţă, dar îşi dădu seama cu bucurie că putea să spună adevăruri mai mici.

— Vreau să aflu… mai multe despre tine şi despre ceilalţi. Uneori… propria mea persoană mă oboseşte. Sunt prea serios. Îi invidiez pe cei care pot trăi pentru plăcere, pentru că eu nu ştiu cum să fac asta. Şi îşi dădu seama cu o urmă de uimire că acelea erau lucruri pe care nu le văzuse niciodată în el însuşi.

Mace repetă întrebarea în mai multe feluri, însă acum Lucien ştia deja ce răspunsuri să ofere şi îi era mult mai uşor. Mace se rezemă de scaun şi îl privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Felicitări, Strathmore, tocmai ai trecut testul Diavolilor. Nimeni nu poate fi iniţiat în acest grup fără să treacă prin protoxidul de azot, pentru că acest gaz obligă la sinceritate.

Recunoscător că putea, în sfârşit, să lase garda jos, Lucien vtu să ştie:

— Există persoane care pică acest test?

— Nu chiar, însă ar fi putut fi cazul tău. M-am tot întrebat de ce vrei să vii în rândurile noastre – bărbaţii complicaţi mă îngrijorează. Însă ştiu cum e să fii plictisit de prea multă seriozitate. O să te vindecăm. Pentru bărbaţii bogaţi şi de condiţie bună ca noi, plăcerea e o datorie. Mace trase adânc dintr-o băşică nouă de gaz, iar ochii lui roşii luciră cu un foc interior.

— Satisfacţiile animale simple ne sunt disponibile tuturor, însă rafinamentele extazului necesită talent şi imaginaţie. O să vezi, Strathmore, o să vezi. Mace se ridică şi îi făcu semn unui lacheu să le mai aducă două băşici, după care urmă: Pentru că o să fii unul de-ai noştri, pot să-ţi arăt ceva special.

Când se ridică, Lucien era ameţit. Se prinse de spătarul scaunului. După ce îşi limpezi mintea, îl urmă pe Mace afară din cameră. Se lovi cu coapsa de colţul ascuţit al unei mese, dar nu simţi nimic. De fapt nu-şi mai simţea deloc corpul. Era amorţit şi distras. Foarte ciudat.

Pe la jumătatea scărilor, se întoarse şi privi către etajul foaierului. Dacă ar fi căzut pe scări şi s-ar fi zdrobit pe pătratele de marmură, nici asta n-ar fi simţit.

— Haide, spuse Mace, cu vocea nerăbdătoare uşor bâlbâită. Eşti unul dintre puţinii care pot aprecia aceste lucruri la adevărata lor valoare.

Lucien îl urmă ascultător pe al doilea şir de trepte, apoi de-a lungul unui coridor care ducea în partea din spate a casei. Acolo, Mace descuie o uşă care dădea într-o cameră cu vitrine de sticlă pe margini, având în mijloc o masă de lucru.

— Aici îţi ţii colecţia de obiecte mecanice, spuse Lucien, destul de inutil, în timp ce Mace aprindea o lampă.

Privi într-o vitrină şi văzu trei statui, dintre care una se pregătea să-i taie capul alteia. Asta e bavareză?

Mace dădu afirmativ din cap.

— Decapitarea lui Ioan Botezătorul. Un obiect rar. Dar nici nu se compară cu cele pe care le proiectez eu însumi.

Cu o cheiţă care-i atârna de lanţul ceasului de buzunar, deschise un dulap cu uşi opace, de unde scoase un dispozitiv mecanic pe care-l aşeză pe masă. După ce învârti lung de cheie, făcu un pas înapoi ca să-şi lase musafirul să vadă clar.

Mecanismul era alcătuit din două siluete foarte frumos sculptate, o femeie goală şi un bărbat gol întins între picioarele ei. Cu un sunet metalic de roţi, începură să se mişte ca într-un act sexual.

Lucien contemplă fesele bărbăteşti în mişcare şi braţele femeii care fluturau imitând extazul. Acea priveliţte îi stârni o răceală interioară atât de profundă, că nici măcar euforia produsă de gaz nu o putea înlătura.. „Jucăria" atât de preţuită a lui Mace era o batjocură a sexualităţii, un simbol al uniunii absente, mecanice pe care o ura Lucien. În starea lipsită de inhibiţii în care se afla, nu-şi dorea decât să ia acel lucru urât şi să-l zdrobească de podea.

Impulsul era atât de puternic, încât braţul îi tremura încercând să se stăpânească. Pe un ton de neutralitate atentă, declară:

— Nu am mai văzut aşa ceva. O lucrătură excelentă. Ai o… minte ingenioasă.

— Nu mai există o colecţie ca asta pe pământ. Eu proiectez dispozitivele şi construiesc mecanismele, iar fierarul îmi face statuetele. Mace scoase încă un mecanism. O femeie cu doi bărbaţi, toţi trei acţionând plini de imaginaţie. Asta mi se pare… excitantă.

Lucien inhală din noua băşică cu gaz, însă dezgustul nu-l părăsi.

Din fericire, Mace nu îşi privea musafirul; era prea ocupat să-şi admire micile monstruozităţi. Tot ce avea Lucien de făcut era să admire felul în care erau lucrate, punând, din când în când, întrebări despre aspecte tehnice neobişnuite.

Când toate dispozitivele fură aşezate pe masă, ofereau imaginea unei galerii de practici sexuale. Mace spuse pe un ton răguşit:

— Ajută-mă să le învârt ca să meargă toate în acelaşi timp.

Lucien se supuse şovăind, începând cu o femeie şi un armăsar. Ura să pună mâna pe acele maşinării, însă, forţându-se să uite ce reprezentau, reuşi să învârtă cheiţele.

După ce amândoi bărbaţii parcurseră toată lungimea mesei, în zece secunde toate dispozitivele începură să meargă, umplând încăperea cu un cor de bâzâituri mecanice. Una dintre statuete – Lucien nu era foarte sigur care – conţinea şi un corn minuscul care imita brut gemete de extaz.

Mace se holbă la comorile lui până când ultima se opri.

— Eu mă duc să-mi iau o femeie de jos, mormăi el. Vrei să vii şi tu?

Lucien îşi stăpâni un răspuns sincer.

— Nu, mulţumesc. Încă sunt ameţit de la gaz.

Mace îşi conduse musafirul afară.

— Ameţeala trece repede, spuse el în timp ce încuia uşa. Dacă vrei să te întinzi, camera din capătul celălalt al coridorului e pentru oaspeţi.

Pentru că tânjea să fie singur, Lucien îi acceptă sugestia. Din fericire, camera de oaspeţi era tăcută şi întunecată. Găsi un scaun după ce se împiedică de el şi se aşeză. Când termină de tot gazul ilariant, era din nou liniştit. Mintea lui alunecă pe o mare de plăcere necinstită.

Un zgomot la fereastră îl trezi din meditaţie. Privi şi văzu o siluetă subţire, îmbrăcată în negru, lipită de sticlă ca un păianjen uman. Imposibil; poate că gazul îi provoca halucinaţii.

Geamul din stânga se deschise, aducând în încăpere un val de aer rece şi o formă umană agilă. Hoţul ateriză cu un sunet uşor, apoi rămase nemişcat; respiraţia lui umplea încăperea. Orice om raţional s-ar fi gândit de două ori înainte să se ducă după un intrus care putea fi înarmat, cu atât mai mult cu cât nici nu era casa lui. Însă Lucien nu gândea raţional în acel moment. Se ridică şi se năpusti asupra hoţului. Ar fi şi reuşit să-l prindă dacă nu s-ar fi izbit de alt scaun prin beznă. Scaunul căzu pe podea, dezechilibrându-l şi avertizându-i adversarul.

Intrusul scoase un ţipăt ascuţit de alarmă, apoi sări pe fereastră şi dispăru. Lucien clipi în faţa dreptunghiului întunecat şi se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase. Însă fereastra era clar deschisă. Se aplecă peste pervaz şi zări o frânghie care atârna la câţiva metri în faţa lui. Ridică privirea şi văzu silueta hoţului căţărându-se pe

acoperiş.

Condus de acelaşi instinct care îl împinsese să traverseze camera, prinse frânghia şi ieşi afară. În timp ce se căţăra cu repeziciune simţi vântul muşcător, dar asta nu-l deranjă. Efectul drogului încă îi pulsa în trup, aşa că urcă fără efort, ca şi când ar fi avut aripi. Chiar şi activitatea dificilă a urcatului de pe cornişă pe acoperiş i se păru simplă.

Dădu drumul frânghiei şi îngenunche pe marginea plată, apoi privi în jur. Acoperişul era suficient de turtit cât să poată merge pe el dacă era atent. Unde dispăruse hoţul? în dreapta nu era, se zărea doar o întindere goală de ţigle. Probabil o luase la stânga, unde se putea ascunde după fronton.

Bănuiala lui Lucien se confirmă când îşi dădu seama că fâşâitul abia auzit era de fapt o frânghie care fusese ridicată, apoi aruncată la stânga. Însă când o observă, deja era prea târziu ca să-i mai prindă capătul.

Probabil hoţul era pe cealaltă parte a frontonului. Lucien ţâşni în sus, folosindu-se de unghiul dintre acoperişul principal şi fronton ca să îşi sprijine mâinile şi picioarele.

Imediat ce ridică fruntea deasupra vârfului frontonului, simţi din plin forţa vântului. Se ghemui şi se sprijini cu o mână de stâlpul muchiei, apoi îl căută din priviri pe hoţ.

Cu toate că hainele lui negre îl făceau aproape invizibil, hoţul fu trădat chiar de mişcările sale agile. Traversase acoperişul casei lui Mace şi deja era pe la jumătatea celui de alături.

Lucien îl urmă, cu instinctul de vânător fremătându-i prin vene cu aceeaşi exaltare pe care o simţea când călărea peste câmpuri şi garduri. Râse din toată inima în timp ce sărea peste ţiglele înşelătoare. Vulpile şi hoţii erau doar o scuză; ceea ce conta cu adevărat era urmărirea.

Zeul vânătorii îl proteja, aşa că putea merge cu o viteză care micşora rapid distanţa dintre el şi spărgător. Mintea abia i se conecta cu trupul; se aruncă de pe fronton pe coşuri şi de acolo pe acoperişul casei următoare.

Hoţul privi în urmă şi bolborosi o înjurătură de neînţeles când văzu că încă era urmărit. Apoi sări peste distanţa care despărţea cea de-a doua casă de următoarea din şir. Pe partea cealaltă prinse ceea ce părea a fi frânghia pe care o lăsase mai devreme. După ce îşi recăpătă echilibrul, ţâşni peste ţigle şi dispăru după alt fronton, luând frânghia cu el. Când ajunse la marginea acoperişului, Lucien sări fără să ezite. Însă norocul îl părăsi. Acoperişul era mult mai abrupt decât celelalte două, iar când aterizâ îi fugi piciorul. Se lovi puternic şi se rostogoli, apoi începu să alunece pe burtă peste ţigle.

Încercă să-şi oprească alunecarea, însă nu avea de ce să se prindă.

Vârfurile degetelor îi alunecau peste pelicula de gheaţă care acoperea ţiglele. Cu o uşoară uimire îşi dădu seama că se îndrepta inexorabil spre moarte. Drogul care îi cuprinsese mintea îl mai binecuvântase într-un fel: îi bloca teama şi durerea.

Cu toate că mintea lui era indiferentă în faţa morţii iminente, trupul lui lupta din reflex pentru supravieţuire, zgâriind şi prinzându-se cu unghiile de pietrele alunecoase şi drepte. Chiar la marginea acoperişului, mâna găsi o muchie de piatră ornamentală. Aceasta îi încetini alunecarea, astfel că Lucien se trezi agăţat de ea cu vârfurile degetelor, la o înălţime de trei etaje şi jumătate.

Gravitaţia era duşmanul său şi foarte curând avea să-l învingă. Ce fel prostesc de a muri!

— Prinde asta! se auzi o voce ascuţită.

Lucien ridică privirea şi zări ceva care zbura spre el din umbra aruncată de coşurile de fum. Înainte să-şi dea seama ce era, capătul aspru al unei frânghii îl lovi în faţă. Nu mai reuşi să se ţină de cornişă şi căzu de pe acoperiş cu capul înainte.

În timp ce cădea, printr-un noroc chior reuşi să prindă frânghia cu mâna stângă. Sfoara se întinse, iar căderea lui se încheie cu o smucitură care îi răni muşchii braţului şi umărul. Sfârşi agăţat cu o mână în gol, cu vântul ţiuindu-i în urechi. La început se mulţumi să atârne acolo fericit, fermecat de situaţia atât de improbabilă în care se afla.

Reveni la realitate când îşi dădu seama că degetele sale rănite slăbeau tot mai mult sfoara. O prinse şi cu cealaltă mână şi se căţără cu aceeaşi pornire ciudată care-l adusese în acea poveste.

După ce ajunse în siguranţă pe ţigle, se lăsă în patru labe şi încercă să-şi recapete răsuflarea. Nu simţea durere, însă trupul îi tremura violent. O voce joasă se auzi prin vânt: „Slavă Cerului!” Ce hoţ ciudat. Lucien trebuia să-l cunoască.

Urcă pe acoperiş până la coşuri, ţinându-se de frânghie. Când ajunse la destinaţie, hoţul se retrăgea, însă încă era suficient de aproape cât să-i permită lui Lucien să-l prindă de haina bărbătească.

— Nu aşa repede, prietene tâlhar. Trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Hoţul încercă să se elibereze, însă alunecă pe ţigle şi se prăbuşi peste Lucien. Căzură unul peste altul în unghiul format de coş şi acoperiş, Lucien dedesubt, iar hoţul deasupra.

După ce îşi recăpătă suflarea, Lucien îşi dădu seama că silueta mlădioasă a hoţului i se părea familiară. La fel şi parfumul vag de garoafe, care nu i se potrivea deloc unui spărgător de locuinţe.

De curând mai întâlnise pe cineva care mirosea a garoafe. Cu un sentiment al previzibilului, trase eşarfa neagră care ascundea trăsăturile hoţului. Chipul palid şi oval era foarte uşor de recunoscut

chiar şi în beznă.

Lucien râmji, potrivind acel trup lung şi încântător de feminin deasupra lui.

— Deci ne întâlnim din nou, Lady Jane. Sau cum doreşti să te numeşti în seara asta. Se pare că suntem sortiţi să fim împreună.

— Asta e o ironie a sorţii, mai degrabă, pufni Jane.

Îşi accentuă remarca dându-i lui Lucien un cot în burtă, din dorinţa de a se elibera. Dacă mintea şi creierul lui ar fi fost conectate cum trebuie, l-ar fi durut.

— Probabil ţii neapărat să fii trimisă la ocnă, spuse el, imobilizându-i braţele într-o strânsoare puternică. Altfel n-ai încerca să intri într-o casă unde petrecerea e în toi.

— Am crezut că lordul Mace e plecat, întrucât aproape toate ferestrele erau în beznă. Pentru că nu avea braţele libere, încercă să-l lovească în vintre.

Din fericire o ţinea suficient de aproape cât să nu-i poată face rău.

— Eşti puternică pentru o femeie, observă el, aproape ţinându-şi răsuflarea. De fapt, dacă n-ai fi fost, n-ai fi alergat pe acoperişurile Londrei ca o maimuţă nebună.

— Tu vorbeşti! Ai riscat nebuneşte. Mă mir că n-ai căzut mai devreme. Podul palmelor ei şi coatele se împinseră în el cu toată forţa. Lasă-mă, bădăran ce eşti!

— Dar nu *vreau* să te las să pleci, spuse el, cu o simplitate uimitoare. Iar eu fac doar ce vreau.

— Trebuia să te las să cazi de pe acoperiş!

—Asta cam aşa e, aprobă el. Dar pentru că n-ai făcut-o, am o idee mai bună.

O sărută.

Capitolul 9

Spre furia ei, Kit se trezi că răspunde la sărutul lui Strathmore. Era o nebunie, căci amândoi erau întinşi pe un acoperiş alunecos, iar ea comisese o fărădelege, însă umorul şi senzualitatea acelui bărbat erau irezistibile. Braţele lui îi ofereau un adăpost cald în noaptea friguroasă, iar gura şi limba lui erau o invitaţie la plăceri erotice.

Trupul ei se înmuie, iar el îşi slăbi strânsoarea ca de oţel şi începu să o mângâie. Chiar şi prin straturile de haine de iarnă dintre ei, simţi fiori pe piele când o atinse. O mână mare alunecă peste şoldul ei pe sub haină, apoi îi mângâie spatele într-un ritm blând, care îi relaxă muşchii tensionaţi. Centimetru cu centimetru, buze, mâini şi bust, îşi dorea din instinct să-şi lipească trupul de al lui.

Nu-şi dădu seama că îi scosese cămaşa din pantalonii bărbăteşti decât atunci când mâna lui îi atinse spatele gol. Ar fi fost încă o plăcere dulce dacă degetele lui n-ar fi fost reci ca gheaţa. Scoase un ţipăt şi se retrase.

—E absurd, se răsti ea furioasă, ca şi când n-ar fi fost o participantă plină de entuziasm la întreaga scenă. Dacă vrei poţi să rămâi aici, însă eu cobor de pe acoperişul ăsta înainte să mor îngheţată.

El ridică mâna şi îi mângâie obrazul cu blândeţe.

—Îţi ţin eu de cald.

Încercă să o apropie de el pentru încă un sărut, însă Kit se ridică în grabă şi se rezemă de coşul casei. În seara în aceea era altfel, se mişca şi vorbea cu o lejeritate diferită de intensitatea concentrată a întâlnirilor trecute. Ghici motivul şi îi spuse cu asprime:

— Eşti beat. Nu e de mirare că te porţi ca un idiot.

El îşi trecu degetele prin părul ciufulit.

— Nu… nu sunt beat, rosti el apăsat. E de la protoxidul de azot.

Asta explica de ce nu avea gust de alcool când se sărutaseră.

— Ce degenerat, mârâi ea. Deşi era de aşteptat de la un Diavol.

— E o chestie interesantă, protestă el. Te face foarte sincer. Şi cu mare sinceritate, micuţa mea răufăcătoare, îţi spun că te vreau. Se ridică în capul oaselor şi întinse din nou mâna spre ea. N-am mai sărutat până acum un nelegiuit.

Nu ştia dacă să râdă sau să-l împingă peste ţigle. Până la urmă, se mulţumi să-i îndepărteze mâna.

— Nu sunt micuţă, sunt la fel de înaltă ca un bărbat. Acum o să iau sfoara şi o să cobor înainte ca proprietarul acestei case să ne audă şi să trimită după gărzi.

— Gărzile n-au ce căuta afară pe o asemenea vreme, râse el.

— Nici noi nu prea avem ce căuta, ripostă ea. Eşti în stare să coborî fără să-ţi rupi gâtul?

— Cred că da, răspunse el după ce se gândi atent.

Nu era o afirmaţie liniştitoare, însă puterea, instinctul de conservare şi agilitatea lui îl mai salvaseră o dată. Cum drumul în jos spre spatele casei îi ducea într-o grădină împrejmuită, fata luă un capăt al frânghiei, verifică dacă încă era legată bine de coş, apoi se târî pe zidul care dădea în stradă.

Nu se vedea nimeni, iar ferestrele erau cufundate în beznă, aşa că îşi legă frânghia de brâu şi se pregăti să coboare.

— Când ajung jos, trag de două ori de funie, îi spuse ea lui Strathmore, care o urmase. Apoi vii şi tu. Să ai mare grijă.

După manevra riscantă cu care trecu de pe acoperiş pe frânghie, coborî într-o alunecare controlată, cu mâinile protejate de mănuşile de piele. Ajunse în siguranţă pe pământ, unde însă alunecă pe o bucată de gheaţă. Din fericire încă ţinea sfoara, aşa că nu căzu. Se dădu într-o parte cu grijă, apoi îi dădu semnalul lui Strathmore. Îndată ce cobora el, intenţiona s-o ia la goană cu viteza unui iepure speriat, iar contele ameţit urma să-şi vadă de drum. „Să-i fie de bine”, se gândi tânăra femeie.

El coborî atât de rapid, încât o făcu să se întrebe în ce stare erau palmele lui goale. Spunându-şi că nu era treaba ei, se pregăti să fugă. Apoi Strathmore alunecă pe gheaţa de sub frânghie şi căzu. Se înfioră de violenţa impactului.

— Eşti bine?

— Cred că da. Dădu să se ridice, apoi căzu din nou, căci glezna dreaptă se îndoi sub el. Sau, de fapt, poate că nu.

— La naiba! spuse Kit apăsat. Ţi-ai rupt piciorul?

— Nu cred. Îşi pipăi piciorul. Glezna asta cedează de câte ori o pun prea mult la încercare. Într-o zi, două ar trebui să se vindece. Se ridică ţinându-se de frânghie, apoi se sprijini de zidul casei.

— Te doare rău?

— Draga mea, în secunda asta nu mă doare nimic, chicoti el. N-aş băga de seamă nici dacă mi-ai tăia piciorul cu un cuţit bont. Dacă vreodată aş fi obligat să mă las pe mâna chirurgului, am de gând să mă îndop cu protoxid de azot înainte. Făcu un pas în faţă cu grijă şi căzu în genunchi. Însă, chiar dacă nu mă doare, se pare că glezna mea nu vrea să meargă.

— Te ajut să ajungi la uşa principală a lordului Mace, oftă Kit. Te rog să nu baţi până nu apuc să dispar.

— Apreciez oferta ta, spuse el politicos, însă nu aş vrea să mă întorc în casa lui Mace.

— Dacă rămâi afară în starea în care eşti, fără să ai nici măcar o pelerină care să-ţi ţină de cald, nu mai apuci răsăritul, îl dojeni ea, încercând să-şi reţină furia.

— Locuiesc foarte aproape. Nu-ţi face griji, pot să mă târăsc şi

singur până acolo. Încercă să-i demonstreze şi aproape căzu din nou. Dacă n-ar fi fost zidul, sigur s-ar fi prăbuşit.

Resemnată, Kit îi trecu braţul drept pe după umerii ei. Era foarte mare şi foarte solid.

— Te ajut eu să ajungi acasă dacă eşti convins că te poţi abţine de la alte necazuri până acolo.

— Asta nu pot să garantez, draga mea. În ciuda a tot ce se întâmplase, râdea.

Încercând să nu se gândească la trupul lui zvelt şi puternic, o apucă pe stradă. Arătau ca doi beţivi care se ajutau să se întoarcă acasă.

— Dacă nu te-ai fi băgat, bombăni ea, aş fi reuşit să plec în voie cu frânghie cu tot. Acum trebuie să-mi cumpăr alta.

— Îţi cumpăr eu alta. Rămase o clipă pe gânduri. Sau poate nu. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te încurajez la fărădelegi. Nu că ai avea nevoie de încurajări. Bănuiesc că n-ai mai întrebat unde e casa mea pentru că deja aflaseşi atunci când ţi-ai făcut programul de spargeri. Am dreptate?

Pentru că avea, nu-i dădu satisfacţie cu un răspuns. La început el continuă să pălăvrăgească fără sens, însă apoi tăcu, respirând din ce în ce mai greu. Partea bună a vremii rele era că străzile erau pustii.

Când aproape ajunseseră la destinaţie, alunecară pe altă bucată de gheaţă şi căzură amândoi. Kit nu se răni, însă contele scoase un ţipăt ascuţit.

— Efectul protoxidului de azot începe să dispară, gâfâi el, în timp ce era ajutat să se ridice. Din păcate.

Ultima sută de metri i se păru nesfârşită. Când ajunseră, în sfârşit, la casa lui, fata se încruntă în faţa scărilor de marmură.

— O să sun să-i chem pe servitorii tăi. O să fie nevoie de doi lachei să te urce până la uşă.

— Există o cale mai bună, spuse el. Hai în jos pe stradă.

Când ajunseră la o uşă de la nivelul solului din spatele casei, ea era atât de obosită încât nu mai era sigură cine susţine pe cine. Când el îi porunci „întoarce-te o clipă cu spatele”, se supuse fără ca măcar să încerce să arunce un ochi.

Se auzi un sunet de piatră hârşâită, urmat de o cheie băgată în broască. Se întoarse din nou, curioasă.

— Dacă ţii cheia sub vreo cărămidă, înseamnă că faci asta des. De ce nu foloseşti uşa din faţă, ca un conte ce eşti?

— Uneori îmi place să plec şi să mă întorc neobservat. Deschise uşa către o încăpere cenuşie, luminată de o lampă mică.

— Încep să cred că te pricepi la furişat la fel de bine ca mine. Îl ajută să intre, gândindu-se că era periculos să simtă o asemenea tovărăşie faţă de un suspect. Pentru că în colţ văd un baston, presupun că poţi urca scările şi singur. Ridică bastonul şi i-l întinse. Noapte

bună, lord Strathmore.

Însă era mult prea târziu ca să scape. Înainte să apuce să facă un pas, un braţ lung şi puternic se înfăşură pe după talia ei, oprind-o.

— Unde te grăbeşti, tâlhăriţa mea?

Ea se încordă, gata de bătaie, însă el îi spuse pe un ton liniştitor:

— Armistiţiu, draga mea, cel puţin în seara asta. Nu ar fi deloc un gest prea galant să te dau pe mâna legii după ce mi-ai salvat viaţa.

— Atunci ce vrei? întrebă ea cu precauţie.

— Vreau să urci şi să te încălzeşti ca să nu mori îngheţată prin vreun canal.

Contele avea dreptate; acum că trupul lui cald nu mai era lipit de ea, tremura incontrolabil. După ce el închise şi încuie uşa, îl urmă pe scări.

Cu toate că Strathmore se sprijinea în baston, se descurcă foarte bine şi fără ajutorul lui Kit. Se întrebă dacă nu cumva îşi exagerase rana ca să o facă să vină cu el. Foarte posibil; în mod clar, acel conte era un perfid – exact genul de ticălos pe care îl vâna ea.

Însă, în ciuda acestor îndoieli, nu se temea de el. Simţea o legătură ciudată între ei, intuia că erau suflete pereche. Raţiunea îi spunea că acel sentiment era o iluzie stârnită de nevoia ei de a avea un tovarăş. Nu se descurcase niciodată singură şi era hidos de tentant să spună altcuiva despre problemele ei. Ce bine ar fi fost să poată avea încredere în Strathmore! Dacă ar fi fost la mijloc doar viaţa ei, ar fi riscat; însă nu putea pune în joc siguranţa altcuiva.

Pe de altă parte, chiar dacă era un monstru, în seara aceea Kit era în siguranţă; faptul că îl salvase îi oferea un atu. Se înfioră când îşi aminti ce teroare încercase când îl văzuse alunecând de pe casă. Oricât de neliniştitor şi de agasant ar fi fost Strathmore, nu-l voia mort.

Când ajunseră la etajul următor, o conduse în bibliotecă, unde luceau cărbunii unui foc stins. Kit se duse lângă şemineu şi îngenunche să facă din nou focul, în timp ce Strathmore aprinse cu lampa câteva lumânări. Apoi şchiopătă până la un dulap şi scoase o carafă cu coniac şi două pahare. Turnă din belşug în ambele, după care îl dădu pe al lui pe gât dintr-o înghiţitură. Îl umplu din nou, apoi se aşeză într-unul dintre fotoliile de lângă şemineu şi încercă să-şi scoată cizmele. Cea stângă ieşi uşor, însă cea din piciorul rănit îi dădea de furcă.

După ce focul se înteţi, Kit luă o gură de coniac. Tăria băuturii o făcu să clipească, dar o încălzea. După încă o sorbitură mai precaută, se duse să îl ajute pe conte.

Se aplecă să prindă cizma şi simţi o atingere uşoară pe cap când el îi trase eşarfa de pe umeri.

— Asta este culoarea adevărată a părului tău, nu? E foarte

frumoasă.

Ridică privirea şi i se tăie răsuflarea. Ochii lui erau aurii, iar căldura lor era mai înăbuşitoare decât coniacul.

— E şaten, răspunse ea, încercând să pară indiferentă. O nuanţă cât se poate de obişnuită.

El îi îndepărtă firele care ieşiseră din coc.

— Eşti nedreaptă. Părul tău e ca mătasea, străluceşte în culoarea chihlimbarului şi a bronzului.

Se înfioră când degetele lui îi mângâiară tâmpla. Era clar un desfrânat de primă clasă. Hotărâtă, se aplecă şi trase de cizmă, însă fără succes. Auzindu-i răsuflarea ascuţită şi dureroasă, spuse:

— Poate ar fi mai bine să o tai.

— Şi să-mi stric cea mai bună pereche de cizme? răspunse el, scandalizat. Mai încearcă. Voi supravieţui.

Kit ridică din umeri, apoi trase cu toată puterea, cât pe ce să cadă la podea când cizma ieşi brusc. Pe chipul lui se văzu un spasm şi abia îşi reţinu o înjurătură.

— Eşti sigur că nu e ruptă? întrebă ea, atingându-i blând glezna umflată.

— Destul de sigur. Îşi scoase lavaliera şi o înfăşură în jurul gleznei, apoi trase lângă el un scaun înalt şi căptuşit şi îşi sprijini piciorul rănit pe el. Cum spuneam, mi s-a mai întâmplat. E doar scrântită.

— Păcat că nu mai ai protoxid de azot să-ţi mai ia din durere.

— A fost o experienţă interesantă, spuse el strâmbându-se, însă nu vreau să o repet. Te face să îţi pierzi controlul, iar asta nu-mi place deloc.

— Nu mă surprinde ce aud. Simţind brusc nevoia să se agite, găsi o pătură pe canapea şi îl acoperi pe conte cu ea. Apoi îşi scoase haina şi eşarfa ude, îşi luă paharul şi se aşeză pe celălalt fotoliu, din capătul opus al şemineului.

Strathmore se lăsă pe spate cu un oftat.

— Ce noapte ciudată. Ridică o sprânceană către ea. Trebuie să te felicit pentru felul în care ai minţit. Mă mândresc cu priceperea mea de a citi în sufletele oamenilor, dar ai reuşit să mă duci de nas acasă la Chiswick. Ce naiba urmăreşti de fapt?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că m-ai invitat la interogatoriu, replică ea, strângându-şi buzele. Ar fi fost mai înţelept să plec prin frig.

— Probabil doar un mort n-ar fi curios, rosti sec Lucien. Ai fost foarte convingătoare în rolul de soră disperată. Chiar ai fraţi?

Ea îşi privi paharul din mână.

— Am fost convingătoare pentru că… există un sâmbure de adevăr în ceea ce am spus. Însă povestea a fost falsă. Nu am fraţi, nici în armată, nici altfel.

— Atunci de ce îi urmăreşti pe Diavoli?

— De ce trebuie să-ţi răspund la întrebări? spuse ea, ridicând din nou privirea, cu o expresie provocatoare.

— Hm, oare faptul că sunt de două ori cât tine şi renumit ca necruţător nu-ţi dă de gândit?

— Nu în seara asta, domnule, răspunse ea, cu chipul luminat de un hohot de râs brusc. Pe lângă faptul că ai menţionat un armistiţiu, nu te poţi mişca suficient de repede cât să mă prinzi.

Îi aruncă o încruntătură feroce.

— Ce zi tristă când un bărbat nu mai are parte de respect în propria casă. Apoi, când ea râse din nou, întrebă cu blândeţe: Cine eşti?

Ea fu cât pe ce să-i răspundă, dar se stăpâni.

— Bărbat diabolic! încerci să mă dezarmezi cu umorul, îşi lăsă paharul de coniac cu un clinchet. Însă n-o să mă prinzi prea uşor.

— Ah, a meritat să încerc. Veselia îi pieri. Poate că în seara asta între noi există un armistiţiu, însă nu te pot lăsa să-ţi continui fărădelegile. Dincolo de faptul că e o activitate ilegală, spargerea unei case e şi foarte periculoasă.

— Dacă eşti atât de moral, de ce eşti Diavol?

El se întrebase când avea să vină şi replica aceea.

— Nu sunt membru oficial al clubului, însă voi deveni curând.

— Şi de ce vrei să te alături lor? întrebă ea surprinsă. Adunătura aia nu prea pare genul tău.

— Am tot soiul de prieteni. Diavolii sunt amuzanţi, într-un fel lipsit de complicaţii. Dacă vreau o companie mai inteligentă, mă duc în altă parte. O privi gânditor peste marginea paharului din care tocmai sorbea. Scuza mea sunt gusturile proaste, însă pe tine de ce te interesează grupul? Eşti uimitor de insistentă.

Cu chipul nehotărât, se ridică şi începu să străbată camera cu paşi mari, cu o graţie naturală. Măştile pe care le purtase în întâlnirile lor anterioare căzuseră, dezvăluind câte ceva din femeia adevărată.

Şi totuşi era un paradox. În activitatea sa întâlnise mulţi ticăloşi – de obicei bărbaţi, uneori şi femei – care iubeau pericolul şi riscurile. Jane nu făcea parte dintre ei, căci nu părea să găsească vreo plăcere în aventurile ei îndrăzneţe. Avea o sfială autentică, îngemănată cu o putere de oţel care o trimitea tot timpul în gura lupului.

Hotărâtă, se întoarse cu faţa la el.

— Pentru că am încheiat un armistiţiu, iar tu nu eşti Diavol iniţiat, îţi voi dezvălui adevărul. Se pare că ai o conştiinţă, şi poate că ceea ce îţi voi spune te va convinge să te retragi din grup.

Probabil încă era sub efectul protoxidului de azot, căci spuse vesel:

— Adevărul va fi o schimbare plăcută.

— Nu e de râs, îl mustră ea. Sunt ziaristă. Scriu eseuri şi articole pentru mai multe periodice. Încerc să-i demasc pe cei din Clubul

Diavolilor. Teoretic, e la fel ca orice alt grup de bărbaţi privilegiaţi şi desfrânaţi, însă am primit informaţii că unele dintre obiceiurile lor merg dincolo de cele ale Clubului Diavolilor de la început.

— Cum ar fi?

— Răpirea şi uciderea unor tinere nevinovate ca parte a ceremoniilor lor.

— Sinistru dacă este adevărat, spuse el, devenit brusc serios.

— Sunt destul de sigură că e adevărat.

Contele se gândi la membrii pe care îi ştia. Îi venea greu să creadă că tânărul lord Ives, de exemplu, ar fi aprobat o crimă ritualică.

— Mă îndoiesc că Diavolii ar participa, în majoritate, la asemenea activităţi.

— Probabil aşa e. Cred că ticăloşia se limitează la un cerc restrâns.

— Discipolii?

— Îi cunoşti? întrebă ea, aruncându-i o privire dură.

— Ştiu doar de existenţa lor; nu le cunosc identitatea sau scopul. Crezi că se folosesc de un grup mai mare ca să-şi ascundă activităţile?

— Exact. Am dovezi, însă vreau mai multe ca să-mi pot scrie articolul.

— Ce indicii ai găsit?

— Am cunoscut o fată care a reuşit să scape de unde era ţinută prizonieră. Mi-a povestit ce auzise de la răpitorii ei şi de la unii dintre servitori. Pentru că informaţiile primite de la ea sunt insuficiente, încerc să aflu mai multe.

El bătu cu vârful degetelor în braţul scaunului.

— E destul de rar pentru o tânără să fie ziaristă, dar să urmărească asemenea subiect e de-a dreptul incredibil.

— Cu alte cuvinte mă acuzi că mint iarăşi? pufni ea. Dacă ar exista mai multe jurnaliste, s-ar scrie mai mult despre astfel de subiecte. Anglia e plină de femei şi copii brutalizaţi, o situaţie pe care bărbaţii o consideră normală.

Cuvintele ei emanau o convingere înflăcărată şi, în acelaşi timp, produceau un ecou vag în mintea lui. Ceva ce citise…

— Cum te cheamă? Poate că ţi-am citit din articole.

— Pentru că nicio autoare nu ar fi luată în serios, scriu sub mai multe pseudonime, în funcţie de ziar.

Asta era plauzibil; cei mai mulţi gazetari care scriau pentru ziare diverse şi foarte populare aveau mai multe pseudonime.

— Citesc mult. Ce nume foloseşti cel mai des?

— Trebuie să-l dezvălui? întrebă ea şovăind. Apoi, după ce el dădu afirmativ din cap, răspunse: Pentru *Examiner* sunt L.J. Knight.

— Dumnezeule! exclamă el. Săptămânalul respectiv era cunoscut pentru curajul şi zelul său reformist; de fapt, cei doi fraţi care îl editau erau momentan în închisoare pentru lipsa de respect pe care i-o

arătaseră prinţului regent. L.J. Knight, agitatorul radical, e o tânără femeie?

— Nu trebuie să fii bărbat sau în vârstă ca să vezi că multe lucruri din societatea noastră trebuie schimbate. De fapt, tinereţea şi sexul meu sunt nişte avantaje, căci văd lumea altfel decât scriitorii bărbaţi, explică ea cu răceală. Aveam douăzeci de ani când am trimis primul articol Ia *Examiner*. Leigh Hunt l-a cumpărat imediat şi mi-a mai cerut.

— Sunt surprins că nu am auzit niciodată că L.J. Knight e femeie, spuse Lucien, încă nevenindu-i să creadă.

— Comunic cu Leigh Hunt şi cu ceilalţi editori ai mei prin poştă sau prin curier special.

— Mi s-a părut că ai fost cam dură cu lordul Castlereagh în articolul despre el de vara trecută, spuse Lucien dorind s-o testeze.

— Mă confunzi cu alt ziarist. Nu am scris niciodată despre ministrul de externe. Zâmbetul ironic din ochii tinerei arăta că îşi dăduse seama de încercarea lui de-a o prinde în capcană.

El dădu să-şi mai toarne coniac, dar se răzgândi, căci avea nevoie să rămână cu mintea limpede.

— Şi ai aflat ceva spărgând casele Diavolilor?

— Nu la fel de mult pe cât aş fi reuşit dacă nu mi-ai fi apărut tot timpul în cale, răspunse ea, cu o exasperare îmblânzită de umor. Dar scotocirea locuinţelor este doar o parte din investigaţia mea. Dovezile se adună şi curând o să-mi pot redacta articolul.

— Ce ai aflat?

— Aş fi proastă să spun mai mult, replică ea, scuturând din cap.

Contele privi cu respect silueta aceea mlădioasă şi feminină. Avea nevoie de mult curaj ca să atace o asemenea ticăloşie înarmată doar cu o peniţă.

— Draga mea, eşti o sursă constantă de surprize.

— Şi tu la fel. Pentru un stricat de profesie ai o minte remarcabil de iscoditoare. Înclină capul. Tuturor femeilor le spui „draga mea”?

— Doar celor pe care le plac. Şi sunt destul de multe.

— Nu e de mirare din partea unui desfrânat.

— Am spus pe care le plac, nu pe care le doresc, preciză el. Sunt două lucruri complet diferite.

— Cred că e ceva rar ca un bărbat să placă într-adevăr o femeie. De ce ai fi tu altfel?

— Când eram copil, tovarăşa mea cea mai apropiată era femeie, răspunse el după o clipă. În plus, tot nu îţi ştiu numele adevărat, aşa că „draga mea” este sigur şi neutru.

— De fapt chiar mă cheamă Jane, spuse ea, zâmbind uşor.

— Lydia Jane Knight? Sau Louise sau Laura?

— Ţi-am spus tot ce am avut de gând să-ţi spun, aşa că te poţi opri din întrebat. Îi aruncă o privire directă. Acum că ţi-am mărturisit

adevărul, înţelegi de ce îi cercetez pe Diavoli?

— Da, însă tot nu sunt de acord. Te joci cu focul.

— Şi poate o să mă şi ard. Se ridică şi îşi îmbrăcă haina, care abia se uscase. Aşa să fie. Noapte bună, domnule.

Începu să-şi înfăşoare eşarfa în jurul capului, însă Lucien se ridică imediat de pe scaun, îşi luă bastonul şi şchiopătă spre ea.

— Nu încă. După cum ţi-am spus şi înainte, vreau să te mai văd. Unde locuieşti?

— Eşti foarte insistent, oftă ea.

— E o calitate pe care tu ar trebui să o înţelegi. Şi ăsta e departe de a fi singurul lucru pe care îl avem în comun. Ridică mâna liberă şi îi mângâie linia obrazului cu dosul palmei. Să ştii că nu suntem duşmani.

— N-aş fi atât de sigură de asta, ripostă ea, făcând un pas înapoi.

— Poţi să negi că între noi există atracţie?

— Nici măcar eu nu aş putea minţi atât de bine, răspunse ea sardonic. Însă atracţia e un lucru neimportant. Poate ţie îţi vine greu să crezi că o femeie poate fi mai interesată de dreptate şi raţiune decât de bărbaţi, însă aşa sunt eu. Lord Strathmore, trăim în lumi diferite.

— Şi ăsta e un lucru neimportant? O trase în braţele lui şi o sărută, nu cu plăcerea înceţoşată de drog pe care o simţise pe acoperiş, ci cu emoţiile care se adunaseră de la prima lor întâlnire. Cu pasiune, dorinţă, speranţă.

Mâinile lui Kit se opriră pe braţele lui, închizând şi deschizând spasmodic pumnii în vreme ce degetele bărbatului îi încercuiau sânul. Prin straturile de material, Lucien îi simţea sfârcul întărindu-se sub palma lui. Tânăra femeie îi umplea simţurile, atingerea, auzul şi mirosul.

— Nu, Lucien, şopti ea, când el se aplecă să-i sărute gâtul. Nu… nu-mi permit să las dorinţa să-mi distragă atenţia. Îmi dai şi mai multe motive să te evit.

Sunetul delicios al numelui său pe buzele ei distrugea sensul cuvintelor. Când ea făcu un pas şovăielnic în spate, el o urmă, apoi scoase un ţipăt când durerea îi trecu prin glezna de care deja uitase.

— La naiba! Cu fruntea plină de sudoare, se prinse de un scaun ca să nu cadă. E incredibil felul în care durerea înăbuşă dorinţa.

— Dacă aş fi ştiut asta, aş fi fost tentată să te lovesc în gleznă mai devreme. Îşi strânse haina pe trup şi se îndreptă spre uşă. A venit vremea să mă laşi să plec.

El ridică o lampă şi o urmă.

— Îţi luminez drumul. Îi aruncă un zâmbet la fel de periculos de seducător precum sărutările lui. Cu un baston într-o mână şi cu o lampă în cealaltă nu prea am cum să te seduc. Cu toate că, dacă mă gândesc bine, aş putea să vin cu o idee.

— Atunci nu te gândi, răspunse ea. Şi totuşi, când ajunseră la scări, ea luă lampa fără să scoată o vorbă, pentru ca el să se poată sprijini de balustradă. Alt exemplu de cât de bine se înţelegeau, o armonie instinctivă pe care Kit o cunoscuse doar cu o singură altă persoană.

Tăcură până ajunseră la uşa laterală. El întoarse cheia în broască, însă ţinu mâna pe clanţă şi o întrebă:

—Unde locuieşti, Jane?

În lumina lămpii, ochii lui erau aurii strălucitori. Nu se ridica la nivelul unui asemenea bărbat, se gândi ea cu disperare. Era stăpânul unor mistere pe care ea nu le ştia şi îşi folosea ştiinţa cu o insistenţă care mai degrabă o tulbura decât o speria.

Ştiind că trebuia să plece înainte să-şi piardă orice fărâmă de raţiune, spuse rapid:

— Wardour Street. Am un apartament la numărul 96. Însă data trecută ţi-am spus adevărul, Lord Strathmore. În viaţa mea nu e loc pentru tine.

— Locurile se pot crea. Dădu drumul clanţei şi făcu un pas înapoi, lăsând-o să treacă pe lângă el.

Vremea era chiar mai rea decât mai devreme. Din fericire, destinaţia ei se afla la doar câţiva paşi distanţă, în timp ce se îndepărta pe străzile tăcute, se trezi întrebându-se din nou cum ar fi fost să fie liberă să-i întoarcă interesul. Dacă intenţiile sale erau onorabile, nu ticăloase… dacă avea să-şi încheie cu succes misiunea…

Însă, oricât de mult încerca, nu-şi putea imagina că între ei s-ar fi putut înfiripa o relaţie serioasă. Ea jucase o diversitate de roluri şi mai avea să joace multe altele, însă niciuna dintre identităţile ei nu avea ce căuta în lumea bogată şi strălucitoare a contelui de Strathmore.

Capitolul 10

După plecarea lui Jane, Lucien era atât de obosit încât abia reuşi să urce cele trei trepte până în camera lui. Şi totuşi, când se băgă în pat, cu glezna umflată, încercă o senzaţie profundă de încântare. Doamna lui cea misterioasă recunoscuse atracţia reciprocă dintre ei şi, cu toate că ea încă avea îndoieli, făcuseră primii paşi spre o relaţie mai promiţătoare. Jane. Repetă numele în minte. Numele nu i se potrivea neapărat, dar începea să se deprindă cu el. Jane, cu o senzualitate subtilă, sfioasă şi totuşi hotărâtă, cu limba ascuţită şi inima unei leoaice.

Fusese o plăcere să o vadă fără peruci şi machiaj, în sfârşit, avusese în faţa ochilor un chip autentic. Îi plăcea părul ei moale şi ondulat, iar tenul ei fără cosmetice avea transparenţa delicată a unei perle. Şi, mai mult decât orice, îi plăceau inteligenţa şi personalitatea ei, care ieşiseră la lumină nestingherit acum că nu se mai deghizase. Adormi cu gândul la ochii ei cenuşii şi limpezi şi la căldura blândă a trupului ei zvelt.

Protoxidul de azot îi lăsase şi un cadou de despărţire: o noapte neliniştită, plină de vise lugubre. În primul petrecea o noapte pasională cu Jane, care era douăzeci de femei într-una, rămânând mereu ea însăşi deasupra tuturor. Şi totuşi, după o împlinire de neegalat, ea începu să se dizolve în braţele lui. Încercă să o reţină, însă dispăru în umbre, lăsându-l singur cu o tristeţe nimicitoare.

Se trezi în zori, leoarcă de sudoare. Imaginile deja trecuseră, rămânând în urma lor doar o senzaţie tulburătoare de pierdere. Poate că visele erau un avertisment să o evite pe Jane pe viitor. Cu cât o dorea mai mult, cu atât l-ar fi durut mai tare dacă în final nu puteau ajunge la o intimitate emoţională. Nu era o întâmplare că ani de zile dusese aproape o viaţă de pustnic şi ar fi mai înţelept să-şi continue traiul solitar.

Îşi subţie buzele. Era prea târziu să se întoarcă din drum; trebuia să-şi continue căutarea cu orice preţ, căci Jane îi pusese stăpânire pe suflet şi gânduri aşa cum nu o mai făcuse altă femeie vreodată. Alese să rişte.

Sună să i se aducă ceaiul şi îşi spuse sec că dacă visele lui chiar transmiseseră un mesaj, acela era să stea departe de protoxidul de azot. Euforia de moment avea un preţ mult prea obositor.

Glezna lui Lucien îşi revenise peste noapte. După ce valetul său i-o obloji şi i-o bandajă cum trebuie, deja putea să meargă şi să iasă afară. Ca o concesie totuşi, merse într-o trăsură închisă în loc să se plimbe.

Desigur, destinaţia lui era Wardour Street. Se afla în Soho, o zonă renumită pentru că acolo locuiau artişti, scriitori, excentrici şi străini,

exact genul de loc în care puteai găsi o femeie independentă precum Jane.

Coborî din cupeu cu bastonul în mână, tremurând de nerăbdare. Spera să o găsească acasă; în acest caz, intenţiona s-o invite la plimbare cu trăsura. Va fi o plăcere să o vadă în lumina zilei, nu doar în toiul nopţii. Până în acel moment, relaţia lor se desfăşurase exclusiv pe întuneric, de parcă ar fi fost lilieci.

Zâmbi când văzu că pe partea cealaltă a străzii se afla o tavernă numită Vulpea Cutezătoare. I se părea potrivită, cu toate că lui Jane i s-ar fi potrivit mai degrabă Şireata Cutezătoare.

Nerăbdarea începu să-l părăsească după ce studie numărul 96. Imobilul părea să aparţină unei singure familii, nu să fie împărţit în apartamente. Însă aparenţele puteau înşela. Bătu cu putere cu inelul de aramă.

O servitoare deschise uşa, cu ochii mari la vederea gentlemanului elegant de pe scări. Iar el începu, cu zâmbetul său cel mai plăcut:

— Verişoara mea m-a rugat să o vizitez pe prietena ei Jane la această adresă, însă din păcate nu-mi aduc aminte numele ei de familie. Domnişoara Jane e acasă?

— O, domnule, aici nu locuieşte nicio tânără. Desigur, cu excepţia mea, chicoti servitoarea, însă pe mine mă cheamă Molly, nu Jane. Sunteţi sigur că adresa asta este corectă?

Strânse bastonul în mână, cuprins de o furie rece. Mica vrăjitoare ticăloasă îl prostise din nou. Rămase nemişcat, până când reuşi să se adune suficient de mult cât să spună pe un ton neutru:

— Foarte probabil am greşit adresa. Poate că de fapt căutam numărul 69. Dacă nu, o să-i trimit vorbă verişoarei mele să îi cer lămuriri.

Înclinând politicos pălăria, se întoarse şchiopătând la trăsură. La naiba, cum să fie atât de prost încât să creadă că îi spusese adevărul? Ar fi vrut să dea vina pe protoxidul de azot pentru greşeală, însă adevăratul drog era Jane, sau cum o fi chemat-o, singura femeie care izbutise să-i transforme creierul într-o grămadă de pietriş. Se urcă în trăsură şi îi spuse vizitiului:

—Mergi spre Podul Westminster. Vreau să ajung la închisoarea Surrey.

Leigh Hunt stătea la masă cu o privire absentă când se deschise uşa celulei. Recunoscându-şi vizitatorul, se ridică şi zâmbi încântat.

— Strathmore, frumos din partea ta să mă vizitezi. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile. Pentru că îl mai vizitase şi înainte pe editor, Lucien nu rămase deloc surprins să vadă tapetul cu trandafiri care îi lumina pereţii celulei sau cerul albastru cu nori pictat pe tavan. Leigh

Hunt nu era omul care să lase un lucru atât de mărunt precum

închisoarea să-i strice plăcerile vieţii.

Intră un gardian cu o vază mare cu flori.

— Le-am văzut la o vânzătoare şi m-am gândit că o să-ţi placă, explică Lucien când paznicul aşează vaza pe pian.

— Mulţumesc. Editorul mângâie petalele unei crizanteme. Sunt superbe pentru perioada asta a anului.

— O să ieşi curând, nu?

— În februarie. Leigh Hunt făcu o grimasă. Număr zilele până atunci. Mi-am făcut celula asta cât mai confortabilă cu putinţă, însă tot puşcărie rămâne. Făcu semn spre un scaun. Te rog, ia loc şi spune-mi ce mai e prin oraş.

— Din moment ce editezi *Examiner* din celula asta, probabil ştii mai multe decât mine. Totuşi poate încă n-ai auzit că… Lucien îi povesti mai multe întâmplări amuzante care să-l distreze pe prietenul său. Treptat, contele aduse conversaţia la subiectul care îi prilejuise vizita. Apropo, am auzit zvonul cum că unul dintre scriitorii tăi, L.J. Knight, e de fapt femeie.

Leigh Hunt râse din toată inima.

— Ce prostie cât casa!

— Şi mie mi s-a părut prea puţin probabil. Cum este de fapt Knight? Judecând după idealismul său, presupun că e tânăr.

— Sincer, nu ştiu. Nu l-am întâlnit niciodată în persoană; folosim poşta.

Interesant.

— Locuieşte la ţară?

— Nu, e londonez.

— Deci e posibil ca acest Knight să fie o femeie care foloseşte un pseudonim ca să-şi ascundă sexul.

— Teoretic e posibil, răspunse editorul scuturând din cap. Însă nicio femeie nu ar putea scrie asemenea eseuri puternice şi argumentate.

Dacă Leigh Hunt ar fi cunoscut o femeie ca Jane, n-ar mai fi fost atât de sigur de asta. Bineînţeles, şi povestea cu L.J. Knight putea fi o minciună, însă Lucien era înclinat să o creadă; zelul şi cunoştinţele ei despre problemele sociale fuseseră convingătoare.

— Crezi că s-ar supăra dacă i-aş face o vizită? Aş vrea să dau mâna cu el. Nu sunt întotdeauna de acord cu opiniile lui, însă are o minte pătrunzătoare. E o plăcere să-i citesc articolele.

— Mă îndoiesc că primeşte oaspeţi, se încruntă Leigh Hunt. Cred că e bolnav, aşa că e foarte retras.

Lucien dădu uşor din cap. Să fie invalidă era deghizarea perfectă pentru o femeie neconvenţională, exact soluţia inteligentă la care s-ar fi aşteptat din partea lui Jane.

— Nu vreau să-l storc de puteri, spuse el cu evlavie în glas, însă am

o propunere pentru el. Războiul s-a terminat şi a venit vremea ca Marea Britanie să privească în viitor. Aş vrea să public un pamflet despre ideile mele economice şi sociale. Însă nu mă pricep la scris şi aş vrea să angajez pe cineva care să-mi prezinte eficient ideile. Dacă îmi dai adresa lui Knight, îi trimit un bilet să-l întreb dacă ar fi de acord cu acest proiect. Dacă nu-l interesează, nu-l mai deranjez.

— Knight mi-a refuzat întotdeauna vizitele, zise editorul şovăind. Pe de altă parte, rari sunt scriitorii care n-au nevoie de un ban în plus, mai ales cu un gentleman atât de generos ca tine. Adresa lui e Frith Street nr. 20.

Din nou Soho. Lucien îşi dădu seama că nu era o coincidenţă. Din moment ce Jane îi dăduse tot o adresă din Soho când insistase el, înseamnă că într-adevăr locuia în zona aceea. Asta îi reducea domeniul de căutare la proporţii cât de cât rezonabile. Abătu discuţia spre alte subiecte, iar după încă vreo câteva minute plecă.

Pe drumul de întoarcere spre Londra, cântări ceea ce aflase. În activitatea lui întâlnise multe tipuri de mincinoşi, inclusiv din aceia care spuneau lucruri false doar de amorul artei şi din aceia care nu puteau deosebi închipuirea de realitate. Jane nu era aşa; minciunile ei aveau un scop. Minciuna ei în privinţa adresei nu i se părea condamnabilă, din moment ce el insistase să-i dezvăluie ceea ce ea preferase să ascundă. Însă, cu toate că furia i se mai domolise, hotărârea lui de a o găsi rămăsese aceeaşi.

Era deja târziu, aşa că vizita pe Frith Street trebuia să aştepte până a doua zi. Se întrebă ce avea să găsească acolo; ticăloasa de Jane dăduse probabil altă adresă poştală în locul celei de acasă. Însă adresa aceea putea să ducă undeva.

De vreme ce nu prea mai avea nimic de făcut în privinţa ei, gândurile lui reveniră la Fantomă. Spionul francezilor era mult mai important decât găsirea unei tinere doamne care-l înnebunise. Mintea lui ştia asta; nu şi inima lui.

Îmbrăcată într-o pelerină cenuşie şi cu o bonetă mare care îi umbrea chipul, Kit intră în magazinul de zarzavaturi. Proprietara, o femeie bondoacă, de vârstă mijlocie, cu trăsături plăcute, era ocupată cu o clientă mai în vârstă, însă îi aruncă lui Kit un zâmbet de bun venit.

Kit îşi făcu de lucru cercetând produsele până când cealaltă clientă plecă. Apoi spuse:

— Bună dimineaţa, doamnă Henley.

— Îmi pare bine să vă revăd, domnişoară. A trecut ceva timp, răspunse cealaltă femeie cu amabilitate. Ce anume doriţi astăzi?

— O duzină de fire de praz, vă rog, şi două kilograme de varză de Bruxelles proaspătă. Când doamna Henley se duse să aleagă legumele,

Kit adăugă murmurând: E posibil să vină cineva să întrebe de L.J. Knight. Un domn fermecător şi foarte insistent.

— Nu te îngrijora, fetiţo. De la mine n-o să afle nimic.

— Cu cât mai puţine spuneţi, cu atât mai bine, căci e un tip foarte isteţ.

În magazin intră altă clientă, aşa că doamna Henley adăugă pe un ton mai ridicat:

— Domnişoară, vreţi şi nişte portocale? Sunt un pic cam scumpe, dar foarte dulci.

— Chiar arată bine, aprobă Kit. O să vreau şase.

După ce adăugă şi portocalele în coş, întinse banii să plătească pentru cumpărături. Printre celelalte monede mai mici era ascunsă şi o guinee de aur.

— Ca să acopăr costurile de redirecţionare a poştei, murmură ea. Deocamdată nu pot să vin să ridic personal corespondenţa.

Doamna Henley vârî banii în buzunar cu un zâmbet conspirativ, după care se întoarse spre clienta cea nouă.

Kit ieşi din magazin. N-ar fi trebuit să-i spună niciodată lui Lucien – se mustră în gând şi îi schimbă numele în Strathmore – atât de multe. Bineînţeles, nu totul era adevărat, însă ştia că nu avea să-i ia prea mult să separe grâul de neghină. Probabil chiar atunci îl lua la întrebări pe Leigh Hunt, de unde avea să ajungă direct la magazinul doamnei Henley.

Probabil că avea să fie foarte furios văzându-se înşelat din nou. Era ironic că ea, care întotdeauna avusese o pasiune pentru adevăr, spunea acum atâtea minciuni încât îi era greu să le mai ţină şirul. Iar faptul că nu avea de ales nu-i oferea nicio alinare.

Cu un oftat, lăsă deoparte grijile ei legate de Strathmore. Venise vremea să se preocupe de ceea ce o aştepta în noaptea următoare. Cumularea neliniştilor nu-i era de niciun ajutor.

Lucien nu rămase deloc surprins să afle că numărul 20 de pe Frith Street era, de fapt, o combinaţie între un magazin de zarzavaturi şi un oficiu poştal. Într-un şuvoi de clienţi aproape în exclusivitate femei, care intrau şi ieşeau cât era ziua de lungă, îi era foarte uşor lui Jane să-şi ia corespondenţa nestingherită.

Când clientele văzură că un bărbat – şi nu un bărbat oarecare, ci unul bogat şi de rang înalt – intrase în magazin, schimbară priviri neliniştite. Una câte una, îşi terminară în grabă cumpărăturile şi ieşiră din magazin, însă nu fără a-l studia pe intrus. El rămase calm, cu mâinile împreunate pe baston, dar în sinea lui era amuzat că simpla lui prezenţă putea goli un magazin întreg.

După ce toate clientele ieşiră, proprietara se întoarse spre el, fără să se arate surprinsă de vederea unui gentleman printre coşurile cu napi

şi cartofi. Cel mai probabil, Jane o avertizase că Lucien avea să vină să îl caute pe L.J. Knight.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă femeia. Vreţi nişte portocale frumoase?

Spre regretul lui, nu părea uşor de mituit. Nu avea cum să primească informaţii decât dacă o ducea pe piste greşite.

— Îl caut pe unchiul meu. E un bătrân încântător, însă nu foarte întreg la minte. Din când în când mai fuge de acasă. Am auzit că de data asta şi-a luat un apartament în Soho şi primeşte corespondenţa la adresa asta. Îl cheamă L.J. Knight. Îşi ia scrisorile de aici?

Ea păru uimită, ca şi când s-ar fi aşteptat la o altă întrebare.

— Numele unchiului dumneavoastră îmi sună cunoscut, însă nu-l pot asocia cu un chip.

Lucien îi aruncă femeii un zâmbet fermecător.

— Pot să fiu sincer? De data asta mi-e teamă că bătrânul a fugit cu o vânătoare de averi. Poate că ea îi ridică de aici corespondenţa. Femeia asta vă este cunoscută? Scoase dintr-un buzunar interior una dintre schiţele pe care i le făcuse lui Jane.

Dacă n-ar fi urmărit-o atât de aproape pe femeie, n-ar fi remarcat tresărirea abia vizibilă, involuntară, a privirii ei. Lucien era gata să jure că o recunoscuse.

— Cred că am văzut-o, răspunse ea, dar nu sunt prea sigură. Nu are o figură pe care să o ţii minte. Lucien nu era de acord cu asta, însă era adevărat că trăsăturile lui Jane nu ieşeau prin nimic din comun. Era nevoie de un artist excepţional ca să-i surprindă caracterul unic, iar talentul său nu se ridica la asemenea înălţime. Nu arată ca o vânătoare de averi, conchise femeia, dându-i înapoi schiţa.

— Şi exact asta o face atât de periculoasă. Cu toate că pare cumsecade, are o reputaţie teribilă. Mi-e teamă să nu-i facă rău unchiului James când şi va da seama că nu are niciun ban pe numele lui.

În ochii vânzătoarei luci o scânteie de amuzament când îşi dădu seama că Lucien spunea baliverne.

— Dacă fata îi va face necazuri, unchiul dumneavoastră se va întoarce cu siguranţă acasă.

— Sper. Când vine vorba de femei nu gândeşte prea raţional. Lucien se întrebă dacă vorbea despre unchiul său fictiv sau despre el însuşi.

Plecă, după ce îi mulţumi femeii pentru amabilitate. Putea să pună pe cineva să pândească magazinul, dar se îndoia că ar fi fost de folos. Jane era prea deşteaptă să vină personal acolo, acum că Lucien ştia de acel loc.

Ar fi fost mai productiv să-l pună pe unul dintre agenţii săi să-i dea de urmă în Soho, înarmat cu o schiţă. Cu toate că cereau timp,

operaţiunile de acest fel dădeau de obicei rezultate. În timp, avea să-i dea de urmă.

Însă care avea să fie următorul pas odată ce-o găsea?

Interludiu

Când îl auzi intrând în anticameră, sorbi ultima gură de ceai şi lăsă cu grijă ceaşca. Apoi se ridică şi îşi scutură părul negru care îi cădea în cascadă până la brâu. În seara aceea purta un costum de dantelă neagră care i se potrivea perfect, cu un decolteu adânc şi cizme înalte până la coapsă. Spărturile dantelei aţâţau privirea, lăsând senzaţia că dezvăluie din corp mai mult decât o făceau de fapt.

Îşi strânse buzele când auzi bâzâitul slab din camera alăturată. Luă biciul şi se plimbă cu postura arogantă a unui cavalerist.

— Nu atinge nimic fără să-ţi dau eu voie, sclavule, se răsti ea, lovindu-i încheietura mâinii.

Cu toate că era cel mai moale bici, tot îi lăsă o urmă. Clipi şi lăsă jos dispozitivul mecanic, însă căzu în genunchi cu ochi strălucitori.

— Vă cer umil iertare, stăpână.

Ea îi lovi în faţă, evitându-i ochiul şi lăsându-i doar o urmă uşoară.

— Nu-ţi accept scuzele, sclavule. Trebuie să fii pedepsit. Scoate-ţi hainele ca să rămâi la fel de gol precum celelalte animale.

El o ascultă, cu mâinile tremurând de nerăbdare, dezgolindu-şi trupul puternic. Apoi se lăsă în patru labe. Ea îl lovi cu biciul peste şira spinării, cu o putere furioasă. El ţipă şi ridică fruntea să o privească, cu pupilele înnegrite.

Mersese prea departe prea curând. Aceea era partea cea mai dificilă, să se stăpânească şi să-i ridice încet nivelul durerii. Dacă o făcea prea rapid, îl pierdea şi, odată cu el, pierdea mult mai mult. Lovi din nou cu biciul, mai blând, iar el se relaxă cu un geamăt aspru de plăcere. Cu grija cu care artistul pictează un portret, începu să-l biciuiască pe tot corpul, verificându-i atent gradul de excitaţie.

Îl şi blestema, adresându-i toate înjurăturile pe care le ştia, spunându-i ce animal scârbos era. Iar criticile ei violente adăugau gaz pe focul excitaţiei lui.

Când biciul moale îşi pierdu efectul, îl schimbă cu unul mai dur, care îi lăsa urme sângerii la fiecare lovitură. Bărbatul începu să se zvârcolească în ritmul cravaşei, bucurându-se de nişte lovituri care mai devreme ar fi fost prea dureroase, în sfârşit, fu liberă să lovească în el cu toată forţa. Îl pocni din nou şi din nou, lăsându-se posedată de violenţă până când se simţi aproape dezumanizată. Ţipetele bărbatului deveniră tot mai puternice, umplând camera până când trupul său înecat în sudoare începu să tremure de extaz.

Apoi se termină, iar el rămase întins pe covorul de piele de oaie, sângele lui murdărind lâna albă, cu trupul moale şi satisfăcut.

— Eşti superbă, stăpână, spuse el gâfâind. Superbă, înecată de ura pe care o simţea faţă de ea însăşi, se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Capitolul 11

Kit se trezi tremurând, cu tot trupul ud de sudoare. Fusese cel mai viu coşmar de până atunci şi o lăsase cu o senzaţie de greaţă. Încercă să găsească o logică în acele imagini, însă degeaba; coşmarul era atât de străin de experienţa ei, încât era ca şi când ar fi încercat să înţeleagă chineza. Doar emoţiile erau de recunoscut: o furie şi o disperare atât de intense, încât ameninţau să o înece.

Viola se ridică de la capul patului şi traversă păturile cu un mieunat uşor. Kit aproape plânse de uşurare când pisica îi mângâie obrazul într-un gest prin care, fără îndoială, cerea micul dejun. Normalitatea rugăminţii felinei o ajută pe Kit să înfrunte fluviul de nefericire care o inundase.

Întâi se relaxă, muşchi cu muşchi, până când se opri din tremurat. Apoi îşi umplu mintea cu emoţii pozitive – pace, dragoste, speranţă – până când toată suferinţa dispăru.

După ce se linişti, coborî din pat şi îmbrăcă un halat care să o ferească de aerul rece al dimineţii. Apoi o luă pe Viola pe umăr şi se îndreptă spre bucătărie, spunându-şi cu hotărâre că făcea progrese. Trecuse de noaptea trecută fără să se facă de râs, şi avusese ocazia să-şi studieze unul dintre suspecţi suficient de aproape cât să-l elimine din calculele ei. Chiar dacă informaţiile erau negative, făcuse un mic pas înainte.

Hrăni pisica, puse ceainicul pe foc şi scoase o bucată de pâine. Apoi, când dădu să o taie cu cuţitul, în mintea ei apăru brusc o imagine din coşmar. Cu toate că detaliile erau vagi, era vorba foarte clar de un soi de jucărie mecanică. Îngheţă, cu lama cuţitului în aer şi cu stomacul arzând. Cunoştea un singur om capabil să creeze un asemenea dispozitiv. Dumnezeule mare, fă să nu fie Lucien, se rugă ea. Te rog, fă să nu fie el.

Şi totuşi, dacă era…

Privi în gol la muchia strălucitoare a cuţitului. Chiar dacă bărbatul pe care îl căuta era contele de Strathmore, asta nu avea s-o abată de la drumul ei.

Lucien privi mohorât grămezile de informaţii pe care le adunase despre Diavoli. Era o adunătură stânjenitoare de date despre activităţile lor financiare şi politice, aventurile lor amoroase, viciile lor publice şi virtuţile lor secrete. Şi totuşi, după ce parcurse toate materialele, nu ştia nimic mai mult decât ceea ce dedusese din pură intuiţie. Cei mai mulţi dintre Discipoli aveau probleme financiare grave. Mai mulţi aveau acces direct la secrete guvernamentale şi toţi se mişcau în cercuri în care informaţiile puteau fi stoarse din cuvintele

rostise pe negândite de către oficiali. Oricare dintre ei ar fi acceptat bani francezi.

Nu avansa în căutarea lui după femeia misterioasă. Agentul său se plimbase timp de două zile prin Soho cu portretul lui Jane. Unor locuitori şi proprietari de magazine li se păruse cunoscută, însă niciunul nu fusese în stare să-i alăture un nume şi o adresă. Poate că schiţa era de vină, însă bănuia că problema era, de fapt, abilitatea ei cameleonică de a arăta tot timpul altfel.

Din impuls, se hotărî să-şi lase deoparte hârtiile şi să meargă să ia cina la club. O seară plăcută printre prieteni avea să-i limpezească mintea înceţoşată.

Afacerile şi plăcerea se îmbinară când Lucien îl găsi la club pe lordul Ives. Cu toate că în opinia lui nu Ives era Fantoma, exista întotdeauna posibilitatea ca tânărul Diavol să spună ceva interesant despre ceilalţi membri ai grupului. Mai mult, lui Lucien îi plăcea compania acelui tânăr. Un om capabil de autoironie după ce i se aruncase în nas o pereche de sâni falşi merita şansa unei prietenii.

— Trebuie să plec curând, spuse Ives. În seara asta mă duc la teatru.

— La Drury Lane?

— Nu, la Marlowe, locul acela nou de pe Strand. Ai fost acolo?

— Nu încă, dar aveam de gând să merg, răspunse Lucien cu interes. Am auzit că le face concurenţă celor două teatre regale renumite.

— Aşa e, e un teatru de primă mână, rânji Ives. Şi are cele mai atrăgătoare dansatoare din Londra.

— Ai pus ochii pe vreuna?

— Am pus mai mult decât ochii, se lăudă Ives cu o mândrie tinerească adorabilă. Vrei să vii cu mine? Cu Cleo mă întâlnesc abia după aceea şi am toată loja pentru mine. În seara asta se joacă cel mai popular spectacol al teatrului. Pot să garantez că e foarte distractiv.

— E o idee excelentă. Mereu mi-a plăcut să merg la teatru, însă în ultima vreme am fost prea ocupat.

Tânărul începu să vorbească despre scenă, în trecut şi în prezent. Se vedea că subiectul îl pasiona. Mai spuse şi că îl cunoscuse pe lordul Nunfield datorită interesului lor comun pentru teatru şi, prin intermediul acestuia, ajunsese membru al Diavolilor.

— Teatrul e un loc aparte, iar oamenii lui sunt o specie de sine stătătoare, remarcă Lucien după ce îşi terminară vinul roşu.

— Admir modul liber în care îşi trăiesc viaţa, mărturisi Ives gânditor, în timp ce părăseau salonul de mese al clubului. N-ar fi minunat dacă toate femeile ar fi la fel de lipsite de inhibiţii ca actriţele?

— Nu sunt sigur că lumea e pregătită pentru aşa ceva. Lucien făcu semn să li se aducă pălăriile şi pelerinele. Când te vei căsători, ai vrea

ca soţia ta să fie libertină ca o dansatoare de la teatru?

— Ai dreptate, murmură Ives cu un zâmbet trist.

Luară fiecare trăsura lui, ca să poată pleca separat după aceea. Se întâlniră în holul teatrului şi urcară imediat, căci spectacolul începuse deja.

Doar două teatre care beneficiau de privilegii regale, Drury Lane şi Covent Garden, aveau voie să pună în scenă spectacole „serioase". Celelalte, de pildă Marlowe, fentau legea incluzând muzică şi dans, pentru ca spectacolele să poată fi considerate concerte. Lucien şi Ives se aşezară chiar când orchestra termină o interpretare energică a *Muzicii apelor* de Händel.

Apoi începu spectacolul principal. Aşa cum scria pe bilet, se numea *Ţigăncuşa.* Era o piesă prostească şi plină de umor, care începea cu dezmoştenirea unui frumos tânăr nobil pe nume Horatio de către tatăl său cel dur, ducele de Omnium, după ce un văr mârşav făcuse să pară că Horatio pătase onoarea familiei. Cu inima frântă, tânărul pleacă în sălbăticie, unde e salvat de la moarte de o şatră de ţigani. Când Horatio se alătură noilor săi prieteni la un ospăţ în jurul focului de tabără, Ives spuse încet:

— Imediat o să iasă un grup de fete să danseze. Cleo e prima.

Costumate minunat şi cu salbe lungi zăngănindu-le la gât, fetele apărură pe scenă. Cleo era o fetişcană plină de viaţă, cu trăsături armonioase şi o privire languroasă. Când îşi ridică tamburina deasupra capului, fapt care făcu minuni pentru un trup deja impresionant, privi către loja lor şi îi zâmbi lui Ives. Părea un răspuns delicios la rugăciunea unui tânăr.

Apoi grupul făcu vreo câţiva paşi înapoi, şi pe scenă intră altă ţigăncuşă ca să danseze un solo. Apariţia ei stârni un val de aplauze. Fata nou-venită nu era o frumuseţe ieşită din comun, însă avea misterul care îi face pe cei mai buni actori să atragă, într-o secundă, atenţia tuturor.

Fata se răsuci şi sări veselă pe toată scena, ridicându-şi fustele cât să lase să se vadă un lanţ delicat de aur pe glezna fină. Pe măsură ce ritmul se accelera, fustele ei se ridicară din ce în ce mai sus, lăsând vederii privelişti ameţitoare ale gambelor şi, din când în când, ale genunchilor. Avea picioare minunate.

La fandarea finală, privirea ei o întâlni pe cea a unui Horatio vrăjit. Cei doi se uitară unul la celălalt. Ea avea un profil elegant, pur precum o monedă grecească…

Lucien trase adânc aer în piept, paralizat de un şoc atât de intens, încât îl resimţi fizic. Nu era posibil, la naiba, nu era posibil.

— Pot să-ţi împrumut monoclul? întrebă el, cu vocea gâtuită.

Ives i-l întinse imediat. Imaginea mărită îi dovedi lui Lucien că ochii nu-l înşelaseră. Picioarele lungi şi profilul clasic erau, fără

îndoială, ale lui Jane.

Simţi cum i se albesc pumnii în jurul lornionului. Femeia pe care o considerase o intelectuală rezervată şi idealistă era, de fapt, *actriţă*. Şi încă una care nu simţea vreo urmă de ruşine să-şi expună o parte indecent de mare din trupul ei minunat în faţa unui teatru plin de străini.

Îi returnă lornionul, lăsând doar o uşoară urmă de curiozitate să i se vadă în voce.

— Cine e dansatoarea?

— Domnişoara James – Cassie James. Joacă rolul Annei, personajul principal din povestea de dragoste. E foarte bună, nu?

Era mai mult decât bună; era ameţitoare. Avea o strălucire care aprindea întreaga scenă, eclipsându-i pe ceilalţi actori.

La fel de vrăjit precum Lucien, Horatio se ridică de lângă foc şi începu să danseze cu Anna. Ea îşi dădu jucăuş părul negru pe spate şi îşi ridică din nou straturile diafane ale fustelor, din ce în ce mai sus cu fiecare piruetă.

— Imediat o să-i vedem faimosul tatuaj, şopti Ives. Priveşte deasupra genunchiului ei drept.

Iar fustele ei se ridicară suficient de mult cât să-i dezvăluie desenul din interiorul coapsei, chiar deasupra genunchiului. Privelişte stârni un zgomot asurzitor de exclamaţii de aprobare din partea bărbaţilor din public.

Anna îşi ridică fustele încă o dată, provocând o rumoare şi mai amplă. Lucien îşi încleşta dinţii.

— Ce e tatuajul acela, o floare?

— Nu, un fluture.

Ives îi dădu iarăşi lornionul, iar la următoarea piruetă a Annei, Lucien avu privilegiul să zărească un fluture frivol, negru cu roşu, tatuat pe pielea mătăsoasă a coapsei ei, pe interior. Şi-ar fi dorit să o înfăşoare într-o mantie care să o acopere din cap până-n picioare. Şi-ar fi dorit să-i sucească gâtul acela nedemn de încredere. Şi şi-ar mai fi dorit, cu disperare chiar, să-şi lipească buzele de fluturele acela îmbietor, înnebunitor, apoi să le urce şi mai sus…

Aproape sufocat, închise ochii până reuşi din nou să respire. Când îi deschise din nou, cortina se lăsa pentru pauză. Se întoarse spre tovarăşul său.

— Povesteşte-mi despre Cassie James.

— Te-a cucerit, nu? rânji Ives. Se spune că o să aibă la fel de mult succes pe cât a avut doamna Jordan. A apărut pe scenele Londrei cu vreo trei sau patru ani în urmă, însă a avut doar roluri minore, aşa că s-a dus în circuitele din provincie. Cu doi ani în urmă am văzut-o la Teatrul Regal din York în *Se umileşte pentru a cuceri* şi a jucat excelent. Managerul de la Marlowe a considerat că era pregătită pentru Londra

şi a angajat-o pentru sezonul ăsta, scriind *Ţigăncuşa* anume pentru ea. Şi ea şi piesa au avut un succes ameţitor.

Lui Lucien nu-i păsa câtuşi de puţin de triumfurile ei teatrale.

— Domnişoara James are, momentan, vreun protector?

— Din câte ştiu eu, nu. Cred că e genul care preferă să aibă tot soiul de iubiţi.

— Detalii, te rog.

— Chiar te interesează persoana ei, nu? îmi pare rău, dar sincer nu ştiu cine s-a culcat cu ea – e destul de discretă pentru o actriţă. În York am văzut-o în culise şi se purta destul de îndrăzneţ cu un tip din Colonii – cred că era canadian sau american, însă habar n-am cum îl chema. Ives se gândi o clipă. Nunfield umbla după ea. Eram cu el în noaptea în care a debutat la Londra, acum, în septembrie. Iar el se purta cum te porţi tu acum.

Lui Lucien îi reveni sentimentul de sufocare.

— Şi a reuşit să o seducă?

— Nu cred, însă, cum spuneam, nu pot băga mâna-n foc. Ştiu că dorea să-i ofere un cec foarte generos.

Lucien se întrebă cu câţi bărbaţi se culcase „Jane", în timp ce cu el se purtase precum o mironosiţă aflată în pericol. Actoria. Acesta era răspunsul. Aşa se explicau perucile, machiajul, abilitatea de a-şi lua diverse personalităţi. Nici măcar Ives, care o ştia pe Cassie James, actriţă în plină ascensiune, nu o recunoscuse când îi făcuse avansuri beat lui Sally de la George şi Vulturul.

Singura întrebare importantă era de ce îi urmărea pe Diavoli. O posibilitate care îl umplea de greaţă era ca ea să fie amanta lui Nunfield şi să-i spioneze pe cei din grup la cererea lui, fie pentru informaţii, fie pentru că cei doi găseau acea idee pervers de amuzantă. Sau poate că fuseseră iubiţi, el o părăsise, iar ea dorea să se răzbune.

Un lucru era clar ca lumina zilei: încă o dată îşi bătuse joc complet de Lucien.

Pauza se sfârşi şi începu următorul act din *Ţigăncuşa.* Între Anna şi Horatio înflori o poveste de dragoste care urma să culmineze cu o nuntă ţigănească. Apoi apăru ducele de Omnium şi îl imploră pe fiul său să-l ierte pentru că luase de bune minciunile ticăloase spuse de vărul intrigant.

După împăcarea cu tatăl său, Horatio o ceru pe Anna de soţie, oferindu-i o viaţă de lux şi perspectiva de a deveni ducesă de Omnium. Cu lacrimi în ochi, fata refuză oferta din cauza originii ei umile, spunând că nu merita să fie ducesă.

Chiar când cei doi iubiţi erau gata să se despartă pentru totdeauna, regele ţiganilor îşi făcu apariţia cu mare pompă, însoţit de dansatoarele care cântau la tamburină. Regele spuse că Anna era, de fapt, fiica unui conte şi fusese furată când era mică, din cauza

frumuseţii ei. După ce i se stabili originea aristocratică, Anna acceptă cererea lui Horatio. La sfârşitul piesei, toate personajele, inclusiv ducele de Omnium, dansară vesel în jurul focului.

Ca folclor ţigănesc, piesa era ridicolă; Lucien îşi spuse în gând că trebuia să-l trimită şi pe Nicholas să o vadă, căci era sigur că prietenul său avea să fie indignat de descrierea făcută ţiganilor. Însă ca distracţie era potrivită, iar Cassie James era lucrul cel mai bun din ea.

După ce actorii se plecară în faţa publicului şi ieşiră de pe scenă, Ives spuse:

— Acum mă duc după Cleo. Vrei să vii cu mine în culise sau îţi urez noapte bună aici?

Lucien se ridică şi îşi luă pelerina pe care o aruncase pe un scaun liber.

— Te însoţesc la cabinele actorilor. Nici nu-ţi trece prin cap cât de mult îmi doresc să o cunosc pe talentata domnişoară James.

Capitolul 12

Culisele erau pline cu actori şi actriţe exuberante şi cu prietenii lor. Tumultul de după spectacole o neliniştea tot timpul pe Kit, aşa că rămase sprijinită cu spatele de zid. Mai mulţi bărbaţi formaseră un semicerc în jurul ei, oferindu-i complimente extravagante şi cerşindu-i atenţia.

Se obişnuise să le dea replici sugestive, care bărbaţilor le plăceau. Când un admirator îi spuse „Domnişoară James, în seara asta arătaţi ca un înger", ea răspunsese ironic cu „Dacă e adevărat, înseamnă că îngerii ar avea nevoie de o transformare".

Mulţimea din jurul ei râse. Apoi un tip mai cochet îi spuse plin de însufleţire:

— Sigur nu vreţi să mă acceptaţi? îmi doresc să vă fiu protector.

Ea îl privi gânditoare.

— Bărbaţii încearcă mereu să mă protejeze. Însă nu-mi dau seama niciodată de la ce anume.

Grupul începu să facă aluzii gălăgioase la diverse lucruri de care trebuia să fie protejată. În timp ce rosteau tot felul de nume, ea privea cu coada ochiului la restul bărbaţilor prezenţi, aşteptând o reacţie de surpriză sau de şoc sau altceva care ar fi putut-o ajuta în căutări.

Venise şi lordul Ives, iar acum părăsea încăperea cu Cleo zâmbindu-i la braţ. Din câte spusese vecina ei, era un tânăr decent. Nu văzu şi alţi Diavoli. Cei care mergeau la teatru văzuseră de mult *Ţigăncuşa,* aşa că nu prea avea şanse să afle ceva în acea seară.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra admiratorilor ei, când un tânăr sobru încercă să-i pună în mână o carte religioasă.

— Teatrul nu e un loc pentru o femeie cuviincioasă, rosti el cu sinceritate. Citeşte asta şi o să vezi pe ce cale greşită ai apucat-o.

Refuză cartea şi îi răspunse cu un zâmbet ironic:

— A greşi e omeneşte – iar senzaţia e divină.

În hohotul de râs care urmă, tânărul cel onest fu nevoit să se retragă în grabă.

— Dumnezeule, ce limbă ascuţită ai, comentă un bărbat mai în vârstă.

— Dumnezeu n-are nicio legătură cu asta, spuse ea bătând din gene.

Şi mai multe râsete. Privi în încăpere să vadă dacă mai apăruse cineva între timp şi dintr-odată înlemni de uimire. Lordul Strathmore tăia mulţimea şi se îndrepta direct spre ea, cu intensitatea concentrată a unui leopard flămând.

Îi veni să înjure. Trebuia să-şi dea seama că norocul nu avea să rămână prea mult de partea ei; Strathmore avea o abilitate ciudată de

a o găsi.

Instinctul o îndemnă să o ia la fugă, dar se stăpâni. N-ar fi putut să se mişte suficient de rapid prin gloata aceea de oameni. În plus, era mai bine dacă rămânea în anticameră. Nu avea ce să-i facă într-un loc atât de populat.

Îl subestimase.

În timp ce încerca să-şi adune gândurile, Strathmore ajunse la semicercul din jurul ei. Era în toanele de Lucifer, radiind o aură de o forţă atât de ameninţătoare, încât ceilalţi bărbaţi se retraseră din instinct.

Şi totuşi i se adresă într-o manieră ireproşabilă.

— Draga mea, ai fost magnifică în seara asta. Îi ridică bărbia lui Kit şi o sărută uşor şi posesiv, ca şi când ar fi fost iubiţi declaraţi.

Nu putea să nu răspundă buzelor calde, dar nu se încredea în strălucirea zâmbetului său. Se lipi de perete şi se întrebă ce ticăloşie avea în minte.

— Mă bucur că ţi-a plăcut spectacolul, spuse ea cu precauţie.

— Nu încetezi să mă uimeşti, draga mea, continuă el pe un ton răguşit şi intim. De câte ori te văd jucând am senzaţia că tocmai am cunoscut o femeie nouă şi fascinantă.

În timp ce se gândea la un răspuns potrivit pentru cuvintele lui cu dublu sens, el deschise pelerina pe care o ţinea pe braţ. Veşmântul voluminos era suficient de mare cât să poată fi înfăşurat de două ori în jurul ei. Exact asta făcu el, cu o mişcare agilă, trăgând-o de lângă perete şi strângând-o atât de tare între falduri, încât nu-şi mai putea mişca mâinile.

— Ce naiba faci? izbucni ea.

— Te plângeai că devin previzibil, spuse el pe un ton dulce, aşa că m-am hotărât să iau măsuri în privinţa asta. O luă în braţe şi o sărută uşor pe buze, ridicând cu abilitate capul când ea încercă să-l muşte. În seara asta o să ne recâştigăm dragostea.

Furioasă, Kit încercă să se elibereze, însă era neajutorată în coconul de material negru.

— Ştiam eu că o bucăţică de prima mână cum e Cassie are sigur un protector, spuse vesel unul dintre admiratorii săi, însă habar n-aveam că norocosul erai tu, Strathmore. Nu e de mirare că ne-a refuzat pe toţi.

— Sunt foarte conştient de norocul meu. Tonul blând era contrazis de lumina verde şi periculoasă a ochilor săi când o privi. Nu mai există în toată Anglia o femeie precum Cassie James.

Înaintarea lor prin anticameră fu însoţită de aluzii la ceea ce turturica lui ar fi putut considera romantic. Kit încercă să se elibereze, însă braţele contelui o ţineau lipită de pieptul său lat la fel de strâns precum nişte bare de fier. Reuşi să-l lovească cu cotul în plexul solar,

iar el făcu o grimasă, fără să-şi piardă însă zâmbetul.

— Nu te-aş sfătui să faci o scenă, draga mea, murmură el printre dinţi.

O privire rapidă către bărbaţii care râdeau în jurul lor o lămuri că nu putea să strige după ajutor. Orice protest ar fi fost considerat doar o prefăcătorie în cadrul jocului amoros.

Un binevoitor îi deschise uşa lui Strathmore, care dădu din cap în semn de mulţumire şi ieşi pe hol. Paşii lui se auzeau cadenţat în timp ce mergea cu ea în braţe prin teatrul pustiu. Chiar dacă ar fi urlat, n-ar fi auzit-o nimeni din cauza zgomotului din jur.

Când ajunseră la uşa secundară, ponarul făcu o plecăciune adâncă.

— Domnule, trăsura dumneavoastră vă aşteaptă.

— Mulţumesc Smithson, răspunse Strathmore, înclinând capul.

Kit încercă să se elibereze, însă fără succes.

— Ajutaţi-mă domnule Smithson, gâfâi ea. Nu este o joacă… sunt răpită.

Hamalul zâmbi şi le făcu loc să treacă.

— Domnul mi-a spus mai devreme de planurile sale, domnişoară. Simţiţi-vă bine. Munciţi din greu şi meritaţi un pic de distracţie.

Trăsura lui Strathmore aştepta chiar afară, iar răsuflarea cailor se ridica în nori cenuşii în aerul rece al nopţii. Smithson deschise uşa şi le coborî treptele. După ce contele o urcă pe Kit în trăsură şi o lăsă pe bancheta de piele, îi aruncă o monedă de aur portarului.

Kit folosi momentul în care el stătea cu spatele ca să încerce să se elibereze de pelerină, dar în clipa următoare Strathmore urcă lângă ea şi trânti uşa. Trăsura porni imediat pe străduţa care ducea în Strand.

Când mişcarea o aruncă pe Kit în cealaltă parte a vehiculului, teama ei se transformă de-a dreptul în panică, în niciuna dintre întâlnirile lor întâmplătoare nu crezuse că Strathmore i-ar fi putut face rău, însă acum se întreba dacă nu cumva îl judecase complet greşit. În doar câteva clipe devenise prizoniera lui. Atât de repede, atât de uşor.

Ar fi putut s-o ucidă în seara aceea şi să-i arunce trupul în Tamisa. Iar în cazul în care dispariţia ei ar fi fost cercetată, el avea să spună doar că petrecuseră o noapte minunată, iar ea plecase cât se poate de întreagă. Nimeni n-ar fi bănuit că un nobil atât de rafinat şi de integru putea minţi cu atâta uşurinţă.

Îşi strânse pumnii pe sub pelerină şi îşi muşcă buza până la sânge. Niciodată nu se simţise atât de neajutorată, la mila unui bărbat. Se întoarse disperată la singura sursă de putere care nu o dezamăgise niciodată.

Când găsi ceea ce căuta, o umbră de linişte începu să-i domolească teroarea. Nu era singură. Respiră adânc, iar teama i se retrase până în punctul în care reuşi din nou să gândească lucid. Trebuia să fie puternică, să se ridice la înălţimea bărbatului care o capturase.

Închise ochii şi îşi creă un nou rol: acela al unei actriţe versate şi sofisticate, căreia nu-i era frică de nimic. Când se gândi că putea fi convingătoare, deschise ochii şi spuse cu răceală:

— Aveţi obiceiul să răpiţi femei, domnule?

—Nu neapărat, răspunse el cu o răceală la fel de mare, însă mi se pare firesc când femeia în cauză e incapabilă să spună adevărul.

— Sinceritatea mea sau lipsa ei nu e treaba ta. Cuvintele ei tăioase fură întrerupte de o zdruncinătură a trăsurii care o făcură să se rostogolească pe banchetă. Nu putea să-şi ţină echilibrul fără să se ajute de braţe.

Strathmore o prinse de umeri şi o împinse în colţ.

—Nu uita că Lucifer e Prinţul Minciunilor, iar asta îmi dă, cu siguranţă, drepturi asupra ta, continuă el, rezemându-se de partea lui de banchetă. Tu eşti unul dintre cei mai devotaţi adepţi ai mei.

— Când o zbura porcul, replică ea nepoliticos. Cea mai mare dorinţă a mea e să te evit.

În sfârşit, zbaterea ei îndelungată dădu roade şi se eliberă de pelerină. O dădu la o parte, însă el spuse:

— Îţi sugerez să rămâi în ea. Uşa de pe partea ta e încuiată ca să nu poţi fugi pe acolo, iar afară e îngrozitor de frig.

Să-l ia naiba, avea dreptate; era foarte frig, iar costumul ei de ţigancă nu fusese croit ca să-i ţină de cald. Se înfăşură din nou în pelerină. Încercă pe ascuns uşa de pe partea ei, însă chiar era încuiată. Oftă şi reveni în colţ, înfăşurând şi mai strâns pelerina. Faldurile grele de lână păstraseră parfumul vag al coloniei lui.

— Unde mă duci?

— La cină. Ai muncit mult pe scena aceea, deci, probabil, ţi-e o foame de lup.

Răspunsul lui fu atât de prozaic, încât aproape o făcu să râdă. Teama i se domoli şi mai mult.

— Ai dreptate, după spectacole întotdeauna simt nevoia să mănânc mult. Dar de ce nu mi-ai zis pur şi simplu să vin cu tine? Nu-mi place să fiu luată pe sus de bărbaţi.

— Nu? răspunse el sarcastic. Am auzit că destul de mulţi bărbaţi te-au luat.

— Din nou, *ce* treabă ai tu? se răsti Kit. Nu suntem legaţi prin sânge sau prin căsnicie şi n-ai niciun drept să-mi cenzurezi treburile.

— Nu te cenzurez. Ba chiar sunt încântat să te eliberez de rigorile respectabilităţii. Eram atât de limitat când te credeam cinstită. Acum pot să trec la metode mai convingătoare.

— Dacă scopul e să mă seduceţi, aţi început foarte rău, domnule, rosti ea cu un formalism exagerat.

Înainte să apuce să răspundă, trăsura se opri, iar lacheul deschise uşa. Strathmore coborî, apoi o ajută cu deferenţa pe care ar fi

manifestat-o dacă ar fi fost oaspete de onoare, nu prizoniera lui.

Când coborî, Kit văzu că se aflau în faţa hotelului Clarendon. Măcar vorbise serios când îi spusese că o invita la masă. Îşi aranjă în grabă pelerina până pe gât, cât să-şi ascundă chipul. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era să fie recunoscută de altcineva.

Cu mâna strânsă pe cotul ei, Strathmore o conduse pe scări. Înăuntru, i se adresă recepţionerului, care făcea o plecăciune adâncă:

— Un salonaş privat în care să iau masa, Robecque, şi o cină bună pentru o doamnă înfometată. Cu şampanie.

Robecque şovăi, cu chipul tulburat.

— Îmi pare foarte rău, lord Strathmore, însă cred că toate camerele private sunt rezervate, spuse el cu un accent franţuzesc puternic.

— Poftim? făcu Strathmore, arcuindu-şi sprâncenele.

Francezul reacţionă ca şi când i s-ar fi pus un cuţit în gât.

— Pe aici, domnule, doamnă, rosti el imediat. Tocmai mi-am adus aminte că am o încăpere. Îi conduse pe un coridor către o cameră mică, mobilată somptuos. Şampania şi o cină adecvată vi se vor aduce direct aici.

După ce Robecque se înclină şi ieşi, Kit observă ironic:

— Presupun că tocmai l-ai ameninţat pe bietul om să-ţi dea o cameră pe care un muritor de rang mai mic o rezervase pentru seara asta.

— Foarte probabil. Netulburat, Strathmore îi scoase pelerina, mângâindu-i o clipă braţele goale cu degetele. Ea se înfioră şi făcu un pas în spate. Nevoia mea era mai mare, urmă contele, agăţând veşmântul într-un cuier din colţ.

— Şi buzunarul tău mai adânc. Simţind că dacă s-ar fi aşezat ar fi fost în dezavantaj, se plimbă prin cameră cu fustele de ţigancă fâşâindu-i în jurul gleznelor, în timp ce covorul gros absorbea sunetul papucilor ei uşori. Mai luase cina o dată sau de două ori la Clarendon în ocazii speciale, însă nu intrase niciodată într-un salonaş privat. Era o lume cu trandafiri de iarnă, cristal strălucitor şi lemn lustruit.

Privirea ei zăbovi o clipă asupra canapelei tapiţate cu catifea dintr-un colţ. Nimic nu le lipsea celor veniţi pentru o aventură de lux.

Uşa se deschise şi un pluton de servitori îşi făcu apariţia. În timp ce unul lăsă un candelabru mic şi aprinse lumânările, altul făcu focul. Al treilea deschise o sticlă cu şampanie, iar ultimul aduse un cărucior pe care erau aşezate recipiente de argint aburinde. Mâncarea mirosea minunat şi ajunsese atât de rapid, încât Kit bănui că primiseră cina altcuiva.

— Îţi mulţumesc Petain, i se adresă Strathmore ospătarului-şef. Acum puteţi pleca. O să ne servim singuri, aşa că nu mai avem nevoie de voi în seara asta.

Chelnerul făcu o plecăciune, apoi îşi conduse trupa afară din

cameră.

— După felul în care eşti servit, spuse Kit după ce rămaseră singuri, încep să mă întreb dacă nu cumva eşti proprietarul acestui loc.

— Cândva i-am făcut un serviciu proprietarului, răspunse el, ridicând din umeri. Şi nu a uitat.

— Asta înseamnă probabil că a pierdut o avere în faţa ta la cărţi, iar tu, cu inima ta largă, ai ales să nu-l trimiţi la închisoarea datornicilor.

— Ceva de genul ăsta. Trase un scaun la masă şi îi făcu semn să vină.

— Începem?

Hotărî să se simtă confortabil, astfel că îşi scoase acele care îi susţineau peruca neagră. După ce agăţă peruca în cuier, lângă pelerină, îşi scutură părul, apoi îşi trecu degetele prin el ca să-şi desfacă şuviţele. Se gândea că arăta ca o păpădie care tocmai făcuse sămânţă. Însă când se aşeză, văzu admiraţie în ochii contelui.

El turnă şampanie pentru amândoi, apoi ridică paharul spre ea.

— Pentru cea mai talentată şi ticăloasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

— E un compliment sau o insultă?

— O afirmaţie, zâmbi el. Era galant şi foarte chipeş. L-ar fi crezut un gentleman adevărat dacă n-ar fi zărit lumina periculoasă din ochii lui verzi-aurii.

Conştientă într-un fel tulburător de tensiunea sexuală dintre ei, gustă din paharul de şampanie. Bulele îi dansară pe limbă, apoi îi ajunseră în sânge, relaxându-i muşchii tensionaţi. Simţindu-se mai liniştită, îşi îndreptă atenţia asupra mâncării. Era chiar mai gustoasă decât promisese mirosul. După calcan cu salvie şi anghinare, praz înăbuşit, pui în sos de caise şi cremă de fistic, se simţea mai pregătită să-şi înfrunte adversarul.

El mâncase foarte puţin şi stătea rezemat pe scaunul lui, picior peste picior, cu părul strălucind ca aurul în lumina lumânării. Acum că îşi revenise după efortul depus pe scenă, îi conştientiza prezenţa intens şi fizic. De câte ori se întâlniseră, interacţiunea dintre ei fusese mereu mai profundă şi se întreba neliniştită ce îi rezervase acea seară.

Sperând să păstreze neutralitatea atmosferei, spuse:

— Îţi mulţumesc pentru masa excelentă.

— Întotdeauna am fost de părere că e mult mai productiv să interoghezi pe cineva dacă nu e flămând. Sorbi din şampanie. Şi am o mulţime de întrebări pe care să ţi le pun.

Ea trase aer în piept, apoi lăsă frumos cuţitul şi furculiţa pe farfurie.

Bătălia începuse.

Capitolul 13

— Nu am nimic să-ţi spun, îl informă Kit, privindu-l în ochi.

— Cum, nu mai ai nicio poveste frumoasă? Sunt dezamăgit, continuă el, cu un uşor sarcasm. Eşti una dintre mincinoasele cele mai pline de imaginaţie pe care le-am întâlnit vreodată.

— Tu vorbeşti, i-o întoarse ea. Mă îndoiesc că ai măcar un gram de sinceritate în tine. I-ai convins pe toţi cei din teatru că suntem iubiţi.

— Sunt sincer când îmi convine şi nu mă costă nimic. Avem multe în comun. Sigur nu poţi să inventezi un alt frate înşelat sau o investigaţie jurnalistică?

— Am obosit să tot mint, replică ea, scuturând din cap. După cum am spus mai devreme, nu sunt obligată să-ţi răspund la întrebări, aşa că n-o voi face. Îţi dau cuvântul că nu încerc să-i fac rău unui om nevinovat. Mai mult de-atât nu spun.

— Mi-aş dori să ştiu ce înţelegi tu prin vină şi nevinovăţie. Îi studie chipul. A fost o mişcare inteligentă să te dai drept L.J. Knight. Din moment ce nimeni nu ştie cum arată tipul ăsta, afirmaţia ta e greu de combătut. Poate chiar e adevărat, deşi acum n-aş prea paria pe asta. Mai degrabă eşti o cititoare înfocată de-a lui. Ai ceva de spus?

— Aş prefera să pun şi eu nişte întrebări. Îşi îngustă privirea. Cred că şi tu ai secretele tale, căci comportamentul tău e departe de cel al unui cetăţean cinstit şi integru. De ce insişti să mă interoghezi?

— Pentru că nu-mi pot stăpâni curiozitatea în privinţa unei femei care se ocupă cu fraude, spargeri şi alte asemenea fărădelegi. Îşi însoţi explicaţia cu un zâmbet care îi tăie respiraţia.

Chiar dacă Strathmore nu era ticălosul pe care îl căuta, era cu siguranţă o ameninţare pentru ea şi pentru misiunea ei. Şi, într-o asemenea situaţie, de ce încă se simţea atrasă de el? Amintirea sărutărilor lor era la fel de vie precum flăcările care se zăreau prin grătarul şemineului. Şi la fel de caldă.

Trebuia să plece înainte ca atmosfera să devină mai intimă de-atât.

— Dacă tu crezi că sunt o nelegiuită şi ai dovezi în privinţa asta, cheamă un magistrat, rosti ea hotărât. Însă dacă te hotărăşti să mă dai pe mâna legii, nu uita că şi eu am prieteni influenţi care să-mi vină în ajutor.

Asta stârni o sclipire întunecată în adâncurile ochilor lui.

— Ar fi păcat să te trimit la puşcărie, draga mea. Nu ţi-ar plăcea, iar acolo nu ini-ai fi de vreun folos.

— Presupun că vrei să mă seduci, însă trebuie să refuz onoarea pe care mi-o faci. Se ridică. Plec.

Când trecu pe lângă masă şi se îndreptă spre uşă, el ridică mâna. Cu toate că nu o atinse, Kit se opri, prinsă în plasa concentrării lui

incredibile.

— Seducţia înseamnă să profiţi de o femeie nehotărâtă sau lipsită de apărare, spuse el. Iar tu nu eşti niciuna, nici alta.

— Mulţumesc pentru compliment. Însă am spus deja că nu vreau, lord Strathmore. Ai de gând să mă ţii aici cu forţa?

— Nu cred că va fi nevoie de forţă, spuse el blând.

Era aşezat, iar asta îl făcea să pară mai puţin ameninţător. Însă ochii lui… ah, ochii lui încă erau periculoşi, căci promiteau plăceri care să-i dezgolească sufletul. Întărindu-se în faţa atracţiei puternice faţă de el, spuse:

— Dacă speri să mă convingi să-ţi intru în pat, va trebui să te gândeşti de două ori înainte.

— Răbdarea mea este infinită, răspunse el cu un zâmbet leneş, atâta timp cât la final primesc ce vreau. Îi luă mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei. Refuzi să-mi spui Lucien.

Ea îşi înghiţi nodul din gât, încercând să reziste efectelor subversive ale strângerii lui calde.

— Să te strig pe numele de botez presupune o intimitate pe care nu o doresc.

— Nu? Ţintuind-o cu privirea, o trase spre el, îi ridică mâna pe care o ţinea într-a lui şi îi sărută încheietura.

Efectul fu devastator, făcând ca fiecare celulă din trupul ei să palpite de dorinţă. Încercă să se desprindă de el, însă, cu toate că nu o ţinea strâns, nu reuşi să scape. Contele începu să-i mângâie liniile sensibile ale palmei cu degetul mare, iar ea nu-şi găsi voinţa să se elibereze.

— Domnule, o actriţă nu e neapărat şi târfă, spuse ea, cu o uşoară disperare în glas.

— Nu, însă o actriţă e… mai puţin convenţională decât majoritatea femeilor. Zâmbi uşor. Şi singurul lucru de care sunt sigur în privinţa ta e că nu eşti convenţională.

Îi crescu presiunea din mână, însă lumina aurie din ochii lui fu cea care o atrase spre el. Răsuflarea ei se acceleră, în egală măsură de nerăbdare şi teamă.

Strathmore avea abilitatea ciudată de a-i citi stările, căci în loc să o sărute o trase pe genunchii lui.

— Probabil eşti obosită. O cuprinse uşor cu braţele. Să te strig Cassie, sau Jane?

— Cassie e nume de scenă. Chiar mă cheamă Jane.

El începu să-i frământe abil porţiunea dintre gât şi umăr.

— Jane. Un nume atât de lipsit de personalitate pentru o femeie remarcabilă.

— Nu sunt remarcabilă, doar mă pricep să creez iluzii, spuse ea, apoi se întrebă de ce vorbise atât de mult. Era mai periculos decât

bănuise ea, căci o făcea pe nesimţite să se încreadă în el şi să-i mărturisească totul. I se părea cât se poate de firesc să îi simtă braţele în jurul ei, să-şi sprijine capul de umărul lui. Ar fi dorit să-i împărtăşească temerile ei şi să se scalde în puterea lui, căci era obosită, atât de dureros de obosită, în chinul ei singuratic.

Însă nu era atât de inconştientă cât să cedeze în faţa dorinţei de împreunare pe care o simţise imediat ce rigiditatea ei iniţială se risipise. Se lăsă să alunece, mulţumită să fie în braţele lui, simţind doar vag mirosul de mâncare şi de flori, auzind în depărtare râsete şi discuţii. Însă toate acelea nu erau decât fundalul pentru realitatea profundă pe care o reprezenta Lucien. El îi umplea simţurile, respiraţia lui tăcută îi mângâia părul de pe tâmplă.

După cum spusese, era răbdător. Mult timp se mulţumi doar să o ţină în braţe, masându-i încet muşchii şi tendoanele tensionate. Căldura şi dorinţa lui o învăluiau, transformând-o într-un cuptor care îşi creştea treptat temperatura ca să se potrivească după a lui.

Abia dacă îşi dădu seama de contactul blând al buzelor lui cu fruntea ei sau de coborârea lor delicată pe restul chipului. O mângâiere de mătase pe pleoapele ei închise; o răsuflare ademenitoare şi erotică în urechea ei. Într-un final, presiunea uşoară a degetului său arătător sub bărbia ei îi ridică fruntea, iar gura lui puse stăpânire pe a ei.

Atingerea de catifea a limbii lui îi alină locul dureros în care îşi muşcase buza în trăsură. Nu-şi mai amintea de ce fusese atât de înspăimântată de el. Plăcerea ei înceţoşată se adânci şi mai mult, transformându-se în dorinţă când mâna lui îi cuprinse sânul.

Sărutul său se adâncea, explora, chema. Îi coborî bluza de ţigancă de pe umăr, iar ea primi cu bucurie atingerea răcoroasă a aerului şi confortul cald al mâinii lui.

— Pentru că Jane e prea comun, o să te strig Lady Jane, murmură el, mângâindu-i sfârcul până îl întări.

„De unde ştie?" Gândul o smulse din acel râu de plăcere. Ridică fruntea înfiorată şi îşi dădu seama de prostia ei.

— Trebuie să plec.

— Nu şi acum, Lady Jane, spuse el răguşit.

Îşi aplecă fruntea şi îşi apăsă gura pe sânul ei, iar ritmul limbii lui se potrivea cu cel al sângelui ei. O durea tot trupul şi se răsuci în poala lui, conştientă plină de vinovăţie că nu încerca să scape, ci să se ofere pe de-a-ntregul.

Una dintre mişcările ei neatente îl dezechilibră şi aproape căzură pe podea. Însă reflexele lui îi salvară pe amândoi. Îşi reveni rapid şi o luă în braţe, apoi o duse până la canapea.

O întinse pe suprafaţa cu perniţe şi se aşeză lângă ea, pe margine. Privind-o în ochi, îi trase bluza de pe umeri, apoi dezlegă şiretul din

faţă al corsetului. Dedesubt, cămăşuţa urca şi cobora în ritmul rapid al respiraţiei ei, până când el îi trase veşmântul până la talie. Cu o uşurinţă la fel de mare o dezbrăcase se pare şi de modestie, căci timiditatea lui Kit dispăruse complet sub privirea admirativă a bărbatului.

Îi cuprinse sânii proaspăt eliberaţi în mâinile lui calde şi puternice, apoi se aplecă să-i sugă. Ea scoase un scâncet involuntar şi închise ochii, pradă unor senzaţii noi şi delirante. Înţepătura abia simţită a bărbiei lui pe pielea ei goală şi sensibilă; dinţii lui care ciupeau cu o forţă controlată; mâinile lui care se plimbau pe membrele şi bustul ei, ca şi când ar fi încercat să reţină fiecare formă şi textură. Papucii ei dispăruseră, iar catifeaua era o mângâiere voluptuoasă sub picioarele ei goale, în vreme ce se răsucea tânjind. Era doar el, doar acel moment…

Şi totuşi asta nu era adevărat. În viaţa ei erau lucruri mult mai importante decât dorinţa. Într-o căutare disperată a unei fărâme de raţiune, îşi retrase picioarele şi îşi înfipse mâinile în umerii lui, împingându-l.

— Opreşte-te! Mă sperii.

El rămase nemişcat, apoi ridică fruntea, încruntându-se când îi văzu chipul.

— Bănuiesc că nu vorbeşti de o teamă fizică.

— Nu, răspunse ea cu sinceritate. Mi-e teamă că merg prea repede. Că fac ceva ce voi regreta.

— Te simţi mai bine dacă-ţi spun că şi tu mă sperii la fel de tare? întrebă el, ridicând trist colţul gurii. O să plătesc un preţ mare pentru tine, Lady Jane. De fapt, deja l-am plătit.

O încânta să afle că avea un astfel de efect asupra unui asemenea bărbat. Şi totuşi…

— Asta mă face să mă simt mai bine, dar nu mai în siguranţă.

— De-asta fugi mereu de mine? Pentru că nu poţi să negi că între noi e ceva foarte intens.

În timp ce vorbea, mâna lui alunecă pe piciorul ei stâng, de la genunchi la gleznă.

Tot trupul ei se înfioră când degetul lui mare începu să facă mişcări circulare lente pe piciorul ei.

— Nu neg că există atracţie, spuse ea cu vocea tremurândă, însă asta nu înseamnă că o să-i cedez.

Însă cuvintele erau contrazise de impulsul ei irezistibil de a-l atinge. Mâinile ei îşi slăbiră rezistenţa şi coborâră pe umerii lui, simţind muşchii duri de sub hainele croite elegant. Îi scoase haina şi îşi trecu palmele flămânde peste coastele şi talia lui zveltă.

El nu-i ironiză slăbiciunea; o privi în ochi şi zâmbi cu un triumf tăcut, mângâindu-i din nou piciorul. De data aceea se mişcă în sus,

ridicându-i fustele voluminoase şi dezvelindu-i brăţara de pe gleznă. Privirea lui se opri pe aurul strălucitor.

— Chestia asta îşi face treaba superb; atrage atenţia tuturor la picioarele tale frumoase, spuse el, trecându-şi vârful degetului pe sub bijuterie.

Ea trase adânc aer în piept, înfigându-şi degetele în coastele lui.

— Brăţara aparţine ţigăncuşei. Eu, care sunt Jane cea obişnuită, nu aş fi niciodată atât de îndrăzneaţă.

— Jane cea obişnuită? Privirea lui era amuzată şi uşor zeflemitoare. Un lanţ de aur poate fi scos, însă ăsta – îi ridică fustele mai sus şi dezveli tatuajul cu fluture de deasupra genunchiului ei drept – există doar ca să-i înnebunească pe bărbaţi. Iar pe mine m-a înnebunit.

Se aplecă şi îşi trecu limba peste acea imagine, răsuflând căldură în interiorul coapsei ei. Ea făcu ochii mari, iar trupul i se încordă de dorinţă.

— Lucien, icni ea. O, Dumnezeule, Lucien…

Moderaţia pe care o arătase se dizolvă într-o secundă. Contele se întinse lângă ea, trupul său încordat potrivindu-se pe formele ei. O sărută cu o voluptate feroce, în timp ce mâna lui îi urcă între coapse, arzând pe pielea sensibilă de deasupra tivului pantalonaşilor pe care îi purtase în timpul dansului ei provocator. O palmă lată şi caldă alunecă peste materialul fin. Degetele lui găsiră deschizătura şi trecură prin buclele moi spre cutele feminine umede şi fierbinţi. Alunecară adânc, cu o intimitate profundă. O tortură dulce şi îmbătătoare.

Ea scânci neajutorată, cuprinsă de un val de patimă care îşi bătea joc de moravuri şi de raţiune. Nu mai putea îndura tumultul acela, sălbăticia aceea; chiar nu mai putea îndura…

Eliberarea fu zguduitoare. Scoase un ţipăt, iar sunetul ei se topi în adâncimile gurii lui, absorbindu-i esenţa în el însuşi. O sorbea şi o făcea să fie complet ea însăşi, descătuşându-i dorinţele ascunse.

Kit îşi reveni în simţiri încetul cu încetul, trupul pulsându-i de la bust în jos sub efectele împlinirii. Fizic se simţea mai satisfăcută ca niciodată, iar asta o apropia de Lucien într-un fel în care nu-şi imaginase că era posibil înainte de acea seară.

Însă imediat urmă o furie puternică faţă de ea însăşi. Dumnezeule mare, cum de fusese atât de nesăbuită? Nu-şi permitea să se piardă în el. Chiar dacă n-ar fi avut o misiune disperată de îndeplinit, tot ar fi fost culmea prostiei să lase un asemenea desfrânat să devină stăpânul sufletului ei. Fusese îngrozitor de slabă să permită asemenea intimitate.

Iar intimitatea dintre ei avea să fie şi mai mare. Îi prinse mâna şi i-o duse la bărbăţia întărită care îi apăsa pe coapsă. Prin straturile de material care îi despărţeau, simţi o pulsaţie fierbinte şi insistentă.

Strânse cu precauţie. El gemu şi se mişcă în mâna ei, cu ochii

închişi şi respiraţia accelerată. Găsea o plăcere nemaipomenită să-l satisfacă, să vadă că era la fel de lipsit de apărare pe cât fusese ea cu câteva clipe înainte. Şi mai simţi că acea vulnerabilitate reciprocă era un element crucial în legătura dintre doi iubiţi.

Gândurile ei fură întrerupte când el începu să-şi desfacă nasturii pantalonilor. El tânjea să-şi ducă la împlinire uniunea, iar intensitatea dorinţei ei era la fel de mare. Ar fi vrut să-l învăluie, să-l facă parte din ea însăşi, să-l facă să se piardă în extaz.

Însă nu îndrăznea. Nu *îndrăznea.*

Mintea ei înfierbântată căută şi găsi scuza cea mai potrivită.

— Nu încă… şopti ea. Trebuie… trebuie să-mi iau măsuri de precauţie.

Ochii lui se deschiseră, aurii de patimă.

— O să am grijă. Degetele lui fine ca fulgul îi mângâiară tâmpla. Nu ţi-aş face niciodată rău.

Blândeţea lui era o armă la fel de puternică precum dorinţa. Cu răsuflarea tăiată, se desprinse de el înainte să cedeze din nou.

— Va fi mai bine dacă nu vei fi obligat să te retragi, promise ea când mâna lui se întinse să o tragă înapoi.

El râse uşor şi coborî mâna.

— Se pare că ştii foarte bine că acela e argumentul cel mai irezistibil.

Urându-se, se ridică şi îi atinse părul răvăşit. Arăta mai puţin intimidant ca de obicei; nu mai era Lucifer, ci Apollo, născut din soare.

Simţi cum o săgetă regretul, însă limba ei ticăloasă şi mincinoasă continuă:

— Durează doar un minut… Am cu mine ce-mi trebuie şi e o toaletă pe coridor. Îşi aranjă în grabă hainele cât să dea iluzia de ordine.

— Grăbeşte-te, Lady Jane, spuse el, cu un zâmbet ca o mângâiere.

Kit se aplecă şi îl sărută.

— Aşa o să fac, murmură ea. Urăsc… urăsc să te părăsesc chiar şi o clipă. Cel puţin asta era adevărat.

Se lăsă pe spate pe canapea şi îşi puse un braţ peste ochii închişi. Chiar dacă dădea impresia de relaxare, tot trupul său era încordat, nesatisfăcut.

Nu avea să-l mai vadă niciodată atât de încrezător. Chiar dacă era posibil să se întâlnească altă dată în circumstanţe mai liniştite, nu avea s-o ierte nicicând pentru ceea ce intenţiona să facă.

Înainte ca remuşcarea să-i dea cu totul peste cap hotărârea, traversă camera, îşi luă papucii şi se încălţă. Şovăi când văzu pelerina şi peruca atârnate de cuierul de lemn de pe uşă. Trebuia să meargă pe jos până acasă şi avea nevoie de pelerină ca să nu îngheţe şi ca să acopere

costumul de ţigancă absurd, care sărea în ochi. Nici la perucă nu putea să renunţe. Luă ambele obiecte pe furiş, apoi se strecură afară din cameră.

Coridorul era pustiu, aşa că îşi puse peruca şi îşi vârî în grabă părul sub ea. Apoi se înfăşură în pelerină atât de bine, încât să nu o recunoască nimeni.

Aproape nimeni… Fără să vrea, se ciocni de proprietarul hotelului chiar când ieşea pe uşa laterală. Făcu ochii mari când o văzu atât de răvăşită, însă era prea discret ca să comenteze.

— Sper că v-a plăcut cina, doamnă.

Luându-şi un aer aristocrat, înclină capul şi răspunse în franceză:

— Mâncarea a fost delicioasă, domnule. Ca întotdeauna. Deschise uşa cu o lumină încântată în ochi. Chiar înainte să iasă, curiozitatea o făcu să adauge: lordul Strathmore a menţionat că v-a făcut cândva o mică favoare.

Aerul profesionist al francezului dispăru.

— Nu a fost o mică favoare, domnişoară, spuse el apăsat. Mi-a scos întreaga familie în siguranţă din Franţa. Pentru asta sunt în stare să şi mor pentru el.

Încă un şoc într-o noapte în care avusese deja parte de prea multe. În timp ce se îndrepta spre cea mai apropiată dintre locuinţele ei, îl blestemă în gând pe conte pentru complexitatea caracterului său. Cu toate că bănuia că făcuse multe lucruri despre care era mai bine să nu se ştie nimic, era foarte probabil că putea să se poarte cu generozitate şi eroism. Însă cum naiba reuşise să salveze oameni din Franţa când Continentul le fusese închis englezilor în cea mai mare parte a ultimilor douăzeci de ani? Poate că îşi mărise averea prin contrabandă sau ceva la fel de ticălos.

În ciuda intimităţii pe care tocmai o împărtăşiseră, era totuşi un bărbat plin de mister. Iar misterele erau periculoase.

Lucien era bântuit de chipul lui Jane în timp ce îi aştepta întoarcerea. Membrele ei zvelte, diversitatea sa uluitoare, senzualitatea blândă şi dulce a răspunsurilor ei. Îl tulbura aşa cum nicio femeie nu o mai făcuse până atunci şi ardea de dorinţa de a o poseda. Poate că în intensitatea uniunii avea să-i atingă în sfârşit sufletul ca argintul viu.

Se întrebă de ce avea cu ea mijloace contraceptive. Dacă ar fi fost vorba de altă femeie, ar fi luat-o ca pe un semn de promiscuitate, dar în cazul lui Jane putea însemna doar că era prea deşteaptă să fie luată pe nepregătite.

Însă nu putea exclude posibilitatea că se minţea singur pentru că nu dorea să creadă că noaptea aceea nu fusese decât un alt episod întâmplător din viaţa unei actriţe libertine. Nu voia să-şi analizeze propriile sentimente, dar ştia că nu erau deloc întâmplătoare.

Degetele lui băteau necontenit pe marginea canapelei în timp ce întreba cât avea să mai dureze. Trecuseră multe minute. Oare zece? Cinci, sigur. I se părea mai mult. N-ar fi trebuit s-o lase să-i scape din ochi.

N-ar fi trebuit s-o lase să-i scape din ochi…

Deschise brusc ochii şi imediat avu certitudinea zguduitoare că nu se mai întorcea. Micuţa desfrânată egoistă fusese satisfăcută şi îl lăsase să ardă. Doamne Dumnezeule, cum de fusese atât de idiot? Ce naiba avea femeia aia de putuse să îmbrobodească tot timpul o minte renumită pentru vigilenţă? Niciodată nu fusese violent cu o femeie, însă dacă Jane ar fi apărut în faţa lui, exista posibilitatea foarte reală să facă o excepţie.

Dacă ar fi apărut în faţa lui, nu s-ar fi simţit violent, sau cel puţin nu aşa.

La naiba! sări în picioare şi apucă furios masa, răsturnând-o pe podea. Vasele se izbiră cu un zgomot eliberator de ceramică spartă şi argintărie. Gura i se strânse în timp ce privi vinul care se vărsa pe covorul oriental. Fără îndoială, aceea fusese cea mai scumpă cină din viaţa lui, din absolut toate punctele de vedere.

Se auzi un ciocănit discret la uşă, urmat de vocea proprietarului.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

Lucien îşi potrivi hainele şi expresia feţei. Să fie al naibii dacă spunea cuiva ce-i făcuse micuţa vrăjitoare.

Traversă camera, iar furia îl lovi din nou când văzu că îi furase pelerina şi îşi luase peruca. Ticăloasa complotistă cu sânge rece şi degete ca fulgul…

— Doar un mic accident, Robecque, răspunse el după ce deschise uşa. Am fost îngrozitor de neatent. Trimite-mi factura pentru daune.

Francezul aruncă un ochi la stricăciuni, însă îşi păstră gândurile.

— Cum doriţi, domnule.

Lucien se opri în prag.

— Doamna aceea, prietena mea, a plecat în siguranţă? N-am vrut să o las să plece singură, însă e o femeiuşcă încăpăţânată, foarte mândră de independenţa ei.

— Chiar este o femeie pe cinste, răspunse Robecque admirativ. Are o franceză minunată. La fel de bună ca a dumneavoastră.

— E o femeie plină de talente. Iar la următoarea întâlnire – căci era sigur că aveau să se mai vadă – avea să plătească pentru ce-i făcuse în seara aceea.

Capitolul 14

La fel ca tânăra pe care o vâna, Lucien se pricepea destul de bine să-şi ascundă înfăţişarea. Dimineaţa următoare se deghiză şi plecă să caute o birjă pe Oxford Street când îl văzu pe ducele de Candover apropiindu-se. Vrând să facă o glumă, îl abordă cu un accent puternic de Yorkshire:

— Mă scuzaţi domnule, Opera Engleză e pe-aici?

Cu o căutătură enervată că fusese acostat de un străin, Rafe îi răspunse cu răceală:

— Cinci minute de mers pe jos de aici, pe stânga.

Revenind la tonul său firesc, Lucien adăugă:

— Vă mulţumesc, înălţimea Voastră.

Rafe se opri, apoi se întoarse spre el.

— Luce, tu eşti?

— În carne şi oase, mulţumit că nu mi-ai dat o directă când ţi-am cerut indicaţii.

Ducele râse, apoi veni lângă el.

— Ce mai pui la cale de data asta?

— O mică investigaţie, însă ţi-aş rămâne recunoscător să nu anunţi în tot Mayfair-ul.

— Cum reuşeşti? întrebă Rafe pe un ton mai coborât. Faptul că ţi-ai închis culoarea părului şi porţi ochelari şi haine ponosite te schimbă mult, însă lucrurile astea sunt superficiale. Îi aruncă prietenului său o privire întrebătoare. Trăsăturile tale au rămas aceleaşi, dar pari mai scund şi mai lat şi ai o mutră care nu iese în evidenţă. Dacă nu te-aş fi cunoscut de la zece ani, habar n-aş fi avut cine eşti de fapt.

— Deghizarea începe cu mintea, explică Lucien. Bogăţia, puterea şi statutul dăruiesc unei persoane o încredere în sine de necontestat. Dacă laşi toate astea la o parte şi te consideri neimportant şi nesigur din punct de vedere financiar, atunci ai o cu totul altă alură.

— Probabil că da, recunoscu Rafe, însă nu cred că aş vrea să fac asta. Îmi plac destul de mult bogăţia, titlul şi puterea.

— Joci atât de bine rolul unui aristocrat arogant, încât ar fi păcat să renunţi la el, aprobă Lucien. Că veni vorba, mai bine ne-am despărţi. O să ţi se ştirbească reputaţia de încrezut dacă vorbeşti cu un personaj atât de nesemnificativ precum James Wolsey din Leeds.

— Sunt cât se poate de amabil şi cu cei din straturile de jos, atâta timp cât îşi dau seama de diferenţa dintre noi, îl asigură Rafe. Bagă-ţi bucla din faţă sub şapcă înainte să pleci.

— Am auzit că negocierile din Ghent merg spre bine, zâmbi Lucien.

— Cu puţin noroc, facem pace cu americanii înainte de Crăciun, încuviinţă ducele.

— Aşa să fie. După ce făcu un semn de la revedere cu capul, Lucien opri o birjă şi se îndreptă spre Teatrul Marlowe. Acolo se dădu drept un ziarist care scria un articol despre Cassie James. Tânăra încântase de multe ori publicul din nord, iar cititorii de acolo erau interesaţi de succesul ei de la Londra.

Prezenţa lui fu acceptată ca un lucru firesc, aşa că timp de câteva ore se plimbă de colo-colo, punând întrebări şi luând notiţe. Era foarte priceput în a stoarce informaţii; din nefericire, nimeni nu avu nimic util de spus. Toată lumea considera că domnişoara James era o tânără încântătoare şi deloc încrezută. Şi foarte profesionistă.

Însă cel mai mult ţinea la intimitatea ei. Nimeni nu ştia unde locuia sau alte detalii despre viaţa ei personală decât că, în urmă cu o noapte, iubitul ei aristocrat o răpise din culise şi le oferise o privelişte rară. Deşi se presupunea că avea un protector, nu ştiuseră că era de rang atât de înalt. Fetişcana se descurcase bine şi toţi îi urau mult noroc în continuare.

Lucien găsi o oarecare satisfacţie în faptul că nimeni nu îl recunoscuse în James Wolsey pe contele de Strathmore. Însă era singura satisfacţie din acea zi de lucru.

Nici măcar directorul teatrului nu reuşi să-l ajute, în timpul unei pauze de la repetiţia unei producţii noi, ce părea să constea într-o tornadă de insulte la adresa dansatoarelor stângace, îi spuse că domnişoara James jucase roluri mici în mai multe piese, însă urma să fie înlocuită o săptămână sau două pentru că ceruse liber ca să-şi viziteze o mătuşă bolnavă. Tonul ironic al vocii lui dădea de înţeles că nu crezuse povestea cu mătuşa; fusese şi el în culise cu o noapte în urmă, când vedeta lui fusese luată pe sus.

Însă fata avea să se întoarcă la următoarea reprezentaţie a *Ţigăncuşei,* din moment ce acela era rolul ei cel mai important. Domnul Wolsey trebuia să le spună neapărat cititorilor săi că aveau în lucru încă o piesă pentru domnişoara James. Urma să joace un rol în pantaloni şi era sigur că toată Londra avea să-i venereze curând picioarele frumoase.

Nu, habar n-avea unde locuia tânăra. Şi pentru că ştia ce fiinţe temperamentale sunt de obicei actriţele, îi mulţumea Cerului că nu spunea prea multe despre ea, îşi respecta programul şi nu arunca niciodată cu obiecte în directorul suferind. Acum, dacă îl scuza domnul Wolsey, trebuia să se întoarcă la lucru.

Lucien părăsi teatrul, frustrat, însă fără să fie surprins. Din nou, Lady Jane îşi acoperise bine urmele.

Ajunse acasă şi află că în absenţa lui apăruse un tânăr necunoscut care îi adusese un colet. Când îl deschise în biroul său, găsi în el pelerina şi un bilet nesemnat pe care scria: „Indiferent ce ai crede despre mine, totuşi nu sunt hoaţă”.

Nu-l înveseli deloc să afle că, în felul ei ciudat, Jane era cinstită. Fu tentat să arunce cu pelerina de perete, dar se stăpâni; materialul greu de lână nu s-ar fi putut sparge ca să-l liniştească.

În plus, deja dăduse dovadă de prea mult sentimentalism în privinţa lui Jane. Venise vremea să lase patima deoparte şi să o analizeze obiectiv, aşa cum ar fi făcut indiferent de subiectul investigaţiei sale. Aruncă pelerina pe canapea, apoi se aşeză la birou cu o coală de hârtie şi un creion.

Pentru început, ce ştia de fapt despre ea?

Singurul lucru de necontestat era faptul că era o actriţă, o femeie frivolă care se pricepea de minune să îşi joace rolurile, de la inocenta timidă la o cruciată intelectuală dedicată.

De asemenea, îi semăna în multe privinţe – mult prea multe – iar acea asemănare îi sporea obsesia şi furia.

Erau amândoi înşelători, capabili să mintă cu toată convingerea. În cazul lui, era convingător pentru că, întotdeauna, înşelătoriile sale aveau un motiv; chiar credea sincer că acţiona pentru binele ţării sale.

Probabil şi Jane avea un sâmbure asemănător de sinceritate, altfel nu ar fi fost o mincinoasă atât de bună. De fapt asta spusese şi ea când explicase de ce povestea ei despre fratele inexistent părea atât de plauzibilă. Acea sinceritate era motivul pentru care el continua mereu să o creadă.

Ce anume o făcea să-şi rişte în mod repetat viaţa şi reputaţia? Scrise întrebarea-cheie şi o sublinie de două ori. Dacă ar fi aflat răspunsul, ar fi înţeles-o, în sfârşit.

Se gândi din nou la poveştile pe care i le îndrugase, întâi fusese o soră care încerca să-şi ajute fratele lipsit de apărare, apoi o scriitoare hotărâtă să dea în vileag violarea şi exploatarea tinerelor neajutorate. Tema comună era protecţia, iar grija ei pasionată fusese convingătoare.

Deci comportamentul ei nebunesc şi imprevizibil era provocat de dorinţa de a proteja pe cineva. Oare acea persoană era iubitul ei?

Îşi strânse buzele. Nu-i plăcea gândul, însă un iubit aflat în necaz ar fi explicat ambivalenţa reacţiilor ei. Lupta între atracţia faţă de un bărbat şi fidelitatea faţă de altul putea produce cu uşurinţă sărutări fierbinţi urmate de fugă.

O clipă, imaginea ei cu alt iubit aproape îi distruse detaşarea perseverentă. Avu nevoie de timp ca să înăbuşe imaginea suficient de mult cât să continue analiza.

Încercările ei stăruitoare de a-i spiona pe Diavoli îi dovedeau că scopul ei avea legătură cu acel grup. Se părea că unul dintre membri avea ceva ce-şi dorea ea şi încă nu găsise ceea ce căuta.

Dacă rămânea în preajma Diavolilor, probabil că tânăra avea să-şi facă din nou apariţia, însă obosise să aştepte. Bătu gânditor cu capătul

creionului pe suprafaţa de piele a biroului, gândindu-se la alte piste pe care să le urmeze.

Jane cunoştea foarte bine scrierile lui L.J. Knight. Probabil minţise când şi le însuşise, însă era posibil să se învârtă în cercuri în care acele articole erau dezbătute des. Probabil frecventa saloane unde scriitorii, artiştii, actorii şi alţi excentrici îşi dădeau mâna şi discutau despre viaţă, politică şi artă.

Într-un astfel de loc aflase că eseistul era retras şi că putea să-şi însuşească foarte credibil identitatea lui, cel puţin pe moment.

Şi lui îi plăcuseră mereu saloanele – aveau conversaţiile cele mai animate din toată Londra – însă în ultima vreme fusese prea ocupat ca să le viziteze. Venise timpul să reia circuitul. Avea să înceapă cu casa lui Lady Graham. Era o văduvă bogată, cu opinii liberale şi cu simţul umorului, iar adunările pe care le organiza o dată la două săptămâni atrăgeau unii dintre cei mai interesanţi şi mai controversaţi oameni din Marea Britanie. Acolo avea să găsească precis pe cineva care să o cunoască pe actriţa în ascensiune.

Lăsă jos creionul, simţind că, în sfârşit, făcuse un pas înainte. Însă venise timpul să lase deoparte misterul lui Jane şi să se pregătească pentru cina cu lordul Mace. Dacă avea noroc, în seara aceea avea să fie invitat la următorul ritual al Diavolilor. Şi atunci avea să fie acceptat oficial în grup, mărindu-i-se şansele de a-l găsi pe trădător.

Zâmbind, îşi potrivi lavaliera. Poate că Jane avea să apară chiar în seara aceea, cu silueta ei înaltă şi cu trăsăturile cameleonice, deghizată într-un lacheu de-al lui Mace. Dacă se întâmpla asta, nu era atât de prost încât s-o mai lase să dispară.

Capitolul 15

Îndată ce Lucien intră în casa lui Mace, o bucată mare de material îi fu lăsată pe cap, iar o voce – probabil a lui Roderick Harford? — rosti amenințător:

— În sfârșit, a sosit momentul adevărului, Strathmore. Ca să devii Diavol trebuie să fii inițiat. Alegi să mergi mai departe în necunoscut sau te retragi și renunți să fii unul de-ai noștri?

Lucien își înăbuși un oftat. Ar fi trebuit să-și dea seama că Diavolii aveau să recurgă la metode puerile.

— Vreau să fac parte din frăția voastră, răspunse el pe un ton grav, așa că voi merge mai departe.

— Ascultă toate ordinele, intonă Harford. Pregătește-te pentru cele mai neașteptate lucruri și lasă focul iadului să te transforme.

Mâini necunoscute îi potriviră materialul întunecat. Se părea că era o robă fără formă, cu o glugă care îi acoperea complet chipul. După ce i se legară slab mâinile în față, fu condus prin casă, apoi afară, la o trăsură. O voce joasă îl avertiză când erau trepte și curbe, însă faptul că nu putea vedea îl dezorienta. Bănuia că acel gen de tratament avea ca scop să-i submineze încrederea și să-l facă mai bănuitor în fața încercărilor care puteau urma.

Drumul cu trăsura fu lung și îi scoase din Londra. Nimeni nu vorbea, însă oamenii nu au cum să fie complet tăcuți. Judecând după răsuflare și estimându-le greutatea, își dădu seama că era însoțit de trei bărbați.

Într-un final trăsura se opri, iar Lucien fu ajutat să coboare. Vântul rece aducea mirosul de pământ reavăn al zonei rurale și sunetul valurilor. După o plimbare scurtă pe o pajiște moale, fu urcat într-o barcă. Era strâmtă ca o luntre, proiectată pentru ape mici. Simți că începea să se dezechilibreze, așa că se așeză imediat.

Se mai clătină de trei ori când urcară și ceilalți. Apoi barca fu împinsă de la țărm și alunecă ușor pe apă. În fața lor, un clopot de biserică începu să bată sumbru, ca și când ar fi numărat anii cuiva care tocmai murise.

După o călătorie scurtă, barca ajunse, în fine, pe pietriș. Pasagerii coborâră, iar Lucien își lovi tibia de margine. Pe țărm așteptau mai mulți bărbați, căci auzea târșâituri și o tuse înăbușită. Era un grup mult mai mare, probabil peste douăzeci de oameni. Cineva îl întoarse pe Lucien la dreapta, apoi îl prinse de gluga robei. Aceasta căzu, permițându-i să vadă din nou.

Pe dealul din față se profila un castel medieval, iar luna plină lumina pietrele vechi cu o strălucire rece și stranie. Bătaia sinistră, ca un blestem, a clopotului bisericii îi făcea părul măciucă. Își ascunse

faţa ca să nu i se vadă reacţia. Era doar teatru, însă unul foarte eficient. Dacă ar fi crezut în superstiţii, ar fi fost înspăimântat de moarte.

Era înconjurat de aproximativ treizeci de bărbaţi care purtau robe albe cu glugi mari, ţinând în mâini sfeşnice înalte cu lumânări aprinse. Arătau ca un grup de fantome. Roba lui era neagră, probabil din cauza statutului său de novice.

Bărbatul cel mai aproape de el era Roderick Harford. Acesta ridică mâinile şi strigă:

— Care e parola noastră?

— Faci doar ceea ce vrei! răspunseră în cor aşa-zişii călugări.

— Care e scopul nostru?

— Plăcerea!

— Atunci haideţi, fraţilor, către ritualul nostru sacru.

Un bărbat cu un medalion la gât o porni spre deal, iar restul grupului îl urmă în şir indian. Vântul le mişca flăcările lumânărilor, trimiţând umbre sălbatice peste peisaj.

Harford îi făcu un semn lui Lucien să se aşeze după ceilalţi, apoi încheie şirul el însuşi.

Castelul era înconjurat de ziduri înalte. O poartă grea de fier le îngădui să pătrundă într-o grădină bine îngrijită. Aleea şerpuia printre tufe şi statui care abia se zăreau în lumina slabă. Din câte îşi dădea seama Lucien, una dintre statui reprezenta un falus de marmură înalt de şase metri. Sigur, ar fi vrut ei.

Destinaţia lor era capela, care părea singura clădire intactă. Când se apropiată observă că uşa era încadrată de două statui, un bărbat gol şi o femeie goală, fiecare cu un deget la buze, în semn de tăcere. Amândoi erau atât de bine dotaţi fizic, încât un om de rând s-ar fi simţit inferior. Deasupra intrării erau cioplite cuvintele *Fay ce que* vou*dras*. Fă tot ceea ce vrei. Fraza i se păruse cunoscută mai devreme, iar Lucien recunoscu atunci motto-ul Clubului Focul Iadului. Se întrebă ce-ar fi spus Jane despre tot acel răsfăţ masculin, apoi îşi stăpâni un zâmbet.

Uşa grea se deschise cu un scârţâit, iar procesiunea intră în capelă. În jurul statuilor ardeau torţe, umplând aerul cu un fum înţepător de tămâie. Cu toate că avuseseră grijă să menţină atmosfera decrepită, Lucien îşi dădu seama că structura fusese renovată recent. Cel puţin, cele vreo douăzeci de ferestre cu vitralii care îi înfăţişau pe apostoli în desfrâu erau noi şi, fără îndoială, pline de imaginaţie.

Privi în sus şi văzu că tavanul boltit fusese decorat cu o frescă la fel de obscenă. La fel ca în restul mănăstirii, imaginile erau o împletire eclectică de creştinism şi păgânism. Satiri cu picioare de ţap se împreunau cu îngeri, iar călugări înfierbântaţi urmăreau nimfe greceşti. Se părea că Diavolilor le plăcea diversitatea.

Când călugării formară un cerc de-a lungul sălii, Harford şopti:

— Du-te la grilajul altarului şi culcă-te la pământ. După ce preotul îţi spune să te ridici, rămâi în picioare lângă grilaj pe tot parcursul ceremoniei. Preotului i te adresezi cu Maestre.

Lucien ascultă, gândindu-se că dacă ar fi ştiut că avea să dureze atât de mult până la cină, ar fi mâncat înainte. Nu era deloc amuzant să se întindă pe piatra rece cu stomacul gol.

Se deschise o uşă din spatele altarului şi auzi paşi care se apropiau, cu un foşnet de robe roşii brodate. Lucien se stăpâni să ridice privirea, însă vocea răguşită a lui Mace fu uşor de recunoscut când îl întrebă:

— Înţelegi seriozitatea lucrului pe care urmează să-l înfăptuieşti, Novice?

— Da, Maestre, înţeleg, răspunse Lucien, încercând să se simtă emoţionat. Pietrele erau dure sub obrazul lui.

— Ridică-te şi priveşte-mă, Novice. După ce Lucien se supuse, Mace continuă: Juri credinţă solemnă acestei frăţii, ştiind că sperjurul îţi va aduce blestemul Diavolilor? Cuvintele lui sunau ca tunetul, iar privirea lui era periculoasă.

Veselia lui Lucien pieri. Amintindu-şi să nu-şi subestimeze niciodată adversarul, rosti:

— Jur, Maestre.

Privirea iscoditoare a lui Mace îl cântări atent. În cele din urmă, dădu din cap.

— Atunci aşa să fie. Se întoarse şi aprinse cu o candelă focul dintr-un bazin de piatră de deasupra altarului. Mirosul înţepător de plante se uni cu cel greu de tămâie.

Slujba care urmă nu fu una satanică, ci un amestec ciudat între păgânism şi creştinism blasfemiat, ambele neobişnuite şi batjocoritoare. Vorbind în egală măsură în latină, franceză şi engleză, vocea lui Mace se ridica şi cobora într-un ritm care dădea o senzaţie puternică de mister.

Pe măsură ce fumul se înteţea, Lucien începea să ameţească. Bănuia că printre ierburile arse erau prezente şi narcotice precum mătrăguna şi măselariţa. Amestecul înţepător inducea o stare receptivă în care era simplu să crezi că se invocau puteri mistice. Se chinui să-şi ia note mentale riguroase, pentru că analiza îl păstra în permanenţă detaşat. Prefera aşa; sacrilegiul nu fusese niciodată stilul său.

În punctul culminant al ritualului, Mace ţipă:

— Eşti unul de-ai noştri! îşi umezi degetele într-un pocal negru, apoi picură coniac cu miros de pucioasă peste Lucien, într-o imitaţie a botezului. În frăţia Diavolilor, noul nostru membru va purta numele mistic de Lucifer.

— Bun venit, Lucifer! murmurară călugării.

Mace se întoarse şi aruncă o mână de praf peste focul altarului.

Flăcări violete se ridicară spre tavan, în vreme ce norii de fum se răsuceau în toate direcţiile. Deasupra altarului, fumul se îngroşa într-o formă ameninţătoare, ca şi când s-ar fi pogorât diavolul. Aerul din capelă se electrizase de tensiune.

Mace ridică braţele şi lătră o frază de neînţeles. Imaginea diabolică începu să se dezintegreze şi, odată cu ea, şi tensiunea care pusese stăpânire pe privitori.

Lucien nu putea nega faptul că acea apariţie fusese de efect. Era sigur că în scurt timp ar fi putut să o reproducă şi el. Se părea că Mace îşi folosea talentul tehnic şi pentru altceva decât jucării obscene.

Mace coborî braţele, iar strălucirea exaltată începu să-i dispară din ochi.

— Veniţi, fraţilor, să ne ospătăm.

Un călugăr trase o draperie neagră în colţ, dezvăluind un coridor care ducea către o sală de banchete. Imediat, atmosfera solemnă fu înlocuită de voci vesele, când Diavolii intrară în sală şi se aşezară pe canapelele în stil roman care erau aliniate pereţii.

Văzând că Lucien şovăia, Mace îi făcu semn către capătul camerei.

— Vino să stai lângă mine, Lucifer. Se aşează pe divanul său. Ce părere ai de slujbă?

— Impresionantă, răspunse Lucien sincer, rezemându-se de pernele din piele. Cu siguranţă nu e atât de simplă precum venerarea diavolului în Clubul Focul Iadului. Probabil a fost nevoie de un studiu considerabil să ajungeţi la o îmbinare atât de unică între tradiţiile clasice, creştine şi păgâne.

— Ştiam eu că o să apreciezi straturile multiple de semnificaţii. Nu toţi membrii noştri sunt la fel de învăţaţi, în privirea lui se citea amuzament. Sigur, trebuie să-i acordăm şi diavolului atenţie, dar satanismul e prea banal, doar o biată inversiune a obiceiurilor creştine. E mult mai palpitant să inventezi o religie proprie.

Tocmai îşi descria cercetarea când îşi făcură apariţia nişte servitoare îmbrăcate în costume transparente de mătase care scoteau în evidenţă fiecare formă şi despicătură apetisantă. Doar feţele le erau invizibile, ascunse în spatele măştilor complicate, din pene.

Nunfield se aşezase pe canapeaua de vizavi.

— Tema de azi e Turcia, spuse el când intrară fetele. Mie unuia îmi place când stricatele astea se îmbracă în călugăriţe, căci lasă frâu liber imaginaţiei. Însă mulţi dintre fraţii noştri preferă lucrurile evidente. Îi făcu semn unei slujnice care ducea un urcior. Femeia se aplecă şi le turnă vin în pocale, în timp ce sânii ei mari se legănau pe sub voalul care îi plutea deasupra bustului.

— Nişte fiinţe minunate, nu-i aşa? Mace mângâie o fesă rotundă în semn de apreciere. Tânăra scoase un chicotit gutural şi se frecă de mâna lui. Roderick e responsabil cu alesul fetelor şi are gusturi

excelente.

— Sunt profesioniste? întrebă Lucien, deloc surprins să afle că Roderick era peştele şef.

— Cele mai multe da, însă nu toate. Mace zâmbi ca un satir. Unele sunt femei de rang foarte înalt, dintre cele pe care le întâlneşti în saloanele reginei. De-asta poartă mască. Dacă ai o soră sau o soţie, e posibil să le găseşti aici.

Lucien îşi reprimă un val de dezgust.

— Un gând tulburător. Păcat că n-am niciuna, nici alta.

— Pentru desfrâul exclamă Mace, ridicând pocalul. După o privire provocatoare, îl goli dintr-o înghiţitură. Lucien făcu la fel. Când eşti la Roma…

Altă servitoare sosi cu un platou de cârnaţi aburinzi, în forma unor falusuri. Lucien muşcă un pic dintr-un capăt. Făcea toate acele lucruri pentru ţara lui.

Ospăţul degeneră rapid într-o versiune contemporană a unei orgii romane. Acolo unde era posibil, mâncarea avea tot felul de forme sugestive, iar vinul şi băuturile spirtoase curgeau din belşug.

Pe măsură ce înaintau în noapte, fetele erau trase pe canapele. Unele cupluri, printre care Nunfield şi o brunetă bine dotată, îşi vedeau de treabă chiar acolo; altele se împleticeau spre camerele private de pe coridorul adiacent. După ce Mace dispăru cu una dintre femei, Lucien se ridică şi se strecură pe furiş în grădină, simţind că nu mai putea îndura nici măcar un minut în atmosfera aceea fetidă.

Aerul răcoros era înviorător, însă tot se simţea ameţit de la cât alcool ingurgitase. Să se ridice la înălţimea lui Mace la băut era suficient cât să tulbure şi cea mai limpede minte.

Se plimbă pe aleile luminate de lună, reţinând automat aspectul general pentru cazul în care acele cunoştinţe s-ar fi dovedit cândva utile. Când urcă o scară de piatră pe zid, descoperi că acel castel nu se afla pe o insulă. Apa pe care o trecuseră era un râu argintiu în lumina lunii, care şerpuia în jurul dealului. Castelul în sine era o ruină din perioada normanzilor, reconstruită de Diavoli.

Grădinile erau minunat amenajate, dar statuile obscene erau obositoare. La un moment dat dădu nas în nas cu o Venus din marmură, aplecată să-şi scoată un spin din talpă. Fusese aşezată chiar în mijlocul aleii, pentru ca orice nou-venit să se izbească direct de fesele ei goale.

Îşi dădu seama că nu era singurul plimbăreţ când se trezi faţă în faţă cu lordul Ives, care privea o statuie în care Zeus viola o lebădă. Lucien făcu un semn către cele două figuri.

— Poţi să mă consideri puritan, însă nu-mi pot imagina cum te-ar excita o lebădă. Desigur, asta dacă nu eşti şi tu o lebădă.

— Cred că Leda ar fi în siguranţă şi cu mine, răspunse tânărul

zâmbind. Grecii erau destul de grosolani.

Cei doi bărbaţi continuară să se plimbe împreună pe alee.

— Iei o pauză ca să prinzi puteri înainte de următoarea întâlnire? se interesă Lucien.

Ives şovăi, apoi râse stânjenit.

— De fapt mă gândeam să mă întorc acasă devreme. Probabil o să mă crezi prost, însă nu prea m-am simţit bine cu fata pe care am ales-o. M-am tot gândit că aş fi preferat să fiu cu Cleo.

— Nu te cred prost. Lucien se gândi la Jane, care avea doar într-o privire mai multă senzualitate decât toate servitoarele acelea dezbrăcate luate la un loc. Pasiunea fără emoţie satisface trupul, însă acea plăcere dispare la fel de repede precum vine şi lasă în urmă doar un gol.

— Exact aşa e. Mă bucur că nu sunt singurul care gândeşte astfel. Ives zâmbi. Dacă ar afla Cleo că m-am culcat cu altă femeie, m-ar părăsi. Ştii, nu e o femeie uşoară. Sunt bărbaţi dispuşi să plătească enorm pentru favorurile ei, însă m-a ales pe mine pentru că preferă compania mea.

— Dacă ai sentimente atât de puternice pentru fata asta, poate ar trebui să te retragi din rândul Diavolilor.

Ives dădu din cap ca şi când sugestia aceea i-ar fi confirmat propriile gânduri.

— Cred că ai dreptate. E o prostie să risc să pierd ceva de preţ doar de dragul câtorva minute de plăcere cu o femeie al cărei nume îl uit până dimineaţă.

— Diavolii îşi iau ritualurile în serios? întrebă Lucien, hotărât să adune cât mai multe informaţii.

— Poate doar Mace, un pic – are un suflet păgân –, dar în rest sunt doar pentru amuzament. Cei mai mulţi dintre noi vin pentru distracţie şi femei.

Plimbarea îi aduse din nou la capelă, unde zgomotele petrecerii încetaseră. Luna începea să apună spre vest.

— Când şi cum pleacă oamenii acasă? dori să ştie Lucien.

— Cei mai mulţi dorm aici după excese, însă eu voi pleca acum. Vrei să te întorci la Londra în cabrioleta mea?

Lucien şovăi, tentat de ofertă, apoi scutură din cap.

— Ar fi prea nepoliticos pentru prima dată. O să rămân până pleacă toţi ceilalţi.

Îşi luară rămas-bun, iar Lucien intră din nou în sala de banchete. După prospeţimea nopţii, atmosfera acră şi încinsă era sufocantă. Canapelele şi podeaua erau pline de trupuri adormite, bărbaţi şi femei împletiţi unul în altul, într-un colţ, Westley zăcea pe spate şi chicotea, în vreme ce o femeie goală îi strecura vin în gură. Se părea că nu mai rămăsese nimeni treaz.

Lucien căuta un loc liniştit în care să adoarmă, când Nunfield ieşi dintr-una dintre camerele private, mergând cu grija exagerată a oamenilor foarte beţi. De braţul lui stătea agăţată o femeiuşcă plină de nuri, care nu purta altceva decât o jumătate de mască de pene de fazan.

— Lucifer! Te căutam. Nunfield sughiţă. Trebuie să mergi cu Lola. E foarte pricepută.

— Îţi mulţumesc dragul meu, toarse ea, cu ochii strălucind în spatele fantelor măştii. Scopul meu e să aduc plăcere. Întinse o mână şi îi prinse încheietura lui Lucien.

— Vino cu mine şi o să încerc să mă ridic la înălţimea recomandării lui Nunny.

Lucien se gândea la o metodă să refuze, când văzu ascuţimea privirii lui Nunfield. Ar fi sărit în ochi să respingă oferta, aşa că trebuia să se arate recunoscător. Îndată ce rămânea singur cu femeia, avea să scape, aşa cum făcuse şi acasă la Chiswick. Prefăcându-se beat, răspunse cu galanterie:

— Va fi plăcerea mea, madame Lola. Îi oferi braţul, aproape dezechilibrându-se.

Ea îi prinse cotul cu agilitate şi îl conduse spre o cameră privată. El încă simţea privirea lui Nunfield înfigându-se în spatele lui când traversau coridorul, făcându-şi loc printre trupurile leşinate.

În cameră se afla un fotoliu suficient de lat pentru două persoane. Lola îşi aruncă masca şi îl împinse pe Lucien, care se aşeză pe margine. Apoi i se urcă în poală şi se înfăşură în jurul lui, sărutându-l pătimaş. După cum spusese Nunfield, se pricepea de minune. Şi totuşi, simţea că în spatele acelei etalări extravagante de pasiune se afla o fire la fel de rece şi de calculată ca o reptilă. Se desprinse de ea dezgustat şi spuse obosit:

—Păcat că nu te-am întâlnit mai devreme, Lola, înainte să rămân fără energie. Sughiţă convingător. Îmi pare rău. Ar… ar fi trebuit să beau mai puţin.

Era cât pe ce să o dea jos de pe el, când femeia coborî o mână mai jos de bustul lui. Iar hoţul lipsit de principii ataşat de trupul său începu să se întărească sub manipularea expertă a degetelor ei.

Prostituata scoase un croncănit de satisfacţie.

—Nu-ţi face griji, prietene, bătrânul încă mai are viaţă în el. Lola se va ocupa de tot.

După lumina care îi scăpără în ochi, îşi dădu seama că, în secret, îi dispreţuia pe bărbaţi şi se bucura să-i vadă neajutoraţi, în focurile dorinţei. Cei mai mulţi nu remarcau sau nu erau interesaţi de părerile ei personale, căci comportamentul ei carnal evident făcea obiectul fanteziilor multora. Pe el îl lăsa însă nepăsător. Ar fi vrut să plece, dar ştia că trebuia să-şi păstreze imaginea de desfrânat.

În vreme ce oscila între datorie şi înclinaţie, Lola îl lăsă pe spate în fotoliu, după care îi ridică tivul rasei de călugăr şi atacă nasturii pantalonilor. Când gura ei fierbinte se închise în jurul său, dorinţa pură îi alergă prin vene, paralizându-i raţiunea şi voinţa. Trecuse mult timp, mult prea mult, de când avusese o femeie şi nu-şi mai putea ignora trupul. Serviciile Lolei îl aduseră la punctul culminant în doar câteva minute, însă nu găsi nimic satisfăcător în eliberarea fizică. Îndată ce foamea lui de lup se potoli, se simţi copleşit de dezolare.

Ce făcea acolo cu o prostituată vulgară? De ce credea că acţiona în virtutea unei necesităţi patriotice?

Marea Britanie supravieţuise secole întregi fără el şi avea să supravieţuiască tot pe-atât şi după moartea lui. Fusese un prost să creadă că faptele sale ar fi avut vreo importanţă majoră; munca lui de-o viaţă era la fel de inutilă precum cenuşa stinsă.

Încercă să-şi liniştească disperarea gândindu-se la prietenii şi la familia lui, dar se opri brusc, căci se simţea prea murdar ca să merite asemenea amintiri. Oare ce-ar fi zis Jane să-l vadă în acel moment? Ideea îi arse stomacul şi îi lăsă un gust amar, de bilă.

Dacă ar fi continuat cu acele gânduri ar fi înnebunit, îşi suprimă dureros emoţiile, împingându-le cu forţa în camera ascunsă care îl salvase de fiecare dată.

După ce îşi recăpătă raţiunea, deschise ochii. Lola era întinsă lângă el pe fotoliu, somnoroasă şi mulţumită de ea însăşi. Cu toate că nu putea să se atingă de ea, făcu observaţiile pe care toţi bărbaţii le fac în asemenea situaţie, mulţumindu-i femeii care îl servise şi flatându-i abilitatea.

Raportul ei la Mace şi la Nunfield avea să fie ireproşabil şi asta era tot ce conta, nu?

Îndată ce putu, ieşi grăbit din camera sordidă, de lângă femeia aceea ţipătoare. Păcat că nu putea fugi la fel de uşor şi de conştiinţa lui încărcată.

Capitolul 16

Lucien ajunse, în sfârşit, acasă la începutul după-amiezii, sătul până în gât să se mai dea drept libertin. Înainte de orice făcu o baie lungă şi fierbinte, ca şi când ar fi putut să şteargă murdăria spirituală de după orgia Diavolilor.

Cu toate că ar fi preferat o seară liniştită acasă, jucându-se cu vreun dispozitiv mecanic, era zi de primire la Lady Graham, aşa că trebuia să se ducă. Se consola cu gândul că acea doză de conversaţie inteligentă avea să-i mai alunge depresia, chiar dacă nu afla vreun indiciu despre cum s-o găsească pe Cassie James.

Când intră în casa frumoasă a lui Lady Graham, gazda îl întâmpină cu un zâmbet drăgăstos.

— Lucien, ce surpriză plăcută. Mi-era dor de simţul tău muşcător al umorului.

— A trecut destul de mult, răspunse el, sărutând-o uşor. Nu ştiu ce am făcut atât de important încât să nu mai am timp şi pentru distracţie.

Lady Graham îi aruncă o privire vicleană.

— Sigur era un lucru foarte important despre care nu poţi să vorbeşti. Vino să-i cunoşti pe câţiva dintre oaspeţii mei. În seara asta au venit destul de mulţi. Îi ştii deja pe mulţi dintre cei prezenţi, însă îţi garantez că vei vedea şi câteva feţe noi şi interesante. Prietena mea intelectuală, Lady Jane Travers, de exemplu; o cunosc de când am ieşit prima dată în societate, cu treizeci de ani în urmă. Nu se învârte prin cercurile mondene, aşa că probabil nu ai avut unde să o întâlneşti. Are un simţ al umorului foarte bine dezvoltat şi opinii bine formate despre cum ar trebui să funcţioneze guvernul. Uită-te după o femeie roşcată înaltă de un metru optzeci.

— Pare o adevărată amazoană. Fără îndoială, promovează teoriile lui Mary Wollstonecraft Godwin?

Lady Graham îşi arcui sprâncenele.

— Sigur că da, ca orice femeie inteligentă. Şi tu la fel, radicalule în haine de dandy. Odată ai petrecut o noapte întreagă polemizând despre drepturile femeilor cu un Tory îngrozitor, aşa că nu încerca să mă duci cu zăhărelul.

— Trebuia să-mi dau seama că o să ţii minte aşa ceva, râse el. Apoi, în vreme ce gazda îl conduse către salon, întrebă pe un ton firesc: Actriţa Cassie James a venit vreodată la seratele tale?

— Nu, însă mi-ar plăcea s-o am drept oaspete, răspunse Lady Graham. Am văzut-o la Marlowe într-o piesă despre ţigani şi e o fată talentată. O să mai auzim de ea. Îl zări pe un tânăr şi îi făcu semn să vină. Domnule Haines, vreau să vă prezint pe cineva. După ce le făcu

celor doi bărbaţi cunoştinţă, Lady Graham îl abandonă pe Lucien şi se duse să-şi întâmpine alt musafir. Domnul Haines era un poet aspirant care dorea să discute despre meritele noii epopei a lui Byron, *Corsarul.* Întrucât Lucien nu o citise şi, oricum, nu avea o părere prea bună despre felul în care Byron se ridica singur în slăvi, conversaţia lor fu una scurtă.

Contele petrecu următoarea oră făcându-şi loc spre salonul principal, mai mult ascultând decât vorbind. Subiectele de conversaţie erau diverse, de la polemici înflăcărate despre politicile ţarului Alexandru până la succesul iminent al negocierilor de pace şi ultimul roman satiric al domnişoarei Austen.

Îi plăceau discuţiile, dar întrebările sale despre Cassie James nu dădură deloc roade. Toţi auziseră de actriţă şi câţiva invitaţi o şi văzuseră jucând; însă nimeni nu o cunoştea personal.

Investigaţia era de obicei o treabă obositoare şi neproductivă, aşa că îşi acceptă filosofic înfrângerea şi se mută în salonul alăturat, mai mic, dar la fel de plin de lume. Chiar atunci, Lady Graham apăru lângă el.

— O să ţi-o prezint pe Lady Jane, care stă acolo, în colţ. O pasionează teatrul, aşa că poate o cunoaşte pe actriţa de care întrebi.

Lucien o recunoscu imediat pe Lady Jane, căci era cu jumătate de cap mai înaltă decât grupul strâns în jurul ei. Părul ei roşu devenise castaniu şi avea fire argintii, dar încă era o femeie frumoasă.

Lângă ea, pe jumătate ascunsă, se afla o tânără în rochie cenuşie. Era simplu s-o treci cu vederea, pentru că ţinea ochii în jos şi se purta în maniera lipsită de strălucire a rudei sărace. Pe lângă Lady Jane părea scundă, dar şi ea depăşea, probabil, înălţimea medie. N-ar fi remarcat-o deloc, însă nemişcarea ei atrăgea atenţia într-un salon plin de oameni.

Tânăra făcu un pas înapoi şi se întoarse uşor, ca să se ferească de o mână ce făcea semne pline de entuziasm. Avea un profil încântător, pur ca al unei monede greceşti…

Lucien rămase împietrit. „Nu, nu se poate, nu din nou”, îşi zise în gând.

— Fata aceea de lângă prietena ta, spuse el pe un ton gâtuit. Nu cred că am mai întâlnit-o. Cine e?

— Care fată? Lady Graham se opri şi ea şi îi urmări direcţia privirii. O, te referi la Lady Kathryn Travers, nepoata lui Jane. Nu e chiar fată. Probabil are vreo douăzeci şi patru de ani şi e nemăritată. O tânără plăcută, însă nu prea vorbăreaţă. Părinţii ei au murit, aşa că acum locuieşte cu Jane.

O furie oarbă îi ardea venele. Se gândise că nimic nu-l mai putea surprinde când venea vorba de ea, însă, din nou, micuţa vrăjitoare îl prinsese cu garda jos. Noul său rol întrecea chiar şi propriile ei

standarde de înşelătorie. Era cel mai mare afront: o actriţă neruşinată dându-se drept o domnişoară educată. Nu doar atât, ci încă drept una din aristocraţie!

Ca întotdeauna, juca perfect. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, dacă n-ar fi ţinut-o în braţe şi nu i-ar fi sărutat buzele mincinoase, probabil s-ar fi lăsat şi el păcălit, căci comportamentul ei de atunci era atât de rezervat, încât părea o străină. Însă chipul ei era, fără îndoială, cel al lui Emmie şi Sally şi Jane şi Cassie James.

Prin mintea lui trecu o clipă imaginea cu ea întinsă lângă el, pe jumătate goală şi cu ochii tulburi de patimă. Crezuse în ea atunci, dar nu şi acum. De data asta nu avea să se mai lase păcălit.

— Sigur, Lady Kathryn Travers, spuse el, pe un ton care trăda numai o uşoară urmă de interes. Nu eram prea sigur că ea este. O tânără atât de tăcută. Însă are o minte sclipitoare dincolo de acea timiditate.

— Sunt surprinsă că ai avut ocazia să o cunoşti, se miră Lady Graham. După cum sigur ştii, familia ei este una veche, însă bărbaţii Travers au fost renumiţi mereu pentru desfrânarea lor şi niciunul dintre ei nu a avut măcar un sfanţ. Lady Kathryn n-a avut bani ca să-şi facă intrarea oficială în societatea londoneză, iar viaţa ei de acum, alături de Jane, e foarte liniştită.

— Însă am avut plăcerea să o cunosc. Cu un zâmbet strălucitor, periculos, tăie mulţimea. Şi nici nu-ţi imaginezi cât de mult îmi doresc să o revăd.

— Jane, aş vrea să ţi-l prezint pe un prieten de-al meu, lordul Strathmore, spuse Lady Graham când ajunseră la grupul din colţ. Lucien, dânsa este Lady Jane Travers.

Când fu pronunţat numele lui Lucien, Lady Kathryn întoarse capul şi trupul ei zvelt încremeni. Doar cineva care o privea la fel de atent ca el ar fi putut observa asta, căci chipul ei era lipsit de expresie.

Lucien se înclină şi îi luă mâna lui Lady Jane, apoi rosti toate formulele de politeţe. Era aproape la fel de înaltă ca el, iar ochii ei cenuşii erau încă vicleni şi pătrunzători.

— Încântată, lord Strathmore, zâmbi ea. Aţi ţinut nişte discursuri remarcabile în Camera Lorzilor. V-aţi gândit vreodată la un post în guvern?

— Niciodată, răspunse el prompt. E mult mai simplu să indici ce e greşit decât să îndrepţi.

Lady Graham râse, apoi continuă.

— Şi, desigur, pe Lady Kathryn Travers o cunoşti deja.

— A trecut cam mult, Lady Kathryn, murmură el.

— Ne-am cunoscut, Lord Strathmore? întrebă ea, încruntând sprâncenele.

Abia rezistând tentaţiei de a-i complimenta talentul cu care afişa

nedumerirea, scoase un oftat de regret.

— Cât de trist sunt să descopăr că nu vă amintiţi o ocazie care a rămas gravată în memoria mea. Aveam o discuţie *atât* de fascinantă când am fost întrerupţi. Ea făcu greşeala să-l privească direct în ochi. Cu toate că reuşise să-şi ascundă chipul, nu prea putea ascunde şi tensiunea din ochi sau pulsul care îi bătea rapid în gât. O femeie mai slabă ar fi dat bir cu fugiţii. Am fost atât de captivat de felul în care Lady Kathryn povestea despre teoriile lui Mary Wollstonecraft Godwin, urmă el, privindu-le pe cele două doamne mai în vârstă. Consideraţiile ei despre educaţia femeilor sunt foarte interesante. De altfel, mă gândesc să introduc în Camera Lorzilor o lege în care să abordez câteva dintre inegalităţile despre care vorbea Lady Kathryn, aşa că trebuie să discut din nou cu ea. Vă rog să ne scuzaţi.

Fără să mai aştepte răspuns, o prinse de cot într-o strânsoare de fier şi o trase prin salonul aglomerat. Dacă-şi amintea bine, în partea din spate a casei exista un birou în care îi putea suci gâtul în linişte.

În timp ce-şi conducea însoţitoarea ezitantă pe coridorul gol, ea încercă să se împotrivească:

— Lord Strathmore, nu se cade deloc să dispar singură cu un străin.

— Nu ştiu exact ce suntem unul pentru altul, replică el aruncându-i o privire dură, dar în niciun caz nu suntem străini. Când ea încercă să protesteze din nou, adăugă pe un ton dulceag: Să-mi ridic vocea şi să le spun tuturor cât de frumoşi sunt sânii tăi goi? Sau ce sunet ai scos când ţi-am sărutat tatuajul de pe coapsă?

Ea se opri brusc şi se înroşi puternic. Apoi se albi la faţă şi nu se mai împotrivi.

El o băgă în biroul luminat slab şi trânti uşa în urma lor. Când îi dădu drumul, Kathryn se retrase imediat în colţul cel mai îndepărtat al încăperii, frecându-şi cotul şi urmărindu-l cu grijă, ca şi când ar fi fost un nebun fugit de la azilul de lunatici.

— Lady Jane e complicea ta sau altă victimă a minciunilor tale? Aprinse o lumânare de la lampă şi o folosi ca să aprindă toate celelalte lumânări din cameră; voia să poată vedea toate nuanţele şi expresiile de pe chipul ei înşelător. Te-aş crede în stare să o convingi pe o femeie nevinovată că eşti o rudă de a cărei existenţă habar n-avea. Suflă în lumânarea pe care o ţinea în mână şi adăugă: Chiar ţi-ai însuşit şi numele ei. M-am tot gândit la tine ca Jane încă de când ai insistat că acela era numele tău adevărat. Deşi trebuie să recunosc că ţi se potriveşte mai bine Kathryn decât toate acele nume pe care ţi le găsiseşi.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, îngăimă ea tremurând.

Lacrimile care străluceau în ochii ei cenuşii erau adaosul perfect, dar în loc să se lase înmuiat, furia lui izbucni din nou.

— Ce, gata cu dansul ţigănesc sau cu misiunea plină de pasiune în

slujba dreptăţii sociale? Nici măcar o replică de chelneriţă? Se îndreptă spre ea. Sunt dezamăgit. Desigur, poţi veni cu o poveste nouă, ba chiar cu douăzeci de poveşti noi. Poate, de fapt, eşti o spioană de-a lui Napoleon care a dat de greu de când a abdicat împăratul. Sau eşti conducătoarea persecutată a unui regat din Balcani care încearcă să-şi recupereze tronul ce i se cuvine de drept?

Ea se ascunse după canapea.

— Lord Strathmore, cred că sunteţi nebun. Sau foarte, foarte beat.

El înconjură canapeaua după ea.

— Te asigur că beat nu sunt, iar dacă sunt nebun, atunci e vina ta că mi-am pierdut minţile.

— Nu te apropia de mine! strigă ea, ferindu-se din nou.

— Nu fi slabă de înger. De la tine mă aştept la un curaj nemaipomenit.

Ea alergă până în capătul celălalt al canapelei, înainte ca el să apuce să o prindă.

— Nu sunt cine crezi că sunt!

El se opri şi se prefăcu că o observă cu atenţie.

— Acelaşi chip, aceeaşi siluetă, aceeaşi culoare. Gura i se strânse. Şi aceiaşi ochi cenuşii şi mincinoşi. Doar numele s-a schimbat, însă asta nu contează din moment ce de fiecare dată când ne-am întâlnit ai avut altă identitate.

Ea încercă să se strecoare din nou, însă camera era prea mică. Din doi paşi, contele o încolţi. Fata îşi lipi spatele de perete şi începu să tremure.

— Ce ai de gând să faci?

— Mă tentează ideea unei crime. Întinse mâna spre ea. Însă o să mă mulţumesc doar să duc la capăt ceea ce făceam când m-ai întrerupt cu fuga ta la ultima noastră întâlnire.

— Nu mă atinge! ţipă ea. O să… o să urlu după ajutor.

— La cum vorbeşte toată lumea, n-o să te audă nimeni, îndată ce o atinse, îşi dădu seama cât de mult din furia lui era dorinţă frustrată. O dorea – Dumnezeule, cât o dorea, chiar dacă nu avea absolut deloc încredere în ea.

O cuprinse în braţe, dornic să-i simtă trupul zvelt lipit de al lui.

— Nu te împotrivi inevitabilului, şopti el.

— Nu e nimic inevitabil în asta! se răsti ea, încercând să se elibereze.

— Nu? O ţinea captivă în braţele lui, blând, însă de neclintit. Relaxează-te, draga mea. N-o să te rănesc, pentru că nu pot rămâne supărat pe tine oricât aş încerca.

Tânăra femeie scoase un sunet înecat şi îşi ascunse faţa în umărul lui. El îi mângâie spatele, aşteptând răbdător ca atracţia reciprocă intensă dintre ei să-şi facă efectul. Treptat, trupul ei rigid începu să se

înmoaie, transformându-se în feminitate caldă, cu parfum de garoafe.

Lucien îşi lipi obrazul de părul ei strâns în coc, suspendat într-o stare ciudată, între pace şi dorinţă.

— Păcat că nu putem fi aşa tot timpul, murmură el, mângâindu-i formele familiare şi suple ale spatelui şi taliei.

Cuvintele lui o smulseră din starea supusă în care se afla. Îşi fixă mâinile pe pieptul lui şi îl împinse.

— Nici nu ar trebui să fim aşa!

El îşi lipi ambele mâini de zid, prinzând-o în strânsoarea braţelor sale, ca să nu o lase să fugă.

— Cumva problema e alt bărbat din viaţa ta? Spune-mi, ca măcar să înţeleg cu ce mă lupt.

— Nu pe mine mă vrei de fapt! rosti ea apăsat.

— Te înşeli. Te vreau foarte mult. Îi mângâie uşor obrazul cu degetele. Tenul ei avea delicateţea netedă şi fragilă a unei flori. Şi, de data asta, intenţionez să te şi am.

— Nu! îşi muşcă buza, ca şi când ar fi stat în cumpănă, într-un final, trase adânc aer în piept şi spuse tremurând: Nu voiam să-ţi spun asta.

— Ce anume nu voiai să-mi spui? întrebă el pe un ton încurajator.

— Lord Strathmore, răspunse ea cu un zâmbet şiret, mă tem că m-aţi confundat cu sora mea; cu geamăna mea identică, Kristine.

Capitolul 17

După un moment de uimire, Lucien izbucni în râs.

— Mă bucur să văd că imaginaţia ta a rămas la fel de vie, dar sunt sigur că poţi găsi ceva mai bun decât o geamănă inexistentă. Asta e o intrigă de roman gotic.

— Kristine nu e inexistentă, e o actriţă care joacă sub numele de Cassie James. E clar că o cunoşti, însă cu siguranţă nu mă cunoşti pe mine. Înghiţi nodul din gât. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă învinovăţi pe mine pentru ceea ce crezi că ţi-a făcut sora mea.

Lucien şovăi. La naiba, fata chiar era convingătoare, îi studie trăsăturile sincere. Fiecare linie a chipului său era exact aşa cum şi-o amintea. Părul castaniu şi moale care bătea în auriu şi silueta zveltă şi graţioasă îi erau la fel de familiare. Nu rămăsese nici urmă din vitalitatea îndrăzneaţă a lui Sally sau Cassie James, însă purtarea ei era asemănătoare cu cea a lui, „Jane" care pretindea că este o tânără doamnă ce voia să-şi ajute fratele.

Judecând după experienţa ei, era foarte capabilă să joace rolul timidei Lady Kathryn Travers, ruda săracă. De asemenea, răspunsese scurt îmbrăţişării lui, natural, ca şi când l-ar fi cunoscut. Şi totuşi, ceva din vocea ei îl făcu să se întrebe dacă nu cumva spusese adevărul.

Exista o singură cale să afle; chiar şi o actriţă versată ar fi avut necazuri să-şi ascundă identitatea într-un sărut. O trase spre el şi îşi plecă fruntea.

Înainte ca buzele lor să se atingă, se retrase şi îl pălmui cu putere pe obraz.

— Domnule, cum îndrăzniţi?

Da, era puternică. Însă ceea ce îl făcu să-i dea drumul fu nu forţa, ci tonul de virtute înfuriată din vocea ei.

Era greu de crezut că până şi cea mai talentată actriţă putea să joace atât de bine rolul unei virgine ofensate.

Cu obrazul usturându-l, privi din nou chipul lui Kathryn, dar, cu toate că îşi folosi întreaga putere de observaţie pe care şi-o călise în timp, tot arăta precum vulpea duplicitară care adusese un adevărat haos în viaţa lui ordonată. Singura excepţie era, probabil, faptul că în acei ochi cenuşii adânci era mai multă vulnerabilitate decât văzuse până atunci.

— Nu există gemeni identici, spuse el încet. Mereu există diferenţe subtile, însă în cazul de faţă nu văd niciuna. Şi crede-mă, vorbesc ca un om care te-a studiat cu mare concentrare.

Ea roşi şi întoarse capul, ca şi când ar fi fost stânjenită de căldura din ochii lui.

— Toată viaţa, ceilalţi au spus că eu şi Kristine suntem gemenele cele mai identice pe care le-au văzut vreodată, murmură ea. Însă crede-mă, dacă Kristine ar fi aici, ne-ai deosebi imediat. N-ai observa niciodată că sunt şi eu în camera asta, pentru că ea are genul de vitalitate care atrage toate privirile.

— Mulţi actori şi actriţe au acea abilitate şi pot să renunţe la ea când vor, spuse el, fără să rămână impresionat, îşi îngustă privirea. Când ne-a prezentat Lady Graham, m-ai recunoscut, dar ai încercat să-ţi ascunzi reacţia.

— Nu a fost recunoaştere, ci spaimă, îl dojeni ea. Te uitai atât de urât la mine, de parcă aş fi fost un gândac.

— Nu chiar un gândac, răspunse el cu un zâmbet involuntar.

— Expresia ta ar fi înspăimântat-o pe orice femeie nevinovată. Se duse lângă foc, cu capul plecat. Nu ştiu ce e între tine şi Kristine şi, sincer, nici nu vreau să ştiu. Singura mea dorinţă e să fiu lăsată în pace.

— Încă nu sunt pe deplin convins că ai o soră. Îşi încrucişă braţele şi se rezemă de perete, privind-o gânditor. Din moment ce ştiu din experienţă că eşti o mare mincinoasă, am nevoie de dovezi mai puternice decât cuvântul tău şi atât.

Ea ridică mâna şi îi aruncă o privire de gheaţă.

— Nu văd de ce povara îndoielii trebuie să cadă pe umerii mei. Eu îmi vedeam de treabă când m-ai asaltat.

Dumnezeule, dacă avea în faţa ochilor o străină nevinovată care nu-l văzuse în viaţa ei? Un gând înfiorător.

— Dacă spui adevărul despre sora ta, atunci meriţi să-mi cer scuze în genunchi.

În ochii ei licări un zâmbet, ca şi când ideea ar fi încântat-o.

— Atunci pregăteşte-te să fii umilit, lord Strathmore, căci Kristine e la fel de reală ca tine.

Paradoxal, după ce se mai relaxă, Kathryn părea în egală măsură mai mult şi mai puţin femeia pe care o cunoştea el. Avea aceeaşi inteligenţă sclipitoare, însă asociată cu o rezervă rece pe care nu o mai văzuse la ea. Desigur, o actriţă putea să joace şi asta.

Era mai probabil să obţină informaţii dacă se purta împăciuitor.

— Lady Kathryn, ştiu că e o impertinenţă din partea mea, însă vrei să-mi explici de ce dumneata şi sora dumitale aveţi vieţi atât de diferite?

La gândul că el poate îi acceptase povestea, se relaxă şi mai mult şi se aşeză lângă foc.

— E destul de simplu. Tatăl meu a fost al patrulea conte de Markland. Membrii neamului Travers nu aveau altă distincţie în afară de farmec, nechibzuinţă şi tendinţa de a produce gemeni identici. Reşedinţa familiei noastre, Langdale Court, era în Westmoreland.

Contele se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Era?

— Tatăl meu a moştenit multe datorii, oftă ea, şi în scurtă vreme a mai acumulat încă pe-atâtea. Casa aproape se dărâma pe noi. Mama a murit când aveam zece ani, apoi ne-am sălbăticit. Dacă n-ar fi avut grijă de noi nişte doamne din vecinătate, am fi fost complet păgâne. Tata a reuşit să-i ţină departe pe executori cât a trăit, însă cu cinci ani în urmă, după moartea lui, moşia a fost scoasă la licitaţie, iar titlul s-a dus la un văr de-al doilea în America, în timp ce eu şi Kristine am rămas fără niciun sfanţ.

— Tatăl vostru a fost atât de iresponsabil încât nu v-a asigurat viitorul?

— Nu era în natura lui să se gândească la viitor, spuse ea sec. Presupun că se gândea că o să ne dea ca zestre câştigurile de la vreun joc de cărţi, însă n-a reuşit. Mama era fiica unui vicar care a fost dezmoştenită după ce a fugit cu tatăl meu, aşa că nici din partea familiei ei nu am primit vreun ajutor. Eu şi Kristine eram în postura unor tinere doamne de condiţie bună, însă fără avere.

— Adică deloc într-o postură bună.

— Exact. Poţi să te măriţi, să-ţi găseşti de lucru sau să devii ruda săracă susţinută din milă.

— Căsătoria pare alegerea logică. Amândouă sunteţi femei foarte atrăgătoare.

— E nevoie de o mare frumuseţe ca să depăşească lipsa zestrei, observă ea cu cinism. Şi mai erau şi alte motive.

Se întrebă care ar fi putut fi acele motive, însă nu dorea să se lase distras.

— Atunci ai hotărât să vii să locuieşti cu Lady Jane?

Dădu afirmativ din cap.

— Din fericire, mătuşa Jane moştenise de la bunica ei o avere modestă, suficientă cât să-şi ţină o casă aici, în Londra. Am acceptat bucuroasă când ne-a oferit un cămin, din moment ce nu cred că m-aş fi descurcat prea bine ca guvernantă şi, cu siguranţă, nu eram calificată să fac nimic altceva.

— Şi Kristine? o îndemnă el după ce tăcu vreo câteva clipe.

— Sora mea e cu zece minute mai mare decât mine, răspunse ea, privind dansul flăcărilor. Ea a moştenit şi partea mea de farmec şi de nechibzuinţă din familia Travers.

E prea încăpăţânată şi prea independentă ca să se mulţumească doar cu o viaţă liniştită în compania unei mătuşi intelectuale. Mereu a iubit actoria şi spectacolul şi organiza de multe ori piese de teatru şi concerte. Prin urmare, s-a hotărât să lase deoparte eticheta şi să încerce o carieră în teatru.

— Aşa că voi două aţi devenit un exemplu clasic de geamăna bună

şi geamăna rea.

— Kristine nu e rea, ripostă ea pe un ton ascuţit, fără să-i simtă ironia din voce. Pur şi simplu e mai curajoasă decât mulţi. Nu ar alege niciodată calea laşităţii.

Aşa îşi vedea oare Kathryn propria viaţă? Ca pe o cale a laşităţii?

— Poate că teatrul nu e rău, răspunse el blând, însă este o alegere neobişnuită pentru o fată de condiţie bună. O să-şi distrugă reputaţia.

— Kristine spune că nu reputaţia îţi aduce pâinea pe masă. Dacă tot era săracă, măcar să se distreze. A vrut să folosească un nume de scenă ca să nu facă familia de ruşine, nu că ar mai fi cine ştie ce neamuri care să se ruşineze. A avut nevoie de câţiva ani buni, însă, după cum ştii şi dumneata, acum se descurcă de minune.

— Ţii legătura cu ea?

Cu o expresie tulburată, Kathryn întoarse din nou privirea către foc.

— Cu toate că mătuşa Jane are vederi politice radicale, standardele ei morale personale sunt foarte ridicate. Nu a fost deloc de acord cu decizia ei şi i-a interzis să-i mai calce pragul. Iar asta face ca… o întâlnire cu sora mea să fie dificilă.

— Cu alte cuvinte, ai avut de ales între sora geamănă şi un acoperiş deasupra capului, presupuse contele. O alegere dificilă.

— Deloc. Kristine pur şi simplu a ales în numele amândurora, aşa cum şi în trecut tot ea lua deciziile.

Durerea din vocea ei îl afectă mult pe Lucien.

— Cu siguranţă şi ea îţi duce dorul la fel de mult.

Chipul lui Kathryn se crispă.

— Am încheiat, lord Strathmore. Aţi dorit să aflaţi de ce eu şi sora mea ducem vieţi foarte diferite, iar acum ştiţi. O să vă rog să nu răspândiţi informaţia. Jane nu ar vrea să se ştie că actriţa Cassie James e, de fapt, oaia neagră a familiei Travers.

— Mătuşa ta pare o tirană.

— Cu mine a fost foarte bună, răspunse Kathryn cu o răceală şi mai mare. Nu o să aprob critici la adresa ei.

Îi admira loialitatea şi spera că avea să-i fie răsplătită, în ciuda caracterului ei ferm, Kathryn avea o vulnerabilitate care îi stârnea dorinţa de a o proteja, chiar dacă o mai bănuia încă de impostură.

— Cu toate că actriţele pot proveni chiar şi din rândurile celor mai bine văzute familii, înţeleg de ce Lady Jane preferă să nu facă public acest lucru. Însă, din moment ce sunteţi gemene identice, mi se pare inutil să încerce să ascundă legătura dintre voi.

— Nu chiar, răspunse ea, ridicând din umeri. Chiar dacă suntem considerate atrăgătoare, nu avem nicio trăsătură distinctă, cum ar fi părul roşu sau o înălţime neobişnuită. Când Kristine e pe scenă, poartă costume şi machiaje, aşa că nu prea seamănă nici măcar cu ea însăşi, cu atât mai puţin cu mine. Şi, pentru că cercul meu de cunoştinţe e

mic, foarte puţini sunt cei care ar putea observa asemănarea. Nimeni nu şi-a dat seama încă.

— Înţeleg, zâmbi el, dar cred că afirmaţiile dumitale sunt nedrepte. Chiar dacă nu aveţi trăsături care ies în evidenţă, efectul de ansamblu e… memorabil. Privirea lui coborî pe cocul gros de pe gâtul ei. Dacă îl slăbea, ar fi căzut până la talie. De exemplu, părul dumitale poate fi trecut cu vederea, fiind de un castaniu obişnuit, însă e fermecător. Des, strălucitor şi cu reflexe aurii.

Ea îşi atinse părul, apoi se opri brusc.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme; părul nostru este diferenţa evidentă dintre mine şi sora mea. Al meu nu a fost tăiat niciodată, însă Kristine l-a scurtat pe al ei ca să-i fie mai simplu să poarte perucă. În ochii ei apăru un zâmbet triumfător. Nici celei mai isteţe actriţe nu putea să-i crească atât de mult păr în intervalul de când aţi văzut-o ultima dată pe sora mea, Lord Strathmore. Sunteţi, în sfârşit, convins, că suntem două femei diferite?

Prin mintea lui trecu imaginea vie a părului moale care îi mângâia umerii lui Cassie James. Înjură în gând. La naiba, creierul lui nu mai judeca. Ar fi trebuit să-şi dea seama singur. Părul cu lungime diferită nu era chiar dovada absolută că avea de-a face cu două femei diferite, dar constituia un element important.

— Ai putea avea o meşă.

— Eşti un bărbat bănuitor, zise ea, dând ochii peste cap, însă chiar şi dumneata trebuie să recunoşti că dacă folosesc meşă, atunci are exact culoarea părului meu natural.

Din nou avea dreptate; pletele ei castanii calde, cu reflexe subtile de auriu, aveau în întregime aceeaşi nuanţă.

— Ca să fiu complet sigur, spuse el, pe jumătate glumind, ar trebui să-ţi scot agrafele şi să-ţi las părul liber.

Ea îşi îngustă privirea ca o felină ofensată.

— Lord Strathmore, ajunge. Până la un punct, te pot ierta pentru că m-ai confundat cu sora mea, însă nu permit alte asalturi asupra persoanei mele. Sigur, chiar şi desfrânaţii ştiu că regulile sunt unele pentru actriţe şi altele pentru doamne.

— M-ai dezarmat complet, Lady Kathryn, râse el. O ultimă întrebare şi plec. În afară de actorie, sora dumitale scrie cumva eseuri politice sub numele de L.J. Knight?

— Bineînţeles că nu, răspunse Kathryn, cu sprâncenele încruntate. E o actriţă excelentă, dar sigur nu e şi scriitoare. De unde ai venit cu o idee atât de prostească?

— De la Kristine.

— Probabil a jucat excepţional dacă a reuşit să te convingă că o fată de douăzeci şi patru de ani poate scrie cu puterea de percepţie a lui L.J. Knight.

— Este o tânără foarte convingătoare. Bănuind ceva după tonul vocii ei, continuă: dumneata îl cunoşti pe domnul Knight?

— Nu personal, însă mătuşa Jane da. Din ce spune ea, e un invalid în vârstă, cu limbă ascuţită şi răbdare puţină pentru metehnele umane. Se înţeleg foarte bine.

Dacă Kathryn ştia acele lucruri despre Knight, cu siguranţă le ştia şi Kristine, ceea ce explica de ce îşi putuse asuma identitatea lui. Totul avea o logică.

— Mi-aţi fost de mare folos, Lady Kathryn, rosti Lucien protocolar, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău dacă v-am tulburat mai devreme.

— Asta nu este chiar o scuză în genunchi, însă o accept oricum. Îl privi. Nu o vei răni pe Kristine când o vei găsi, nu?

— Nu. Zâmbi obosit. În plus, n-am nici cea mai vagă idee unde se află. Asta dacă nu cumva îmi spui dumneata?

— Chiar dacă aş şti, tot nu ţi-aş spune, Lord Strathmore. Nu sunt de acord cu viaţa pe care a ales-o Kristine, însă rămâne sora mea.

— Prea bine, răspunse el, primind exact replica la care se aşteptase. Pe data viitoare, Lady Kathryn.

— Sincer, sper să nu mai existe o dată viitoare, replică ea, întorcându-se la acreala ei de mai devreme. Şi pentru că a trecut ceva timp de când stăm închişi aici împreună, cel mai bine este să ieşim pe rând. O să mai aştept eu câteva minute.

El şovăi, ca şi când s-ar fi pregătit să mai spună ceva, apoi făcu o plecăciune şi îşi luă rămas-bun.

După ce uşa biroului se închise, Kit se rezemă de un scaun tremurând. Oare Strathmore o crezuse? Aşa părea, însă nu era sigură; era un om greu de citit. Se întrebă cum avea să utilizeze informaţiile pe care le storsese de la ea. Chiar dacă poate nu îi era duşman, asta nu însemna că nu reprezenta un pericol.

Pericol…

Tremură la amintirea tulburător de vie a senzaţiilor pe care le încercase în braţele lui. Dumnezeule mare, ar fi trebuit să-l pălmuiască mai devreme în loc să se agaţe de el ca iedera! Nu se purtase deloc precum Kathryn Travers cea manierată şi mofturoasă, care moştenise o cantitate dublă de decenţă. Însă se simţise atât de bine, atât de în siguranţă, încât paralizase pe moment. Partea Travers din ea era fără ruşine.

Se trezi frecându-şi pata de pe coapsă şi brusc îşi coborî braţul. Slavă cerului că nu văzuse tatuajul. Dacă l-ar fi văzut, *chiar* ar fi dat de necaz.

Capitolul 18

Lucien adormi cu greu după ce se întoarse de la salon. Iar când adormi, avu vise tulburătoare. Se găsea prins în capcană, într-o ceaţă groasă şi nedefinită care ascundea orice punct de reper. Şi, în timp ce îşi croia drum înainte, ştiind că avea de îndeplinit o misiune vitală, în faţa lui apăru brusc adversara cea fermecătoare şi înşelătoare, cu trupul zvelt acoperit doar de ceaţă. Frumuseţea ei îi străpungea sufletul.

Ea zâmbi şi întinse mâna. El făcu bucuros un pas spre ea, dar înainte să apuce să o atingă, expresia ei se schimbă într-una de groază. Se întoarse şi fugi. Ignorând formele ameninţătoare care îi înconjurau, alergă după ea, hotărât să o prindă. Ea îl duse la un castel de piatră, întunecat ca moartea. Simţind că era mult prea periculos să intre, strigă să o avertizeze, însă tânăra trecu fără să se mai gândească pe sub bolta întunecată.

El o urmă cu îndârjire. Ajunse într-o cameră luminoasă, plină de oglinzi, fiecare reflectând o altă imagine a ei. Era o cameristă înspăimântată, o actriţă provocatoare, o intelectuală raţională – toate deghizările în care o văzuse şi multe altele inedite.

Iar pe coridor se auzea ecoul dezolant al unei femei nefericite care plângea.

Disperat să o ajute, întinse mâna spre un chip trist – Kristine? Kathryn? — şi se lovi de suprafaţa rece şi impenetrabilă a unei oglinzi.

În spatele lui se auzi şoptind o voce răguşită: „Ajută-mă, Lucien; în numele lui Dumnezeu, te rog, ajută-mă.”

Se întoarse, dar nu îşi dădu seama care dintre reflexiile strălucitoare era reală. Din ce în ce mai înnebunit, căută coridorul până când îşi simţi plămânii arzând, iar mâinile îi sângerau de la infinitatea de oglinzi sparte. Însă nu reuşi să găsească realitatea caldă, în carne şi oase, a femeii pe care o căuta; doar oglinzi şi imagini ce îşi băteau joc de el cu cruzime.

Se trezi tremurând şi cuprins de un sentiment de spaimă, însă nu era sigur dacă spaima era a lui sau a ei. Poate că era a amândurora. Se chinui să se întindă din nou pe perne şi să se relaxeze, muşchi cu muşchi.

După ce respiraţia îi reveni la normal, se gândi că măcar nu-l mai chinuia acea pustietate paralizantă pe care o cunoscuse după întâlnirea sordidă cu Lola. Cu adversara lui, problema nu era lipsa emoţiei, ci abundenţa ei, din care cea mai mare parte era frustrare.

Cu toate că era convins în proporţie de nouăzeci la sută că femeia pe care o urmărea era Kristine Travers, o actriţă volatilă cu o soră foarte manierată, Lucien era prea păţit ca să accepte povestea lui

Kathryn fără alte confirmări. Mătuşa lui de-a doua, Josephine, contesa văduvă de Steed, ar fi putut să-i spună tot ce dorea să afle. Avea o ureche foarte bine formată pentru bârfe; era o trăsătură de familie.

Din fericire, mătuşa lui fu bucuroasă să-l primească şi la o oră nepotrivit de matinală. Micuţă şi căruntă, stătea lângă foc înfăşurată în şaluri când Lucien fu condus în salonaşul ei.

— Sună să ni se aducă ceaiul, băiete, spuse ea. Apoi vino încoace şi dă-i bătrânei tale mătuşi un sărut.

El se supuse, apoi contesa îi feu un semn către fotoliul din faţa ei.

— Ai venit să-mi spui că te însori?

— Răspunsul e acelaşi ca de obicei: nu, râse el. Îţi promit că dacă mă voi răzgândi vreodată, tu vei fi prima care află; însă deocamdată trebuie să te mulţumeşti cu mlădiţe de pe alte crengi ale arborelui de familie.

Lady Steed dădu din cap, deloc surprinsă.

— Atunci ai venit probabil ca să vânezi prostii ale creierului meu senil.

— Tu senilă? Mintea şi memoria ta sunt la fel de ascuţite ca un pumnal.

Ea încercă să-i arunce o încruntătură plină de reproş, însă nu-şi putu ascunde zâmbetul.

— Ce vrei să afli de data asta?

— Ai prieteni în Westmoreland, nu-i aşa?

— Familia Milton, lângă Kendal. Eu şi văduva bătrânului viconte suntem prietene de aproape şaizeci de ani. Îi vizitez câte două săptămâni în fiecare vară în drum spre Scoţia. Actualul viconte e finul meu de botez. Privi mâhnită peste ochelarii cu ramă de aur. Lordul Milton s-a căsătorit la douăzeci şi doi de ani şi are deja trei fii. Un bărbat care îşi cunoaşte îndatoririle de familie.

Ignorându-i înţepătura cu abilitatea conferită de practica îndelungată, întrebă:

— L-ai cunoscut vreodată acolo pe lordul Markland?

— O, da, un bărbat fermecător, însă fără avere. Moşia lui se găsea la doar câţiva kilometri de Milton Hall. Pufni. Tot ce a reuşit să producă a fost o pereche de gemene. După moartea lui, titlul s-a dus la un văr din America, deci practic a dispărut. Din câte înţeleg, americanilor nu prea le pasă de titluri.

Înainte să-şi înceapă tirada despre virtuţile aristocraţiei ereditare, Lucien o întrerupse:

— Spune-mi despre gemene. Le-ai văzut vreodată?

— Aproape ori de câte ori i-am vizitat pe Miltoni. Erau o pereche fermecătoare de fete, Kristine şi Kathryn, amândouă cu *K*. Familia Travers a fost cunoscută mereu pentru ciudăţenii. Scutură din cap. Markland şi-a neglijat ruşinos fetele. Anne Milton le plăcea, aşa că a

făcut tot posibilul să le înveţe cum să se poarte în societate.

— Gemenele erau identice?

— Ca două boabe într-o păstaie, încuviinţă bătrâna doamnă. N-am văzut niciodată aşa o asemănare. De câte ori le vedeam, nu le deosebeam una de cealaltă. Însă aveau temperamente foarte diferite. Lady Kristine era mai mare şi de o nechibzuinţă rară, la fel ca tatăl ei.

Sosi tava cu ceai, iar contesa turnă pentru amândoi.

— Drăcoveniile lui Kristine erau cunoscute în tot ţinutul. Înota goală în râu în toiul nopţii, se căţăra pe stânci, purta pantaloni la călărie, se certa cu vicarul pe teme de logică până când bietul om nu mai ştia ce era cu el. Ar fi trebuit să se nască băiat.

Asta explica de unde dezvoltase talentul pentru spargeri şi alergături pe acoperiş.

— Şi Lady Kathryn?

— Seamănă cu mama ei, fiică de preot, şi e o domnişoară foarte cuminte. Întotdeauna stătea în umbra surorii ei, să o ferească de necazuri. Un copil dulce, dar uşor de trecut cu vederea – Kristine vorbea pentru amândouă. Lady Steed ridică cleştele de argint şi aruncă o bucată de zahăr în ceaşcă. Oamenii au avut grijă de ele pentru felul în care fuseseră crescute. Nu erau fete rele, însă Kristine căuta necazurile cu lumânarea. Probabil a fugit cu primul bărbat care i-a cerut asta sau a ales o carieră pe scenă sau a făcut ceva nedemn.

— Chiar crezi că s-ar fi făcut actriţă? întrebă Lucien, încruntând sprâncenele.

— Mă îndoiesc că până şi Kristine ar fi atât de indecentă încât să facă asta, chicoti ea, însă era foarte bună la teatru. Ea şi Kathryn puneau mereu în scenă piese, împreună cu alţi tineri din vecinătate. Au avut un mare succes cu A *douăsprezecea noapte* şi *Comedia erorilor*.

— Rar vezi acele piese jucate de gemeni autentici, nu falşi, spuse Lucien, zâmbind la acel gând. Presupun că Kristine era Sebastian pentru Viola lui Kathryn?

— Da şi reuşea să fie un domnişor foarte chipeş. Nu o puteai învinui pe Olivia că şi-a pierdut inima. Contesa sorbi gânditoare din ceai. Oriunde ar fi acum Kristine, sunt sigură că e băgată într-un necaz. Fata asta are nevoie de un bărbat puternic în viaţa ei. Şi în pat, adăugă ea, după un moment de reflecţie.

— Să nu crezi că mă surprinzi cu îndrăzneala ta, mătuşă Josie, rânji Lucien; sunt călit deja. Ai idee unde sunt gemenele acum?

— Au plecat din Westmoreland imediat după ce tatăl lor a murit, iar proprietatea lor a fost vândută. Probabil au trecut vreo cinci ani de atunci. S-au dus la Londra să locuiască cu mătuşa lor. Lady Steed îşi ţuguie buzele. Markland le-a lăsat fără niciun sfanţ. Oricât de fermecătoare ar fi, asta nu compensează pentru o lipsă de responsabilitate atât de uimitoare.

— Pe vreuna dintre ele o cheamă şi Jane?

— Pe amândouă chiar. Kathryn Jane Anne şi Kristine Jane Alice, mi se pare. Markland îşi rugase sora să-i fie naşă primului său copil şi n-a mai schimbat asta după ce soţia lui l-a anunţat că aveau gemene. Ridică din umeri. Sau poate că părinţii s-au gândit că fetele ar trebui să aibă şi iniţiale identice. El şi-o aminti pe „Cassie James" jurând că Jane chiar era numele ei. Deci măcar de data aceea nu minţea. Micuţa vrăjitoare avea o minte ticăloasă. Da, ştia deja asta. Gemenii sunt un fenomen interesant, adăugă Lady Steed, în timp ce el rumega informaţia. Încă de când sunt mici, dezvoltă propriul lor limbaj secret. Văzând expresia lui Lucien, coborî privirea. Sigur, tu ştii deja asta. Oricum, fetele Travers aveau porecle private una pentru alta. Am observat asta când le-am auzit odată vorbind.

— Şi mai ştii care erau poreclele?

— Mi se pare că una era Kit şi alta era Kara. Contesa îşi muşcă buzele. Nu, nu e bine. Kira, asta e. Kit şi Kira.

— Care era care? întrebă Lucien, din ce în ce mai interesat. Sunetele sunt atât de asemănătoare, încât numele adevărate şi poreclele pot fi combinate oricum.

— Kit e de obicei prescurtarea pentru Kathryn. Mătuşa lui îşi încruntă fruntea. Nu, nu e bine; Kit vorbea aproape tot timpul, deci probabil era Kristine.

— Kit e şi porecla pentru Kristine, spuse Lucien. Prima dată când o întâlnise, la partida de vânătoare a lui Raft, se prezentase drept Kitty. Probabil fusese răspunsul automat al unei fete care se considera Kit. De fapt, răspunsul ei exact fusese „Kit… Kitty", ca şi când încerca prea târziu să schimbe într-un băguit prefăcut adevărul care îi scăpase din gură. Deci Kathryn e Kira.

După ce rezolvă problema numelor, trecu la o întrebare mai importantă.

— Vreuna dintre ele avea peţitori?

— Nu la modul serios. Toată lumea din Westmoreland ştia că n-aveau niciun sfanţ, deci nu erau chiar eligibile. Sigur, o mulţime de tineri au flirtat cu Kristine, iar vulpiţa le răspundea imediat. La un moment dat, Anne Milton vorbea despre un văduv care se gândea că Kathryn ar fi fost o mamă potrivită pentru cei cinci copii ai săi, însă n-am mai auzit nimic semnificativ după aceea.

— Dacă tu nu ai auzit, înseamnă că nu există, spuse el, aruncându-i un zâmbet plin de afecţiune. Niciodată nu încetezi să mă uimeşti; ştii atât de multe!

Ea îşi lăsă capul într-o parte ca o vrăbiuţă.

— Eu ţi-am răspuns la toate întrebările, însă presupun că tu nu-mi vei răspunde dacă te întreb ce mai pui la cale de data asta.

— Ajunge să ştii că mă întrebam dacă am de-a face cu o femeie sau

cu două. Se ridică în picioare. Mulţumesc că mi-ai confirmat că fetele Travers chiar sunt gemene. Îţi rămân dator.

— Te absolv de datorie dacă le transmiţi să mă viziteze dacă sunt la Londra, spuse ea prompt. Separat sau împreună. Mi-ar plăcea să reiau legătura cu ele.

— Voi face asta, promise el, apoi se pregăti să plece. Invitaţia mătuşii lui îi dădea un motiv să o viziteze pe Kathryn. Poate că nu ţinea să-l revadă, însă era cea mai bună pistă în căutarea lui Kristine.

Pentru că dorea să-şi mai întindă picioarele, îşi trimise trăsura şi se îndreptă pe jos spre casă. Se purta foarte ciudat în povestea cu Kristine – Kit. Pronunţă de mai multe ori numele în minte, gândindu-se că se potrivea. Un nume cu muchii ascuţite, la fel ca personalitatea ei. Se ruga lui Dumnezeu să nu mai afle că avea alte nume noi; deja era încurcat peste măsură.

Cu toate că făcea progrese, avea o senzaţie puternică de tulburare şi nu înţelegea de ce. Bănuia că n-o să-i treacă înainte să o găsească Kit o dată pentru totdeauna.

Capitolul 19

Pasul următor era să îi facă o vizită lui Lady Kathryn Travers cea cuminte. Aflase adresa lui Lady Jane de la Lady Graham, aşa că în acea după-amiază se duse la ele. Casa Travers se afla între Mayfair şi Soho şi era respectabilă, însă modestă. Îi deschise o cameristă cochetă. Ridică sprânceana când îi dădu cartea de vizită.

— Oho, un domn înfloritor.

— Puţine lucruri înfloresc în decembrie, rosti el grav. Cu atât mai puţin domnii. Lady Kathryn e acasă?

— Ar fi o proastă să nu fie acasă pentru dumneavoastră, răspunse nepoliticos servitoarea, apoi îl conduse în salon.

După câteva minute intră Kathryn, cu o expresie ostilă.

— Speram să nu te mai văd, lord Strathmore. Nu-l invită să se aşeze. Mai avem şi altceva să ne spunem?

— Îţi datorez nişte scuze sincere pentru felul în care m-am purtat cu dumneata. Să îngenunchez?

Dădu să se aşeze în genunchi, însă ea îl opri cu un gest al mâinii.

— Nu fi prostuţ, spuse ea iritată. Asta n-ar face altceva decât să distrugă un costum croit minunat, care valorează vreo cincizeci de lire. Presupun că reflecţia matură te-a convins că am spus adevărul.

— Asta şi vizita la mătuşa mea, Lady Steed.

Expresia ei deveni şi mai îngrijorată.

— Nu ştiam că Lady Steed e mătuşa dumitale.

— Mătuşa mea de-a doua, mai exact. Vă trimite o invitaţie să o vizitaţi. Vrea să vă revadă pe dumneata şi pe sora dumitale.

Înainte ca tânăra să apuce să răspundă, un motan mare intră în salon şi începu să se frece de gleznele musafirului, lăsând în urmă peri din blană. Lucien coborî privirea şi zări o gheară de pisică înfigându-se în cizmele lui lustruite.

— Cred că aş fi putut foarte bine să îngenunchez. Când o să termine cu mine felina, acest costum scump o să fie distrus oricum.

Kathryn uită câteva clipe de demnitate şi sări să ia patrupedul. Îl alungă certându-l din cameră, apoi spuse:

— Îmi pare rău, domnule. Ca toate pisicile, Sebastian are instinctul de a se duce exact unde e dorit mai puţin.

— Iar Kristine are o pisică pe nume Viola?

— Cum de ştii asta? întrebă ea, devenind rigidă.

— Nu ştiam. E doar o glumă pornită din spusele mătuşii Josephine, că dumneata şi sora dumitale puneaţi în scenă piese de Shakespeare cu gemeni.

— Aveam un avantaj natural pentru asta, răspunse ea, destinzându-se uşor. Cât despre pisici, am primit pisoiaşi din aceeaşi mamă. Şi

pentru că ea şi-a numit pisica Viola, eu mi-am numit motanul Sebastian.

Lucien se bucura să vadă că începea să se relaxeze, însă pisica merita mai mult decât farmecul său de poveste.

— Principalul motiv pentru care am venit are legătură cu sora ta. Mă tem că poate da de necaz.

— Explică-mi, spuse ea, îngustând privirea. Avea un număr remarcabil de expresii bănuitoare.

— Când am cunoscut-o pe Kristine, începu el, alegându-şi cu grijă cuvintele, era implicată în… activităţi frauduloase şi ilegale. Nu cred că e o criminală în sensul propriu, însă mă tem că e implicată în ceva periculos.

— Probabil aşa este, oftă Kathryn, însă ce aş putea să fac eu?

— Înţeleg de ce nu vrei să-mi spui unde se află, însă te rog, trimite-i un mesaj, imploră el. Oricare ar fi necazul, eu pot să o ajut.

— Eşti unul dintre iubiţii lui Kristine? întrebă Kathryn cu ochii cenuşii reci ca gheaţa.

Deci Kathryn putea fi la fel de îndrăzneaţă precum sora ei.

— Nu, nu sunt, replică Lucien sec. Recunosc că mi-aş fi dorit să fi fost, însă grija mea principală e siguranţa ei. Cred că se aventurează în ape mai adânci decât îşi dă seama.

— Mi-aş fi dorit să te pot ajuta, lord Strathmore, spuse Kathryn, cu trăsăturile brusc îmbătrânite, însă habar nu am unde se află Kristine. Mi-aş fi dorit enorm să fi ştiut.

Cuvintele ei chiar erau foarte convingătoare, iar Lucien simţi că şi ea era la fel de îngrijorată pentru sora ei ca şi el.

— Vino cu mine la o plimbare cu trăsura. Afară e mai mult o zi de octombrie decât de decembrie, iar aerul proaspăt o să-ţi facă bine. Văzându-i ezitarea, adăugă: Ce necazuri aş putea să-ţi fac într-o cabrioletă deschisă şi cu mâinile ocupate de frâie?

— Un argument convingător, răspunse ea, cu o urmă de zâmbet în ochi. Prea bine, numai să-mi iau pelerina şi pălăria. După cum se aşteptase, ambele veşminte erau de culoare închisă, sobre şi practice. Cu toate că Lady Kathryn nu simţea că ar fi fost o guvernantă bună, se îmbrăca în stilul acelei profesii. Lucien era fascinat de cât de bine semăna cu sora ei, totuşi era rezervată până în punctul de a deveni aproape invizibilă. Kristine ar putea să poarte aceeaşi pelerină, spuse ea, parcă citindu-i mintea, şi să arate atât de strălucitor şi la modă încât să întoarcă toţi privirea după ea. Cândva mi-a spus că o actriţă bună trebuie să fie în stare să meargă pe stradă şi să fie văzută sau să meargă pe aceeaşi stradă şi să nu fie văzută. Ea putea să le facă pe ambele. Kathryn zâmbi ironic. Când sora mea nu vrea să fie văzută, pretinde că sunt eu. Şi nimeni nu o observă.

— Şi, desigur, şi inversul e adevărat, spuse Lucien în timp ce o

ajuta să urce în cabrioleta lui. Dacă vrei să fii văzută, tot ce trebuie să faci este să mergi pe stradă prefăcându-te că eşti ea.

Ea îşi aranjă afectată fustele peste glezne.

— Nu aş vrea vreodată să atrag o asemenea atenţie vulgară.

El o studie cu coada ochiului, pe măsură ce parcurgeau străzile aglomerate ale Londrei. Ea rămase tăcută, fără să simtă nevoia să umple aerul cu vorbe goale. Cu toate că era mult mai reţinută decât sora ei, avea acelaşi profil minunat, care-i strângea inima. Iar priveliştea îl făcea să-i fie dor de Kit.

Când ajunseră în liniştea relativă a parcului, o întrebă:

— Ai fost vreodată geloasă pe farmecul surorii dumitale?

— Cum ai putea să fii gelos pe soare pentru că străluceşte? În plus, lui Kristine îi place să fie în centrul atenţiei, iar mie nu, aşa că nu a existat competiţie între noi.

— Niciodată? se interesă el sceptic.

— Niciodată. Îl privi chiorâş. Nu sunt sigură că cineva care nu are un frate geamăn poate înţelege asta. Pentru că suntem atât de asemănătoare în atâtea privinţe, un compliment adus ei mă încântă ca şi când mi-ar fi fost adus mie. Mereu m-am bucurat de realizările ei. Părea sinceră, însă contele avea totuşi senzaţia că nu-i spunea tot adevărul. Sigur existaseră momente în care Kathryn tânjise după atenţie. Şi inversul este adevărat, continuă ea. Odată, un văduv înţepat care se gândea că aş putea să devin următoarea lui soţie a spus că eu sunt mult mai drăguţă decât Kristine. Chiar dacă acea idee n-ar fi fost o prostie, tot aş fi fost furioasă. Cum putea să creadă că o să-mi placă un compliment făcut pe seama surorii mele?

— Foarte stângaci, într-adevăr, aprobă Lucien. Însă nu e chiar imposibil ca acel om chiar să te fi crezut mai atrăgătoare. Gloria soarelui nu ştirbeşte din farmecul lunii.

Îi aruncă o privire rapidă, uimită. Apoi se uită din nou spre mâinile înmănuşate.

— Ai darul cuvintelor.

— Aşa e, recunoscu el, însă asta nu înseamnă că din când în când nu spun şi adevărul, iar acum tocmai am făcut-o.

Chipul ei se lumină cu un hohot de râs, iar o clipă i se păru că lângă el se afla Kit, cu tot farmecul ei ademenitor şi volatil. Mâinile lui Lucien se strânseră pe frâie, iar el îşi aminti că nu aceea era sora pe care şi-o dorea.

Şi totuşi, chiar dacă nu avea senzualitatea radiantă a surorii ei, în Kathryn se simţea o undă tulburătoare de pasiune sub masca decenţei. Ce bine că era o femeie respectabilă pe care un domn putea doar să o curteze, nu să o şi seducă. Altfel ar fi fost tentat să îşi adâncească relaţia, iar viaţa lui era deja destul de confuză.

În cazul lui Kit era altă poveste. Alesese să renunţe la moralitatea

convenţională, deci cu ea era un joc cinstit. Dacă – atunci când – aveau să devină iubiţi, totul s-ar fi desfăşurat într-o egalitate deplină.

Şi totuşi era dureros de conştient de prezenţa femeii de lângă el. Cu un zâmbet interior aprecie faptul că tânăra avea un braţ drept puternic şi era hotărâtă să-l folosească. Ba nu, îl lovise în obrazul drept, deci probabil era stângace.

— Kira, sunteţi amândouă stângace? Fu el să ştie.

— De ce mi-ai spus aşa? întrebă ea, revenind la precauţia de mai devreme.

— Mătuşa mea mi-a spus că vă strigaţi una pe alta Kit şi Kira. Te-am strigat pe poreclă pentru că mi-a plăcut.

— Lady Steed observă multe. Acele nume sunt intime, doar pentru mine şi sora mea. Mi se pare ciudat să aud „Kira" din gura unui străin.

— Îmi pare rău, murmură el. O să te strig Kathryn dacă preferi aşa.

— Lady Kathryn, te rog. Nu suntem în termeni familiari unul cu celălalt.

— Încă.

— Lord Strathmore, nu sunt Kristine, spuse ea, privindu-l în ochi, şi nu îmi place să fiu folosită ca un instrument care să te ajute să o găseşti.

Rămase surprins de cât de mult îi displăcea această postură. Opri caii pe marginea unei străzi, ca să-i acorde întreaga lui atenţie.

— Este adevărat că vreau să o găsesc pe sora dumitale, atât din motive egoiste, cât şi dezinteresate. Însă şi dumneata eşti o femeie interesantă. Cred că putem fi prieteni dacă ai vrea şi tu asta şi n-ai mai mârâi ca o pisică sălbatică încolţită.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă, spuse ea, îndepărtându-şi privirea de la el. Faptul că tatăl meu era un bărbat în care nu puteai avea încredere m-a făcut să fiu bănuitoare în privinţa intenţiilor masculine.

— Nu am intenţii dezonorante în privinţa dumitale şi mi-ar fi plăcut oricum să stăm de vorbă, chiar dacă n-ai fi avut o soră geamănă. Oare asta poate fi considerată o bază pentru prietenie?

— Poate… poate că da, răspunse ea stânjenită. Însă nu ştiu dacă vreau să ne împrietenim.

— Eşti o femeie dificilă, Lady Kathryn.

— Prefer aşa. Apoi, ca şi când ar fi avut nevoie să schimbe subiectul, adăugă: Ai fraţi?

— Nu. Era rândul lui Lucien să se simtă stânjenit. Porni din nou cabrioleta, poate cu prea multă concentrare asupra cailor. Am avut o soră, însă a murit când era mică.

— Îmi pare rău, spuse ea cu o compasiune sinceră. Un frate este cel mai bun aliat al unui om într-o lume dificilă, căci nimeni nu înţelege la fel de bine forţele care ne formează pe viaţă.

— Am adoptat trei fraţi la Eton şi avem o relaţie minunată, se învioră el.

— O familie pe care ţi-o alegi poate fi mai satisfăcătoare decât una pe care o moşteneşti, oftă ea.

— De obicei aşa este, însă când există probleme, suni la fel de dureroase precum cele ale rudelor de sânge, răs punse el, gândindu-se la necazurile pe care le provocase Michael cu o primăvară în urmă. Şi pentru că o cunoşti pe Kristine mai bine ca oricine, sunt sigur că ai o idee pe unde aş putea să o caut. Am motive să cred că locuieşte în Soho.

— A avut un apartament acolo, însă nu-l mai are. Nu cred că joacă în următoarele două săptămâni, deci e probabil să fi plecat din Londra. Îi aruncă o privire imposibil de citit. Dacă afli ceva, îmi spui?

— Voiam să-ţi cer acelaşi lucru. E mai probabil să comunice cu dumneata decât cu mine.

Kathryn îşi privi lung mâinile împreunate în poală.

— Nu mai suntem atât de apropiate ca pe vremuri. Cu toate că mi-ar plăcea să am veşti de la ea, nu mă aştept la asta.

El se gândi la legăturile complexe dintre gemeni şi singurătatea lui Kathryn îl duru. Probabil îi era greu să trăiască la mila unei mătuşi încăpăţânate, despărţită de sora ei, care-i fusese cea mai apropiată prietenă. Şi ar fi fost şi mai rău să simtă că surorii nu-i mai păsa de ea.

Hotărând că-şi supărase suficient însoţitoarea pentru o singură zi, schimbă subiectul şi pe drumul de întoarcere spre casa lui Lady Jane începu să vorbească despre literatură. Când Kathryn era relaxată şi discuta despre un subiect abstract, inteligenţa ei îl făcea să se simtă bine.

După ce o conduse acasă, rămase gânditor. În felul ei, Kathryn era la fel de enigmatică precum sora ei. Şi, îşi dădu seama cu tristeţe, era la fel de atrăgătoare. Şi-ar fi dorit să aprindă scânteia aceea ascunsă de pasiune şi să o transforme într-o flacără. Şi-ar fi dorit să o sărute şi să-i alunge precauţia şi să o facă să râdă liber. Şi-ar fi dorit…

La naiba! Nu ştia ce şi-ar fi dorit. Nu, nu era adevărat. O dorea pe Kit, iar în frustrarea lui transfera acea dorinţă asupra surorii gemene a lui Kit. Da, asemănările dintre ele erau tulburătoare, însă diferenţele erau mult prea mari. Ambele femei aveau o personalitate aparte, fiecare cu propriile ei vise şi temeri. Să le confunde în gândurile lui însemna să le nege umanitatea esenţială.

În plus, Kathryn era mult prea rigidă pentru gusturile lui Lucien. Îşi repetă în gând acest lucru – de multe ori.

Când ajunse acasă, era deja în toane proaste. Trebuia să o găsească pe Kristine înainte să turbeze. Din nefericire, progresul pe care îşi imaginase că-l făcuse se dovedise de fapt o iluzie. Nu era deloc mai aproape să-şi găsească adversara ca înainte să o cunoască pe Kathryn.

Interludiu

Ea îl aşteptă lângă uşă, iar în clipa în care el păşi în anticameră îl lovi cu biciul peste umeri. Bărbatul se întoarse, surprins şi excitat. În seara aceea era îmbrăcată în alb feciorelnic, ca o fată inocentă ce nu era, iar un văl alb îi acoperea buclele moi şi blonde, false. Însă rochia ei de satin era lungă doar până la coapse, iar picioarele ei lungi erau înfăşurate în piele şi dantelă neagră.

— Stăpână, în seara asta eşti minunata, spuse el răsuflând din greu.

— Tăcere! Se întinse într-un gest senzual, făcând ca materialul alb de satin să-i scoată sânii în relief. Bineînţeles că sunt minunată, dar nu sunt pentru cei ca tine, sclavule. Nu ai voie să mă atingi. Nu ai voie să mă priveşti. Nu ai voie nici măcar să te gândeşti la mine.

— Stăpână, eşti crudă, scânci el. Nu pot să nu mă gândesc la tine şi la extazul pe care îl găsesc în a te sluji.

Ea înghiţi nodul pe care îl simţi în gât la cuvintele lui. După ce îşi drese glasul, strigă:

— Porc nevolnic! Trebuie să fii pedepsit pentru îndrăzneala ta. Vino în beciurile mele.

Cu toate că se supuse bucuros, se opri o clipă lângă dispozitivul mecanic monstruos. Ea îl pocni cu biciul peste mâini ca să îl facă să meargă mai departe.

În centrul încăperii de piatră cioplită brut se afla un cadru mare de lemn. Atingându-l cât mai puţin posibil, îi legă încheieturile şi gleznele de lanţurile ataşate de ramă.

Apoi ridică biciul cel mai dur pe care îl avea şi îl folosi ca să-l dezbrace. Orele nenumărate de practică o făcuseră expertă, iar controlul pe care îl avea era admirabil. Ştia exact ce presiune era necesară ca să sfâşie materialul şi câtă ca să-i lase urme în carne – cum să-i lase o crestătură şi cum să facă să-i curgă sânge.

Curând, hainele sfâşiate scoaseră la iveală pielea acoperită de sudoare de dedesubt, iar petele roşii murdăriră albul rămas din cămaşa lui.

Ea îşi măsura progresul urmărindu-i organul umflându-se prin materialul zdrenţuit al pantalonilor. Cu cât hainele se sfâşiau mai mult, cu atât se contorsiona şi gemea mai tare.

Abia când rămase complet gol aplică lovitura finală, vicioasă, peste fese, care ştia că avea să-l aducă la orgasm. Scoase un geamăt prelung de animal în nevoie, dând sălbatic din coapse, iar sămânţa lui ţâşni într-un arc argintiu. Apoi întregul său trup rămase nemişcat, atârnat de lanţuri, şi doar mişcările pieptului dădeau de înţeles că era încă viu.

Ea îşi trecu biciul printre degetele tremurânde şi se întrebă cât ar fi durat până să moară dacă i-ar fi strâns gâtul cu pielea biciului. Impulsul criminal era atât de intens, încât îi simţea gustul. Chipul lui s-ar fi învineţit,

apoi el s-ar fi contorsionat plin de groază când şi-ar fi dat seama că nu mai avea scăpare, că era neajutorat în faţa furiei ei letale.

Repede, înainte să facă exact ce îşi dorea, se întoarse şi ieşi în grabă din închisoarea subterană.

Capitolul 20

Kit se trezi cu un ţipăt înăbuşit, cu degetele încleştate de la felul în care înnodase pielea biciului. Îngrozită, îşi privi mâinile în lumina răsăritului. Aproape că se aştepta să vadă bucăţi de bici lipite de carne, însă erau goale. Nu ucisese pe nimeni. Fusese doar alt coşmar înfiorător.

Iar acele vise se înteţeau, unul mai urât şi mai tulburător decât altul, însă aceea era prima dată când visase o crimă. Încercă să-şi amintească, însă totul era prea distorsionat – de furie? de frică? — să-şi mai dea seama.

Se ridică şi se îndreptă nesigură spre lavoar, apoi crăpă suprafaţa fină de gheaţă care acoperea apa din urcior. Apoi îşi spălă faţa şi mâinile, simţindu-se precum Lady Macbeth în dorinţa frenetică de a se curăţa.

În timp ce îşi usca faţa, încercă să-şi amintească visul mai clar, însă vedea doar fragmente, fără nimic specific pe care să-l recunoască. Se îmbrăcase şi tocmai îşi pieptăna părul când brusc îi apăru în minte o imagine vie. O femeie îmbrăcată indecent, care lovea cu biciul trupul gol al unui bărbat.

Într-o clipă îşi dădu seama că personajele pe care le vedea erau nu oameni adevăraţi, ci mecanisme foarte detaliate, până la dungile roşii pictate manual pe spatele bărbatului. O melodie barocă însoţea mişcările ritmice, în sus şi în jos, ale biciului. Vedea o cutie muzicală – o cutie muzicală obscenă, bine lucrată, care o îngreţoşa.

Strathmore crea dispozitive mecanice. Oare un om care făcea pinguini ce săreau pe spate putea construi şi un asemenea ansamblu de o perversitate dezgustătoare? îşi spuse că sigur existau şi alţi bărbaţi cu asemenea talente, însă Lucien era singurul pe care-l cunoştea şi mai era şi Diavol, ceea ce îl făcea suspect.

Nu o dată fusese tentată să-i spună adevărul şi să-i ceară ajutorul, căci ar fi fost mult mai capabil decât ea să atingă acel obiectiv. Viziunea aceea îi amintea într-un fel dur că nu trebuia să aibă încredere în el, indiferent cât şi-ar fi dorit asta.

Se simţi uşurată când auzi o bătaie în uşă. Musafirul trebuia să fie Henry Jones, care trimisese un bilet cu o zi în urmă, ca să ceară o întâlnire la prima oră. Cu părul încă desfăcut, deschise uşa cu nerăbdare.

— Aţi aflat ceva?

— Ai noroc, fetiţo. Cei mai mulţi dintre prietenii tăi Diavoli vor petrece curând câteva zile pe proprietatea lui Mace, Blackwell Abbey.

Ea îi luă pelerina.

— Este vorba de una dintre întâlnirile lor rezervate doar domnilor?

— De data asta nu. Tradiţia familiei Harford este ca în fiecare an să organizeze un bal mascat cu puţin înainte de Crăciun. Presupun că le dă ocazia să arate cât de bogaţi sunt comparativ cu vecinii lor. O să fie invitată aproape toată lumea din ţinut. Blackwell Abbey e un loc imens, aşa că o să fie zeci de invitaţi şi chiar şi mai mulţi servitori. Se aşează cu un oftat şi luă o ceaşcă aburindă de la gazda sa. Mulţumesc fetiţo. Nimic nu se compară cu un ceai după o noapte de cutreierat prin lumea interlopă a Londrei.

După ce îşi turnă şi ea o ceaşcă, se aşeză în faţa oaspetelui ei, cu o expresie gânditoare.

— Cu atâţia invitaţi, o să-mi fie foarte simplu să trec neobservată.

— Îmi spui ce-ţi trece prin cap? întrebă el încruntat.

— Există o mare posibilitate ca Roderick Harford să fie bărbatul pe care îl caut. Dacă îl văd din nou, o să ştiu sigur.

— De ce nu te duci pur şi simplu la uşa lui Harford să-l întrebi în faţă dacă el e ticălosul? o chestionă sarcastic Henry.

— M-am gândit şi la asta, însă nu cred că e o idee bună, răspunse ea serios. Dacă-l alertez cu bănuielile aş risca mult, şi nu aş fi singura în primejdie.

Jones începu să se joace cu toarta căniii.

— Au trecut deja câteva săptămâni. Te-ai gândit că poate e… prea târziu?

— *Nu* e prea târziu! replică ea apăsat. Sunt la fel de sigură de asta cum sunt că stau aici.

Şi totuşi, când se gândi la acel vis, ştiu cu o certitudine rece şi terifiantă că timpul se scurgea cu repeziciune.

Cu toate că devenise expertă în a se infiltra în casele celor bogaţi şi faimoşi, Kit nu avu nevoie de data aceea de abilităţile ei ilicite. Ascunsă într-un chioşc micuţ, urmărea siluetele care se învârteau în sala de bal de la Blackwell Abbey. Era un eveniment minunat pentru toată vecinătatea.

În ciuda răcorii de sfârşit de toamnă, cuplurile încinse de la dans şi din alte motive ieşeau frecvent pe terasa de piatră de lângă sala de bal. Toţi purtau măşti şi dominouri, pelerinele voluminoase derivate din rasele călugărilor medievali.

Măştile confereau o senzaţie de anonimat, iar râsetele şi remarcile pline de aluzii care pluteau în noapte se împleteau cu vârtejurile de emoţii excitate. Cei mai mulţi dintre invitaţi se întorceau după câteva minute şi câteva sărutări, însă cei cu sânge mai fierbinte părăseau terasa ca să caute intimitate în grădinile umbrite. Kit spera că plăcerea pe care urmau să o primească merita riscul unei boli de plămâni.

Mai târziu, când şampania şi dansul îşi făcuseră efectul magic asupra oaspeţilor, îşi trase pătura care-i acoperea umerii şi o lăsă să

cadă pe podeaua chioşcului. Oricine ar fi găsit bucata aspră de lână s-ar fi gândit că fusese folosită pentru împerechere de vreun cuplu de la bal.

După ce îşi scutură faldurile dominoului ei albastru-închis şi se asigură că masca stătea la locul ei, se concentră asupra personalităţii pe care urma să şi-o ia cu acea ocazie – încrezătoare, experimentată, îndrăzneaţă. Apoi traversă grădina spre terasă, în vreme ce o briză uşoară îi flutura dominoul de mătase.

Ştia că arăta exact la fel ca orice altă invitată. Totuşi, când intră în sala de bal, se simţi precum Daniel care intra în cuşca leilor. Făcu câţiva paşi, apoi se opri şi începu să-şi mişte apatic evantaiul de dantelă, ca şi când ar fi studiat împrejurimile.

Totul era aşa cum se aşteptase: căldură şi transpiraţie, un amestec de muzică şi voci, un carnaval mereu în mişcare de mătăsuri care se învârteau. Culoarea cea mai răspândită a dominourilor era negru, însă erau destule nuanţe deschise, cât să creeze efectul unui curcubeu. Centrul încăperii era ocupat de cuplurile care dansau, în vreme ce alţi oaspeţi vorbeau şi flirtau pe margine. Gustările erau aduse într-un salon alăturat şi prin apropiere era, probabil, şi o sală de jocuri pentru pasionaţi.

Din fericire, nu atrăgea atenţia. Privi în mulţime căutându-l pe lordul Strathmore, care se afla cu siguranţă acolo. Nu-i fu greu să-l găsească, pentru că înălţimea şi părul lui blond erau prea distincte ca să fie ascunse de o pelerină şi o mască. Dansa cu o femeie al cărei domino era dat pe spate, dezvelind o rochie roşie spectaculoasă şi o siluetă de vis.

Exact genul de femeiuşcă în faţa căreia nu putea rezista nici un bărbat, îşi spuse Kit cu acreală. Dominoul, masca şi veşmintele minunat croite ale contelui erau negre, simplitatea lor fiind întreruptă doar de albul cămăşii şi de blondul său natural. Un portret perfect al lui Lucifer ieşit la vânătoare. Îndată ce îl văzu, Kit se întoarse şi o luă în direcţia opusă.

Se chinuise mult să-şi ia un aspect pe care el nu i-l mai văzuse. Nu putea să-şi ascundă înălţimea, însă îşi vârâse pietricele în pantofii de piele ca să-i modifice mersul şi postura. Părul ei era de un blond moale şi cenuşiu, iar rochia albastră cu decolteu generos îmbrăca un trup la care adăugase cu grijă pernuţe ca să pară voluptuos, însă nu chiar ca barmaniţa Sally.

Alesese acea nuanţă deoarece conferea ochilor săi cenuşii o tentă de verde-albăstrui. Dincolo de mască, machiajul subtil îi schimbase conturul gurii şi obrajilor. Îşi mai desenase şi riduri, apoi se pudrase din belşug, ca şi când ar fi încercat să le ascundă. Rezultatul era o femeie matură care încerca să pară cu cincisprezece ani mai tânără. Chiar şi pe Strathmore l-ar fi păcălit. Însă nu dorea să rişte.

Mai greu era să dea de Roderick Harford, al cărui aspect era mai puţin distinct decât al lui Strathmore. În timp ce se plimba încolo şi încoace în căutarea lui, un domn corpolent se apropie de ea şi o întrebă:

—Doamnă de miez de noapte, dansaţi cu mine? Dacă refuza ar fi atras atenţia şi nu-şi dorea asta, astfel că acceptă cu un zâmbet afectat. Era un ritm vesel, de care profită pentru a-şi roti partenerul până la epuizare. La sfârşit, printre răsuflări grele, o rugă să-l însoţească în sala de cină. Primi, însă după un pahar de şampanie dispăru cu un surâs.

Acceptă încă un dans cu cineva care arăta ca şi când ar fi putut să fie Harford. Nu era. Apoi încă un bărbat pe care chiar ea îl invită, însă tot o pistă falsă.

Încă patru dansuri şi două pahare de şampanie şi era la fel de departe de cel pe care-l căuta. Începea deja să se simtă neliniştită, căci mulţimea începea să se împuţineze pe măsură ce oaspeţii din partea locului plecau să ajungă acasă înainte de apusul lunii. Dacă nu-l găsea, avea să irosească o ocazie perfectă.

Chiar când se pregătea să-şi continue căutarea în sala de jocuri, auzi vocea lui Harford. Se întoarse rapid şi îl zări luându-şi rămas-bun de la un grup de prieteni. Îndată ce rămase singur, se apropie de el şi începu să toarcă:

— Caut un cavaler viteaz cu o lance puternică. Am nimerit unde trebuie?

După un moment de surprindere, îi aruncă o căutătură încântată.

— Domniţă, nu veţi găsi un războinic mai viteaz în dormitor ca mine.

Ea îşi mişcă provocator evantaiul.

—Atunci dansează cu mine, cavalere.

—Cu plăcere. O duse pe ring, iar muzicienii începură un vals. Judecând după felul în care respira, era clar că băuse mult. Încercând să nu se gândească la momentul în care o agresase când se dăduse drept cameristă, începu să gângurească:

— Sunt foarte fericită că tinerele fecioare au fost duse acasă de mămica. Toată acea inocenţă devine apăsătoare.

— Sunt perfect de acord, răspunse Harford. Fratele meu, Mace, crede că e de datoria familiei să-i distrăm anual pe vecini, aşa că am petrecut prima jumătate de seară dansând cu toate fetişcanele din ţinut. Însă acum m-am eliberat de datorie, porumbiţele au dispărut şi putem să ne facem de cap. Tot restul serii vor fi doar valsuri foarte lungi. Numai bine ca să ne cunoaştem, nu crezi?

— Într-adevăr. Îi mângâie umărul drept cu vârful degetelor. Mereu ador să cunosc un cavaler nou.

În semn de răspuns, o trase lângă el mult mai aproape decât cei

treizeci de centimetri consideraţi potriviţi în orice sală de bal. Conversaţia lor plină de aluzii continuă tot timpul valsului, iar Kit se purtă pe cât de îndrăzneţ era în stare, Harford răspunzându-i pe măsură. Însă, aşa cum se temuse, sala de bal îi distrăgea prea mult atenţia ca să-şi dea seama dacă într-adevăr era cel pe care-l căuta. Trebuia să rişte să rămână singură cu el.

Muzica se sfârşi. Apăsându-i mâna, spuse:

— Mai târziu îmi arăţi lancea ta?

El îi privi apreciativ decolteul.

— Haidem în grădină şi ţi-o arăt chiar acum.

— E prea frig, protestă ea, cu o grimasă de dezgust.

— Putem găsi un separeu pe-aici pe undeva, însă unele sunt deja ocupate. Ar putea fi stânjenitor.

— De ce un separeu? Un cavaler adevărat ştie să tragă de timp – în asta constă, de fapt, cavalerismul. Mişcă din gene, sperând că masca nu distrugea efectul. Nu putem merge în camera ta să o facem cum trebuie?

— Sunt gazdă, şovăi el, aşa că e cam devreme să mă retrag.

Ea îi atinse bărbia cu evantaiul strâns.

— Ce-ar fi să ne vedem în camera ta într-o oră?

— Bună idee. Scoase o cheie dintr-un buzunar interior. Camerele mele sunt în aripa de vest, ultima uşă pe stânga. Nu există bilet la uşă, însă nu ai cum să o ratezi. Ce-ar fi să mergi acolo şi să mă aştepţi?

Era un noroc nesperat. Scoase cheia şi, într-un adevărat spectacol, o strecură în corset.

— Când vii sus putem să ne jucăm de-a găseşte-cheia. Apoi îl lovi uşor cu evantaiul peste degete. Numai să nu uiţi şi să vii cu altă doamnă, căci va trebui să ucizi un balaur.

El râse şi o plesni peste şezut când se întoarse. Cu o uşurare enormă, traversă ringul de dans. Cu puţin noroc avea să afle tot ce o interesa doar prin simpla prezenţă în camera lui. Asta era cu siguranţă mai simplu decât să aştepte să se întoarcă el, apoi să se gândească la o metodă să scape din ghearele lui. Cu toate că jurase să facă tot ce era necesar, gândul să se culce cu duşmanul îi provoca greaţă.

Aproape că ieşise din sala de bal când muzicienii începură să cânte alt vals. În spate, auzi o voce profundă şi familiară:

— Îmi acordaţi acest dans?

Şi, înainte să se poată împotrivi, se trezi în braţele contelui de Strathmore.

Capitolul 21

Bineînţeles că Strathmore o găsise, îşi spuse Kit cu o exasperare furioasă. Şi dacă ar fi fost lăsaţi în nemărginirea Saharei tot ar fi fost atraşi unul către altul precum polii opuşi ai unui magnet. Însă nu dădu semne că ar fi recunoscut-o, iar asta era tot ce conta. Cu doar câţiva centimetri din chip la vedere, şi aceia modificaţi de machiaj, deghizarea ei era una pe care nici măcar Strathmore n-ar fi fost în stare să o recunoască.

Asta nu însemna că trebuia să-i dea ocazia să încerce. Îşi strânse gura cât să imite strâmbătura delicată a franţuzoaicelor, apoi răspunse cu accent parizian:

— Domnule, i-am promis acest dans altui bărbat.

— Când o să ne găsească, o să-i cedez locul, rosti Strathmore într-o franceză fluentă. Însă până atunci ar fi păcat să irosim muzica.

Şi pentru că nu-i dădea drumul, se văzu nevoită să-l urmeze în dans – valsul tulburător, scandalos, condamnat de cetăţenii cu concepţii morale înalte deoarece stimula gândurile impure. Şi pentru că Strathmore avea tot timpul acel efect asupra ei, numai Dumnezeu ştia ce ar fi putut face un vals.

Avea senzaţia că o privea cu o intensitate neobişnuită. Oare bănuia ceva? încercă să-i citească expresia, însă masca lui neagră o împiedică.

Paşii lor se potriveau perfect. Din nou, nu rămase surprinsă; încă de când se cunoscuseră, fuseseră prinşi într-un fel de dans, mereu diferit. Alunecau în tăcere pe ring.

Conversaţia era esenţială, căci tăcerea o făcea să fie foarte conştientă de apropierea dintre ei. Fără să-şi mişte mâna stângă de pe umărul partenerului, îşi desfăcu evantaiul şi începu să-şi răcorească faţa, gândindu-se la o replică inofensivă. N-ar fi trebuit să bea şi al treilea pahar de şampanie, căci inventivitatea obişnuită părea că o părăsise.

El rezolvă problema cu o întrebare:

— Când tinerele franceze învaţă să danseze, învaţă şi cum să folosească evantaiul fără să greşească paşii? E un truc şiret.

Ea râse subţire, complet diferit de râsul ei obişnuit.

— Franţuzoaicele sunt pline de trucuri şirete, domnule. Dar îşi dădu seama prea târziu că replica ei era din categoria flirturilor îndrăzneţe pe care le folosise cu Roderick Harford.

— Splendid. Femeile şirete mi se par irezistibile, spuse Strathmore.

O trase şi mai mult spre el, astfel încât trupurile lor se atinseră foarte uşor. Fiecare mişcare a dansului deveni o mângâiere – o atingere abia simţită a sânilor ei pe pieptul lui, prea plat, după cum remarcase deja; şoapta respiraţiei lui pe tâmpla ei; presiunea

genunchiului lui care abia îi trecuse pe lângă picior; o atingere a pelvisurilor care îi trimitea căldură în tot trupul.

Cu toate că fiecare astfel de atingere era trecătoare, efectul general era de un erotism puternic. Şi-ar fi dorit să se încolăcească în jurul lui, să transforme acele atingeri într-o îmbrăţişare sălbatică. Amintirile clare şi fizice ale cinei lor de la hotelul Clarendon o făcură să roşească. Aplecă fruntea, recunoscătoare că Strathmore nu-i putea citi gândurile.

— Dansaţi foarte bine, doamnă, îi murmură el în ureche.

— Şi dumneavoastră la fel, domnule, dar suntem mai apropiaţi decât se cade, îi reproşă ea cu blândeţe.

Încercă să se îndepărteze de el, însă strânsoarea lui pe mâna şi pe talia ei o împiedică.

— Doamnă, decenţa în timpul unui bal mascat, la miezul nopţii, e o chestiune foarte diferită de decenţa ziua în amiaza mare într-un salon. Priviţi în jur.

Într-adevăr, multe cupluri erau mai apropiate decât ea şi partenerul ei. Însă, era sigură, niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu avea abilitatea lui Strathmore de a înmuia inima femeilor…

— Îmi amintiţi de cineva, spuse el gânditor. Alarma mentală porni din nou, smulgând-o din starea apatică.

— E o amintire plăcută sau neplăcută, domnule?

—Ambele. O femeie delicioasă, dar înnebunitor de înşelătoare. Are aproximativ aceeaşi înălţime – obrazul lui îi mângâie părul – şi e la fel de plăcut de strâns în braţe ca dumneavoastră – o trase şi mai aproape pentru demonstraţie – şi tot atât de graţioasă. O privi în ochi cu o agerime care o înspăimântă. Mă întreb dacă sărutările dumneavoastră sunt ca ale ei.

Înainte ca Strathmore să acţioneze conform ultimului său comentariu, ea se retrase şi rosti cu răceală:

— Doar un bărbat foarte prost încearcă să-i facă un compliment unei femei comparând-o cu alta.

— Aveţi dreptate. Am fost de multe ori un prost în privinţa femeilor. Îi ridică mâna şi îi sărută degetele înmănuşate. Iertaţi-mă. Voi încerca să fiu mai înţelept.

Alte vorbe cu dublu sens. Era clar că îi bănuia identitatea, însă nu era sigur. Slavă Cerului pentru mască şi pentru deghizarea atentă. Însă atracţia intensă dintre ei nu putea fi ascunsă şi cu cât erau mai mult împreună, cu atât avea să devină mai bănuitor.

— Nu cred că e înţelept să continui să dansez cu dumneavoastră, domnule.

— Şi de ce-ar trebui să fim înţelepţi? Braţul său drept alunecă în jurul taliei ei, iar dominoul lui o înfăşură ca o pereche de aripi protectoare când o atrase din nou în vals. Tinerei femei i se tăie

răsuflarea în îmbrăţişarea lui dulce. Avusese dreptate să aibă grijă cu tăcerea, căci fără cuvinte care să o protejeze era complet lipsită de apărare în faţa lui.

Sfâşiată între dorinţa de a rămâne şi raţiunea care îi recomanda contrariul, făcu un compromis şi jură să plece îndată ce se sfârşea dansul. Însă muzica curgea necontenit, mult mai mult decât într-un vals normal, ţesând o pânză de sunet şi dorinţă. Treptat, ritmul nebunesc al fricii care o călăuzise săptămâni întregi începu să se domolească, alinat de căldura apropierii lui. Ochii ei se închiseră, iar obrazul i se sprijini pe umăr.

Ştia în adâncul său că dansul lor era un act de împerechere la fel de explicit ca şi când ar fi stat întinşi goi pe cearşafuri de satin, însă nu se putea desprinde de el. Alunecau în piruetele valsului, cu dominourile fluturând în jurul lor la fel de diafane precum ceaţa, negru şi albastru-închis învolburându-se împreună.

În sfârşit, totuşi prea repede, muzica încetă. Se opriră sub un candelabru, cu privirile pironite unul la celălalt ca şi când s-ar fi aflat sub o vrajă. În spatele măştii văzu că dorinţa conferise ochilor săi o nuanţă aurie, ca a monedelor proaspăt bătute.

Se întreba ce anume arătau ochii ei şi ştiu că trebuia să plece *atunci*.

— Noapte bună, domnule, spuse ea, cu gâtul uscat.

Se întoarse să plece, însă el o prinse de încheietura mâinii.

— Nu plecaţi încă, răspunse el. Sau, mai degrabă, haideţi să plecăm împreună.

— Îmi pare rău, însă deja am planuri pentru restul serii, murmură ea desprinzându-se din îmbrăţişare

O picătură de ceară fierbinte căzu dintr-o lumânare de deasupra. Ea ridică mâna, însă degetele lui fură mai rapide, frecând cu blândeţe bucăţile de ceară răcită.

— Acum veniţi cu mine. Sunt sigur că „celelalte planuri" pot aştepta o oră.

Vorbea cu încrederea calmă a unui om care nu se îndoia că într-o oră ar fi putut s-o facă să-şi uite celelalte obligaţii. Însă obligaţiile ei erau mai importante decât simpla împerechere, oricât de tentantă ar fi fost. Scutură din cap.

— Îmi pare rău, domnule, însă onoarea mi-o interzice. Poate altă dată.

Ea îi simţi degetele chiar la timp. Înainte să apuce să-i scoată masca, îl lovi peste mână cu evantaiul, rupând armăturile de fildeş şi sfâşiind dantela delicată.

— Nu încercaţi să schimbaţi regulile, domnule, se răsti ea. Intimitatea pe care am împărţit-o a fost posibilă doar pentru că am purtat măşti. Dacă asta nu vă este de ajuns, duceţi-vă să o căutaţi pe

doamna cu care credeţi că semăn. Poate că ea o să vă facă pe plac.

— Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am găsit-o. Chiar dacă aspectul exterior e diferit, spiritul e acelaşi. Oare există mai multe femei în care străluceşte o asemenea flacără şi care trezesc asemenea dorinţă?

La naiba. În ciuda eforturilor pe care le depusese, Strathmore era pe trei sferturi convins de identitatea ei. Însă nu era foarte sigur; dacă ar fi fost, ar fi scos-o deja de pe ringul de dans şi ar fi dus-o într-un loc mai intim.

Atacul era mai sigur decât apărarea. Rosti o înjurătură foarte franţuzească pe care o învăţase de la fata pariziană care-i fusese bonă, apoi se întoarse, cu dominoul fluturând.

— Deveniţi obositor, domnule. Nu mă mai deranjaţi.

Pe măsură ce se îndepărta, dând din şolduri languros, într-un fel complet diferit de mersul ei obişnuit, îi simţea privirea înfiptă în spatele ei. Avu nevoie de toată puterea voinţei ei ca să n-o ia la goană. Doar faptul că fuga i-ar fi confirmat bănuielile îi păstra paşii lenţi şi siguri. Se alătură celui mai mare grup de oameni, pentru a-i scăpa din vedere contelui, apoi ieşi pe furiş din sala de bal. Când se găsi în siguranţă în foaier, se rezemă de un perete, tremurând. Cum de fusese atât de proastă încât să lase să se întâmple aşa ceva? Ar fi trebuit să plece îndată ce o acostase. Şi cât timp fusese cu el? Harford intenţionase să se întoarcă în cameră într-o oră şi deja trecuse jumătate. Nu avea timp de pierdut.

Îşi scoase rapid pietricelele din pantofi, căci erau prea incomode şi nu mai avea nevoie să-şi modifice mersul. Apoi urcă scările aproape alergând. Văzu în câteva rânduri alte cupluri prin colţuri sau intrând în vreun dormitor, însă toţi erau mult prea concentraţi asupra mângâierilor ca să-i dea atenţie.

Blackwell Abbey avea formă de U, cu o secţiune centrală încadrată de două aripi mai scurte. Zeci de uşi identice dădeau în coridoarele slab luminate. Ca să-i împiedice pe oaspeţi să facă greşeli stânjenitoare, numele fiecărui ocupant al camerei era trecut pe bileţele scrise elegant. Privi cu precauţie uşa marcată cu numele lui Strathmore, chiar dacă ştia că el rămăsese la parter.

Ajunse la capătul coridorului şi scoase cheia, apoi petrecu două minute enervante încercând să deschidă uşa nemarcată. Poate că Harford o antrenase într-un joc stupid.

Oare nimerise în locul greşit? se gândi la asta şi îşi dădu seama că inversase instrucţiunile şi ajunsese în aripa de est în loc de cea de vest. Înjurându-se în gând, se întoarse, ocolind cât putea de mult, din instinct, uşa lui Strathmore. Chiar după colţ, de-a lungul coridorului principal, apoi dreapta din nou. Ultima uşă pe stânga.

De data asta cheia se răsuci imediat, iar uşa se deschise într-un

salon. Intră cu un sentiment de uşurare, apoi încuie uşa în urma ei, ca să fie avertizată de întoarcerea lui Harford în caz că nu pleca înainte să urce el.

Camera era luminată de o singură lumânare. Studie împrejurimile, întrebându-se ce anume să caute. Mai scotocise o dată printr-o cameră de-a lui Harford, însă atunci fusese oaspete în casa altcuiva. Apartamentul compus dintr-un salon şi dormitorul de alături constituia locuinţa lui câteva luni pe an, astfel că îşi pusese foarte bine amprenta asupra lor.

Începu să caute. În bibliotecă se afla o colecţie impresionantă de cărţi erotice, care i se păreau dezgustătoare şi fără valoare. Deschise şifonierul şi îşi trecu mâinile printre haine, încercând să găsească ceva nedefinit. Apoi se întoarse la biroul său şi începu să-i scotocească prin hârtii cu o grabă frenetică, rugându-se ca el să rămână la bal mai mult decât îşi propusese.

Biroul conţinea două sertare pline de facturi, niciuna plătită. În alt sertar se aflau scrisori de dragoste foarte explicite, scrise de femei diferite. Trecu rapid prin ele, însă toate erau porcării. Chiar şi versurile despre „Măciuca remarcabilă a lui Roderick” erau proaste. Se părea că Harford nu prefera femeile inteligente.

În sertarul central se afla un jurnal cu note foarte concise. Le studie câteva minute şi îşi dădu seama cu dezgust că era un dosar în care ţinea evidenţa femeilor cu care se culcase, completată cu evaluarea abilităţii lor şi a dorinţei de a-i face pe plac în gusturile uneori ciudate. Dacă chiar era desfrânata care se prefăcea a fi, era predestinată să ajungă în acele pagini. Şi ar fi scris şi despre tatuajul ei.

Citi toate intrările din ultimele câteva luni, însă nu găsi nimic care să-i confirme bănuielile. Se apleca să tragă şi ultimul sertar, când auzi o voce furioasă:

—Ce dracului faci?

Sări în sus, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, şi îl văzu pe Harford încruntându-se din pragul uşii. Dumnezeule, cum de nu-i trecuse prin cap că ar fi putut avea o cheie de rezervă? îi ieşise complet din minte.

— Mă uitam prin biroul tău, răspunse ea pe un ton nevinovat. Mă plictiseam aşteptând, aşa că m-am hotărât să explorez.

— Data viitoare nu mai explora biroul unui bărbat, o dojeni el, în timp ce iritarea i se disipa în stilul tipic beţivilor. Eşti franţuzoaică? Nu mi-am dat seama de asta mai devreme.

La naiba, vorbise ca personajul pe care îl crease pentru Strathmore!

— În dormitor sunt mereu franţuzoaică, spuse ea pe un ton gutural. Or fi francezii duşmanii noştri, dar sunt maeştri în arta iubirii.

— Ei, nu ştiu cât de duşmani ne sunt. Napoleon este un tip al naibii

de inteligent, mult peste familia noastră regală. O să mai auzim de el. Harford îşi scoase masca, apoi îşi descheie dominoul şi îl lăsă pe un scaun. Dezbracă-te. Vreau să văd dacă faţa ta e la fel de arătoasă precum pieptul.

Era exact momentul pe care îl aşteptase ea. Păşi în lumina lumânării şi duse mâna la mască. Cu toate că părul ei avea altă culoare, cu siguranţă avea s-o recunoască dacă el era bărbatul pe care îl căuta. Îşi descoperi faţa, urmărindu-l cu intensitatea unui uliu şi aşteptând reacţia care urma să-i spună tot ce trebuia să ştie.

Nimic! Niciun clipit, nicio holbare a ochilor; doar un comentariu indiferent:

— Ai dinţii cam mari, dar eşti bună pentru o noapte. Am aflat că femeile mai în vârstă sunt partenere minunate de pat pentru că sunt recunoscătoare.

Kit simţi un nod rece în stomac. Nu era el. Nu *era el!* Nu-şi putea explica de unde ştia asta, însă era sigură. Poate era implicat cumva, dar nu era vinovatul principal.

Aflase ceea ce dorise. Acum trebuia să găsească o metodă să scape fără să fie violară.

— Nu e frumos din partea ta să-mi vorbeşti de vârstă, se plânse ea, îndreptându-se spre uşă. Un cavaler adevărat n-ar spune aşa ceva.

— Lasă palavrele cu cavalerii. Îşi scoase haina şi îşi dezlegă lavaliera. Ai venit aici ca să ţi-o tragi. Eu chiar mă bucur să mă supun, dar nu-mi irosi timpul cu tâmpenii femeieşti.

— Nu ştii deloc să te porţi. Cu o mişcare bruscă, apucă clanţa uşii. Nu cred că te mai plac.

Cu o viteză care-i depăşi beţia, îi prinse umerii şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nu pleci nicăieri, urlă el. E prea târziu să-mi găsesc acum altă femeie, aşa că o să rămâi aici să primeşti exact ceea ce-ai cerut.

Gura lui fierbinte şi acră de la vin se lipi de a ei. Era oribil, la fel ca incidentul de la castelul Bourne, când el o crezuse cameristă. Stăpânindu-şi dezgustul, scoase un sunet din adâncul gâtului, ca şi când îmbrăţişarea lui brutală ar fi excitat-o, apoi îl cuprinse în braţe.

El scoase un geamăt când o simţi frecându-şi coapsele de el, apoi începu să-şi descheie cu nerăbdare pantalonii. Tânăra femeie aşteptă până îl văzu scoţându-şi pantalonii şi dezechilibrându-se, după care îl lovi cu violenţă în piept. Căzu pe spate lovindu-se de birou, apoi se lăţi pe podea.

Fără să se mai oprească să vadă dacă era rănit, ieşi pe uşă. Aripa de vest se termina la stânga, aşa că o luă la dreapta spre coridorul principal. Tocmai când lua colţul, auzi un urlet de furie urmat de paşi greoi. Se bucura că nu-l omorâse, însă îi părea rău că nu-l lăsase fără simţire.

— O să plăteşti pentru asta, târfă! strigă el pe coridor, acoperind sunetele din sala de bal. În mod normal, o asemenea zarvă ar fi adus acolo ceva oameni, însă ea se gândi că oaspeţii erau mult prea ocupaţi cu dansul, băutura sau împerecherea ca să observe.

Ştiind că avea s-o vadă imediat ce cotea pe culoar, încetini şi încercă prima clanţă. Încuiată! începu din nou să alerge, îndreptându-se spre scări ca să coboare la parter. Dacă ajungea în sala de bal, apoi în grădină, Harford nu mai avea cum să o găsească.

Planurile i se schimbară când îi văzu pe lordul Mace şi alţi doi bărbaţi vorbind în capătul scărilor. Poate că avea să fie în siguranţă dacă mergea la ei, însă nu-i inspirau prea multă încredere.

Se întoarse din nou şi îşi continuă drumul de-a lungul coridorului cu viteza pe care o deprinsese alergând în Westmoreland. La doar câteva secunde după ce intrase pe culoarul ce dădea în aripa de est, paşii urmăritorului se opriră.

— Mace, strigă Harford, cumva a coborât o femeie pe scările astea?

— Nu, răspunse fratele lui. Ce dracu' pui la cale?

— Urmăresc o ticăloasă mică şi vicleană, spuse Harford cu răutate. O s-o fac să-i pară rău că m-a cunoscut vreodată.

— Urmăreşte-o mai în linişte, Roderick, bolborosi Mace. Poate unii oaspeţi încearcă să doarmă.

Abia respirând, Kit folosi pauza ca să încerce uşile din aripa de vest. Una era a lui Strathmore, iar celelalte două erau încuiate. Cea de-a patra se deschise, iar ea răsuflă uşurată, însă doar până când auzi sunetele înfierbântate ale unui cuplu pe culmile pasiunii. Se retrase în grabă şi închise uşa în urma ei.

Paşii lui Harford se apropiau cu repeziciune. În câteva clipe avea să dea colţul şi s-o vadă. Privi speriată coridorul. Încă un punct mort. Probabil că una dintre uşi dădea spre o scară de serviciu, însă nu ştia exact care, şi timpul se scurgea.

Fără să-şi fi îndeplinit obiectivul, ar fi fost un adevărat dezastru dacă Harford ar fi prins-o. Avea să fie cel puţin bătută şi violată. Iar la ce era mai rău nici nu se putea gândi.

Îi rămăsese o singură speranţă. „Doamne, se rugă ea, fă să fie înăuntru şi să vrea să mă ajute în ciuda a tot ce i-am făcut!"

Cu sentimentul inevitabilului, se întoarse şi intră direct pe uşa lui Strathmore.

Capitolul 22

După întâlnirea cu doamna în domino albastru, Lucien se întoarse în camera lui, scrâşnind de frustrare fizică şi mentală. Îi spusese valetului să nu-l aştepte, aşa că, după ce îşi scoase costumul şi masca, făcu focul şi îşi turnă un păhărel de coniac, apoi se aşeză să se gândească.

Nu exista vreun motiv raţional care să-i confirme bănuiala că doamna în albastru fusese Kristine Travers; în afară de înălţime, nu era vreo asemănare între cele două femei. Cu toate astea, nu reuşea să scape de senzaţia persistentă că fusese ea şi că râsese de el din spatele acelei măşti. Poate că de vină era obsesia lui care îl făcea să o vadă peste tot; asta şi faptul că era o maestră a deghizărilor.

Şi totuşi supravieţuise treizeci şi doi de ani fără să fie atras de vreo femeie atât de intens pe cât era atras de Kit. Era firesc să o găsească atrăgătoare şi pe sora ei geamănă, însă era greu de crezut că o femeie complet străină îl putea tulbura în exact acelaşi fel. Dacă nu s-ar fi făcut de râs deja cu Kathryn Travers, i-ar fi scos cu forţa masca doamnei misterioase. Ce bine că dispăruse în mulţime înainte să cedeze tentaţiei!

Cu un zâmbet obosit, îşi termină coniacul. Era greu să fie raţional când valsul din sala de bal umplea atmosfera. Fiecare măsură unduitoare îi amintea de cum îşi simţise în braţe ultima parteneră. Poate că doamna în albastru fusese o nenorocită de verişoară Travers şi de asta îl tulburase aşa cum o făcuseră Kristine şi Kathryn. De dimineaţă avea să pună câteva întrebări şi să afle cine anume fusese doamna, însă atunci venise vremea să se culce.

După ce îşi scoase haina şi cizmele, îşi aminti că uitase să încuie uşa. Traversă camera, dar, tocmai când întindea mâna spre cheie, uşa se deschise violent, aproape să-l lovească în cap. Şi imediat apăru eterna lui adversară îmbrăcată în dominoul albastru, cu buclele blonde şi ridurile false ale ultimei sale partenere de dans.

— Harford e pe urmele mele, spuse ea în grabă, cu ochii mari. Te rog…

Explicaţiile mai puteau aştepta. Contele închise imediat uşa şi răsuci cheia în broască.

— Du-te în pat şi trage-ţi cuverturile peste cap. Apoi stai nemişcată şi nu scoate un sunet.

În vreme ce ea se vârî iute sub aşternuturi, el îşi scoase lavaliera şi o aruncă într-o parte, apoi îşi trase cămaşa peste pantaloni. Chiar când descheia şi gulerul, se auzi un pumn în uşă, urmat de vocea lui Harford:

— Deschide!

— Pleacă, se răsti Lucien, cu iritare în glas. Sunt ocupat, în timp ce vorbea, îşi ciufuli părul cu o mână şi îşi ciupi pielea de pe gât cu cealaltă, lăsându-şi un semn roşu care arăta ca O muşcătură.

— La dracu', Strathmore, lasă-mă imediat să intru! urlă Harford.

— Bine, bine, răspunse Lucien morocănos. Vin imediat. Privi patul, unde Kit era o formă alungită şi curbată sub pături. Era acoperită; se mai vedea doar un fald de mătase albastră care atârna pe o parte a patului. Băgă materialul denunţător sub părură, apoi traversă foarte încet camera.

După ce lăsă doar o lumânare aprinsă şi îşi luă o expresie de enervare intensă, deschise uşa.

— A luat foc casa? Nu văd altceva atât de important încât să nu poată aştepta până dimineaţă.

Pe coridor se afla Roderick Harford, cu privirea furioasă şi hainele răvăşite.

— O vreau pe femeia care e cu tine!

— Nu pot să ţi-o dau, spuse Lucien, încruntând sprâncenele. E a mea şi sunt nerăbdător să mă întorc la ce făceam cu ea.

— Târfa a încercat să mă jefuiască! Am prins-o căutâdu-mi prin sertare.

— Poftim? Lucien încrucişă braţele şi se rezemă de cadrul uşii. Asta nu cred să se fi întâmplat de curând, pentru că am ţinut-o eu ocupată în ultima jumătate de oră.

— Tocmai am văzut-o intrând în camera asta!

— Nu aici, răspunse contele sigur pe el. Probabil domniţa ta a intrat pe altă uşă. Toate arată la fel.

Harford încercă să treacă pe lângă el, cu o expresie războinică.

— Vreau să văd cine este în patul tău şi nu plec până nu aflu.

Braţul lui Lucien se fixă de cadrul uşii, încercând să oprească înaintarea.

— Nu pot permite aşa ceva, rosti el pe un ton periculos de blând.

— Nu îţi ceream permisiunea, Strathmore! Harford încercă din nou să treacă cu forţa.

Lucien îi prinse braţul drept şi i-l imobiliză la spate. Când Harford începu să se zbată violent, contele îi răsuci încheietura, provocându-i o durere îngrozitoare.

— Dacă insişti, mă tem că voi fi nevoit să te provoc duel, spuse el cu răceală. Ar fi regretabil, căci nu e de plăcut să-l ucid pe fratele gazdei.

Adus la realitate, Harford încetă să se mai zbată. Lucien îi dădu drumul, însă bărbatul nu terminase.

— Tu şi târfa aceea lucraţi împreună, nu? întrebă furios.

— Roderick, începi să mă iriţi, răspunse Lucien, îngustând privirea. Respect intimitatea doamnei din motive care nu au vreo legătură cu

tine.

— De ce?

Lucien dădu exasperat ochii peste cap.

— Dincolo de comportamentul normal al unui gentleman, există şi faptul regretabil că nu toţi soţii tolerează distracţiile soţiilor lor.

După alt moment de tăcere, Harford scoase un râs stânjenit.

— O femeie măritată. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Da, ar fi trebuit. Acum te rog să-ţi cauţi ticăloasa în altă parte. Uşa următoare pe stânga dă la scara servitorilor, nu? Poate că a luat-o pe acolo.

— Probabil că da, zise Harford, încreţindu-şi fruntea, în lumina slabă şi de la distanţă e greu de spus ce uşă a deschis. Îmi pare rău că am sărit calul, adăugă el, întorcându-se să plece.

— Îţi accept scuzele. Însă nu mă mai deranja în noaptea asta. Lucien închise uşa şi o încuie, apoi strecură cheia pe sub perna fotoliului de alături.

„Pentru numele lui Dumnezeu, de data asta n-o să mai fugă", îşi spuse el.

Ascultă sunetul tot mai slab al paşilor lui Harford, apoi auzi scârţâitul uşii care dădea spre scara servitorilor. Dând frâu liber curiozităţii sale înnăscute, Lucien explorase scara curând după ce sosise. Harford urma să cutreiere prin labirintul de coridoare până când, frustrat, avea să renunţe.

— Acum poţi să ieşi, spuse el, întorcându-se spre pat.

Kit dădu cuverturile la o parte cu precauţie şi se ridică în capul oaselor, înconjurată de valuri de cearşafuri şi mătase albastră. Atmosfera vibra cu emoţii complicate: furie, minciună, disperare şi dorinţă. Mai mult decât orice, dorinţă.

Însă pentru Lucien furia era destul de aproape pe locul doi.

— Deci mai devreme chiar ai fost tu, mormăi el cu asprime. Mă bucur să aflu că instinctele mele sunt încă bune. De data asta ce mai ai de spus în apărarea ta?

— Ca să dau cu ochii de tine în asemenea circumstanţe e din anumite puncte de vedere mult mai rău decât să am de-a face cu Roderick Harford, se strâmbă ea. Dovedind o lipsă totală de respect faţă de mătasea scumpă, îşi şterse aproape tot machiajul cu tivul dominoului. Cu un aspect uşor murdar şi mult mai tânăr, adăugă: Pe el l-am provocat doar o dată.

Gluma ei îi mai ridică nivelul furiei.

—Poate ar fi trebuit să rişti o nouă întâlnire. Mi-ai cerut ajutorul, însă ţi l-am oferit cu un preţ. Iar de data asta, doamna mea cea mincinoasă, nu mă mai las dus de nas.

— La ce ai avut de îndurat din cauza mea, e firesc, răspunse ea, cu o expresie gravă.

În momentul lung de tăcere care urmă, Lucien îi văzu ochii strălucind cu emoţii diverse: regret, îndoială, dor şi, într-un final, hotărâre. Îşi uni mâinile în poală. Ştiu că ar fi trebuit să plătesc de mult preţul, murmură ea. Cândva m-ai vrut în patul tău. Dacă încă mă mai vrei, aici sunt.

Îl uimi şi atunci, de data aceea prin caracterul ei direct ca o săgeată. Contele trase adânc aer în piept. Deşi nu-i plăcea că oferta ei se întemeia mai degrabă pe obligaţie decât pe dorinţă, nici nu-i trecea prin cap să refuze. Remuşcările de gentleman erau un considerent mult prea slab comparativ cu patima care-i ardea în vene.

— Ai face bine să vorbeşti serios, rosti el pe un ton gâtuit, pentru că de data asta nu te mai las să te răzgândeşti ori să implori milă.

— Dacă vreunul dintre noi o să implore milă, nu eu voi fi aceea, Lucien. Întinse un braţ suplu şi puternic. M-am săturat de minciuni. E vremea adevărului.

El ştiu cu o cenitudine absolută că de data aceea nu avea să mai fugă. Şi totuşi părea fragilă, cu privirea încă îngrozită după întâlnirea cu Harford.

Lucien se încruntă. Teama nu era de vreun ajutor în pat. Dorea să fie la fel de flămândă şi de vulnerabilă ca el. Asta însemna că trebuia să se controleze până o aducea la o fervoare la fel de mare ca a lui. Dar nu avea să-i fie deloc uşor să se stăpânească.

În tăcerea încordată care se lăsase între ei, muzica ritmată de jos se auzea perfect. Bineînţeles, îşi spuse el uşurat; dansul avea să creeze iarăşi acea vrajă care îi legase mai devreme. Se întinse şi îi prinse mâna.

— Dansaţi cu mine, doamnă.

Clipi uimită, apoi îşi coborî picioarele lungi şi frumoase peste marginea patului şi îşi scoase pantofii. Îi dădu drumul la mână, apoi făcu o plecăciune graţioasă, ca şi când abia făcuseră cunoştinţă.

— Va fi plăcerea mea, lord Strathmore.

— Nu am fost prezentaţi corespunzător, răspunse el la fel de protocolar, însă presupun că sunteţi Lady Kit Travers?

Ea îşi îndreptă spatele, iar în ochi îi apăru un zâmbet.

— Ştiam că e doar o chestiune de timp să afli cine sunt. Însă Jane e numele meu mijlociu.

— Ţi-am dat o mulţime de nume – Lady Jane, Doamna Inamic, Doamna Argint-Viu. Însă Kit e cel mai potrivit, aspru şi lipsit de convenţii, la fel ca tine. Îi scoase peruca blondă, apoi îi eliberă părul strâns într-un nor mătăsos; fiecare dintre mişcările blânde şi circulare ale degetelor lui era o mângâiere.

— Mmmm. Zâmbi uşor. Ce senzaţie minunată. Nu mă mir că pisicilor le place să le scarpini pe cap.

Încă purta mănuşile lungi, aşa că el îi ridică mâna stângă şi îi

scoase mănuşa. Apoi îi sărută pielea fragilă din interiorul încheieturii. Kit îşi strânse degetele, iar sângele ei din ce în ce mai rapid pulsă cald pe buzele lui.

Când el făcu acelaşi lucru cu mâna ei dreaptă, degetele ei îi mângâiată obrazul.

— Lucifer, mesagerul luminii, murmură ea. Soarele strălucitor al dimineţii.

— Mă tem că a fost alungat din Rai. Îşi puse o mână pe talia ei. Şira spinării îi vibra cu o putere suplă. Împletindu-şi degetele mâinii libere cu ale ei, o învârti în ritmul valsului. Însă acum în faţa mea zăresc paradisul.

Ea roşi şi coborî privirea. În lumina lumânării, părul ei era ca o aureolă de nuanţa scorţişoarei. Cu mai mult spaţiu la dispoziţie decât pe un ring de dans aglomerat, se puteau mişca liber pe ritmul muzicii, trupurile lor vot bind direct unul cu celălalt. Covorul cu model roşiatic le mângâia senzual picioarele desculţe în timp ce alunecau prin încăpere.

Cu toate că ea dansa foarte bine, ca o profesionistă, la început mişcările îi erau rigide, ca şi când mintea şi trupul ei nu se potriveau cu muzica. Însă pe măsură ce se învârteau în spaţiul deschis al camerei, muzica îşi făcu efectul magic, iar muşchii şi chipul ei se relaxară.

Uniunea lor se transformă într-o armonie fluidă. Contele era foarte conştient de trupul zvelt şi feminin de sub dominoul albastru. La fel şi ea, căci toate mişcările lui produceau acelaşi răspuns, un echilibru dinamic, într-o continuă schimbare, între bărbat şi femeie.

Când ajunseră în capătul camerei, îi dezlegă panglicile dominoului cu o singură mână. Mătasea se învolbură şi pluti în jos, până când formă o grămadă în unghiul dintre zid şi pereche. Umerii ei goi erau ca de fildeş. Lucien simţi cum i se usucă gura. Nu încă. Nu… încă.

Ea închisese ochii, aşa că îl urma doar prin atingere şi mişcare. În braţele lui era uşoară ca ttestia. Iar lui i se păru ciudat de emoţionant că se lăsa în întregime în mâinile lui, cel puţin pe moment.

Acum că o ajutase să se mai relaxeze, venise vremea să o facă să se încordeze din nou. Se aplecă şi îi sărută unghiul neted dintre gât şi maxilar, apoi urcă spre curba elegantă a urechii. Ea îşi ţinu respiraţia şi întredeschise buzele, în timp ce el o învârti într-un cerc fluid.

Ce trebuia să facă pentru a-i deschide ochii? Cu o piruetă extravagantă, o lăsă pe spate peste braţul său, susţinându-i întreaga greutate. Simultan, îşi strecură un picior între ale ei, aşa că erau apropiaţi într-un fel şi mai intim. Ea deschise ochii uimită, iar în adâncimile lor cenuşii şi limpezi bărbatul zări pasiunea pe care dorise să i-o stârnească.

Îşi reveni într-o clipă din surpriză.

— Domnule, spuse ea cu o sfială prefăcută, cred că suntem mai apropiaţi decât se cade.

Pe când vorbea, îşi strânse uşor coapsele în jurul lui. El simţi cum căldura i se adună în stomac şi răspunse cu răsuflarea tăiată:

— Aşa este. O ridică din nou şi o învârti prin toată încăperea. Şi o să fim şi mai apropiaţi.

Începu să improvizeze paşi mult prea erotici ca să fie executaţi în public. Trupul ei flexibil de dansatoare îl urma fără efort, ca şi când ar fi fost o extensie a lui. Trupurile lor se întâlniră într-o mângâiere, apoi se separară, doar ca să se unească iarăşi într-un foc şi mai mare. Deveniră parte a muzicii, ritmul ei bătând în sângele lor în vreme ce-şi continuau dansul arzător ca o împerechere.

Când muzica de jos se opri, se uniră într-o îmbrăţişare, plutind împreună în centrul camerei. Se sărutară pătimaş, iar ea îşi frecă pelvisul de al lui într-o provocare lascivă. El scoase un geamăt, simţind cum se întăreşte lângă culcuşul supus al coapselor ei.

Vremea să se stăpânească trecuse. Desfăcu panglicile care îi legau rochia la spate, iar veşmântul îi căzu de pe trup. Cu ochii tulburi de dorinţă, se scutură seducător. Rochia se undui în jos peste braţe şi coapse, formând o grămadă la picioarele ei, lăsând-o doar în cămaşă şi în corsetul cu perniţe care îi ascundea trupul zvelt.

Cu ochii într-ai ei, Lucien îi dezlegă şireturile din faţă ale corsetului. Acesta se deschise şi îi dădu la iveală sânii, două umbre arcuite uşor pe sub materialul subţire al cămăşii. Îi cuprinse sânii în mâini, apoi îi frecă uşor sfârcurile între degetul mare şi cel arătător. Ea făcu ochii mari şi îşi trecu limba peste buze, simţind cum mugurii sensibili se întăresc.

Fiecare mişcare a trupului ei vădea dorinţă. Însă acea privelişte îl făcu să-şi dea seama că dorinţa nu era de ajuns. Mai mult decât simpla patimă, îşi dorea intimitatea emoţională care să-i permită atingerea tuturor cotloanelor singuratice din adâncul sufletului.

În timp ce îi scoase corsetul, încercă să-i surprindă privirea, dorindu-şi cu ardoare ca ea să se uite la el, să-i împărtăşească misterele spiritului ei înşelător.

În schimb, ea făcu un pas înainte şi îşi strecură braţele pe sub cămaşa lui, strângându-le în jurul taliei lui dezgolite, ascunzându-şi chipul în triunghiul pieptului său gol. Sânii ei se lipiră de pieptul lui, iar palmele i se plimbară peste muşchii contractaţi ai spatelui puternic.

Admirând agilitatea cu care îi evitase privirea, el îi scoase cămaşa peste cap şi o aruncă.

— Ai prea multe pe tine.

— Şi tu, ripostă ea. Îi scoase la rândul său cămaşa peste cap, apoi o azvârli pe jos. „Avea o formă plăcută şi fermecătoare”, recită ea pe un

ton gâtuit.

Lucien râse în faţa imaginaţiei ei extraordinar de bogate.

— Din câte ţin eu minte, Lucifer avea forma unui şarpe când a scris Milton acele versuri.

— Şi nu e un şarpe aici aproape? Profită de faptul că era fără cămaşă ca să-i sărute pieptul gol.

Mâinile îi alunecară pe sub brâul pantalonilor. Bărbatul scoase un geamăt, iar degetele lui se prinseră convulsiv de fesele ei. Formele pline se potriveau perfect în palmele lui. Pe jumătate ridicând-o de la podea, îi potrivi carnea moale pe unghiurile tari ale trupului său.

Ea îi muşcă umărul şi ultima picătură de control i se destrămă. După ce îşi scoase pantalonii şi lenjeria, o duse în braţe până la pat. Căzură împreună pe saltea, cu un impact care făcu patul să scârţâie din toate încheieturile. O rezemă pe spate de perne, dornic să o absoarbă în el însuşi, să se desfete cu feminitatea ei tulburătoare. Gura ei o întâlni pe a lui, deschisă şi flămândă. Se răsuciră împreună ca pisicile sălbatice, coapsele ei frecându-se de ale lui.

Lucien îşi îngropă faţa în golul parfumat dintre sânii ei, dulce-înţepător, sărat şi mirosind a garoafe. Nu se putea sătura de ea.

Când îi supse sfârcul între buze, întregul ei trup tremură; îşi lăsă capul pe spate, în timp ce pieptul îi palpita în căutare de aer. Nu mai avea pe ea decât ciorapii de mătase.

Incapabil să reziste în faţa formei delicioase a abdomenului ei, îl umplu cu sărutări, răsuflarea lui trecând peste pielea ei sensibilă. Ea scoase un geamăt şi îi prinse capul între mâini, apăsându-i faţa în stomac. Căldura ei de satin îl înnebunea.

Se ridică şi trecu între picioarele ei, desfăcându-i larg genunchii ca să-l primească. Însă chiar atunci zări fluturele tatuat care îi făcea semne ademenitoare de deasupra jartierei. Se aplecă şi îşi lipi buzele de el, simţind pe limbă întreaga ei forţă vitală. Kit ţipă scurt şi apucă spasmodic cearşaful în pumni.

Degetele lui alunecară prin buclele moi şi încurcate până la cutele fierbinţi şi umede de dedesubt. Ea scânci ca în delir în timp ce degetele lui mângâiau, încercau şi pregăteau. Tremurând de nerăbdare, se aşeză într-o poziţie care îi permitea să apese în căldura ei intimă.

Îşi arcui spatele pregătită, iar gleznele ei acoperite în mătase se înfăşurară în jurai lui, în vreme ce el se apleca deasupra ei. Apoi, cu o singură mişcare înfocată, intră în ea.

Ea scoase un ţipăt – un strigăt de spaimă, nu de plăcere –, iar unghiile ei îi sfâşiară spatele în timp ce tremura de durere.

El încremeni, cu muşchii braţelor şi ai umerilor tari precum granitul, apoi o privi nevenindu-i să creadă.

— *Dumnezeule* mare! explodă el, privirea lui trecând de la auriul

strălucitor al pasiunii la verdele furiei. De ce nu mi-ai *spus?*

Capitolul 23

Kit închise ochii tremurând. Poate că şi acum era doar un coşmar şi avea să se trezească în curând. Însă greutatea masculină şi textura trupului care o ţintuia de pat, disconfortul ascuţit şi intim erau cât se poate de reale.

Deschise ochii. Lucien stătea deasupra ei, încordat şi periculos, iar lăţimea impresionantă a umerilor săi era scoasă în evidenţă de flacăra lumânării.

— Nu… n-am crezut că era nevoie să ştii, murmură ea. Nu mi-am dat seama cât de rău o să doară.

Bărbatul îşi rezemă fruntea de clavicula ei, simţind un fior în tot corpul. După un moment lung, oftă şi îşi ridică din nou capul.

— Ar fi durut mult mai puţin dacă aş fi ştiut înainte. Nici măcar cele mai pricepute actriţe nu sunt în stare să mimeze chiar tot, pisoiaş. Şocul său furios lăsă loc unei blândeţi pline de tristeţe. Se aplecă spre ea şi îi atinse foarte uşor buzele. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nimic nu e simplu în ceea ce te priveşte. Acum încearcă să te relaxezi. Ce e mai rău a trecut.

Avea dreptate. Durerea sfâşietoare durase doar o clipă, iar senzaţia stânjenitoare că era întinsă la maximum dispărea şi ea. El nu se mişcă, se mulţumi să o aline cu sărutări mici şi delicate pe faţă şi pe gât. Nevoia lui se transformase în răbdare, însă transpiraţia care îi acoperea torsul dovedea că înfrânarea lui nu era deloc uşoară.

Trupul ei începu să accepte prezenţa lui străină drept ceva natural şi, treptat, pofta senzuală care dispăruse la prima lor împreunare apăru din nou. Cu grijă, îşi arcui coapsele în sus. Nu mai simţea durere, ci doar un fel nou de presiune care era… interesantă.

Se mişcă din nou, cu mai multă forţă. El scoase un icnet, iar ea îi simţi lungimea catifelată de oţel pulsând în interiorul ei.

— Ai grijă, spuse el greoi, căci sunt aproape să-mi pierd minţile.

— Pierde-ţi-le, Lucien, răspunse ea pe un ton răguşit, însă va trebui să-mi explici ce trebuie să fac.

— Doar… doar mişcă-te în ritmul meu.

El se apăsă şi mai adânc în ea. Kit făcu aceeaşi mişcare, simţind punctul în care erau uniţi. O plăcere ascuţită îi străbătu trupul în locuri nou-descoperite.

— Aşa? întrebă ea, aproape fără suflare.

— Dumnezeule, da, gemu el. *Exact* aşa.

Lucien împinse din nou, iar de data aceasta trupul ei răspunse instinctiv, deja înţelegând ceea ce mintea ei încă nu pricepuse complet. Ritmul făcea parte din ea la fel de mult ca măduva spinării. O durere ciudată. Frecare puternică şi căldură lichidă. Dorinţă. *Nevoie.*

Scoase un sunet înăbuşit şi începu să se mişte în ea, trupul său musculos şi puterea lui ţintuind-o cu o finalitate care era în acelaşi timp o eliberare. Nu mai era iubitul grijuliu de la Clarendon, care o adusese încet la împlinire, ci un bărbat care îşi cerea drepturile. Îi umplea braţele şi simţurile, gustul şi atingerea şi căldura. Nu mai era singură…

Cu o spaimă bruscă, îşi dădu seama că îi pătrundea în suflet la fel de profund ca în corp, dărâmându-i zidurile de apărare atât de solid construite. Încercă să se retragă în siguranţa rolului de observator, dar îi era imposibil. Era cât se poate de vulnerabilă, avea nevoie de căldura şi de puterea lui cu o disperare care îi distrugea voinţa.

El îşi strecură mâna între ei şi o atinse foarte intim, producându-i o plăcere violentă care o aruncă într-un uragan. Scoase un ţipăt, iar el îşi îngropă faţa în unghiul dintre capul şi umărul ei. Îşi simţi brusc plămânii plini cu aer şi trupul zguduit de un tremur sălbatic. Dintr-odată explodă, îşi pierdu controlul, distrusă în egală măsura de forţa culminantă a spiritului său şi de tumultul eliberării fizice.

Furtuna trecu, lăsând-o tremurând de uimire. Dumnezeule mare, dacă ar fi ştiut, mai degrabă ar fi sărit pe geam decât să-l lase să o atingă. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ajutorul lui avea să transforme irevocabil echilibrul relaţiei lor. Iată însă că de bunăvoie – ba chiar cu înflăcărare – îi încredinţase trupul ei, crezând că avea să fie în continuare stăpână pe sufletul şi pe secretele ei.

Fusese nebună să creadă că putea să mai exercite vreun control după ce deveneau intimi. Recunoscu, plină de teamă, că i-ar fi dat orice i-ar fi cerut el. Şi Dumnezeu să-l aibă în pază dacă se dovedea nedemn de încrederea ei.

În timp ce ea încerca să-şi stăpânească lacrimile, Lucien se rostogoli într-o parte şi o strânse în braţe. Mâinile lui o atingeau uşor, la fel de blând pe cât fuseseră de flămânde mai devreme.

— De fiecare dată ai fost tu, nu-i aşa? murmură el.

Ea dădu din cap, cu faţa apăsată pe clavicula lui.

— Şi tu eşti Kathryn, nu Kristine. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Încercând din reflex să-l ţină la distanţă, îl întrebă:

— De ce spui asta?

— Mintea mea accepta că sunteţi două femei diferite, însă instinctul meu nu. Cămaşa ei aterizase din întâmplare pe pat, astfel că el o folosi să-i şteargă delicat cantitateu mică de sânge dintre picioare. Ai făcut o treabă excelentă în rolul de actriţă, însă, chiar şi când erai foarte îndrăzneaţă, rămânea o umbră de timiditate. Şi mi-a ridicat anumite semne de întrebare.

— După cum ai spus mai devreme, şi în actorie există o limită. Pot să o imit foarte bine pe Kira, dar nu-mi place întotdeauna.

— Iar dovada supremă a fost virginitatea ta. Oricum ar fi, e greu de

crezut că sora ta mai e virgină. Zâmbi. Dacă aş fi ascultat de intuiţie şi nu de logică, nu te-aş fi rănit atât de mult.

— Virginitatea e gluma proastă a naturii la adresa femeilor, spuse ea cu tristeţe.

El rânji, apoi se întinse lângă ea şi îşi sprijini capul într-o mână.

— Mi s-a spus că mereu ai fost în umbra surorii tale. Asta însemna că tu eşti doar o biată imitaţie a ei, însă nu era aşa, nu? Tot ce făcea Kira făceai şi tu la fel de bine. Când ea îl juca pe Sebastian, geamănul din A *douăsprezecea noapte,* tu erai Viola, care de fapt e rolul mai important şi mai vital. Când s-a dus să înoate goală în râu ori să galopeze în pantaloni, tu erai lângă ea, la fel de curajoasă şi de atletică. Şi, dată fiind natura gemenilor identici, sunt sigur că şi tu ai făcut destule năzbâtii.

Ea îl privi, profund uimită.

— Cum de ştii asta? Nimeni nu şi-a dat seama vreodată, nici măcar mătuşa Jane. În opinia tuturor, Kira a fost întotdeauna liderul.

— Pentru că gemenii identici sunt în acelaşi timp la fel şi diferiţi, mulţi oameni nu reuşesc să-i înţeleagă, răspunse el pieziş. E mai simplu şi mai convenabil să le pui etichete. Geamăna îndrăzneaţă, geamăna timidă. Sora bună, sora rea. Ochii îi străluceau de amuzament. După părerea mea, Kira nu e atât de sălbatică pe cât crede toată lumea, iar tu eşti mai puţin respectabilă, în ciuda spectacolului superb pe care l-ai dat ca Lady Kathryn.

— Ai dreptate că mulţi preferă să ne creadă mai degrabă opuse decât variaţiuni pe aceeaşi temă, aprobă Kit. Mai sunt şi ceea ce eu şi Kira numeam „oamenii aceia" – cei care vorbeau doar cu una şi o ignorau pe cealaltă ca şi când n-ar fi existat. Făceam glume pe tema asta.

— Probabil că vă jucaţi şi cu asemănarea dintre voi şi v-aţi distrat copios gândindu-vă cum îi duceaţi de nas pe ceilalţi.

— Când cineva spunea „Panglica lui Kristine e roş iar a lui Kathryn e albastră", zâmbi ea, făceam schimb panglici şi de gesturi imediat ce persoana respectivă întorcea cu spatele. Însă din multe puncte de vedere chiar suntem diferite. Cum ţi-am spus şi la Jane, Kira are farmecul şi vitalitatea care pot pune pe jar un teatru întreg. Mereu a fost îndrăzneaţă şi mult mai dornică decât mine să încerce lucruri noi. Eu sunt cea cuminte şi decentă.

El îşi arcui sprâncenele cu o neîncredere exagerată.

— Tu, cuminte? Decentă? Vorbeşti despre femeia care m-a făcut să dansez pe acoperişurile şi prin dormitoarele Londrei?

— A fost o necesitate, nu o dorinţă, mărturisi ea amărăciune.

Amuzamentul lui pieri.

— E vorba de Kira, nu? I s-a întâmplat ceva.

Teama care o mai părăsise în timpul conversaţiei se înteţi din nou,

strângându-i stomacul precum o ghes de gheaţă.

— Sora mea nu e treaba ta.

— Spune-mi, continuă el pe un ton calm şi implacabil.

Ea se desprinse de el şi se ridică în capul oaselor, înfăşurându-şi strâns cearşaful în jurul trupului.

— Ce vrei să ştii?

— Nu ai fi riscat să vii la balul acesta şi să pleci cu Roderick Harford dacă nu ai fi fost disperată. Kit, ai nevoie de ajutor. De ce nu-l accepţi pe al meu? Fata îşi îndepărtă privirea, ştiind că se temea de el şi nedorind să explice motivul. De ce nu ai încredere în mine? întrebă el, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Nu-mi permit greşeli, spuse ea gâtuit. Sunt prea multe la mijloc.

— Nu v-aş face rău niciodată, ţie sau surorii tale, în sufletul tău ştii asta.

Da, ştia, însă acel fapt nu-i alunga de tot griji se mulţumi să-i spună doar o parte de adevăr.

— Bărbaţii nu mi s-au părut niciodată demni de încredere. Tatăl meu putea să farmece chiar şi un şarpe, însă Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care îndrăznea să se bazeze pe el.

— Eu nu sunt tatăl tău. Îi luă mâna îngheţată, cuprinzându-i degetele într-o strânsoare caldă. Încerc din greu mă ţin de cuvânt şi de obicei sunt considerat chiar bun la rezolvat probleme. De ce nu mă laşi să încerc să o rezolv şi pe a ta?

Împotriva voinţei ei, se trezi spunând ceea ce ar fi preferat să păstreze secret.

— Nu în tine nu am încredere, ci în mine. Lucien, nu mă pricep să fiu singură. În primii optsprezece ani ai vieţii mele, Kira a fost mereu lângă mine. Eram mai degrabă două jumătăţi ale unui întreg decât persoane separate. Ştiam că trebuia să ne despărţim şi să avem fiecare viaţa proprie, însă nu am ştiut să devin independentă. Mă simt incompletă, ca o… plantă agăţătoare care caută un suport în jurul căruia să se înfăşoare. Nu cred că ţi-ar plăcea asta. Nu îmi place lucrul ăsta la mine.

— Îţi subestimezi puterea, Kit. Poate nu se va întâmpla niciodată lucrul de care te temi. Degetul lui mare trasa cercuri line în palma ei. Nu lăsa frica să stea în calea ajutorului pe care vrei să i-l dai Kirei.

Rezistenţa ei dispăru complet. Îşi îngropă faţa în mâini, gândindu-se că el nimerise fix în inima problemei. Siguranţa Kirei era mult mai importantă decât posibilitatea ca ea însăşi să se facă de râs îndrăgostindu-se de puternicul, bogatul şi libertinul conte de Strathmore.

În plus, avea sentimentul tulburător că dacă nu-i spunea şi lui ce se întâmplase, el ar fi fost în stare să-i înfigă mâna în minte şi să extragă adevărul direct de acolo. Şi chiar nu putea îndura să îl lase să-i

invadeze gândurile mai mult decât o făcuse deja.

— E o poveste lungă, răspunse ea cu precauţie, ridicând fruntea.

— Atunci hai să ne facem comozi. Se ridică din pat şi scoase o cămaşă din şifonier. Pune asta pe tine. E mai uşor pentru un bărbat şi o femeie să vorbească raţional când sunt îmbrăcaţi şi stau vertical.

Ea ieşi de sub cearşaf şi îl ascultă. Faldurile voluminoase ale cămăşii lui îi acopereau trupul până aproape de genunchi; era absurd că încă purta ciorapi, aşa că îi scoase şi-i aruncă peste celelalte haine împrăştiate prin cameră. Apoi se aşeză turceşte pe pat.

Lucien îmbrăcă un halat luxos de lână care, într-o nuanţă de albastru, îi făcea părul să strălucească precum aurul. După ce făcu focul, scoase un flacon de argint din bagaj, turnă puţin din conţinutul chihlimbariu în două pahare şi îi întinse şi ei unul.

— Bea asta.

Se supuse. Coniacul nu îi ajunse până în nodul rece din stomac, însă măcar îi îndepărtă tremurul mâinilor.

Contele se aşeză lângă ea şi se rezemă uşor de capul patului.

— Ce s-a întâmplat cu Kira?

— Nu ştiu şi nu sunt sigură de unde să încep, răspunse ea, privind paharul.

— De unde vrei. Putem să stăm toată noaptea dacă e nevoie, iar nopţile sunt foarte lungi în perioada asta a anului.

— Aproape tot ce ţi-am spus la Jane e adevărat. Însă am pătat numele mătuşii mele. Nu e o tirană, aşa cum te-am făcut eu să crezi. Fără ajutorul ei nu aş fi ajuns până aici.

— Nu a dat-o pe Kira afară din casă?

— Nu, însă e adevărat că nu o mulţumeşte defel cariera pe care şi-a ales-o sora mea. Mă rog, nici pe mine nu mă încânta, dar Kira era foarte hotărâtă să fie în luminile rampei, aşa că am acceptat. Am păstrat o legătură destul de strânsă, ne scriam săptămânal când lucra în teatrele de provincie. Când a ajuns la Londra, ne vedeam o dată la o săptămână sau două, de obicei când mergeam la piaţă.

Kit şovăi, întrebându-se dacă cineva care nu avea un frate geamăn ar fi putut înţelege. Nu neapărat să vorbim, ci… să ne vedem. Nu plănuiam niciodată. Pur şi simplu… ştiam când era probabil să ne întâlnim.

Privi chipul lui Lucien, însă el acceptase adevărul spuselor ei.

— Kira locuieşte în Soho?

Kit dădu din cap.

— Are o căsuţă şi foloseşte parterul pentru ea. Apartamentul de la etaj e închiriat unei prietene de-a ei, altă actriţă, pe nume Cleo Farnsworth.

— Şi când ai descoperit că era ceva în neregulă? se interesă el după ce ea tăcu.

— De ziua noastră, pe douăzeci şi unu octombrie. Mereu sărbătorim împreună. *Mereu.* Când lucra în provincie, venea la Londra. Odată, când n-a putut să plece ea, am luat diligenţa până în Yorkshire ca să fim împreună. Anul acesta plănuiserăm să ne vedem pe seară, la ea acasă. Îşi înghiţi spaima care însoţea acea amintire. Cu o noapte în urmă avusesem un coşmar şi mă trezisem îngrozitor de neliniştită, însă nu am făcut vreo legătură cu Kira. Şi totuşi, în clipa în care am intrat în apartamentul ei am ştiut că se întâmplase ceva teribil.

— Erau semne de luptă fizică?

— Nu, doar… pustietate. O pustietate oribilă, rezonantă, deşi toate erau la locul lor. Mâinile lui Kit se încleştară pe paharul de coniac. Singurul lucru în neregulă era pisica ei, Viola, care era atât de înfometată ca şi când n-ar fi mâncat nimic toată ziua. După ce am hrănit-o, am urcat să vorbesc cu Cleo, pe care o întâlnisem de câteva ori. La început Cleo a crezut că eram Kira şi m-a certat că nu am venit la repetiţie. Când i-am explicat că eram Kathryn, Cleo s-a îngrijorat şi ea. A spus că sora mea plecase de la Marlowe ca de obicei, după ce jucase în spectacol cu o noapte în urmă, iar Cleo nu o mai văzuse de atunci.

Însă Kira nu lipseşte *niciodată* de la repetiţii. Probabil a fost răpită în drum spre casă.

— Îmi închipui că te-ai gândit deja la posibilitatea de a fi fost ucisă de tâlhari care să-i fi aruncat trupul în râu după aceea, spuse el după un moment scurt de şovăială.

— Crezi că e moartă, nu? Ei bine, nu e, îl contrazise Kit cu înflăcărare. Nu cred că poţi înţelege asta, dar să ai un frate geamăn e ca şi când ai fi legat de altă persoană cu o sfoară invizibilă. Cumva mereu conştientizez prezenţa Kirei. Dacă ar fi murit, aş fi ştiut imediat. E nefericită, uneori foarte speriată, însă la fel de vie ca mine.

Se aştepta la scepticism din partea lui, însă el se mulţumi să spună:

— În cazul ăsta, răpirea e varianta cea mai probabilă. Ştii cine ar fi putut să o răpească şi de ce?

Chiar o credea! Aproape ameţită de uşurare, răspunse:

—Ultima dată când am luat cina cu Kira, cu o lună şi ceva înainte, mi-a spus în treacăt că are un admirator hotărât să o facă amanta lui. Ea glumea pe tema asta, însă atunci m-am gândit că n-ar fi pomenit de bărbatul acela dacă n-ar fi fost un pic speriată de el.

— Deci crezi că respectivul şi-a spus că dacă nu-l accepta de bunăvoie avea s-o ia cu forţa, conchise Lucien încruntându-se.

— E singura explicaţie logică. Pentru el riscul era minim; nimeni nu ar rămâne prea surprins de dispariţia unei tinere actriţe, spuse ea cu o urmă de ironie. Din moment ce toate actriţele sunt considerate femei uşoare, toţi ar fi crezut că a fugit cu vreun bărbat care i-a făcut o ofertă irezistibilă.

— Când Kira a vorbit despre acel bărbat, a spus şi altceva care să te ajute să-l identifici?

— Nu, însă folosea întotdeauna o agendă mică în care nota lucruri pe care trebuia să le ţină minte. După ce a dispărut, am căutat prin apartament până am găsit-o. Cea mai mare parte a conţinutului era irelevant, însă erau mai multe comentarii exasperate despre un bărbat care nu accepta refuzuri. Chipul lui Kit se crispă.

— Kira îl numea Lordul Diavol. Mai făcuse şi alte remarci critice la adresa Clubului Diavolilor.

— Nu este de mirare că urmăreai grupul, spuse Lucien cu o încruntătură. Însă de ce ţi-ai asumat asemenea riscuri îngrozitoare? Ai fi putut angaja un expert, un detectiv particular.

— Exact asta am şi făcut, spuse ea cu un zâmbet lipsit de umor. Domnul Jones a făcut tot posibilul. L-a găsit pe un beţiv căruia i s-a părut că văzuse o femeie obligată să urce într-o trăsură în apropierea Teatrului Marlowe în noaptea în care a dispărut Kira. Însă ploua, iar bărbatul nu a putut da nici un detaliu despre femeie sau răpitori. Domnul Jones nu a reuşit să afle nimic în plus, cu toate că are informatori în toată Londra. E ca şi când Kira ar fi dispărut de pe faţa pământului.

— Aşa că te-ai hotărât să iei taurul de coarne şi să-ţi rişti viaţa şi libertatea.

— Cea mai bună cale să aflu lucruri despre viaţa Kirei era să intru în ea, să devin Cassie James şi să-i cunosc pe oamenii din preajma ei, răspunse Kit defensiv. Şi pentru că singura de la Marlowe care ştia de existenţa unei surori gemene era Cleo, nimănui nu i-a trecut prin cap că nu eram Cassie James cea adevărată. O văzusem de multe ori pe Kira pe scenă, aşa că nu mi-a fost greu să intru în pielea ei.

— Să spui că nu ţi-a fost greu să te prefaci că eşti cea mai interesantă actriţă care a apărut în Londra în ultimii ani, murmură Lucien. Te subevaluezi.

— N-aş fi putut să o fac fără ajutorul lui Cleo. Mi-a spus tot ce trebuia să ştiu despre ceilalţi angajaţi de la Marlowe şi cum să mă port în culise. Cât despre actoria propriu-zisă, ai avut mare dreptate când ai spus că dacă sora mea se dădea drept Kit când dorea să fie ignorată, tot aşa şi eu puteam să mă prefac că eram ea când doream să fiu remarcată. Tânăra femeie zâmbi trist. Pot să menţin iluzia că sunt Kira timp de câteva ore bune, însă la un moment dat devine obositor.

El îşi schimbă poziţia, făcând ca halatul să i se deschidă la piept.

— Şi faimosul tatuaj?

Kit se forţă să-şi îndepărteze privirea de la priveliştea fascinantă a părului auriu de pe pieptul lui musculos.

— M-am dus la acelaşi bărbat care i l-a făcut Kirei. Frecă locul cu pricina. Încă mă mănâncă.

Lucien dădu la o parte tivul cămăşii lui Kit şi studie fluturele care dansa în interiorul coapsei.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama când ţi-am sărutat tatuajul şi am văzut că era uşor în relief. Cineva mi-a spus odată că un tatuaj nou pare în relief, însă uitasem. Urmări cu vârful degetului conturul fluturelui. Când sunt în preajma ta, mintea mea nu prea mai funcţionează.

Era valabil şi în cazul ei. Atingerea lui îi ardea măruntaiele şi o făcea să tremure. Se îndepărtă de el şi trase din nou cămaşa peste tatuaj. Încercând să ignore puterea cu care conştientiza prezenţa celui de lângă ea, continuă:

— Când Kira a ales scena, şi-a tăiat părul până la umeri ca să-i fie mai uşor să poarte perucă, aşa că i-am spus lui Jane să mi-l taie şi mie la fel. Cu părul tăiat am făcut o meşă pe care o port când sunt Kathryn.

— Deci dacă ţi-aş fi verificat conciul, spuse el rânjind, aş fi aflat adevărul. Acum nu mă mai mir de ce erai atât de rece în ziua aceea.

— Kathryn este de obicei rece, spuse ea pe tonul ei cel mai de Kathryn. Apoi adăugă pe un ton normal: A funcţionat, nu.

— Într-adevăr, aprobă el. Kira chiar e stângace?

— Nu, e dreptace. Suntem imagini în oglindă – chiar şi cărarea noastră merge în direcţii diferite. A trebuit să mint din moment ce m-ai văzut stângace când eram Kira. Nimeni altcineva nu a sesizat diferenţa.

— Să duci o viaţă dublă trebuie să fie obositor.

— E puţin spus. Îşi dădu părul din ochi. După şocul iniţial pe care îl resimţise când pierduse părul pe care-l lăsase să crească toată viaţa, îşi simţise capul mai uşor şi asta îi plăcea. Nu m-aş fi descurcat fără ajutorul lui Jane, al lui Cleo şi al domnului Jones. Treceam de la Kathryn la Kristine şi locuiam în casa cea mai convenabilă.

— Şi încercările tale au dat vreun rezultat?

— Nu chiar, oftă ea. I-am studiat pe toţi bărbaţii care s-au apropiat de Cassie James, mai ales în culise, după spectacol. Speram să văd expresia uimită a unui om care ştia că nu aveam cum să fiu Cassie James cea adevărată, însă nu am avut norocul ăsta.

— Poate că bărbatul care a răpit-o nu a fost în ultima vreme la Marlowe şi deci nu ştie de prezenţa lui Cassie James pe afiş.

— Asta cred şi eu, răspunse ea cu o urmă de cinism în voce. Dacă acel om mă vedea şi bănuia că eram geamăna Kirei, probabil m-ar fi răpit şi pe mine. Eu şi sora mea am auzit că unii sunt fascinaţi de ideea de a face amor cu gemene. După moartea tatălui nostru, unul dintre creditorii lui ne-a oferit o mie de lire să ne culcăm cu el.

— Spune-mi numele lui, zise Lucien îngustând privirea, şi îl provoc la duel pe ticălos. Ţintesc destul de bine.

— Chiar vorbeşti serios, nu? Nu e nevoie. Kira i-a turnat un ibric de ceai în poală. Ni s-a părut un răspuns potrivit pentru o asemenea insultă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunteţi în stare să vă purtaţi singure de grijă.

— În trecut da, însă nu şi acum. Îşi privi paharul şi învârti coniacul din el. Era prea puţin probabil să-l găsesc pe ticălos doar făcând pe Cassie James. De-asta am început să mă infiltrez în casele şi la adunările Diavolilor.

— Şi ce anume căutai? Cumva Kira ţi-a lăsat vreun indiciu în jurnal?

— Din păcate, nu. Kit se strecură jos din pat, ştiind că el nu avea cum să-i înţeleagă explicaţia. Domnul Jones şi Cleo nu reuşiseră; nici chiar Jane nu înţelegea pe deplin, şi ea le cunoscuse pe gemenele Travers încă de când se născuseră. La început nu am fost nici eu sigură, însă treptat mi-am dat seama că sunt în căutarea unei… urme psihice, senzaţia unui bărbat care a fost foarte aproape de Kira. Mă simt ca un câine de vânătoare care aleargă după un miros, numai că lucrul pe care-l caut eu nu e fizic.

— Poţi să explici mai bine? întrebă Lucien nedumerit.

— Cred că este vorba de o recunoaştere a prezenţei Kirei, răspunse ea şovăind. Mereu am fost în stare să intru într-o casă sau într-un magazin şi să ştiu dacă a fost recent pe-acolo.

— Fascinant. Şi Kira poate la fel cu tine?

— Până la un punct, însă nu la fel de bine. Îi aruncă un zâmbet pieziş. Este ciudat, când eram mici şi citeam prea multe povestiri gotice, eu şi Kira plănuiam ce să facem dacă vreuna dintre noi va fi răpită de un prinţ hain. Când mă gândesc acum mi se pare puţin profetic, însă chiar era doar un joc al imaginaţiei. Juram să ne gândim atent la ticălos, pentru ca geamăna să-l poată identifica. Atunci când ieşeam să călărim, una dintre noi alegea în gând o ascunzătoare pentru un mesaj, iar cealaltă trebuia să ghicească locul. Amândouă am învăţat să ştim ce făcea cealaltă.

Lucien îşi termină coniacul şi lăsă paharul din mână.

— Investigaţia ta ţi-a adus vreun rezultat?

— Nu pe cât aş fi vrut, mărturisi ea cu amărăciune. Am reuşit să-i elimin din ecuaţie pe cei mai mulţi dintre Diavolii mai tineri. E mai greu cu cei mai în vârstă, Discipolii. Am sentimentul că sora mea îi cunoştea pe toţi şi nu-l plăcea pe niciunul. Începu să facă paşi prin cameră. Am venit la Blackwell Abbey deoarece credeam că ticălosul era Harford. Nu mi-am dat seama prea bine în sala de bal, aşa că am acceptat să-l întâlnesc în camera lui. Atunci mi-am dat seama că nu era el. Sunt sigură că a cunoscut-o pe Kira, dar sunt la fel de sigură că nu o ţine prizonieră, căci ar fi reacţionat când mi-am scos masca.

— Dar lordul Mace?

— El e alt suspect principal. Sperasem că găsesc aici urme de-ale Kirei, însă pot să jur că nu a pus piciorul la Blackwell Abbey. Şi nici pe moşia lui Chiswick.

— Bărbatul care a răpit-o nu trebuia neapărat să o aducă în propria casă.

— Foarte adevărat. Kit îşi frecă tâmpla, încercând să scape de durerea pe care o simţea de câte ori se gândea la dispariţia surorii ei. Sunt mult prea multe posibilităţi, însă nu ştiu ce să mai fac. Nişte bărbaţi atât de puternici precum Discipolii nu pot fi acuzaţi fără dovezi solide, iar eu nu am niciuna. Am doar propriile mele instincte. Şi sunt îngrozită, deoarece am sentimentul că timpul rămas e limitat.

— Legătura cu sora ta geamănă e cel mai bun instrument de care dispui, spuse Lucien gânditor. Trebuie să găsim o metodă să ne folosim de el.

Ea simţi o senzaţie de uşurare enormă când văzu cât de firesc îi acceptase problema. Lucien ar fi fost un aliat formidabil. Şi mai avea şi o înţelegere remarcabilă a legăturii ei cu Kira.

De fapt, chiar prea ciudată. Îl privi cu ochii mijiţi.

— De unde ştii atâtea despre gemeni?

El îşi îndepărtă privirea. După o pauză scurtă, aproape imperceptibilă, răspunse:

— Să ştii că mereu mi s-au părut un fenomen interesant, aşa că stau de vorbă cu gemeni de câte ori am ocazia să-i întâlnesc.

Acum că nu se mai gândea la Kira, îşi dădu seama că acel curent dintre ea şi Lucien mergea în ambele direcţii; aşa cum el părea capabil să simtă emoţiile ei, şi ea le înţelegea pe ale lui. Şi aici era şi altceva, ceva important…

— E mai mult decât atât. Spune-mi, Lucien.

El închise ochii, iar chipul i se contractă. Apoi, ca şi când n-ar fi fost în stare să se opună întrebărilor ei, aşa cum nici ea nu fusese în stare să le respingă pe ale lui, răspunse îndurerat:

— Ţi-am mai spus că am avut o soră care a murit. Elinor era mai mult decât o soră. Era geamăna mea.

Capitolul 24

Kit îl privi înspăimântată.

— Dumnezeule mare, ai avut o soră geamănă care a murit? Cum ai îndurat asta?

— Foarte rău. Calmul său obişnuit dispăruse, iar chipul îi devenise vulnerabil. A fost ca şi când… aş fi fost sfâşiat în jumătate.

Ea îşi ţinu răsuflarea, apoi traversă patul fără să scoată o vorbă şi îl îmbrăţişă.

Braţele lui o cuprinseră, iar el îşi îngropă capul între sânii ei, tremurând din tot corpul. Nu plângea. Ar fi fost mai puţin înspăimântător dacă ar fi făcut-o.

Ea îl mângâie necontenit pe cap şi pe ceafa înţepenită, îşi dădu seama că foarte rar – poate niciodată – vorbea despre pierderea pe care o suferise. Şi mai avea senzaţia foarte stăruitoare că venise timpul să o facă.

— Povesteşte-mi despre Elinor, îl îndemnă după ce el slăbi strânsoarea.

Încet, contele se desprinse de ea şi coborî din pat.

— Linnie era cu jumătate de oră mai mică decât mine. Din ce mi s-a povestit, doctorul era de părere că nu va apuca răsăritul, însă a înşelat aşteptările tuturor. Sigur, nu eram identici, dar semănăm foarte mult, mai puţin faptul că ea era atât de micuţă, încât toţi o credeau cu un an sau doi mai mică. Mergea prin cameră, fără ca picioarele sale goale să scoată vreun sunet pe covorul gros. Primele mele amintiri sunt cu ea. Mereu acolo, mereu zâmbind. Era tăcută şi părea atât de diafană, încât parcă nici nu era din lumea asta, însă era inteligentă şi foarte perceptivă. Când aveam patru sau cinci ani, am auzit-o pe bona ei spunând că Lady Elinor era destinată îngerilor şi nu va rezista mult timp pe lumea asta. Am jurat să-i dovedesc bonei că se înşela şi să nu o las pe Linnie să moară. În privinţa ei aveam un al şaselea simţ; dacă era în pericol, ştiam imediat. Când era bolnavă, îi… împrumutam puterea mea. Odată am sărit de pe căluţul meu de jucărie şi m-am repezit pe coridor; am prins-o chiar înainte să cadă pe geam. Devenise neatentă încercând să atragă o pasăre în casă. Şi ea ştia mereu ce făceam eu, continuă el, zâmbind uşor. O dată, când am fost aruncat de pe ponei şi mi-am pierdut cunoştinţa, l-a condus pe tata direct la mine. Ceilalţi credeau că eu sunt geamănul „dominant”, însă nu era chiar aşa. Cu toate că era taciturnă, ştia ce avea de făcut. Mie îmi era aproape întotdeauna imposibil să-i refuz ceva. Şi ea făcea pozne, dar când dădeam de necaz eu insistam întotdeauna că fusese vina mea şi, pentru că eram mai mare, pedeapsa îmi revenea mie. Ei nu-i plăcea asta, însă nu puteam îndura să o văd pedepsită, aşa că luam totul

asupra mea. Am crezut că o pot proteja întotdeauna. Se opri lângă fereastră şi trase draperiile cu o mână, ca să privească în noaptea fără formă. Însă m-am înşelat.

— Câţi ani aveai când ai pierdut-o?

— Unsprezece. Se lăsă un moment lung de tăcere înainte să continue. Părinţii mei erau destul de indulgenţi, însă au insistat să mă trimită la şcoală când am împlinit nouă ani, cu toate că i-am implorat să primesc lecţii acasă la Ashdown împreună cu Linnie. Să mă despart de ea a fost experienţa cea mai sfâşietoare a vieţii mele. Am fost smulşi la propriu unul din braţele altuia, amândoi plângeam isteric. A fost tulburător pentru părinţii noştri, mai ales pentru mama, însă eu urma să devin următorul conte de Strathmore, iar conţii de Strathmore au studiat întotdeauna la Eton şi cu asta, basta. Am petrecut primele săptămâni de şcoală plângând în fiecare noapte, în timp ce Linnie făcea acelaşi lucru la Ashdown. Ne scriam zilnic. Trăiam pentru scrisorile ei.

Gândul la cei doi copii despărţiţi o făcu pe Kit să se înfioare. Deşi destul de greu, ea şi Kira erau mature când se despărţiseră.

— Fiind gemeni, eraţi obişnuiţi să fiţi apropiaţi şi să împărţiţi totul. Poate că de aceea ai reuşit să legi prietenii profunde şi de durată la Eton.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse el încruntându-se, însă poate că aşa e. Sigur, am avut noroc cu prietenii mei. Întâi l-am cunoscut pe Michael, la vreo două săptămâni după ce am început şcoala. M-a găsit plângând într-un colţ al capelei. Ceilalţi băieţi ar fi râs de mine, însă Michael doar m-a întrebat ce mi se întâmplase, iar eu i-am spus că mi-era dor de sora mea geamănă. S-a gândit la asta, apoi mi-a spus că fratele lui mai mare era o bestie şi m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să devenim fraţi vitregi. Lucien zâmbi uşor la acea amintire. După aceea, Eton a devenit mai suportabil. Eu şi Linnie ne-am obişnuit cu distanţa, cu toate că nu ne plăcea nici unuia dintre noi. Despărţirea cred că i-a picat mai rău ei, pentru că ea nu avea prieteni şi activităţi care să-i distragă atenţia. Când veneam de la şcoală în vacanţe, era atât de fragilă, încât părea aproape transparentă. Însă spiritul ei rămăsese acelaşi. Era ca o flacără prea puternică să ardă într-o lampă.

— A murit de boală? întrebă încet Kit.

— Într-un accident. Un accident îngrozitor şi prostesc. Lucien îşi încleştă degetele pe perdeaua de catifea. Era aproape de sfârşitul vacanţei de Crăciun, venise vremea să mă întorc la Eton. Făcuserăm o vizită de familie la nişte veri şi ne întorceam la Ashdown într-o trăsură mare şi grea, de călătorie. În apropiere de şosea erau nişte ruine romane. Linnie dorea să le vadă, aşa că l-am bătut pe tatăl meu la cap să ne ducă acolo. Într-un final, a acceptat – puteam să fiu foarte

convingător. Dacă n-aş fi fost… Vocea i se pierdu, iar chipul îi deveni alb ca varul.

— Accident de trăsură?

— Plouase de zile întregi, răspunse el, înghiţind nodul din gât, iar pământul era foarte moale. Mergeam pe o potecă abruptă pe lângă un lac când pământul a cedat sub greutatea trăsurii. Ne-am rostogolit pe pantă, iar caii nechezau şi se zbăteau în hamuri. Vizitiul şi paznicul au fost aruncaţi şi au supravieţuit, însă amândoi au fost răniţi. În interiorul trăsurii era un adevărat haos, toţi patru ne izbeam unul de celălalt.

Lăsă perdeaua şi se întoarse spre cameră.

— Trăsura a ajuns în lac. Una dintre ferestre s-a spart şi începuse să intre apa. Nu m-am gândit deloc la părinţii noştri. Cred că amândoi îşi pierduseră cunoştinţa în timpul căderii. N-au avut nici o şansă să supravieţuiască Am înşfăcat-o pe Linnie şi am tras-o afară prin fereastra spartă. Apa era rece ca gheaţa, iar eu am amorţit câteva secunde. Unul dintre cai m-a lovit cu potcoava în gleznă, dar nu am simţit nimic. Am reuşit să înot la ţărm cu Linnie, însă hainele noastre ude erau atât de grele, încât mă temeam că ne vor trage la fund. Vântul era foarte, foarte rece. Ea încă respira, însă ştiam că va muri dacă nu-i găsesc rapid un adăpost. Nu de mult trecuserăm pe lângă o casă, aşa că am încercat să o duc până acolo. Eram furios că glezna lovită îmi încetinea mersul. Abia mai târziu am aflat că mi se rupsese un os. Mi-am neglijat atât de mult glezna, încât uneori îmi face necazuri chiar şi acum Tocmai când zăream casa, Linnie a ridicat mâna şi mi-a atins faţa. Mi-a oferit zâmbetul cel mai dulce şi mai trist, iar eu am ştiut că îşi lua rămas-bun. Apoi… apoi… Vocea i se frânse, iar între ei se lăsă o tăcere lungă, înainte ca Lucien să adauge într-o şoaptă abia auzită: Am simţit momentul în care spiritul ei a plecat.

Din nou, Kit se duse lângă el şi îl îmbrăţişă, cu durere în suflet.

— Nu a fost vina ta, spuse ea răspicat. Dacă n-ar fi fost grija ta, Linnie poate că nici n-ar fi apucat să împlinească unsprezece ani. Ai făcut tot ce era omeneşte posibil.

— Însă nu a fost suficient, răspunse el cu mâhnire. Este absurd, nu-i aşa? Un bărbat în toată firea care jeleşte un copil mort cu peste douăzeci de ani în urmă. În aceeaşi zi mi-am pierdut părinţii şi copilăria. A fost îngrozitor, dar am supravieţuit şi, în timp, cea mai mare parte a durerii a trecut. Totuşi, suferinţa pentru sora mea a rămas.

— Linnie era geamăna ta, cealaltă parte a sufletului tău, murmură ea cu lacrimi în ochi. Cândva, o ţigancă ne-a spus mie şi Kirei că gemenii sunt cei care au fost foarte apropiaţi într-o viaţă anterioară. E o legătură care se întinde dincolo de moarte.

— Înţelegi, spuse el tremurând. Cred că doar alt geamăn ar putea

înţelege. Din acest motiv n-am vorbit despre asta cu nimeni. Of, Kit, Kit…

Gura lui coborî pe a ei, sărutând-o cu un fel de disperare. Emoţiile puternice pe care le simţiseră amândoi se aprinseră în pasiune, halatul lui căzu, cămaşa ei se ridică peste cap. Câţiva paşi spre pat şi greutatea lui o ţintui pe a ei de saltea. Mâinile ei se mişcau pe trupul lui, învăţând gesturile care-i aduceau plăcere. Gura lui încinsă găsi locuri secrete şi sensibile, stârnindu-i o foame care ar fi ruşinat-o dacă nu s-ar fi aflat atunci dincolo de orice ruşine.

Apoi uniunea dintre ei, la fel de naturală ca o răsuflare. O rană intimă înecată în excitaţia ei, mărind plăcerea până în punctul durerii. Confortul reciproc. În cele din urmă, nebunia brută şi orbitoare o învălui complet, până simţi cum se dezintegrează. Se prinse strâns de el, iar trupul ei tremură convulsiv în timp cel se scufunda în ea din nou şi din nou.

Rămaseră unul în braţele altuia, secătuiţi de puteri. Ea nu mai simţea altceva decât o senzaţie blândă de mirare şi o mulţumire profundă care îi umplea fiecare celulă a trupului şi fiecare colţ bântuit al minţii ei. Pentru prima dată de când se despărţise de Kira se simţea întreagă.

Era un gând periculos, pe care şi-l îndepărtă imediat. Mulţumirea îi aducea mai multă siguranţă. Îi mângâie spatele cu blândeţe. Nu ştiuse că trupul unui bărbat putea fi atât de frumos, aşa cum nu înţelesese până atunci cum putea o femeie să-şi calce în picioare reputaţia şi viitorul de dragul pasiunii. Tot era ceva prostesc, însă acum înţelegea.

Lucien se rostogoli lângă ea şi spuse răguşit:

— Asta ar putea crea dependenţă.

Kit zâmbi uşor, înţelegând nevoia de a glumi pe seama unui lucru atât de uriaş.

El îi răsuci absent părul pe degetul arătător.

— Va trebui să ne căsătorim.

Cuvintele lui fură ca un şuvoi de apă rece direct în faţă.

— Poftim? Ar fi sărit imediat din pat dacă braţul lui n-ar fi ţinut-o. Eşti nebun!

— Nici vorbă, răspunse el calm. Ştii regulile la fel de bine ca mine. Când un gentleman compromite o doamnă, doar numele său poate repara stricăciunea. Aşa că îţi ofer numele meu.

— Ai fi spus acelaşi lucruri dacă eram Kristine? întrebă ea, străduindu-se să-şi adune gândurile haotice.

— Situaţia ar fi stat altfel. Sora ta a ales să întoarcă spatele convenţiilor. Tu nu; tu ai dus o viaţă cât se poate de respectabilă cu mătuşa ta. Zâmbi şi îi mângâie marginea urechii cu vârful degetului. Chiar tu ai spus că un gentleman nu trebuie să se poarte cu o doamnă aşa cum se poartă cu o actriţă. În ciuda activităţilor noastre ilicite, cu

siguranţă eşti o doamnă, iar eu, teoretic, sunt un gentleman. Aşa că trebuie să ne căsătorim.

În ciuda veseliei lui, ştia că era sincer. Simţea că avea nevoie să-i protejeze pe ceilalţi, mai ales pe femei, iar acea nevoie se trăgea din neputinţa de a-şi salva sora. Iar asta, în mintea ei, nu era o bază potrivită pentru căsnicie.

Lumina lumânării se juca pe trupul lui musculos şi forma o aureolă de argint în părul lui. Era minunat, un înger gol, indecent de masculin, care abandonase raiul pentru a deveni stăpânul artelor pământeşti ale senzualităţii, cum ar fi să devină soţia lui şi să încerce o asemenea pasiune şi intimitate tot timpul?

Era o viziune periculos de seducătoare. Căutând în ea o urmă de raţiune, răspunse:

— Nu eşti un avocat foarte convingător al moralităţii convenţionale, Lucien. Nu crezi în regulile societăţii şi, cu siguranţă, nici nu le respecţi întotdeauna.

— Poate că nu respect întotdeauna regulile, recunoscu el, însă cred în ele. Condamnarea societăţii e cât se poate de reală, iar vieţile celor care încalcă regulile sunt în general distruse. Nu o să te las să te ruinezi doar pentru că ţi-am luat virginitatea fără să mă gândesc la nimic.

— În adâncul sufletului sunt la fel de neconvenţională precum Kira, doar că nu am avut curajul şi oportunităţile ei, replică ea aspru. Ce s-a întâmplat în seara asta e în egală măsură vina mea, aşa că nu e nevoie să te sacrifici pe altarul onoarei de gentleman.

— N-ar fi cine ştie ce sacrificiu, zise el ridicând din umeri. După cum nu uită să-mi amintească doamnele din familia mea, a cam venit vremea să mă însor, iar tu eşti o mireasă cât se poate de potrivită. Îşi trecu mâna peste pântecele ei, oprindu-şi palma caldă pe buclele mălăsoase dintre coapse. În plus, există şi posibilitatea unui copil. Iar aceea e o consecinţă care nu poate fi ascunsă prea uşor.

Să-i poarte copilul… O idee atât de alarmant de atrăgătoare, încât era aproape irezistibilă.

— Şansele să se întâmple după o singură noapte sunt foarte mici, rosti ea apăsat. E destul timp să ne îngrijorăm dacă se întâmplă.

Când el deschidea gura ca să riposteze, ea o chemă în gând pe Kira, căutând puterea de a-l refuza din nou pe Lucien.

Kira nu era însă acolo.

Capitolul 25

— *Kira!* strigă ea plină de groază, înţepenind.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu o găsesc pe Kira! ţipă ea, simţind că se sufocă. Am chemat-o şi nu mi-a răspuns.

Cu ochii aproape topiţi de intensitate, Lucien îi surprinse privirea şi îşi lipi palmele de tâmplele ei, lăsându-şi puterea profundă să curgă prin ea.

— Închide ochii, relaxează-te şi respiră adânc. Unu. Doi. Trei. *Respiră,* la naiba! Unu, doi, trei, patru, cinci… Ea se chinui să-i urmeze ritmul. După ce îşi recăpătă suflarea, el o îndemnă cu blândeţe: încearcă din nou.

Se adânci în propria-i minte, căutând acea esenţă vitală care îi era la fel de familiară ca a ei. Cu o uşurare la fel de dezarmantă precum teama ei de dinainte, găsi firul de borangic ce o lega de sora ei geamănă. Pulsa puternic şi stabil.

— E bine, şopti Kit gâtuit. Nu i s-a întâmplat nimic.

— Slavă Cerului. Lucien trase cuverturile peste trupul ei tremurând, apoi o strânse la căldura pieptului său.

Ea deschise ochii şi văzu pe chipul lui cât fusese de îngrijorat. Ca nimeni altcineva, el era capabil să înţeleagă teroarea prin care tocmai trecuse.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim cât mai curând, declară el cu gravitate. Aşa o să fie mai uşor să o căutăm pe Kira.

— Nu, Lucien, răspunse ea pe un ton pe care sora ei l-ar fi recunoscut drept de neclintit. Nu vezi? Ceea ce tocmai s-a întâmplat e din cauză că pasiunea mi-a întunecat minţile. Nu pot risca să se întâmple din nou. Chiar tu ai spus că legătura mea cu Kira e esenţială ca să o găsesc. Dacă devenim iubiţi, e posibil să pierd asta.

— Vorbeam de căsătorie, nu de o aventură, replică el cu o expresie imposibil de citit.

— Căsnicia ar fi şi mai rea. Închise ochii, neîndrăznind să-l privească. Lucien, nu pot să mă mai culc cu tine din nou sau să mă gândesc la viitor atâta timp cât viaţa Kirei e în pericol. Vocea i se frânse. Iar dacă moare, e posibil să nici nu am un viitor, pentru că nu îmi pot imagina viaţa într-o lume fără ea.

— Înveţi să înduri, spuse el pe un ton care nu era suficient de detaşat cât să-i ascundă durerea. Dar îţi înţeleg punctul de vedere. Foarte bine, amânăm planurile de căsătorie până după ce o găsim pe sora ta. Însă te avertizez că după aceea nu am de gând să accept refuzuri.

— După ce vei fi avut timp să te gândeşti mai bine, surâse ea cu

tristeţe, sunt sigură că-ţi vei reveni din accesul de bună-cuviinţă. Ştii, sunt o intelectuală excentrică deloc potrivită să fiu contesa unui bărbat atât de sclipitor ca tine.

— Cu alte cuvinte, te temi că sunt prea frivol ca să-ţi tolerez cariera de scriitoare pe teme politice şi sociale. De fapt asta face parte din farmecul tău, remarcă el. Să mă însor cu o femeie care are atâtea faţete ca tine este ca şi când aş avea un harem întreg într-o singură soţie. Nu aş avea timp să mă plictisesc. Şi sunt de acord cu majoritatea opiniilor tale, mai puţin atunci când vrei, intenţionat, să provoci.

— Ce vrei să spui? întrebă ea privindu-l lung, luată din nou prin surprindere.

— Nu am crezut deloc că Kristine era L.J. Knight, însă o asemenea activitate i se potriveşte mănuşă lui Kathryn. Îşi ţuguie buzele. Mă înşel?

— Nu. Tot ce-am spus despre cariera mea de jurnalist e adevărat. Knight era numele de fată al mamei. Încep să cred că nu te înşeli niciodată.

— Şi asta îmi spune femeia care m-a ţinut pe jar săptmâni întregi.

Ea îi studie chipul, simţind din nou curentul dintre ei. Crezuse întotdeauna că exista o discrepanţă între ceea ce vedea publicul şi sufletul lui adevărat, iar acum era sigură de asta.

— Nu eşti un gentleman obişnuit, aşa cum pretinzi, am dreptate? Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că felul în care observi şi analizezi nu e unul comun. Care e scopul tău, de fapt?

Era rândul lui să fie luat prin surprindere.

— Aveam speranţa deşartă că n-o să intuieşti asta, spuse el după o pauză scurtă. Ajunge să spun că războiul cu Franţa a făcut ca informaţiile să fie de preţ, aşa că am învăţat să fiu atent şi să dau mai departe materiale care ar putea fi de interes pentru guvern.

— Cum zici, murmură ea cu scepticism. Mă gândeam mai degrabă că eşti un fel de maestru al spionajului care se ascunde sub masca frivolităţii. Ochii lui deveniră şi mai verzi. Probabil altcineva n-ar fi remarcat, însă pentru Kit fu dovada că ghicise corect. Deci de-aia ai vrut să devii Diavol, exclamă ea triumfător. Asta explică multe.

— Uşor, femeie. Scoase un oftat teatral de înfrângere Trebuie să-ţi spun adevărul, nu?

— Cred că aşa ar fi cinstit. La urma urmei, în seara asta mi s-a examinat viaţa în cele mai mici detalii.

— Nu există un nume oficial pentru poziţia mea, însă am fost implicat, pe ascuns, în serviciile secrete încă de când am absolvit la Oxford. Cândva, un prieten mi-a spus că sunt ca un păianjen în mijlocul unei pânze întinse, clefăind rapoarte care vin din toată Europa.

— Nu arăţi ca un păianjen. Nu ai atât de multe picioare.

— Uneori cercetez afaceri interne când sunt implicaţii internaţionale, urmă el. În cazul ăsta, am motiv să cred că unul dintre Diavoli e de ani buni spionul francezilor cu zvonurile astea cum că Napoleon ar încerca să preia din nou puterea, e foarte important să-l opresc pe individ. Însă deocamdată n-am prea avut succes. Se încruntă şi îşi strecură mâna pe sub pătură ca să-i poată mângâia sânul. Cea mai mare parte a atenţiei mele a fost captivată de o femeie care m-a înnebunit.

Ea râse, apoi îşi ţinu respiraţia când el îi frecă sfârcul între degetul mare şi cel arătător. Deloc bucuroasă, îi prinse mâna şi i-o scoase de sub pătură.

— Lucien, nu. Pasiunea e un lux pe care acum nu mi-l permit. Legătura dintre mine şi Kira nu mai e la fel de strânsă ca atunci când eram mai mici, iar eu nu îndrăznesc să fac ceva ce ar putea s-o slăbească şi mai mult.

El îi puse din nou mâna pe bust, însă de data aceasta uşor, peste pătură.

— Legătura pare destul de puternică dacă ne gândim că de ani de zile trăiţi separat şi aveţi interese diferite.

— Nu geografia a slăbit legătura, ci faptul că, după ce ne-am despărţit una de alta, Kira a început să-mi ascundă unele lucruri. Kit zâmbi trist. Se gândea, probabil, că eram prea inocentă ca să aud realitatea dură a vieţii unei actriţe. Era frustrant, simţeam vag urcuşurile şi coborâşurile ei emoţionale, însă nu ştiam cum să le interpretez.

— Asta poate fi util, zise el încreţindu-şi fruntea. Ai simţit în anii aceştia ceva ce i s-ar fi putut întâmpla şi să fie relevant pentru dispariţia ei?

— Evenimentul cel mai semnificativ a fost o perioadă în care era fericită. S-a terminat foarte brusc, şi după aceea a suferit mult timp. Cred că s-a îndrăgostit şi s-a sfârşit prost, oftă Kit. A refuzat să vorbească despre asta ori să recunoască faptul că era vorba de un bărbat, însă de atunci nu mai e aceeaşi; şi-a pierdut din strălucire.

— Probabil a durut-o să fie părăsită, spuse el încet. Kit nu răspunse. În acea clipă şi-ar fi dorit ca Lucien să fie mai puţin sensibil. Îi fusese greu să ştie că geamăna ei suferea; fusese şi mai greu să nu-i se permită să o ajute. Am presupus că acel „Lord Diavol” e ticălosul Kirei, însă poate nu este aşa, continuă el. Oare nu se poate să aibă legăturii cu această aventură a ei?

Ea se gândi, apoi scutură din cap.

— Nu cred; s-a întâmplat cu doi sau trei ani în urmă în plus, simt că el a părăsit-o pe ea, nu invers, deci nu e posibil să o fi răpit din pasiune neîmpărtăşită.

— Ai observat momente în care era speriată?

— Doar când urma să iasă pe scenă pentru un spectacol nou, iar teama aceea avea un gust diferit de teama pentru siguranţa cuiva. Am învăţat ce înseamnă tracul atunci când am început să joc în locul Kirei.

— Îţi place să joci? Te descurci minunat, cu acelaşi talent de a vrăji publicul pe care îl are şi Kira.

— Acela nu e talentul meu; l-am împrumutat de la Kira. Rămase pe gânduri. Îmi plac aplauzele şi mă bucur că am avut ocazia să le primesc. Mă ajută să o înţeleg mai bine pe Kira. Însă ca să joci bine trebuie să-ţi dezvălui viaţa interioară, iar asta nu-mi place. Sunt mult mai fericită în culise.

— E clar că te-ai născut să fii scriitoare, aşa cum Kira s-ai născut să fie actriţă. O mângâie uşor pe sub bărbie. Gemenii sunt mai interesanţi prin deosebiri decât prin asemănările dintre ei. Dacă îţi mai vine în minte ceva relevant, scrie şi spune-mi mai târziu. Poate că eu o să observ ceva ce tu eşti prea apropiată ca să vezi.

Rămaseră întinşi încă puţin, în tăcere. Kit se întrebă cu tristeţe dacă aveau să mai stea aşa vreodată. Într-un final se ridică în capul oaselor şi îşi coborî picioarele pe podea.

— A venit timpul să plec. Se apropie răsăritul.

Se ridică şi el, cu o expresie gravă.

— Nu prea-mi vine să te las să-mi scapi din ochi.

— Nu e de mirare, având în vedere experienţele din trecut. Se ridică în picioare şi îşi îmbrăcă veşmintele mototolite. Însă nu îţi face griji. Mai devreme aveai dreptate, am nevoie de orice fel de ajutor, aşa că promit să nu mai dispar.

— Unde e casa Kirei?

Era un test, iar ea răspunse fără să ezite.

— Marshall Street, la numărul 7. Îmi împart timpul între casa aceea şi cea a lui Jane. Mereu stau la Kira când am spectacol.

— Când plec de aici, spuse el uşurat, o să fac o călătorie scurtă la Ashdown, însă mă întorc la Londra marţi seara.

—În noaptea aceea joc din nou în *Ţigdncuşa.* Ce-ar fi să ne vedem în cabina mea după aceea? Clipi din ochi. De data asta ies de bunăvoie cu tine la cină. N-o să mai fie nevoie de răpiri.

— În condiţiile date, să te răpesc chiar a fost un gest deplasat. Nu e de mirare că erai atât de furioasă. O privi gânditor. M-ai bănuit că aş fi cel care a răpit-o pe sora ta?

— Nu chiar. Ştiam că ar fi trebuit – informaţiile despre tine nu erau deloc bune – însă nu credeam că un tip care m-a salvat în mai multe rânduri de Diavolii beţi *e* un ticălos. Îşi ţuguie buzele. În plus, dacă tu şi Kira v-aţi fi cunoscut, v-aţi fi înţeles de minune. N-ar fi fost nevoie să o răpeşti.

— Mă bucur să aflu că impresionantele mele calităţi au ieşit la

iveală. Se ridică şi începu să se îmbrace. Ne vedem marţi seara dacă nu cumva drumurile sunt într-o condiţie mult prea proastă. Dacă nu ajung într-o jumătate de oră după piesă, înseamnă că am fost reţinut. Şi o să vin acasă la Kira în dimineaţa următoare. Chicoti. Îţi dai seama cât de rar ne-am văzut la lumina zilei? E ca şi când s-ar curta două bufniţe.

Ea înclină capul şi legă panglica dominoului şifonat.

— E vorba de curte aici?

— Trebuie, din moment ce în curând o să fim în faţa altarului.

Contele traversă încăperea şi întinse braţele spre ea. Ea îl evită uşor agitată.

— Lucien, nu ar trebui să te sărut. Cum am spus mai devreme, pasiunea mă distrage prea mult.

El se opri.

— Am crezut că interdicţia este pentru activităţi mai intime.

Kit roşi şi întoarse privirea.

— Cu tine şi un sărut e suficient să-mi ia minţile.

— Măgulitor, însă frustrant, oftă el. O să-mi fie greu să fiu lângă tine fără să te ating, pisoiaş.

— Sunt prea înaltă şi prea serioasă ca să fiu un pisoiaş.

— Prostii, rânji el. Ai o dimensiune convenabilă şi cred că ai un simţ minunat al umorului. Înainte ca ea să-l contrazică, o îmbrăţişă. Seara asta deja e pierdută dacă vorbim de păstrarea integrităţii minţilor, draga mea, îi şopti el în păr. Un sărut poate fi mult mai rău decât ce am făcut deja?

Probabil ştia că nu-i putea rezista când se aflau atât de aproape.

— Poate că… un sărut ar merge, spuse ea şovăind. Ridică fruntea şi îşi apăsă buzele de ale lui. Gura lui o întâmpină pe a ei, caldă şi profundă. Bărbatul acela era o întreagă lume, puternic şi esenţial precum pământul. Se agăţă de el, tremurând mult timp după ce sărutul se încheiase.

— O s-o găsim pe Kira, spuse el respirând greoi, apoi o să te căsătoreşti cu mine. Acceptă asta, tigrişorul meu, căci am mers prea departe ca să mai dăm înapoi. O sărută din nou, de data asta uşor. Abia aştept data următoare când pot să te compromit.

Ea zâmbi puţin trist şi se desprinse din îmbrăţişarea lui. Ar fi vrut să creadă că aveau un viitor împreună, dar nu putea.

Nimeni nu-i văzu când Lucien o însoţi pe Kit prin casa tăcută spre o ieşire discretă. Insistase că avea să se descurce, însă îi fu greu să o lase să plece şi imposibil să adoarmă când se întoarse în camera lui. Neliniştea şi dorul îi măcinau venele. Totuşi, cu toate că erau departe de a fi confortabile, acele emoţii erau o îmbunătăţire importantă comparativ cu melancolia neagră care urmase după împreunările din trecut.

Ea îi umplea mintea; Kit cea înnebunitoare, ca argintul viu, cu loialitatea şi curajul ei, cu inteligenţa ascuţită şi senzualitatea ei înfloritoare. Exista posibilitatea tentantă să găsească alături de ea intimitatea emoţională care lipsise din viaţa lui după moartea lui Elinor.

Încă nu simţea acea apropiere şi poate nici nu avea să o mai simtă vreodată. Kit îi era dedicată în primul rând surorii ei gemene şi, moartă sau vie, Kira putea să stea pentru totdeauna între el şi Kit. Însă cel puţin avea speranţă. Merita să se căsătorească cu Kit pentru asta, dincolo de faptul că însurătoarea era lucrul cel mai onorabil pe care îl putea face.

Avea să-i fie *foarte* greu să nu se atingă de ea în timp ce o căutau pe Kira.

Zâmbi în beznă. Kit nu i-ar fi putut aduce un motiv mai bun ca s-o ajute să o găsească rapid pe geamăna ei.

Interludiu

Mai rea decât teama, aproape la fel de îngrozitoare precum degradarea, era plictiseala. Era ciudat felul în care până şi groaza putea deveni banală. Uneori se gândea că va înnebuni de la izolare. Bănuia că ar trebui să fie recunoscătoare că închisoarea ei era atât de confortabilă, însă rămânea închisoare.

De cât timp stătea încuiată în camera ei fără lumină? Sigur de săptămâni întregi, poate chiar luni. Era greu să aibă noţiunea timpului. Tânjea să vadă soarele sau cerul înecat de ploaie.

Singura ei distracţie era un mic raft de cărţi, dintre care ea personal nu ar fi cumpărat niciuna, însă nu avea de ales. Volumele greţoase fuseseră esenţiale ca să înţeleagă mintea perversă a răpitorului său. Le studiase în amănunt şi ca să-i vină idei ce să-i facă. Îi plăcea noutatea, iar ea ştia că în ziua în care se va plictisi de ea era moartă.

Păşea neliniştită prin salon când sosi servitoarea cu chip dur. Gardianul înarmat până-n dinţi care stătea afară abia se zări când se deschise uşa cu balamale de fier. Faptul că ştiu de existenţa acelui gardian era singurul lucru care o împiedica să facă o încercare disperată să scape. Însă nu îndurase atâtea ca să renunţe aşa la viaţă. Dacă aştepta, poate avea să se ivească o ocazie mai bună.

— O să ajungă într-0 oră, spuse servitoarea. Vrea să te îmbraci în blănuri.

Ea dădu obosită din cap. Răpitorului ei îi plăcea mai ales acel costum. Se îmbrăcă, ajutată de slujnică. Întâi un veşmânt strâns de satin roşu care părea un corset franţuzesc complicat. Apoi inevitabilele cizme negre şi ciorapii de dantelă. În sfârşit, o pelerină de samur care se răsucea dramatic când lovea cu biciul.

Când… dacă… avea să scape din acel loc, ar fi fost fericită să poarte muselină albă simplă tot restul vieţii. Tocmai îşi potrivea peruca de un blond-argintiu când servitoarea pufni:

— Crezi că eşti în siguranţă pentru că îi place ce-i faci, însă vezi tu, în două săptămâni o să sfârşeşti asemenea celorlalte. Ea se răsuci pe călcâie şi o privi lung.

—Care celelalte? Şi ce s-a întâmplat cu ele?

—Crezi că eşti prima pe care a adus-o aici? spuse servitoarea cu un zâmbet urât. Cât despre ce o să ţi se întâmple, o să vezi tu, târfă împuţită.

Femeia bătu în uşă, iar gardianul o lăsă să iasă. Degetele ei reci se încleştară pe mânerul biciului. Ştiuse întotdeauna că acea captivitate nu avea cum să se sfârşească bine, însă timpul trecea mai repede decât îşi dăduse ea seama. Două săptămâni. Îşi jură în gând să nu se lase dusă precum mielul la tăiere.

Capitolul 26

Ţigăncuşa fu pusă în scenă perfect, în ciuda coşmarurilor care îi tulburaseră din nou somnul lui Kit cu o noapte în urmă. În timp ce dansa, se întrebă dacă Lucien ajunseşi suficient de devreme cât să fie în public. Bănui că era acolo, căci simţea că cineva o urmărea cu o intensitate ieşită din comun. Spera că se bucură să-i vadă tatuajul.

Spectacolul o lăsă extenuată şi transpirată, aşa că trecu pe lângă sala de primire. Cabina ei era micuţă, însă era toată a ei, din moment ce atunci era atracţia principală companiei. Îşi scoase peruca neagră, îşi şterse machiajul de pe faţă, apoi îşi schimbă costumul cu o rochie de-a Kirei, care era mult mai frumoasă decât ce avea ea în şifonier. Cu toate că nu mai risca să devină iar intimă cu Lucien, dorea să-l facă să tânjească după ea. Descoperea că sfioasa Kathryn avea şi o latură neruşinată.

Zâmbi în timp ce-şi pieptăna părul. Cele trei zile de când nu-l mai văzuse i se păruseră o eternitate. Nu se puteau atinge – sau doar foarte puţin – însă ar fi fost minunat pur şi simplu să petreacă puţin timp cu el. În prezenţa Iul era capabilă să creadă că totul avea să fie bine.

Cugetările ei fură întrerupte de o bătaie în uşă. Sări de la masa de toaletă. Dumnezeule, se purta ca o fetiţa ameţită! Dar pe Lucien nu l-ar fi deranjat.

Salutul îi îngheţă pe buze când deschise larg uşa. Nu era Lucien, ci un tânăr înalt şi brunet, care stătea pe coridor, în umbră. Ca primă reacţie, simţi o oarecare familiaritate, însă când îl privi mai atent îşi dădu seama că era un străin.

Nu ar fi fost primul admirator al lui Cassie James care ajunsese în cabina ei şi cu siguranţă nu avea să fie nici ultimul. Îşi ascunse cu greu dezamăgirea şi îi aruncă un zâmbet prietenos, aşa cum ar fi făcut şi Kira.

— Bună seara. V-a plăcut piesa?

—Dacă mi-a plăcut piesa? îşi strâmbă gura. Abia dacă am remarcat-o. Nu te-am văzut decât pe tine. Fără să mai aştepte permisiunea ei, trecu pe lângă ea şi intră în cabină.

Era clar că o cunoştea bine pe Kira. În lumina mai puternică, Kit văzu că trăsăturile lui erau frumoase, însă era foarte slab, iar o cicatrice urâtă se curba de pe tâmplă până în părul lui prea lung. Era îmbrăcat sărăcăcios, veşmintele ponosite nu i se potriveau, însă, paradoxal, avea postura unui om important. Încercă să facă legătura între aspectul său fizic şi una dintre descrierile sumare pe care i le dăduse Cleo, însă în zadar. Desigur, Cleo nu avea cum să-i ştie pe toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse Kira.

Se hotărî că era de preferat să-i vorbească prietenos.

—A trecut ceva timp, zise Kit.

— A trecut o eternitate. Bărbatul întoarse palmele. Ai câştigat, draga mea. Mă predau cu totul. Era mai rău decât se temea, pentru că se vedea că o cunoscuse pe Kira foarte bine. Când o văzu şovăind, întrebându-se care ar fi fost cel mai potrivit răspuns, el îi spuse cu un umor îndurerat: Ştiu că arăt ca un gunoi, dar sper că nu ai uitat ce mi-ai zis când ne-am văzut ultima dată. Sau poate că ai nevoie să-ţi aduc aminte.

Înainte ca ea să-şi dea seama de intenţia lui, el făcu un pas înainte şi o prinse într-o îmbrăţişare zdrobitoare, în sărutul lui era o foame profundă, o posesivitate aproape înspăimântătoare.

Kit îl împinse mustrându-l pe un ton frivol:

—Nu te pripi. După cum am spus, a trecut ceva timp. Spune-mi unde ai fost şi ce ai făcut. Se retrase în celălalt colţ al camerei, întrebându-se cât trecuse de la finalul spectacolului şi dacă încă mai era vreo şansă ca Lucien să-şi facă apariţia. Vrei un pahar de vin de Xeres?

El o privi, cu ochii căprui în flăcări.

— Nu-ţi pasă că mi-am riscat viaţa să vin aici? Te porţi de parcă ăsta ar fi nenorocitul de salon de primire.

Dacă ar fi fost Kathryn, ar fi încercat să-l liniştească însă în acea noapte era Kira.

— Iar tu te porţi ca şi când aş fi proprietatea ta, ripostă ea. Ei bine, nu sunt, iar dacă nu te porţi civilizat o să te rog să pleci.

Se lăsă un moment lung de tăcere. În cele din urmă necunoscutul murmură:

— Deci vrei să fiu civilizat. Ridică scaunul de la masa ei de toaletă. Ea se gândi că avea să-i ceară politicos să aşeze, însă îl ridică deasupra capului, apoi îl izbi cu el de perete. Aşchiile săriră în toate direcţiile, ricoşând nebuneşte şi spărgându-i oglinda. Îmi pare rău, Kira, dar n-am chef să fiu civilizat, i se adresă el, pe un ton reţinut mai înspăimântător. În aceşti doi ani n-aş fi supravieţuit dacă n-aş fi devenit un sălbatic, iar sălbăticia nu e ceva ce poţi înlătura precum o cămaşă veche.

Ea se lipi cu spatele de perete, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul în timp ce se gândea să strige după ajutor. Nu, nu ar fi auzit-o nimeni în zarva din salon de primire.

Apoi îşi ţinu răsuflarea. Îndurase sălbăticia timp doi ani…

Piesele începeau să se aşeze cap la cap. Acela era, probabil, bărbatul de care se îndrăgostise Kira, de aceea i se păruse că îl recunoaşte, cu toate că nu-l văzuse niciodată. Poate că nu o părăsise de bunăvoie pe sora ei, ci fusese trimis la închisoare. Judecând după furia lui, era uşor decăzut că era un criminal sau poate un nebun. Oricare din acele posibilităţi ar fi explicat suferinţa Kirei şi refuzul de

a discuta despre inima ei frântă.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin atâtea, spuse ea, încercând un ton împăciuitor. Povesteşte-mi.

— N-am venit aici să vorbesc despre ghinionul meu, mârâi el. Am venit pentru tine.

Ea şovăi. Dacă sora ei îl iubea pe acel bărbat, Kit nu-l putea alunga. Trebuia să-i spună cine era şi să spere că putea avea încredere în el. Poate chiar ştia ceva care să o ajute la găsirea Kirei.

Reflecţia ei durase prea mult.

— Acum încerci să găseşti un mod diplomatic de a mă informa că sentimentele se schimbă în doi ani, nu? spuse el, cu trăsăturile pline de tristeţe. Ei bine, ale mele nu s-au chimbat şi nu se vor schimba vreodată.

Era indecent să îl lase pe acel străin să-şi dezvăluie sufletul în faţa altei femei. Ridică mâna să-l întrerupă.

— Te rog, opreşte-te. Nu sunt cine crezi tu că sunt.

Înainte ca ea să poată continua, expresia i se schimbă.

— Nu, nu eşti, rosti el cu amărăciune. Am crezut că eşti iubitoare şi sinceră, chiar dacă erai actriţă, însă eşti la fel de târfă ca celelalte din tagma ta. Prea bine, o să mă port cu tine ca atare. Mă tem că nu am la mine preţul unei nopţi, dar sper că mai merit câte ceva pentru darurile pe care ţi le-am făcut înainte.

O ţintui de perete şi o sărută din nou, de data asta cu o forţă brutală. Cu toate că încerca să se împotrivească, trupul lui slab ascundea o vigoare nebănuită. Coapsele lui se lipiră de ale ei, iar el îi prinse sânul cu mâna. Kit îi muşcă limba.

Bărbatul sări înapoi, mârâind.

— Ticăloasă ce eşti!

Ea încercă să fugă, însă el o prinse şi o pironi din nou de perete. Se priviră lung. În ochii lui arzători văzu lupta dintre furie şi raţiune.

Uşa se deschise larg cu un scârţâit aspru. Kit şi agresorul ei ridicară privirea şi îl văzură pe Lucien în haine de călătorie. Acesta îşi dădu seama îndată cum stăteau lucrurile şi intră în cameră cu o privire feroce.

— Las-o în pace, *acum!*

— Deci de-asta te joci de-a Domnişoara cea Cuminte! explodă brunetul. Te-am învăţat prea bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că după ce descoperi plăcerile împreunării n-o să mai fi în stare să-ţi ţii picioarele unite. Câţi iubiţi ai avut în ultimii doi ani? Sau le-ai pierdut numărul?

Înainte ca ea să poată răspunde, îi dădu drumul şi ţâşni în cealaltă parte a cămăruţei, încercând să-l lovească pe Lucien. Kit scoase un ţipăt, însă contele reacţionase deja. Dintr-o singură mişcare fluidă se feri de lovitură şi îl lovi puternic pe agresor cu pumnul în falcă.

Bărbatul scoase un bolborosit şi se prăbuşi greoi la pământ.

Lucien trecu peste el şi o îmbrăţişă pe Kit.

— Te-a rănit?

— Nu… nu chiar. Îşi îngropă faţa în umărul lui, dorindu-şi să-i atingă fiecare părticică a trupului. Mirosea a noroi şi a cal şi a siguranţă.

Lucien îi sărută fruntea şi îi mângâie spatele şi umerii, îndepărtându-i teama din muşchi.

— Cine e?

— Nu am făcut cunoştinţă, râse ea şovăielnic, însă cred că e bărbatul de care s-a îndrăgostit Kira acum câţiva ani. Dacă n-ar fi avut intenţii serioase cu el, nu l-ar fi lăsat să-i folosească porecla.

Lucien îl studie pe bărbatul cel brunet, a cărui stupoare de moment trecuse.

— Manierele lui mai au nevoie de îmbunătăţiri.

— Era foarte supărat. Tremură. Însă îmi pare foarte bine că ai apărut la timp.

Necunoscutul încerca din răsputeri să stea în capul oaselor. Pe falca lui se forma rapid o vânătaie.

— Haideţi, spuse el obosit. Chemaţi garda sau magistratul sau ce nume folosiţi pentru poliţie la Londra. Nu prea îmi pasă.

Lucien îl cântări din priviri.

— După accent eşti american sau canadian.

— American. Străinul îi aruncă lui Kit o privire ironică. Desigur, eşti prea deşteaptă ca să-i povesteşti iubitului tău de-acum despre foştii tăi.

— Dacă vei continua să o insulţi, îţi rup falca, replică Lucien pe un ton binevoitor. Se desprinse de Kit, se aplecă şi îl ridică pe intrus. Kit, ai ceva de băut? Cred că acestui domn i-ar prinde bine să se mai răcorească.

Se duse la dulapul în care avea vin de Xeres. Lucien fusese capabil să observe accentul uşor neenglezesc. Gândindu-se că şi lui i-ar fi prins bine după călătoria lungă pe care o făcuse, turnă în două pahare şi îi dădu unul lui şi pe celălalt străinului, care acum stătea pe fotoliu, cu capul plecat.

— Pregăteşte-te, îl avertiză ea. Nu sunt Kira, ci sora ei geamănă, Kit. Se pare că nu ţi-a vorbit niciodată de mine.

Ridică brusc fruntea şi o privi uimit. Apoi ridică mâna liberă şi îi atinse uşor faţa cu degetele.

—Dumnezeule, şopti el. Aşa e, nu eşti Kira. Chipul lui deveni palid. Îmi pare rău, foarte rău. Dacă aş fi ştiut, nu m-aş fi purtat niciodată aşa.

— Nu aş vrea să cred că ţi s-ar părea un comportament acceptabil faţă de sora mea, îl dojeni ea. Sigur, dacă aş fi fost Kira, m-aş fi purtat

altfel.

El nu o putea privi în ochi.

— Timp de doi ani nesfârşiţi, doar gândul la Kira m-a ţinut în viaţă. Am crezut că tu… ea… o să mi se arunce în braţe. Iar când te-ai purtat cu mine de parcă aş fi fost o simplă cunoştinţă, am… am luat-o puţin razna. Sper că mă poţi ierta.

Kit îi studie chipul palid. Bietul de el.

— Toate-s iertate şi uitate. Însă cine eşti?

— Jason Travers. Îşi strâmbă gura. Destul de târziu, la dispoziţia dumneavoastră.

— O rudă? se interesă Lucien.

Fata făcu ochii mari.

— Cred că e vărul de-al doilea, american, de care ţi-am vorbit; cel care acum e al cincilea conte de Markland.

— Interesant, comentă Lucien, fluierând uşor. Faptul că e nobil poate fi de folos dacă îl găsesc autorităţile. Apoi i se adresă americanului: Cumva tocmai ai fugit de la galere?

— Acele corăbii-închisori ancorate în Tamisa? exclami Kit. Sigur că nu!

— Din păcate, da, răspunse Jason, cu un zâmbet lipsit de umor. Infernul pe apă. Ieri am avut ocazia să mă arunc peste bord şi asta am făcut. Aproape am îngheţat, am fost dus de curent în apa împuţită şi era cât pe ce să nu ajung la ţărm. Îl privi pe Lucien cu precauţie. Cum de ţi-ai dat seama? Şi cine eşti tu?

— Lucien Fairchild, viitorul soţ al domnişoarei pe care o molestai. Lucien ridică mâna. Arăţi ca un om hrănit cu porţii de închisoare. Şi pentru că la galere sunt câţiva prizonieri de război americani, mi se părea plauzibil.

Jason strânse mâna întinsă, apoi luă o gură de vin. Tremura şi părea gata să se prăbuşească.

— Ar trebui să-l ducem la mine acasă, îi sugeră Lucien lui Kit. Are nevoie de hrană, haine şi odihnă.

Ea dădu aprobator din cap. Vărul ei îi privi nedumerit.

— N-o să mă trimiteţi înapoi la galere? Din câte ştiu, ţările noastre sunt în război.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu, nu pentru multă vreme. Oricum, a fost un război prostesc. Şi sincer, n-aş trimite nici un câine turbat la galere. Lucien îl ajută pe american să se ridice. Poţi să mergi? Perfect; dacă te-aş fi cărat eu, am fi dat de bănuit. Îşi trecu braţul pe după talia lui Kit apoi ieşiră toţi trei. Trăsura îi aştepta chiar lângă intrarea actorilor.

Jumătate de oră mai târziu se aflau cu toţii în bucătăria casei Strathmore. Kit observă că Lucien era surprinzător de obişnuit cu acel loc, pentru un nobil; raidurile în miez de noapte la cămara cu provizii

erau, probabil, ceva frecvent. Găsi chiar o oală cu supă. Kit o încălzi în timp ce el căută pâine, brânză, friptură şi plăcintă cu rinichi.

În ciuda foamei sale evidente, Jason Travers nu reuşi să mănânce prea mult. După ce împinse castronul cu supă, o studie pe Kit. Ea deveni conştientă de privirea lui şi îl privi la rândul ei întrebător.

—Îmi pare rău, se scuză el. Ştiu că nu eşti Kira. Dacă nu aş fi fost sigur că urma să o văd pe ea, mi-aş fi dat seama din clipa în care te-aş fi văzut. Însă asemănarea este uluitoare.

—Nu eşti primul care e încurcat, remarcă ea. Nici măcar tatăl nostru nu ne deosebea.

— Înseamnă că nu a fost atent la voi. Mâinile sale se încleştară pe cana cu bere. Unde e Kira? Presupun că a dat de vreun necaz.

Kit îi explică pe scurt despre dispariţia surorii ei şi despre rolul pe care şi-l asuma ea. Chipul lui Jason se întuneca pe măsură ce vorbea ea. Când termină, răspunse cu o violenţă abia stăpânită:

—La dracu', de săptămâni întregi simt că ceva e în neregulă, dar am presupus că e una dintre acele senzaţii ciudate pe care le ai în închisoare. Îşi frecă cicatricea de pe tâmplă, care îi pulsa vizibil. Cred că de-asta am riscat totul ca să fug; ştiam că trebuie să o găsesc.

Recunoscând o îngrijorare care aproape că o egala pe a ei, Kit spuse pe un ton liniştitor:

— Oriunde ar fi, e sănătoasă; dacă nu ar fi fost, aş fi ştiut. Iar noi facem tot ce putem ca să o aducem înapoi.

— Spuneţi-mi cu ce pot să vă ajut, ceru el, cu o expresie dură precum granitul.

— Nu-ţi face griji, spuse Lucien, turnând din nou bere pentru toţi. Dacă e nevoie, te anunţăm. Întâi trebuie să o găsim. Însă acum e rândul tău să vorbeşti.

— Da, sunt curioasă să aflu cum ai cunoscut-o pe Kira mea.

Jason închise ochii o clipă, adunându-şi gândurile.

— Cu patru ani în urmă, avocatul familiei voastre m-a anunţat că eram noul conte. Din cauza nechibzuinţei răposatului conte, nu aveam vreo moştenire financiară , aşa că nu am dat prea mare atenţie scrisorii. Bunicul meu fusese fiul mai tânăr care emigrase în America şi nu prea menţinuse legătura cu familia lui. Pentru că eram american nu puteam avea titlul, aşa că întregul subiect avea pentru mine un interes pur intelectual. Însă, când am venit cu afaceri în Marea Britanie, am constatat că eram destul de curios să aflu câte ceva despre familia din care proveneam. După ce am terminat treaba în Liverpool, am călătorit în Kendal. Proprietarul curent al moşiei mi-a arătat împrejurimile şi m-a invitat la el. Am văzut biserica parohială cu toate pietrele funerare ale morţilor din familia Travers şi am călărit pe dealuri în general, a fost o excursie interesantă. Chipul său se umbri. Însă înţeleg de ce a plecat bunicul meu; a fost cel mai umed şi

mai cenuşiu loc pe care l-am văzut vreodată.

—Westmoreland e umed chiar şi după standardele britanice, zâmbi Kit, însă te obişnuieşti. Zona rurală este foarte frumoasă.

— Într-un fel cenuşiu, aprobă el. Mă pregăteam să plec . Când hangiul mi-a spus că una dintre fiicele răposatului conte tocmai sosise la han. A spus că Lady Kristine venise în vizită pentru că ea şi sora ei plăteau încetul cu încetul datoriile tatălui lor şi că probabil sosise să aducă ultima rată şi să le mulţumească creditorilor pentru răbdare. Lucien ridică sprânceana către Kit.

—Nu datoriile de la jocuri ale tatei, explică ea. Ticăloşii lui de prieteni cartofori pot să ardă în focurile iadului din partea noastră. Însă ne-am simţit obligate să le plătim comercianţilor. Am fi trăit în zdrenţe şi cu terci dacă vânzătorii din Kendal nu ar fi extins creditul familiei noastre

Ochii lui străluciră cu o blândeţe care le dădu o nuanţă aurie.

— Ce fete de onoare sunteţi.

Ea trasă un opt în berea vărsată pe masă.

—Kira a făcut mai multe decât mine; actriţele de succes câştigă mai mult decât scriitoarele.

—Cu atât mai mândră trebuie să fii. Îi prinse mâna pe sub masă, împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Hangiul a vorbit foarte frumos de amândouă, continuă Jason. Şi pentru că eram curios să o văd pe verişoara mea englezoaică, am cerut să îi fiu prezentat lui Lady Kristine. Era… complet altfel faţă de ce aşteptam. Pe buzele lui apăru un zâmbet de amintire.

— Să înţelegem că stelele au îngheţat pe cer şi corul de îngeri a început să cânte? întrebă Lucien când liniştea deveni prea apăsătoare.

Jason reveni în prezent.

— E o descriere perfectă. M-am dus după ea la York, unde avea spectacol. În următoarele săptămâni… Vocea i se îngroşă, apoi se opri.

— Kira a vrut să se mărite, însă tu nu te puteai însura cu o actriţă? se interesă Kit cu severitate.

— Nu! îi aruncă o privire aspră. Am cerut-o. Ba chiar am căzut în genunchi şi am implorat-o, însă a refuzat să se mărite cu mine dacă nu mă stabilesc în Anglia. Nu ştiu dacă voia să fie contesă sau dacă îşi iubea cariera prea mult ca să plece, însă eu nu am putut renunţa la căminul şi la ţara mea.

— O alegere grea, aprobă Lucien.

— Am avut o ceartă înfiorătoare. I-am spus că dacă se răzgândea, ştia unde să mă găsească în Boston. Ea mi-a răspuns că dacă *eu* mă răzgândeam, avea să mă primească înapoi cu braţele deschise, însă altfel să nu mai apar vreodată la uşa ei.

— Nu e de mirare de ce te-ai înfuriat aşa când ai apărut şi braţele

mele n-au fost deschise, surâse Kit.

El îşi trecu mâna prin părul negru.

— N-am avut nici o clipă de pace de când am plecat de la York. După ce mi-am văzut de drum blestemând-o pe Kira, mi-a fost îngrozitor de dor de ea. Aşa că am început să mă gândesc serios să mă mut în vechea patrie chiar dacă, la fel ca orice bun american, dispreţuiam guvernul britanic. E putred până la rădăcină.

Kit îi aruncă o privire lui Lucien, care îşi petrecuse o mare parte a vieţii apărând guvernul.

— Sunt mulţi care îţi dau dreptate, spuse el, însă un guvern nu înseamnă o naţiune.

Jason zâmbi în colţul gurii.

— Adevărat, iar când m-am gândit la asta mi-am dat seama că îmi plac englezii ca persoane individuale şi pentru că nu mai aveam familie în America, iar afacerea mea, care e una de transport maritim, putea la fel de bine să fie coordonată din Marea Britanie ca şi din Boston, m-am hotărât să mă întorc la Kira şi să-i propun să mă stabilesc aici. Apoi a început războiul. M-am înrolat dar după câteva luni am fost luat prizonier şi dus într-o închisoare plutitoare, unde am trăit cu lături, rugându-mă să nu mor acolo.

— Galerele sunt cele mai cumplite închisori din Marea Britanie, declară Kit pe un ton grav. Scrisese mai multe articole pline de furie despre cât de inumane erau. Ai noroc că trăieşti încă.

— Crede-mă că ştiu, spuse Jason cu un tremur în glas.

— Ai fost căpitan de corsari? vru Lucien să ştie.

Americanul îl privi lung.

— Probabil eşti un om foarte incomod. Cum de ţi-ai dat seama?

— Doar cineva prins pe mare ar sfârşi într-o închisoare britanică, nu în Canada, explică Lucien. Ai menţionat că ai o afacere de transport maritim şi pari genul care preferă să dea ordine, nu să le primească. Aşa că cel mai probabil era să fii căpitan de corsari. Şi totuşi sunt surprins că un ofiţer a fost trimis în temniţa plutitoare.

— Căpitanul fregatei care a capturat Bonnie *Lady* avea ceva personal cu mine şi şi-a folosit influenţa să se asigure sunt azvârlit în cea mai cumplită închisoare existentă.

—Ai spus că ai fugit sărind peste bord şi înotând la ţărm, zise Kit. Cum ai reuşit să faci rost de bani şi de haine?

—Am spart un magazin de haine de mâna a doua de lângă faleză şi m-am îmbrăcat cu ce am găsit mai acătării, mărturisi americanul stânjenit. Din întâmplare, am descoperit şi nişte bani ascunşi sub un teanc de cămăşi.

—Dacă îţi aminteşti numele şi locul în care se află magazinul, o să-l despăgubesc eu pe proprietar, se oferi Lucien.

Jason îi aruncă o privire.

—Aş rămâne recunoscător. Jur că o să-ţi dau banii înapoi.

Contele făcu un gest dezaprobator.

—După tratatul de pace. Ce s-a întâmplat apoi?

—Voiam să iau diligenţa de York, în speranţa că Kira va juca în nord, însă la staţia pentru diligenţe am văzut afiş pentru *Ţigăncuşa*, cu Cassie James, aşa că m-am dus la teatru. Zâmbi, tras la faţă. Am crezut că am un noroc chior. Şi când colo… Par nerecunoscător, murmură el după altă clipă de tăcere. Credeţi-mă, ştiu prea bine cât de norocos sunt că nu mă trimiteţi înapoi în iadul acela.

—Din moment ce practic suntem înrudiţi prin alianţă, zâmbi Lucien, nu mi-ar sta bine să te las să mori de foame într-o ambarcaţiune uitată de Dumnezeu pe râu. Se ridică picioare. Arăţi îngrozitor. Ai nevoie de odihnă. Vorbim din nou mâine-dimineaţă. Kit luă mâna subţire a americanului într-ale ei.

—O vom găsi, Jason, sau vom muri încercând.

—Să sperăm că nu se va ajunge la asta, adăugă Lucien încet.

Kit deretică prin bucătărie în timp ce Lucien îl conduse pe Jason în camera de oaspeţi. Când se întoarse, o cuprinse în braţe ca şi când ar fi fost un gest la fel de firesc precum respiraţia. Ea se rezemă de el, oboseala şi tensiunea căzând ca petalele unui trandafir.

— Ţi-e ciudă pe apropierea lui de Kira? întrebă el.

— Vărul meu avea dreptate, ştii prea multe. Şovăi, încercând să găsească vorbele potrivite. Îmi place Jason pare un om onorabil şi cu siguranţă o iubeşte mult pe Kira. Dacă i-am citit sentimentele corect, şi ea îl iubeşte la fel de mult. Dumnezeu mi-e martor că îmi doresc din suflet să fie fericită. Scoase un oftat uşor şi mâhnit, continuând pe de altă parte, îmi *este* ciudă că a intervenit între noi. După ce l-a cunoscut, a început să mă îndepărteze. A avut tot dreptul să facă asta. Şi totuşi… Kit îşi ascunse faţa în umărul lui şi continuă cu glasul gâtuit: Nici măcar nu i-a spus că eram gemene! Pentru mine a fost cel mai important lucru din viaţă, însă ea nu m-a considerat suficient de importantă cât să-i pomenească de asta.

El îi mângâie capul cu blândeţe. Se pricepea să o aline, se gândi ea cu o anume disperare.

— Poate că omisiunea nu a fost din cauză că relaţia voastră i se părea neimportantă, ci poate tocmai pentru că era prea importantă, sugeră el. Bănuiesc că unul din motivele pentru care gemenilor identici le place să-i încurce pe ceilalţi este ca să-i ţină pe străini la distanţă şi protejeze unicitatea legăturii lor. Eşti un element atât de special în viaţa Kirei, încât nu a îndrăznit să i-l împărtăşească înainte să fie sigură de el. Din cauza naţionalităţii lor diferite, probabil a şovăit încă de la început în privinţa relaţiei dintre ei, aşa că nu i-a spus.

Strânsoarea din gâtul lui Kit slăbi.

— Nu ştiu dacă chiar aşa o fi, însă e o explicaţie frumoasă. Îmi place. Ridică privirea spre el. Unde ai învăţat să fii atât de blând?

Cu toate că întrebarea era retorică, el răspunse:

— De la Linnie. Avea un suflet bun şi, în plus, m-a învăţat câte ceva despre cum funcţionează mintea femeilor. Vocea lui deveni autoironică. Şi mai ştiu că dacă ar fi crescut, s-ar fi îndrăgostit şi s-ar fi căsătorit, mi-ar fi fost ciudă pe soţul ei. Nu dintr-o gelozie fizică şi perversă pentru sora mea, ci pentru că m-aş fi temut că aş pierde apropierea specială dintre noi.

Însă pierduse acea apropiere pentru totdeauna când era doar un copil. Gândul o făcu pe Kit să se ruşineze de plângerile ei. Îl îmbrăţişă şi mai strâns, dorindu-şi să poată schimba trecutul şi ca Elinor să fi supravieţuit.

—Ai fi trecut peste gelozie şi i-ai fi dorit binele din tot sufletul.

—La fel se va întâmpla şi cu tine. Îşi vârî nasul în părul ei. E foarte târziu. Ce-ar fi să îţi petreci cu mine aici restul nopţii? Doar să dormi, Kit, completă el când o văzu şovăind. Jur, nu vreau să fac nimic care să pună în pericol legătura pe care o ai cu Kira. Însă a fost o zi lungă şi obositoare şi m-aş odihni mult mai bine dacă ai fi lângă mine.

—Mai bine nu. Ce-o să creadă servitorii?

—Au fost aleşi cu toţii în primul rând pentru discreţia lor, o asigură el. Şi le-ar prinde bine să se înveţe cu tine, din moment ce vei fi stăpâna lor. Probabil o simţise încordată, căci îşi lăsă mâinile pe umerii ei şi îi examină chipul. Am observat că atunci când pomenesc de căsătorie reacţionezi ca un iepure încolţit de un copoi. Ideea de a-mi fi soţie ţi se pare chiar atât de dezgustătoare?

l-ar fi fost mai simplu să aibă de-a face cu Lucien dacă n-ar fi fost atât de perspicace. Din nou îşi alese vorbele cu grijă când răspunse:

—Nu e dezgustătoare, doar că pare nerealistă. Nu pot să văd dincolo de dispariţia Kirei un moment în care totul să revină la normal.

— Şi doar atât ai de spus, nu-i aşa? replică el sec. Prea bine, n-o să te mai bat la cap. Însă n-am să mă răzgândesc, şi pot să fiu al naibii de insistent.

— Ştiu asta pe propria-mi piele. Îşi lipi fruntea de obrazul lui. Eşti uimitor din multe puncte de vedere.

— Rămâi cu mine, murmură el. Te rog. Era greu să-l refuze, aşa cum îi era greu să nu o aprobe pe Kira. Iar adevărul era că şi ea dorea la fel de mult să fie cu el.

— Bine, şopti ea. Rămân.

Capitolul 27

Din respect pentru împrejurări, Lucien scoase două dintre cămăşile lui de noapte rar folosite. Cea pe care o îmbrăcă tânăra femeie o învăluia de la bărbie până după degetele de la picioare, făcând-o să arate minunat cuibărită lângă el. În câteva clipe, Kit adormi. Cu toate că era obosit după o zi lungă pe drumuri noroioase, contele mai rămase o vreme treaz, savurând dulceaţa simplului fapt că se afla lângă el.

Oare ezitarea ei se referea la căsătorie în general sau la perspectiva de a-l lua pe el de soţ? Poate un pic din amândouă. Trebuia să o convingă de faptul că nu avea de gând să-i taie aripile şi să o transforme într-o vrabie domestică, sub acoperişul lui putea rămâne acea gânditoare radicală care fusese sub cel al verişoarei ei. Aţipi, dar se trezi brusc când Kit scoase un urlet înăbuşit şi lovi cu pumnul stâng, cât pe ce să-i nimerească ochiul. El îi prinse încheietura ca să o împiedice să se mai zbată.

—Kit, trezeşte-te! Ai un coşmar.

Deschise ochii, însă fata continuă să se agite.

—Kit, sunt eu, Lucien; eşti în siguranţă, insistă el. Eşti siguranţă.

Convulsiile ei încetară.

—Lucien? şopti ea nedumerită.

—Sunt aici, Kit. Îi eliberă încheieturile şi aprinse o lumânare de pe noptieră. Descrie coşmarul.

—A fost înfiorător. Purtam… purtam un costum ciudat indecent şi biciuiam un bărbat. Era agăţat în lanţuri se smucea în timp ce eu îl loveam necontenit. Scoase un oftat, tremurând. Cu toate că eram furioasă pe mine însămi, mă bucuram de fiecare lovitură. Cel mai ciudat lucru era că aveam senzaţia că lui îi *plăcea.* Îşi acoperi faţa cu mâinile reci. Oare visele scot la iveală natura interioară a cuiva? Căci dacă da, a mea e oribilă.

— Uneori visele ne spun câte ceva despre noi înşine. Dar ne mai spun şi alte lucruri. Lucien aşeză câteva perne lângă tăblia patului ca să se rezeme de ele, apoi o strânse la piept. Mai spune-mi şi alte detalii până nu le uiţi.

— Un spaţiu închis – era sufocant. Căldură înăbuşitoare. Decorul e elaborat şi foarte vulgar. Îşi descheie agitată nasturele care îi prindea cămaşa de noapte la gât. Port cizme negre cu tocuri extrem de lungi şi un veşmânt ciudat care seamănă cu… o piele de şarpe din satin negru. Şi o perucă lungă. Cred că e roşie.

— Şi cum arăta bărbatul?

Îşi frecă tâmpla, apoi scutură din cap frustrată.

— Dispare imaginea. Îmi pare rău. Am nevoie de apă. Se ridică în

şezut şi se dădu jos din pat, însă se prăbuşi pe covor.

— Kit! Lucien sări din pat şi o luă în braţe, apoi o lăsă pe pat şi o înveli.

Era albă la faţă şi tremura din tot corpul, însă reuşi zâmbească.

— Sunt bine, serios. S-a mai întâmplat. Îmi revin în câteva minute.

El se opri brusc, în drum spre lavabou.

— Cât de des treci prin aşa ceva?

— Într-o formă mai blândă, chestia asta mi s-a întâmplat tot timpul. Răsuflă obosită. În ultima vreme e mult mai rău. Acum nu sunt doar obosită, ci şi atât de secătuită de energie, încât, după cum ai văzut, abia stau în picioare şi coşmarurile sunt noi. Cred că ambele au legătură cu îngrijorarea mea pentru Kira.

— Poate. Turnă un pahar cu apă şi i-l aduse la pat în toate coşmarurile biciuiai pe cineva?

—Da… Cred că da, răspunse ea după un moment de gândire.

El o susţinu să bea, apoi o întinse cu blândeţe înapoi pe perne. Se duse să facă focul şi întrebă:

—Oare nu cumva, în loc să visezi, de fapt simţi gândurile şi experienţele din prezent ale Kirei?

—N-ar trebui, spuse ea cu îndoială. Să-i simt emoţiile e la mare distanţă de capacitatea de a-i citi gândurile.

—Mai gândeşte-te. Biciul pe care îl foloseai… îl ţineai tu dreapta sau în stânga?

Îşi privi mâinile şi păli.

—În dreapta… era mâna Kirei, nu a mea. Ridică fruntea spre Lucien, perplexă. Însă imaginile sunt îngrozitoare, ireale. Kira nu ar tortura niciodată de bunăvoie pe cineva.

—Ai spus că ţi se părea că bărbatului îi plăcea, spuse el sobru. Probabil el dorea ca ea să-l biciuiască.

—Nimănui nu ar putea să-i placă o asemenea durere!

—Nu neapărat. Se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâna într-ale sale. Rădăcinile dorinţei sunt complexe şi misterioase, Kit. Pentru unii, plăcerea şi durerea sunt atât de strâns legate, încât li se pare că durerea e excitantă. Văzându-i neîncrederea, continuă: Ştiu că pare imposibil, însă chiar aici, în Londra, sunt bordeluri specializate în biciuit. Cunosc o femeie care are unul şi trăieşte foarte bine de pe urma lui.

Kit îşi muşcă buza, curiozitatea de jurnalist întrecându-i sentimentele personale.

— Ţi-a explicat vreodată de ce vin bărbaţii la ea? Dolly spune că mulţi dintre clienţii ei sunt bărbaţi foarte puternici, cu influenţă, cu responsabilităţi mari. Şi îi excită să fie într-o situaţie în care se simt neajutoraţi şi singurul scop e sexul. La fel, există femei cărora le place să folosească biciul pentru că e singura dată când îi pot domina în

întregime pe bărbaţi şi mai primesc şi mulţumiri pentru asta.

— Într-un fel ciudat, are logică.

— Nu te aştepta la prea multă logică; nu e un subiect raţional. Există atât bărbaţi, cât şi femei cu astfel de gusturi aparte, iar unii fac cu rândul la ambele capete ale biciului şi nu e doar biciuitul. Dolly are clienţi care vorbesc cu mare plăcere despre cum au fost bătuţi la fund de bone sau de directorii de şcoală când erau copii şi de atunci ei caută aceeaşi plăcere în durere. Alţii… Se opri. Nu mai contează. Sunt sigur că ai înţeles ideea generală.

Mâna lui Kit se încleştă pe a lui.

— Crezi că Kira a fost răpită şi obligată să lucreze într asemenea bordel?

— Puţin probabil; asemenea locuri nu au nevoie să răpească angajate. Există femei de societate care vin uneori la Dolly şi lucrează gratis. Se răsuci stânjenit, dorindu-şi să nu fi fost nevoit să-i explice lui Kit asemenea lucruri. Cred că ideea ta iniţială a fost corectă. Kira a fost răpită de un bărbat obsedat de ea. Însă, în loc să o violeze, are gusturi mai… neobişnuite. După ce a răpit-o, a putut să explice ce anume îi producea plăcere şi i-a spus clar că e în interesul ei să-i facă pe plac.

— Vai, Dumnezeule! Kit îşi duse palma la gură, cu o expresie îngreţoşată. E revoltător.

— I s-ar fi putut întâmpla lucruri mult mai rele, rosti grav. Asta explică de ce simţi că fizic e bine, chiar dacă emoţional e tulburată.

— Dacă un asemenea bărbat se excită simţindu-se neajutorat, se încruntă Kit, atunci de ce o ţine captivă? Tot stăpâneşte situaţia, chiar dacă biciul e în mâinile ei.

— Poate că e incapabil să se lase complet neajutorat spuse Lucien, ridicând din umeri. Aşa că nu-i rămâne decât să creeze iluzia de supunere, rămânând însă deţinătorul controlului absolut.

— Lucien, tu ai făcut vreodată asemenea lucruri? întrebă ea, nepărând prea sigură că voia să ştie răspunsul.

El zâmbi şi scutură din cap.

— Dolly s-a oferit să-mi demonstreze plăcerea extraordinară de a fi dominat de o artistă ca ea, însă am refuzat. Singura plăcere pe care am găsit-o vreodată în durere e uşurarea pe care o simt când dispare. Apoi, pentru că Kit încă părea nedumerită, adăugă: Multe lucruri considerate perverse sunt doar extensii ale unui comportament acceptat drept normal. Cei mai mulţi iubiţi se amuză în feluri care le produc plăcere amândurora: tachinarea sau luptele în joacă sau seducţia prefăcută, de exemplu. Unii pur şi simplu merg mai departe.

— Mult mai departe, comentă ea, strâmbându-se. Însă, aşa cum explici tu, înţeleg ceva mai bine. Crezi că Dolly ţi-ar dezvălui numele clienţilor ei?

— Mă îndoiesc că mi le-ar spune direct, însă poate să confirme nume pe care i le sugerez. Nu uita însă: nu ştim cu certitudine că ticălosul a trecut pe la ea.

— E un început. Întreab-o de Mace, Chiswick, Nunfield, Westley şi Harford. Deşi nu cred că Harford e răpitorul, e posibil să fie implicat direct. Părând că-şi mai revenise, se ridică în capul oaselor. Ce te-a făcut să bănuieşti că visele urâte vin de la Kira?

— Eu şi Linnie obişnuiam uneori să avem aceleaşi coşmaruri, dar nu ne-am dat seama de asta decât la vârsta de nouă ani, când ne-am comparat însemnările după o noapte grea. De asemenea, mai este şi ideea de a-i da putere celuilalt. Ţi-am povestit că făceam asta cu ea, îţi aminteşti?

— Da, însă nu ştiam sigur ce voiai să spui.

— E greu de explicat, zise el, privind în altă direcţie. Când eram mici şi ea era bolnavă, eu stăteam pe patul ei şi, ţinând-o de mână, îi spuneam să ia din energia mea. Era un fel de joc, însă părea să funcţioneze. Se făcea bine mai repede, în timp ce eu oboseam mai repede. Legătura aceea a durat până am plecat eu la şcoală. Uneori mă trezeam neliniştit şi apoi aflam că Linnie fusese bolnavă. Lucien se opri înainte ca amintirea aceea să devină prea dureroasă. La fel era şi cu tine şi Kira?

— Poate că da, fără ca vreuna să-şi fi dat seama. Când sunt într-o situaţie dificilă, o chem conştient pe Kira. Cumva caut sprijin emoţional, însă probabil iau şi energia fizică, fără să vreau neapărat asta.

— Iar acum e invers, întrucât sora ta are necazuri, astfel că ia din puterea ta ca să poată să îndure. Făcu brusc o grimasă. Îţi dai seama cât de ciudată ar fi conversaţia asta pentru cineva care nu are un frate geamăn?

— Mie mi se pare cât se poate de logică. Kit tăcu, cu o expresie concentrată. Părea slabă şi fragilă între faldurile voluminoase ale cămăşii. Cu gulerul descheiat, veşmântul se deschidea până la un punct mult sub ce arătau şi cele mai îndrăzneţe cămăşi de noapte. Privirea lui se opri pe crăpătura întunecată care se întrezărea ademenitor. Era mult prea conştient de trupul de sub pânzeturile albe. Pentru că fuseseră iubiţi, îi ştia linia adorabilă a taliei şi forma sânilor moi liberi, căldura blândă a coapselor ei.

I se uscă gura. Cu toate că mereu se pricepuse să fie răbdător pentru a obţine ceea ce dorea, acea abilitate părea să-l fi părăsit. Pasiunea era ca o febră, iar singurul medicament era Kit. Mai mult decât orice pe lume îşi dorea să facă dragoste cu ea, nu doar ca să-şi satisfacă dorinţa, ci şi ca să adâncească apropierea după care tânjise.

Nu-l ajuta să ştie că avea puterea să o seducă şi să o convingă să renunţe la hotărârea de a evita intimitatea fizică până nu o găseau pe

Kira. Ar fi fost uşor; un sărut delicat, o mângâiere pe spatele ei graţios, o mână pe genunchi. Fiecare atingere ar fi stârnit o alta. Curând pasiunea ei ar fi egalat-o pe a lui şi l-ar fi întâmpinat cu un foc inocent.

Apoi l-ar fi dispreţuit pentru egoismul său meschin. Rostind în gând toate înjurăturile pe care le cunoştea, forţă să-şi ridice privirea şi să rostească pe un ton neutru

— La ce te gândeşti? Ai o lucire meditativă în ochi.

— La Marlowe se va juca vineri pentru prima dată *Strada cu scandal,* răspunse ea. E o piesă care a fost populară în provincie, iar asta va fi prima reprezentaţie la Londra. Rolul meu e de rangul al doilea, aşadar Cassie James nu apare pe afişe. Crezi că ai putea să-i inviţi pe principalii suspecţi la teatru? Ai putea să te uiţi când apar pentru prima dată pe scenă şi să remarci dacă vreunul dintre ei pare surprins.

— O idee bună, doar că… Se încruntă. Dacă te vede răpitorul, va şti că eşti geamăna Kirei. După cum ai spus tu, unii bărbaţi sunt stimulaţi de ideea de a se culca cu gemene identice. Iar asta te-ar putea pune în pericol.

—Chiar dacă voi fi răpită şi eu, măcar o găsesc pe Kira.

—Nu mai glumi cu asta, Kit, o certă el. Dacă ţi se întâmplă ceva… Văzu pe chipul lui ceva ce o făcu să îşi coboare privirea. O clipă, emoţii fierbinţi umplură aerul, într-un acord tacit, se retraseră amândoi. Mâine o să încerc să aranjez o ieşire la teatru, acceptă contele într-un final. De acum înainte, nu vreau să te mai duci singură pe undeva. Detectivul tău poate să facă pe escorta când nu sunt eu cu tine?

— Cred că da, încuviinţă Kit. Mă protejează aşa cum face un câine ciobănesc cu un miel rătăcit.

—Un om cu capul pe umeri. Lucien o privi gânditor. Mă tot întreb. Crezi că ai putea comunica în mod conştient cu Kira? Dacă da, probabil ai putea afla ceva despre răpitorul ei şi despre locul în care e sechestrată.

—Vrei să spui că data viitoare când am un coşmar ar trebui să încerc să-i pun întrebări Kirei? Se încruntă. Nu cred că sunt în stare să-mi controlez aşa visele. Chiar dacă aş putea, mă îndoiesc că rezultatele ar fi de vreun folos. Coşmarurile sunt doar imagini înceţoşate şi transpunerea emoţiilor ei.

El îi studie expresia, întrebându-se dacă era într-o stare de spirit aventuroasă.

— Decât să aştepţi încă un coşmar şi să speri, am putea încerca hipnoza.

— Am crezut că asta e o escrocherie, spuse ea, făcând ochii mari.

— Nu sunt foarte convins de existenţa magnetismului animal

despre care vorbeşte doctorul Mesmer, recunoscu el, însă tehnicile lui le pot induce o stare de somnolenţă oamenilor sensibili. Dacă ai putea stabili un asemenea contact cu sora ta, i-aş putea pune întrebări prin tine.

— Ştii să hipnotizezi? El dădu afirmativ din cap, iar ea începu să râdă. Lucien, unde ai învăţat asemenea lucruri?

—În acest caz, de la un doctor care a studiat cu Mesmer şi a continuat să dezvolte metode proprii. Mi s-a părut interesant, aşa că i-am cerut să mă înveţe şi pe mine. Nu ştiu dacă hipnoza te va ajuta să ajungi la Kira, dar sunt destul de sigur că încercarea moarte n-are.

— În regulă. Îşi frecă palmele cu nervozitate de coapse. Ce trebuie să fac?

— Probabil eşti frântă de oboseală, se încruntă el. Poate ar trebui să aşteptăm până mâine, după ce te odihneşti.

— Oboseala scade barierele mentale ale unei persoane. Cred că şansele cele mai mari sunt atunci când şi eu şi Kira suntem obosite. Kit îl privi cu tristeţe. Ştiu sigur că eu sunt, iar dacă ea tocmai a avut de îndurat o întâlnire cu răpitorul ei, atunci şi ea este. Merită încercat.

— Prea bine. Fă-te comodă. Kit se rezemă pe perne, astfel încât bustul îi era uşor ridicat, iar Lucien luă o lumânare din suportul de pe noptieră şi o ţinu la aproximativ un metru distanţă de ea, la un nivel la care o vedea fără să se chinuie prea mult. Eşti gata?

Ea dădu din cap şi netezi păturile peste şolduri, însă în ochii ei se citea neliniştea.

— Nu e mare lucru. E posibil să nu observi absolut nimic spuse el pe un ton cât se poate de firesc. Tot ce trebuie să faci e să te relaxezi şi să priveşti flacăra. Dreaptă, strălucitoare care îţi arde grijile şi oboseala şi te lasă liniştită şi calmă. Eşti obosită, foarte obosită, şi acum poţi să te relaxezi. Te simţi foarte uşoară şi foarte liniştită, ca un fulg care pluteşte în vânt. Continuă într-un registru similar, iar tonul vocii lui devenea tot mai blând şi mai fluid, ca melasa caldă şi netedă.

După cum bănuise şi el, Kit era un subiect foarte bun. Tensiunea îi părăsi muşchii unul câte unul, iar chipul ei rămase liniştit şi privirea fixată pe flacără. Când consideră că era pregătită, rosti:

— Braţul tău stâng e foarte uşor, atât de uşor, încât vrea să plutească în aer. Lasă-l să plutească liber. Ea ridică încet braţul, până la vreo treizeci de centimetri deasupra păturii. Bine, foarte bine, Kit, o lăudă el. Acum mâna ta e mai grea. Coboar-o din nou. Braţul ei moale se lăsă pe cuvertură. În timp ce se pregătea pentru următorul pas, trezi cu dorinţa ciudată de a o întreba dacă îl iubea. Îşi înăbuşi acel gând. Nu era timpul sau locul pentru aşa ceva nu ştia sigur dacă dorea să audă adevărul. Găseşte-o pe Kira, murmură el. E obosită şi singură şi se va simţi mai bine dacă ştie că eşti acolo. O simţi? Ochii cenuşii ai

lui Kit se aprinseră.

—Da. Kira, Kira, draga mea…

Interludiu

Era înfiorător de obosită după plecarea lui, însă găsi puterea să-şi scoată costumul acela pe care îl ura. Apoi se frecă pe tot corpul cu un prosop aspru, căci, cu toate că nu o folosise niciodată în scopuri sexuale, mereu se simţise murdară după asemenea şedinţe. În seara aceea fusese mai rău ca de obicei, căci făcuse aluzii la soarta ei şi îi fusese greu să nu se lase pradă terorii.

Îşi puse cea mai lungă şi mai cenuşie cămaşă pe care o avea în şifonier şi se întinse să adoarmă. Mai devreme îşi jurase să nu-şi plângă de milă, dar îi era greu să-şi înfrângă disperarea.

Ca întotdeauna, folosi drept scut gândul la sora ei. Ştiu că nu era singură şi asta o alina cu adevărat.

Mintea ei aluneca spre somn când simţi o prezenţă caldă şi blândă, întrebătoare:

—Kira?

— Kit! rămase atât de uimită încât sări din pat complet trează, încercând să-şi atingă sora. Senzaţia de legătură dintre ele dispăru.

Spaimă, pierdere, singurătate.

După o perioadă de zbucium mintal disperat, îşi dădu seama că trebuia să se relaxeze ca să poată restabili contactul cu determinarea care o ţinuse cu mintea întreagă până atunci, se linişti din nou. Apoi îşi deschise mintea către geamăna ei.

Capitolul 28

—A dispărut! strigă Kit, cu chipul contorsionat.

—Relaxează-te, stai liniştită, spuse Lucien pe un ton alinător. Probabil Kira s-a speriat. Lasă-i ceva timp să te găsească.

Trecură câteva minute încordate, apoi Kit răsuflă încet, uşurată. Intrase din nou în legătură cu sora ei.

— Kira e în Londra sau la ţară? întrebă Lucien.

— La… ţară, răspunse Kit, încreţindu-şi fruntea.

— Ştie unde e?

Când Kit păru confuză, el îi propuse:

— Vizualizează o hartă a Marii Britanii cu o cruce în dreptul Londrei. Are idee unde se află faţă de Londra? După un minut de tăcere, sugeră din nou: La nord? Vest? Sud? Est?

—Nu *ştiu,* zise Kit agitată. După o pauză lungă, continuă: însă… nu e departe de oraş. Probabil vreo două ore.

Dacă într-adevăr era adevărat, asta le restrângea foarte mult posibilităţile.

— Cum arată închisoarea ei?

— Întuneric. Mereu întuneric, doar lămpi. Linişte. Paznici. Cearşaful de pe sânii ei se ridica şi cobora, în vreme respiraţia îi devenea tot mai greoaie. Are condiţii, însă e *îngrozitor* să nu vezi soarele.

— Ştie cine e răpitorul ei?

Kit ţipă îngrozită.

— Nu! *Nu!*

— E în regulă, Kit, eşti în siguranţă, spuse el rapid. Spune-i Kirei că o vom găsi şi va fi şi ea în siguranţă.

În loc să o aline, vorbele lui îi stârniră o nelinişte şi mai mare.

— Nu mai e timp! Soarele… soarele moare şi nu va mai vedea următorul an. Lacrimile îi curgeau pe obraji. Şopti dezolată: Nu plânge, Kira, te rog, nu plânge, nu pot îndura.

Durerea ei era sfâşietoare. Lucien lăsă lumânarea şi îi luă mâna.

— Te căutăm, Kira, spuse el apăsat. Când te vom găsi, te vom aduce imediat acasă.

Chipul lui Kit se schimonosi.

— Vreau să vin acasă *acum.*

— Cu cât ne spui mai multe despre situaţia în care te afli cu atât te vom găsi mai repede, Kira. Ne poţi spune despre răpitorul tău ceva ce ne-ar ajuta să-l recunoaştem?

— Un… un diavol lung din focurile iadului. Kit dădu agitată din cap. Vreau să *plec!*

Era vremea să-i pună capăt, înainte ca unul dintre ei trei să se

prăbuşească de tot. Lucien trase adânc aer în piept, apoi rosti pe un ton neutru:

— Spune-i Kirei că o iubeşti, Kit. Că o iubeşti şi că nu trebuie să dispere.

Exasperarea lui Kit începu să se risipească.

— Te iubesc, Kira. Mereu.

— O să număr de la unu la zece, iar când ajung la zece te vei trezi şi îţi vei aminti ce s-a întâmplat. Unu… doi..

Când ajunse la zece, spuse aspru:

— Trezeşte-te, Kit.

Ea clipi, iar ochii ei deveniră din nou atenţi.

— A mers, îngăimă ea pe o voce abia auzită. Îşi frecă fruntea cu dosul palmei. Însă, Doamne sfinte, în viaţa mea nu am fost atât de obosită. A fost mai epuizant decât coşmarurile.

El se întinse şi o îmbrăţişă, dorind să-i încălzească trupul tremurând.

— Te-ai descurcat minunat. Îţi aminteşti?

— Da. A fost ciudat. Kit se opri şi respiră de câteva ori. Ştia că doream informaţii, însă parcă nu puteam să comunicăm prin cuvinte, oricât de mult am fi încercat. În mare parte erau emoţii cu câteva imagini. Frustrant.

—Presupun că „un diavol lung” înseamnă că răpitorul e înalt şi probabil slab. Aşa ţi se pare şi ţie?

—Da, se potriveşte cu amintirea vagă a bărbatului din coşmarul meu. Uitasem până acum. Îşi frecă tâmpla. Am spus ceva despre flăcările iadului?

— Da. Bănuiala mea e că aşa a tradus mintea ta ideea de Diavol. Asta e ceea ce presupuneam şi noi, însă e bine să avem confirmarea. De asemenea, am mai aflat că sora ta se află în afara Londrei, însă nu prea departe, şi e ţinută într-o structură închisă şi izolată. Se încruntă. Asta poate aproape orice, de la o căsuţă cu ferestrele acoperite până la o închisoare subterană. Ai mai avut şi alte impresii cărora nu le-ai dat glas?

—Doar că se teme că în curând i se va întâmpla ceva grozitor. Kit se cutremură. Timpul se scurge mult prea repede.

—Aminteşte-ţi că totuşi facem un pas înainte. Începând de mâine o să-i pun sub urmărire pe toţi suspecţii tăi. Poate că răpitorul ne va duce direct la sora ta. O să mai încerc aflu şi ce proprietăţi deţin aceşti bărbaţi la distanţă de două ore de Londra, din moment ce ea se poate afla într-una dintre ele. Rămase pe gânduri, mângâindu-i uşor braţul cu degetele. O să cercetez dosarele despre Diavoli pe care le-am strâns în timp ce căutam spionul. Nu cred că e nimic relevant în ele, însă nu se ştie niciodată.

—Ar prinde bine, aprobă Kit. Cercetările mele au fost uitate pentru

că nu aveam resurse, însă nu exclud posibilitatea ca cel pe care îl caut să fie cineva la care nu m-aş fi gândit. Se cutremură din nou. Chiar dacă identificăm vinovatul, cum o vom putea găsi pe Kira?

— Te vom folosi pe tine ca beţişor fermecat. Din câte spui, dacă ne apropiem de locul în care este ţinută, sigur vei găsi.

Kit îşi muşcă buza.

— Dacă distanţa nu e prea mare; însă cred că o pot simţi de la un kilometru şi ceva.

— Am putea scotoci moşia în timpul nopţii, parcurgând-o în lung şi în lat după un model care să acoperi întreaga proprietate. O trase lângă el, gândindu-se cât de obosită şi fragilă se simţea. Îl durea să ştie că nu o putea proteja de ceea ce se temea mai mult. Ţi se cere mult, pisoiaş, murmură el.

— Fac tot ceea ce trebuie, spuse ea, cu umbre sub ochi. Însă când o vom găsi, cum o vom scoate de acolo? Cred că e păzită bine.

— O să intrăm şi o să o eliberăm. Vărul tău Jason va dori să ne însoţească, şi mi se pare un bărbat destul de capabil. O să-l mai chem şi pe cel mai periculos dintre prietenii mei. Cu aşa o echipă, o putem scoate pe Kira chiar şi din Turnul Londrei. Începu să-i maseze spatele, ca să-i înlăture oboseala. Încearcă să te relaxezi, Kit. Vom face tot ce e omeneşte posibil să o aducem în siguranţă.

— Mă linişteşti. Închise ochii şi îşi îngropă faţa în spaţiul dintre gâtul şi umărul lui. Curând, Lucien îi simţi pe gât respiraţia regulată.

Privi tavanul învăluit în umbră, cu chipul sumbru. În ciuda încrederii pe care i-o arătase, era foarte îngrijorat. Erau prea multe posibilităţi şi, dacă mesajul de la Kira era corect, rămăsese prea puţin timp. Monstrul care o răpise ar fi fost în stare să se sature de jucăria lui şi să o ucidă ca să-şi găsească altă femeie pe care să o tortureze.

Depindeau multe de legătura fragilă pe care o avea Kit cu sora ei. Pentru ea era o greutate devastatoare; dacă nu o găseau pe Kira la timp, Kit nu avea să şi-o ierte niciodată. Ar fi fost condamnată la vinovăţie şi singurătate, la senzaţia de pustietate care îl bântuise pe Lucien aproape toată viaţa. Nu dorea asta nimănui, cu atât mai puţin lui Kit. Şi, într-un fel egoist, se temea că dacă sora ei murea, Kit nu avea să-l mai accepte vreodată pe Lucien în preajma ei deoarece nu reuşise să o salveze pe Kira. Chiar şi gândul acela îi încorda muşchii.

Când se asigură că ea dormea, se desprinse cu grijă din braţele ei, coborî din pat şi se duse la birou. Apoi scrise un bilet succint: *Michael, am nevoie de ajutorul tău. Poţi veni* imediat la *Londra? Lucien.*

În exterior scrise „Lord Michael Kenyon, Conacul Bryn, Penreith, Caermarthenshire, Ţara Galilor”. Apoi scurse ceară să sigileze plicul şi apăsă sigiliul Strathmore de pe inelul său. La prima oră a dimineţii avea să trimită biletul prin curier special. Dacă era nevoie de un raid în stil militar, Michael era nepreţuit. Dar întâi trebuiau să afle unde

era Kira.

Se strecură din nou în pat lângă Kit, dorindu-şi din tot sufletul să nu-i înşele încrederea.

Lucien se opri în prag.

—Bună dimineaţa, Dolly. Lacheul tău mi-a spus să urc direct.

Blonda strălucitoare care stătea aplecată deasupra unui registru contabil ridică privirea cu un zâmbet pe chip.

—Strathmore, ce surpriză neaşteptată. Ai venit să-ţi mai condimentezi viaţa nesărată?

El zâmbi la rândul său şi închise uşa în urma lui.

—Hai, hai, aminteşte-ţi de târgul nostru. Eu nu-ţi zic că eşti o perversă dezgustătoare, iar tu nu-mi zici că sunt un puritan lipsit de imaginaţie care ar plictisi-o la culme pe orice femeie normală.

Ea se rezemă în fotoliu, râzând.

—Mereu mi-au plăcut glumele tale despre afacerea mea. Cei mai mulţi bărbaţi fie consideră că sunt cea mai ticăloasă fiinţă de la Eva încoace, fie mă iau pe mine şi munca mea atât de în serios, încât uită că ar trebui să se distreze.

—Ai câteva minute?

— Aştept un domn dintr-o clipă în alta, spuse ea făcând un semn nepăsător cu mâna, însă lasă-l să aştepte. Frustrarea o să-l stârnească şi mai mult. Luă un evantai enorm din pene de struţ de pe birou, apoi se ridică făcu o piruetă cu o mână în şold. Este o rochie nouă. Ce zici o să-i înnebunească pe drăguţi?

Lucien îi inspectă solemn spectaculoasa rochie roşie de catifea. Probabil purta un corset feroce, căci trupul prea voluptuos era foarte bine scos în evidenţă ca să i se vadă cât se putea de mult din formele uluitoare, afişate printr-un decolteu care l-ar fi făcut până şi pe un sfânt să roşească. Iar când se întoarse, văzu că fusta avea tăietura până la coapsă, care dezvăluiau cizme de călărie, pinteni de argint şi ciorapi de dantelă neagră.

— Nu e cam conservatoare? întrebă el. Acum câteva săptămâni am văzut o ducesă într-o rochie asemănătoare numai că a ei era mai îndrăzneaţă.

— Bestie ce eşti! Îl lovi uşor cu evantaiul. Acesta îi înţepă dosul palmei, iar el văzu că penele moi ascundeau bice subţiri de piele care provocau durere dacă erau aplicate cu mai multă forţă. Frumuseţea şi durerea împletite laolaltă o metaforă perfectă a abilităţilor speciale ale lui Dolly.

— Recunosc că nu e întotdeauna uşor să fii mai vulgar decât unele dintre doamnele de societate, însă eu sunt femeia care reuşeşte şi asta. Se aşeză şi îşi încrucişă picioarele, iar crăpătura fustei scoase la iveală picioarele frumoase, acoperite în dantelă neagră până la jumătatea

coapsei. Stai jos. Îmi imaginez că nu e o vizită de curtoazie.

— Mă tem că nu. Se aşeză şi el, cu o expresie serioasă apoi scoase o foaie de hârtie şi i-o întinse. Vreunul din aceşti bărbaţi e client de-al tău?

— Strathmore, ştii că nu discut despre astfel de lucruri replică ea dezaprobator. Domnii care vin la mine se aşteaptă la discreţie.

— Înţeleg şi respect acest lucru, dar sper că de data asta te vei abate de la regulă. E foarte posibil ca unul din aceşti bărbaţi să fi răpit o actriţă tânără de condiţie bună obligând-o să participe la genul de activităţi care le plac clienţilor tăi.

—Asta nu e bine, se posomori Dolly. Jocurile sunt bune numai dacă fiecare participă de bunăvoie şi respectă limitele impuse de celălalt. Cel mai bine iese când chiar îi pasă. Citi lista. Sigur nu e primul, Harford. Îl ştiu din auzite, însă nu a fost niciodată aici. Mai trece pe la bordelul unei prietene. Cred că e un individ cu gusturi clasice, ca tine.

— Aş prefera să nu mă compari cu Harford, ripostă Lucien lovit în amorul-propriu. Ea zâmbi şi privi din nou lista.

— Ceilalţi au trecut toţi pe aici, dar niciunul nu e chiar un obişnuit de-al casei. Vin mai mult pentru diversitate. Mace e un dominator, se pricepe destul de bine să disciplineze. Chiswick e şi aşa şi aşa, uneori e stăpânul, alteori sclavul. Westley e strict pasiv – îi plac cătuşele şi o ia razna când e gâdilat la tălpi. Nunfield. Bătu pe hârtie cu unghia lungă şi ascuţită. Merge prea departe. După ultima lui vizită i-am spus să nu se mai întoarcă.

—După cum îi cunoşti tu pe aceşti bărbaţi, pe cine ai băinui că ar fi capabil de o răpire?

—Poate Nunfield, decise ea după un moment de şovăială, însă e greu de spus. Toţi sunt oameni deprinşi să facă doar ce vor. Aici ar intra şi răpirea şi biciuirea unei fete care nu s-a supus.

—De fapt, am motive să cred că tânăra e obligată să facă pe stăpâna.

— Ciudat, răspunse Dolly, ţuguind buzele. Nu m-aş aştepta ca un bărbat căruia îi place să fie dominat să încerce ceva atât de agresiv precum răpirea. Şi totuşi, nu se ştie niciodată. Îi întinse din nou lista. Sper că ţi-am fost ajutor.

— Da. Se ridică în picioare. Mulţumesc, Dolly. Chiar apreciez.

— Spune-mi dacă o găseşti pe fată, îi ceru ea pe un ton sumbru. Un nenorocit care ar răpi o tânără ca să o oblige să facă ceva împotriva voinţei ei e capabil de orice.

— De asta mi-e teamă, răspunse Lucien încet.

Lucien lucra în biroul său când apăru Jason Travel după o odihnă îndelungată. Îmbăiat, ras şi îmbrăcat cu hainele gazdei sale arăta chiar prezentabil, cu toate că veşmintele îi atârnau pe trupul prea slab.

Contele îi făcu semn să intre în birou.

— Bună ziua. Cum te simţi?

Americanul intră şi începu să păşească agitat prin cameră.

— Ceva mai întreg la minte decât cu o noapte în urmă însă nu exclud posibilitatea să fi făcut febră în închisoare şi toate astea să fie o halucinaţie de fapt.

— Servitorii mei s-au purtat frumos cu tine?

— Da. Ochii lui negri luciră amuzaţi. Toţi mă strigă Lord Markland. Mi-e greu să ţin minte că la mine se referă.

Lucien se rezemă de scaunul lui de stejar.

— Mi s-a părut o precauţie rezonabilă. Cu toate că eşti căutat de autorităţi, nu vor face legătura între un conte şi un prizonier de război evadat.

— Cu siguranţă *mie* chiar mi-e greu să fac legătura. Privirea americanului se plimbă peste rafturile pline de cărţi legate în piele, peste mobila frumoasă lustruită cu ceară, peste covorul gros de sub picioarele sale. Tot ce văd aici este un adevărat ospăţ al simţurilor. După cenuşiul galerelor e mai degrabă copleşitor. La micul dejun am băut cafea, am mâncat un ou fiert moale şi pâine prăjită. Ambrozie. Atinse petalele unui buchet de flori proaspete care parfumau încăperea, mângâind cu reverenţă suprafaţa mătăsoasă. Am înţeles de la servitori că şi tu eşti lord.

Lucien înclină protocolar capul.

— Al nouălea conte de Strathmore, ultimul dintr-o linie lungă de bărbaţi care au ştiut ce spate să apere într-o luptă pentru putere şi să plece de la un joc de cărţi când erau câştigători. Nu sunt cele mai eroice trăsături, însă ele au asigurat longevitatea familiei.

—Să fii lord nu înseamnă că trebuie să fii complet lipsit de merite, comentă Jason după ce îşi studie gazda.

—Caracterul direct al americanilor e înviorător, remarcă Lucien zâmbind.

—Îmi pare rău, răspunse celălalt roşind. Nu am vrut să sune chiar aşa. Am uitat cum să mă port într-o societate normală. Ridică o clepsidră veche care stătea pe bibliotecă şi mângâie lemnul de nuc lustruit, apoi o întoarse şi urmări nisipul alb scurgându-se din globul de deasupra în cel de dedesubt. Am pierdut doi ani din viaţă absolut degeaba.

— Cu timpul, toate amintirile neplăcute se vor şterge, îl încurajă Lucien. Cel puţin aşa îmi spune un prieten care a trecut câţiva ani îngrozitori luptându-se cu francezii în Spania. Eşti binevenit să stai aici cât vrei; după cum vezi, e loc destul. Sau, dacă preferi, te pot ajuta să mergi pe continent, de unde poţi să iei un vas spre America sau să aştepţi în siguranţă sfârşitul războiului. Există şanse mari până la finalul anului să se semneze un tratat de pace.

—Aşa să fie. Însă nu plec din Anglia fără să aflu ce e cu Kira. Aşează clepsidra din nou pe raft, apoi continuă: Aşa că mă voi bucura de ospitalitatea ta, însă te rog să îmi ţii şirul cheltuielilor. Îşi trecu degetul peste lâna fină a hainei albastre. Am transportat în corăbiile mele suficiente materiale cât să recunosc o ţesătură de calitate când o văd.

—O să ţin seama de fiecare monedă şi o să-ţi percep şi o mică dobândă, îl asigură Lucien calm.

—Îţi mulţumesc că mă amuzi. Expresia lui Jason se întunecă. Acum spune-mi tot ce ştii despre dispariţia Kirei. I.ucien îi povesti tot ce ştiau sau bănuiau. Termină cu descrierea coşmarului lui Kit şi cu informaţiile fragmentare obţinute prin hipnoză, repetând cuvintele cât de exact putea.

Chipul americanului deveni rigid, doar ochii îi trădau emoţia. La finalul povestirii spuse cu o precizie letală:

— Când îl vom găsi pe cel care a răpit-o pe Kira, o să-l tai în bucăţi foarte mici cu un cuţit foarte bont.

— S-ar putea să stai la coadă pentru acest privilegiu, replică Lucien.

— Partea aceea în care ea nu apucă anul următor… cred că a vrut să spună la propriu? Dumnezeule, mai sunt doar vreo două săptămâni până în ianuarie!

— În câteva zile vom avea suficiente informaţii cât să acţionăm. Cu toate că vorbele lui erau liniştitoare, privirea lui Lucien se opri pe clepsidră. Nu putea să scape de gândul înfiorător că orele de viaţă ale Kirei se scurgeau la fel de inevitabil precum nisipul. Iar dacă ea murea, ar fi putut-o pierde pe Kit pentru totdeauna din cauza durerii.

Capitolul 29

Lordul Chiswick privi atent peste balustrada lojii.

— De câte ori merg la teatru, am o dorinţă aproape irezistibilă să arunc cu fructe putrezite în fiinţele mărunte de jos.

— Actorii nu ţi-ar mulţumi pentru asta, remarcă Lucien. Fructele ar sfârşi aproape sigur aruncate în ei.

— Doar dacă actorii merită asta, sunt sigur, comentă lordul Mace în timp ce priza tutun.

— Poate că ar trebui să o chemăm aici pe o fată care vinde portocale şi să-i cumpărăm tot stocul în caz că e nevoie, opină Nunfield.

— Nu cred că se va azvârli cu fructe putrede în seara asta, adăugă Ives vesel. Am auzit că piesa e amuzantă.

— Sper şi eu, mârâi Nunfield. Altfel o să fiu nevoit să plec la jumătate, Strathmore. S-a deschis un nou club de locuri în Pall Mall şi se spune că e destul de special, aşa că aş vrea să dau pe-acolo în seara asta.

— Dacă piesa e plictisitoare, vin cu tine, spuse Lucien pe un ton firesc. Avea noroc că toţi suspecţii lui, mai puţin Harford, îi acceptaseră invitaţia la teatru. Ca să nu dea de bănuit, îl invitase şi pe lordul Ives, care era întotdeauna dornic să meargă la Marlowe ca să o admire pe Cleo a lui.

Cea mai mare parte a lumii mondene plecase din oraş ca să-şi petreacă sărbătorile la moşie, aşa că multe loji erau goale. Însă galeria şi sala erau pline de londonezi nerăbdători să vadă prima reprezentaţie a *Străzii cu scandal.*

Ca să înşele vigilenţa autorităţilor, programul se deschise cu un concerto grosso interpretat de o orchestră mică, faţă de care publicul nu manifestă nici un entuziasm.

Se lăsă tăcerea abia după ce muzica se sfârşi şi începu primul act. Povestea era despre încercările infame ale unul negustor corupt de a-l discredita pe un oficial cinstit al guvernului, Sir Digby Upright[2]. (Însăşi ideea de oficial cinstit al guvernului stârni un hohot de râs.)

Dialogul era isteţ şi foarte la obiect, inspirat din problemele curente, de la extravaganţele prinţului regent până la negocierile de pace de la Viena şi Ghent. Tot publicul se distra pe cinste, chiar şi sofisticaţii din loja lui Lucien.

Scena culminantă a primului act era un bal dat de Sir Digby ca să anunţe logodna fiicei sale. Însă, fără ca el să ştie, duşmanul său intenţiona să-l facă de râs în faţa oaspeţilor, printre care se numărau membri importanţi ai guvernului. Scena începu când Sir Digby se opri din dansat ca să-i prezinte pe fiica lui cea timidă, jucată de Cleo

Farnsworth foarte cuviincioasă, şi pe frumosul ei logodnic.

Îndată ce făcu anunţul, doi actori intrară pe scenă cu un covor enorm făcut sul pe care-l desfăşurară în mijlocul sălii de bal. Unduitoare ca un şarpe, Kit ieşi din covor cu o perucă blondă şi o rochie de satin roşie aproape la fel de îndrăzneaţă ca aceea pe care o purtase Dolly. Avea un decolteu foarte generos şi, pe deasupra, spatele era tăiat până aproape de talie, dezvăluind o porţiune ademenitoare de piele albă.

Lucien se poziţionase într-un capăt al lojii ca să-i poată observa pe tovarăşii săi fără să fie băgat de seamă. La apariţia lui Kit, Ives şi Westley se mulţumiră să râdă împreună cu restul publicului. Chiswick se aplecă şi îşi sprijini mâinile pe balustradă, cu o expresie concentrată părând foarte natural, Nunfield se lăsă pe spate şi bătu cu degetele pe genunchi, menţinându-şi privirea fixată asupra scenei. Mace nu avu nicio reacţie, doar o mică strângere a gurii.

Lucien blestemă umbrele care acopereau nuanţele expresiilor. Cu toate că nu se aşteptase ca ticălosul să sară şi să strige „Eu sunt vinovatul!”, sperase să remarce o aluzie, un semn de uimire sau de disconfort la vederea lui „Cassie James”. Oricum, lipsa de reacţie nu dovedea nimic; toţi discipolii erau experţi în jocuri de noroc, obişnuiţi să-şi controleze perfect mimica.

Spre oroarea lui Sir Digby, Kit îl sărută dând de înţeles că erau familiari, le insultă pe soţia şi pe fiica lui, flirtă cu logodnicul vrăjit şi le spuse vesel oaspeţilor că „Diggy” întreţinea în stil mare pentru că făcea mulţi bani din mită. Când Sir Digby încercă să protesteze, îi făcu semn să tacă printr-o mişcare languroasă a mâinii – o femeie splendidă care se bucura de puterea ei asupra bărbaţilor.

Kit se întoarse spre public, iar privirea ei se opri preţ de*o* clipă asupra lojii lui Lucien. Apoi, în sunet de tobe, se învârti într-un dans de fuste plutitoare şi picioare subţiri şi frumoase. Lucien încercă să-şi urmărească tovarăşii, însă privirea lui era atrasă irezistibil de Kit. Vitalitatea şi prezenţa ei scenică atrăgeau atenţia întregului public.

Mişcările ei aveau o senzualitate nouă. În *Ţigăncuşa p*icase foarte bine pasiunea. Acum, pasiunea devenise parte din ea. Fiecare mişcare a mâinii, fiecare unduire graţioasă a gâtului, fiecare privire ademenitoare erau promisiune de plăcere lumească. Trupul i se încordă de dorinţă. Cele două zile de când n-o mai văzuse i se păruseră o veşnicie.

Un ropot brusc de aplauze izbucni când fustele ei se ridicară suficient de mult cât să-i dezvăluie fluturele tatuat. Era sfâşiat între dorinţa de a-i tortura pe toţi bărbaţii în public care tânjeau după ea şi mândria masculină primitivă că el era singurul care sărutase acel fluture ademenitor, singurul care îi ştia secretele trupului şi limpezimea sufletului.

Şi ştia că era cât pe ce să înnebunească de-a binelea. Şi să nu-şi mai revină decât dacă fata se căsătorea cu el.

La finalul dansului, Kit îşi luă o postură graţioasă de slugărnicie la picioarele unui Sir Digby împietrit. Soţia şi fiica lui ieşiră furioase din scenă, tânăra trăgându-l după ea pe logodnicul şovăielnic. Lor le urmară oaspeţii mânioşi, lăsându-l pe Sir Digby singur cu amanta lui închipuită. Kit sări în picioare, îi aruncă un sărut din vârful degetelor şi ieşi ţopăind, lăsând-l pe bietul oficial singur printre ruinele vieţii lui.

Actul se sfârşi cu un ropot de aplauze. Lordul Chiswick exclamă cu un entuziasm neobişnuit:

— Ce actriţă delicioasă!

— Aşa e, aprobă Sir James. Ştie cineva cum o cheamă

— Cassie James. Nunfield inhală tutun, apoi îi întinse cutia lui Mace, care făcu la fel. I-am oferit fetei protecţia mea, însă m-a refuzat, din păcate. Poate ar trebui să încerc din nou cu termeni mai generoşi. Privirea lui se opri asupra lui Lucien. Sigur, e posibil să aibă deja un protector. Amuzamentul ironic din ochii lui dovedea că auzise cum Lucien o luase în braţe pe Kit din camera de primire, însă nu era nici urmă de gelozie în expresia lui. Oare toleranţa lui era autentică, sau prefăcută? Imposibil de spus.

— M-am săturat de actriţe, bolborosi Mace. O specie lacomă şi obsedată de propria persoană. Prefer nevestele plictisite. Sunt mult mai ieftine şi mai recunoscătoare că le dai atenţie. Se ridică în picioare. Mă duc să-mi întind un pic picioarele înainte de următorul act.

Ceilalţi bărbaţi se ridicară şi ei să bea ceva sau să viziteze celelalte loji, lăsându-l pe Lucien singur să-şi pună în ordine observaţiile. Se pregătea să coboare şi el, când un al şaselea simţ îl făcu să ridice privirea chiar când Kit intra în loja lui. Purta o mantie închisă la culoare, cu gluga trasă peste păr; părea pură şi modestă ca o măicuţă medievală.

O clipă pur şi simplu se priviră. Apoi erau unul în braţele celuilalt. Trupul ei era cald şi flexibil de la mişcările de dans, iar sărutul ei era la fel de flămând ca al lui. Se îmbrăţişară timp de câteva momente nebune, până când ea întoarse capul cu un zâmbet trist.

—De fapt venisem să te întreb dacă ai aflat ceva.

— Nu ar trebui să vorbim aici, spuse el, amintindu-şi unde se aflau. Se pot întoarce dintr-un moment în altul.

—Ştiu. Înainte de spectacol m-am interesat şi am aflat că loja de la capătul acestui rând e goală. Putem vorbi acolo. Trase cu ochiul pe coridor, apoi îl luă de mână şi îl conduse rapid spre locul respectiv.

Kit făcuse o alegere bună, căci loja avea o formă ciudată, adâncă, iar interiorul era atât de întunecat, încât era aproape sigur că nu-i

vedea nimeni. Totuşi, de dragul discreţiei, o luă în braţe în spatele lojii. Dacă îi vedea cineva, ar fi presupus că erau doi iubiţi care se sărutau pe ascuns, îi şopti la ureche tot ceea ce-i spusese Dolly şi propriile ale observaţii despre tovarăşii lui de la teatru.

După ce termină de vorbit, fata rămase tăcută, vizibil dezamăgită.

—Îmi pare rău, pisoiaş, încheie el trist. Poate că mi-a scăpat ceva, însă când ai început să dansezi n-am mai putut să-mi întorc privirea de la tine. Şi nici ceilalţi. Ai fost superbă.

—Am dansat pentru tine, spuse ea atât de încet, încât abia o auzi.

—Asta sperasem şi eu. Îşi strecură mâinile pe sub pelerina ei. Încă purta rochia cu spatele aproape gol, aşa că începu să îi mângâie umerii catifelaţi. Să o atingă pe sub rochie îi dădea senzaţia delicioasă a unui act interzis.

Ea tremură uşor, iar ochii cenuşii i se întunecară, c u tonul foarte coborât, ca şi când ar fi făcut un efort să-şi amintească subiectul, întrebă:

— Dacă ar fi să presupui, din pură intuiţie, pe care dintre ei patru l-ai suspecta de răpire?

— Pe Mace. Cu toate că replica lui venise aproape imediat, îi luă mai mult să-şi analizeze motivele. A avut reacţia cel mai puţin vizibilă, până într-acolo încât dădea de bănuit, căci toţi bărbaţii din teatru erau vrăjiţi de jocul tău. Şi, fără îndoială, e capabil de cruzime şi e nemilos

— Prietena ta Dolly spune că e genul căruia îi place să ţină biciul în mână, îi aminti Kit. De ce ar obliga o femeie să-l maltrateze?

— Nu ştiu. Lucien îi dădu uşor gluga pe spate. Şuviţele lungi şi blonde căzeau în inele încâlcite. Abia vizibilă de sub perucă, urechea ei era mică şi delicată, la fel de frumoasă ca un mugur de primăvară. Îi urmă cu limba forma pavilionului. Un gust dulce-sărat, un parfum amestecat de condimente şi femeie. Spunându-şi din nou că trebuie să-şi vadă de treabă, adăugă: însă Dolly a mai subliniat şi că e imposibil să îţi dai seama de ce e în stare un asemenea om.

Kit respira greu, mâinile ei deschizându-se şi închizându-se pe spatele lui.

— Dar… dar Nunfield? El a recunoscut că a vrut să o facă pe Kira amanta lui.

Mâinile lui coborâră pe sub mantie, peste pielea netedă ca satinul, apoi peste rochia strânsă cu şireturi. În cele din urmă îi prinse fesele tari. Strânse uşor, modelând în palmă formele rotunde ademenitoare.

— Nu arăta deloc ca un pretendent atât de obsedat încât să fi recurs la răpire. Sigur, Nunfield poate să fie un actor perfect care se bucură în secret că o are pe Kira ascunsă undeva.

— Şi Chiswick?

— S-a purtat ca şi când nu ar fi văzut-o niciodată pe Cassie James.

Poate chiar n-a văzut-o; nu cred că merge prea des la teatru. Deşi Lucien ştia că trebuia să se desprindă de Kit, mâinile lui refuzau să-i dea drumul din strânsoare. Pe jumătate amuzat şi pe jumătate furios pe el însuşi, adăugă: e greu să fiu raţional când eşti în braţele mele.

Înţeleg exact ce vrei să spui. Se aplecă timid şi îşi trecu vârful limbii peste obrazul lui. Căldura îl invadă. Îşi ţinu răsuflarea, sperând să nu se oprească.

Kit îi făcu în tăcere pe plac, buzele ei moi găsind spaţiul de sub urechea lui. Îl cuprinseră mici frisoane de plăcere, o furtună care deja se înteţea cu fulgere când ea îi muşcă uşor lobul urechii. Întoarse capul şi se sărutară cu un abandon complet. Era în egală măsură Kathryn cea rezervată şi Cassie cea strălucitoare şi Kit cu privirea limpede. Lucien îşi înteţi strânsoarea, iar pântecele ei îi simţi carnea întărită.

Undeva departe, foarte departe de îmbrăţişarea lor fierbinte, spectatorii se întoarseră la locurile lor, tuşind şi făcând zgomot. Ştiind că trebuia să se oprească, el spuse cu răsuflarea tăiată:

— Presupun că trebuie să coborî acum pentru actul următor.

—Nu… nu mai urc pe scenă decât la finalul celui de-al treilea act, răspunse ea după o pauză nesigură. Răsuflarea accelerată îi tachina pielea sensibilă de sub ureche. El îi înţelegea teama de a nu-şi pune în pericol legătura cu Kira şi îi accepta nevoia de a evita furtuna emoţională a pasiunii. Totuşi, mâna lui cea ticăloasă şi egoistă alunecă pe după şold până între picioare, mângâind prin satinul roşu despicătura misterioasă dintre coapsele ei.

Tânăra femeie scoase un geamăt înăbuşit, degetele ei prinzându-se în talia lui ca nişte gheare.

—N… n-ar trebui să facem asta.

—Ştiu, aprobă el, apăsând şi mai adânc. Chiar şi prin straturile de material simţea căldura aceea dulce. Însă… mi-e greu să mă opresc.

Pelvisul ei se împinse în mâna lui, iar ea scoase un scâncet abia auzit, sunetul cel mai ispititor pe care-l auzise. Îi sărută gura ca să-i înghită acel sunet. Un schimb ironic de replici pe scenă stârni un hohot râs în jurul lor. El abia observă, căci, uimitor, mâna ei începuse să se mişte în jurul taliei lui până mai jos de abdomen, într-o mângâiere ezitantă, de încercare. Coapsele lui se arcuiră în faţă, iar el se împinse în palma ei. Deja sigure, degetele lui Kit se strânseră în jurul bărbăţiei lui. El rămase împietrit, cu tot trupul atât de rigid încât era sigur că orice mişcare l-ar fi spart în bucăţi.

Şi totuşi era imposibil să rămână nemişcat. Îi prinse fusta şi jupa şi le ridică. Sub materialul diafan, ciorapii ei erau legaţi de corset cu jartiere delicate. Ignorându-le, îşi strecură degetele între coapsele ei acoperite în mătase şi îi găsi buclele. În ele era ascunsă carnea fierbinte, umedă şi dulce de femeie.

Ea îşi ascunse chipul în umărul lui ca să nu ţipe când o atinse prima dată.

— Nu trebuie, susură ea, fără să-şi dea seama dacă îşi dorea sau nu ca el să se oprească. Dacă… dacă cineva se uită în lojă?

— E prea beznă… să ne vadă cineva, spuse el răguşit, cu vorbele înceţoşate, ca şi când i-ar fi fost mult prea greu să pună cap la cap o propoziţie simplă.

Se simţea ameţită, nu-şi mai amintea de ce nu ar fi trebuit să continue. Căldura pulsa în palma ei, puterea bărbătească era vizibilă chiar şi printre straturile de ţesătură dintre ei. Mâna i se strânse şi mai mult în timp ce îşi amintea cum se simţise când el fusese în ea. Acel gând o făcu să se topească de dorinţă. Fără să-şi mai dea seama ce făcea, mâna ei urca şi cobora pe bucata încordată de carne.

El gemu şi duse mâna la nasturii pantalonilor, deschizându-i nerăbdător. Apoi făcu un pas în spate, ţinând-o cu o mână, în timp ce cu cealaltă pipăi locul. Găsi un scaun şi se aşeză pe el, apoi o trase în poala lui astfel încât ea să-l încalece cu picioarele larg desfăcute şi o ajută să se înfigă în el.

Alunecarea lui înăuntrul ei o surprinse. Era o intimitate indecentă în felul în care se împreunau trupurile lor pe sub faldurile unduitoare şi respectabile ale fustei şi pelerinei. Indecent şi incredibil de erotic, Lucien se mişcă uşor în sus, iar ea simţi o dorinţă arzătoare. Se aplecă spre el, lipindu-şi bustul de pieptul lui, cu obrazul apăsat pe al lui. El o îmbrăţişă atât de strâns, încât nu mai putea să respire. Începură să se legene împreună mişcări de mică amplitudine, dar energice. Picioarele scaunului scârţâiau pe podea, însă sunetul era înghiţit de hohotele de râs.

Kit simţea cum sângele îi pulsa în tâmple precum tobele, într-un ritm nebunesc. Greutatea şi presiunea se concentrau într-un loc intern şi fără nume care ardea cu o văpaie dogoritoare până când, brusc, se simţi cuprinsă de spasme violente. Dinţii i se înfipseră în umerii lui, simţind pe buze asprimea materialului.

—Dumnezeule mare, Kit… Degetele bărbatului se înfipse în coapsele ei, unindu-i în timp ce el se împingea în sus, cu un sunet brut, fără cuvinte, bubuindu-i în piept.

O pulsaţie puternică în adâncul ei, apoi clipe de nemişcare, în care amândoi îşi ţinură răsuflarea. Încet, muşchii încordaţi se relaxară, iar plămânii încinşi cerură aer.

—Dumnezeule… mare, gemu el. Îmi pare foarte rău, Kit. N-am vrut să se întâmple asta. Îşi lipi fruntea de a ei, chinuindu-se să respire. O mai simţi pe sora ta?

—A fost în egală măsură şi vina mea, şopti ea cu sinceritate. Însă cum putuse să o uite aşa pe Kira? Cât de egoistă trebuia să fie o femeie ca să se bucure de un comportament lasciv care îi putea dăuna

surorii sale gemene?

O chemă în gând pe Kira, temându-se că legătura lor emoţională nu supravieţuise după o asemenea pasiune. De data asta ştia că nu trebuia să se sperie dacă nu o găsea imediat. Se concentră răbdătoare, blocând satisfacţia senzuală a trupului ei. În sfârşit, recunoscu pulsul subtil al sufletului surorii ei gemene.

—E în ordine, spuse ea uşurată. Încă o simt pe Kira.

— În cazul ăsta, chicoti el, nu-mi pare rău că am uitat de noi.

— Nu e deloc amuzant, se răsti Kit. Pasiunea îmi ia minţile. N-ar fi trebuit să las să se întâmple asta.

— E firesc să te simţi aşa după ce faci dragoste, răspunse el. De obicei, efectul e temporar. Nu fi prea dură cu tine, până acum, pasiunea nu ţi-a stricat legătura cu sora ta; pe deasupra, amândurora ne-a plăcut nespus.

Acela era alt motiv pentru care se simţea atât de vinovată.

— Iar tu nu vrei să renunţi la plăcere, pufni ea, din dorinţa de a-şi descărca furia. Supunerea mea în faţa avansurilor tale e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru ajutorul tău în căutarea Kirei?

Mâinile lui îi strânseră dureros braţele, făcând-o să simtă furia oarbă care pusese stăpânire pe el. Încă erau uniţi şi se simţea vulnerabilă, înconjurată şi invadată de puterea lui. Şi totuşi, când deschise gura, vocea lui era ucigător de domoală:

— Am făcut sau spus vreodată ceva care să-ţi dea de înţeles că pretind vreo recompensă în schimbul ajutorului meu?

— Nu. Coborî privirea. Dar nu pot să nu simt că sunt la mila ta.

Încă o tăcere explozivă. Apoi el întrebă pe un ton ciudat:

— Cumva încerci să mă provoci ca să ţin distanţa?

Ea împietri, întrebându-se cum de-i cunoştea mintea mai bine decât ea însăşi.

— Poate… poate că da. Lucien, mă simt copleşită, înspăimântată pentru Kira, obosită de efortul de a-i trăi viaţa, iar acum de tine. Sunt ca o frunză în vânt, fără control asupra propriei mele existenţe. Nu este o situaţie prea plăcută.

—Îmi dau seama, o asigură el. Îşi mai slăbi strânsoarea şi o trase din nou la piept. Însă lucrurile nu vor mai rămâne multă vreme aşa. Curând îţi vei recăpăta viaţa, în liniştea care se lăsase, vocea lui Sir Digby Upright se răspândea în tot teatrul, în timp ce el ţinea un monolog spre ce urma să facă pentru a-şi recăpăta poziţia şi a-şi pedepsi duşmanii. Avea timp să se mai bucure o vreme de acea mulţumire seducătoare.

Nu se despărţiseră şi, pe când stătea în braţele lui, îşi dădu seama că începea să se întărească din nou în ea. Dacă făceau iar dragoste, avea să fie mai lent şi mai blând ca înainte. Ar fi avut şi mai mult timp să savureze acumularea dorinţei şi splendoarea bogată a împlinirii…

Ultimul lucru de care avea nevoie era să devină şi mai dependentă de un bărbat care îi transforma mintea şi trupul în unt. Adunându-şi întreaga voinţă, se desprinse din el şi se ridică în picioare.

Când se retrase, simţi clar un tremur de protest în muşchii lui, urmat aproape imediat de acceptare. Îi întinse în tăcere batista ca să se şteargă, apoi se ridică să îşi aranjeze hainele.

— Ca şi când n-ar fi existat deja destule motive să mă port cum ttebuie, mai e şi riscul unei sarcini, spuse ea, încercând să pară mai nonşalantă decât era de fapt. Asta e o posibilă complicaţie atât de dezastruoasă, că nici măcar nu vreau să mă gândesc la ea.

— Nu e chiar atât de dezastruoasă. Îşi netezi cutele hainei. Chiar dacă ai rămas însărcinată, când se va vedea vom fi deja căsătoriţi.

Mâinile ei se încleştară pe tivul mantiei şi spuse fără să vrea:

— Aş vrea să nu mai vorbeşti despre asta.

Capitolul 30

Îndată ce îi ieşiră acele cuvinte pe gură, Kit împietri, dorindu-şi să le poată retrage.

Era prea mult să spere că remarca ei avea să treacă neobservată. El îşi fixă privirea atotvăzătoare pe ea, trăsăturile imposibil de citit în lumina slabă.

— Ce te deranjează, ideea că poţi avea un copil sau căsătoria?

Ştiind că singurul mod de a-i distrage atenţia era să mărturisească doar pe jumătate adevărul, răspunse:

— Nu-mi place ideea de a fi dusă la altar ca să-ţi liniştească onoarea. E o bază slabă pentru căsnicie.

— Deci asta este problema, conchise el întorcând uşor capul. O rază de lumină îi surprinse ochii cu o lucire verde ca de felină. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Îi luă mâna, fără să o tragă spre el, pur şi simplu împletindu-şi degetele cu ale ei.

— Nu am spus adevărul. Cu toate că am vorbit de căsnicie ca fiind singurul lucru corect, onorabil şi moral de făcut, nu te-aş fi cerut dacă nu aş fi vrut să mă însor cu tine. Ridică mâinile lor împreunate şi îi sărută vârful degetelor. Deja sunt multe între noi. Şi sper că în timp vor fi şi mai multe.

— Însă nu cred că vreau să mă căsătoresc, insistă ea, încercând să-şi retragă mâna.

Degetele lui le ţinură strâns pe ale ei, încercând să o împiedice.

— Nu îţi cer toată inima. Mă mulţumesc şi cu o bucăţică. Jur că nu o să mă amestec în treburile tale sau între tine şi sora ta.

— Nu face promisiuni pe care o să le regreţi, îl sfătui ea cu amărăciune. Cu cât spui mai puţine acum, cu atât mai uşoară va fi despărţirea mai târziu.

—Nu am de gând să mă despart de tine, draga mea, rosti el calm. Doar dacă mă urăşti atât de mult încât nu suporţi să stai în aceeaşi cameră cu mine, şi nu mi se pare că e cazul.

—Acum mă vrei pe mine, spuse ea pe un ton gâtuit, însă nu ai cunoscut-o pe Kira. După aceea o să-ţi pierzi interesul pentru mine.

Mâna lui o strânse pe a ei, transmiţându-i pe de-a-ntregul şocul şi furia pe care le resimţise.

Teatrul răsună de un ropot de aplauze. În curând se sfârşea al doilea act. După ce aplauzele se domoliră, Lucien spuse cu o ironie usturătoare:

—Cândva am cunoscut un bărbat care spunea că femeia e ca un covor – amândouă au nevoie de bătăi regulate ca să le menţii în condiţie bună. Nu am fost niciodată de acord cu aşa ceva, însă poate

că avea dreptate. De unde ţi-a venit ideea complet lipsită de sens că o să mă îndrăgostesc nebuneşte de Kira îndată ce o voi cunoaşte?

—Pentru că aşa se întâmplă cu toată lumea! izbucni Kit. Ea e ceea ce-ţi place la mine şi mult mai mult de-atât.

—Chiar şi dacă ai avea dreptate, inima ei e deja dată. Sau cel puţin aşa crede Jason Travers. Aşa că va trebui să mă mulţumesc cu tine.

Cu toate că ştia că rostise în glumă acele vorbe, erau prea dureroase să fie amuzante.

—Căsnicia e un subiect în care nu mă mulţumesc să am a doua cea mai bună opţiune după Kira. Mai degrabă rămân fată bătrână. De fapt asta am avut de gând toată viaţa. Îşi trase mâna dintr-a lui. Când va veni vremea, pregăteşte-te să lupţi pentru Kira. Jason e un bărbat bun, dar îl poţi întrece. Dacă o vrei, eşti în stare să o câştigi, se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Acum o să plec. Trebuie să îmi schimb costumul pentru actul al treilea.

El traversă loja cu agilitatea unei pantere şi blocă ieşirea.

— E mult mai simplu să ai geamăn de sex opus. Mai puţină competiţie, explică el, cu atâta compasiune în glas încât aproape că o făcu să plângă. Nu ai o părere foarte bună despre dragoste, nu? Nu e un concurs pe care să-l câştigi; e o legătură între două suflete. Faptul că tu şi Kira sunteţi aproape identice la aspectul fizic nu înseamnă că puteţi fi schimbate între cei care ţin la voi. Şi chiar dacă mă simt onorat că mă consideri mai atrăgător decât Travers, mă îndoiesc că sora ta îţi împărtăşeşte opinia.

— Crezi că vorbesc prostii, spuse ea cu precauţie, încă nu o cunoşti pe Kira. Nu ştii ce impact va avea asupra ta.

— Nici nu trebuie; deja ştiu ce impact ai *tu* asupra mea. O prinse de talie şi o sărută cu putere, dovedindu-şi furia şi hotărârea cu o intensitate care o zgudui. Îţi acord circumstanţe atenuante pentru că dispariţia surorii tale ţi-a luat minţile, urmă el, ridicând fruntea. Dar să nu crezi i această discuţie s-a sfârşit. Când Kira va fi în siguranţa o vom relua, iar la final o să mă crezi. Îţi jur.

Din fericire o eliberă, căci nu era în stare să răspundă. Îşi trase gluga peste păr şi îşi strânse mantia în jurul ei, apoi se îndepărtă. Abia ajunse la timp. Aplauzele din teatru indicau faptul că actul se sfârşea şi în câteva clipe coridoarele aveau să se umple de oameni.

O scară îngustă o duse la un coridor de serviciu de la parter. În drum spre culise, ar fi trebuit să se gândească la următoarea scenă, însă nu putea. Mintea ei era prea plină de bărbatul care nu pleca nici dacă era împins.

Ştiind că nu era pregătit să-şi întâmpine oaspeţii, Lucien rămase în loja goală când începu partea a doua a piesei. Era greu de crezut că doar cu câteva minute în urmă el şi Kit se împreunaseră cu o

intensitate ameţitoare în mijlocul unui teatru! Îşi pierdea minţile. De ce nu se încurcase cu o femeie mai simplă?

Pentru că femeile simple nu-l interesau; nu-l provocau; nu-l înnebuneau atât de mult de dorinţă încât să îl facă să uite de mintea lui neliniştită şi mereu la pândă. Şi, bineînţeles, intimitatea cu o femeie mai simplă se dovedise întotdeauna mai dureroasă decât ar fi meritat. Kit îl lăsa furios, însă cel puţin nu era deprimat.

Ar fi fost mai simplu să-i fi înlăturat imediat neliniştile, însă nu putuse face asta. Sufletul lui nu credea că putea să dorească o femeie mai mult decât o dorea pe ea. Însă mintea lui prea raţională îi spunea că nu o întâlnise niciodată pe Lady Kristine Travers. Oare putea să fie altă Kit, doar că… mai proaspătă, mai stimulantă, mai ispititoare?

Prostii! însă, atâta timp cât credea că el avea s-o prefere cu siguranţă pe sora ei geamănă, Kit nu dorea să-şi ofere inima. Încă un motiv să o găsească mai repede pe Kira.

Se aplecă pe balustradă şi privi în sală, fără să-i vadă pe spectatorii de dedesubt. Cearta cu Kit îl adusese faţă în faţă cu un motiv ascuns care îi marcase viaţa. În trecut fusese foarte atent să nu devină tată. Iar statutul său aproape de celibatar din ultimii ani simplificase mult lucrurile.

Şi totuşi, cu Kit nu fusese deloc atent. Explicaţia simplă era că îl excita până la o febră în care reţinerea era imposibilă. Dar se cunoştea suficient de bine cât să recunoască faptul că îşi *dorea* să o lase însărcinată ca să fie nevoită să se mărite cu el. În loc să o protejeze pe femeia pe care o iubea, încerca să o oblige, să o prindă într-o capcană atât de strânsă, încât să nu mai poată scăpa din ea. Mai rău, comportamentul lui egoist putea pune în pericol legătura crucială dintre Kit şi sora ei.

Nu era ceva de care să fie mândru. Şi totuşi, dacă ar fi avut încă o ocazie să facă dragoste cu ea, bănuia că s-ar fi comportat exact la fel.

Îşi aminti de o întâmplare din perioada studenţiei. Un aristocrat răutăcios de la Christ Church College îl provocase pe un alt student, un tânăr blând pe nume Whitman, care avusese îndrăzneala să-l contrazică. Deşi Whitman nu avea experienţă în duel, onoarea îi cerea să accepte provocarea chiar dacă rezultatul cel mai probabil era rănirea sau moartea lui.

Vestea duelului se răspândi şi în rândul celorlalţi studenţi. Toţi se plângeau că forţele erau mult prea inegale, însă, din cauza codului de onoare, nimeni nu interveni cu excepţia lui Lucien. După o mică investigaţie află că ticălosul avea orientări sexuale care l-ar fi distrus pentru totdeauna în societate. Lucien se folosise fără milă de acele informaţii ca să îl şantajeze pe ticălos să renunţe la provocare şi să îi ceară scuze lui Whitman.

Din întâmplare, Rafe aflase de rolul lui Lucien în prevenirea acelui

duel. Cu ochii cenuşii reci şi gânditori îi spusese:

— Chiar eşti lipsit de moralitate, nu-i aşa?

Remarca nu fusese spusă ca o jignire – Rafe se bucurase că duelul fusese oprit – ci ca o evaluare obiectivă. Cu toate acestea, cuvintele îl duruseră. Faptul că relaţia lor rămăsese neatinsă era pur şi simplu o mărturie a puterii prieteniei.

Şi, bineînţeles, Rafe avusese dreptate. Cu toate că Lucien nu se considera lipsit de onoare, nu ezitase niciodată să lase onoarea deoparte dacă i se părea că motivul e întemeiat. Acea trăsătură îl făcuse un spion excelent, însă era o dovadă clară că posedarea unui arbore genealogic având rădăcinile în vremea cuceririi normande nu-l făcea pe un bărbat un gentleman în toată puterea cuvântului.

Cu un zâmbet trist, ieşi pe culoar şi se îndreptă către loja lui. Kit avea un temperament de reformator; şi avea să-i dea prilejul de a-şi încerca talentele.

Lucien intră în loja lui chiar când spectatorii se aşezau pentru actul final. Doar Ives, Chiswick şi Westley erau acolo. Chiswick îl privi amuzat.

— Arăţi ca şi când ai fi găsit o distracţie mai bună decât actul al doilea al piesei.

Nu numai că era adevărat, însă faptul că ei îşi dăduseră seama de asta îi sporea reputaţia de desfrânat.

—Am dat nas în nas cu o prietenă care dorea să discute politică, replică Lucien. O conversaţie foarte captivantă.

—Judecând după cât de mototolită e lavaliera ta, presupun că ai intrat în discuţie plin de entuziasm, continuă Sir James cu viclenie.

—Aşa e. Politica e mereu un subiect captivant. Lucien se aşează pe locul său. Mace şi Nunfield şi-au pierdut interesul şi au plecat?

—Da, m-au rugat să-ţi transmit regretele lor că pleacă, îl informă Ives. Nunfield spunea că simte cum îl pândeşte norocul şi trebuie să meargă la o masă de joc până nu dispare.

Lucien se întrebă dacă acele plecări aveau vreun sens special. Probabil că nu, din moment ce domnii cu pricina erau căutători de plăceri care se plictiseau repede. Ridică din umeri în sinea lui, apoi îşi îndreptă atenţia către răzbunarea isteaţă pusă la cale de Sir Digby Upright.

În punctul culminant al piesei, Kit intră într-o rochie decentă şi mărturisi cu lacrimi în ochi că ticălosul o obligase să apară la bal şi să-i murdărească numele lui Sir Digby ameninţând-o că o va trimite pe bunica ei cea dragă la închisoarea datornicilor. Mărturia ei pecetlui soarta ticălosului. Societatea aplaudă felul sever în care îşi distrusese Sir Digby duşmanul; soţia lui cea frumoasă îl întâmpină cu braţele deschise; iar prim-ministrul îl numi într-o poziţie cu şi mai multă autoritate, prestigiu şi bogăţie decât cea pe care o avea. Un triumf al

dreptăţii şi o producţie de mare succes pentru teatru. *Strada cu scandal* urma să rămână probabil, ani buni în repertoriul teatrului Marlowe. Kit primi ovaţii speciale din partea publicului, cu toate că rolul ei fusese mic. Păruse atât de convingătoare când plânsese în ultima scenă, încât Lucien se simţi vinovat. Nu-i plăcea să fie certat cu ea, nu-i plăcea să îi sporească durerea pe care o îndura deja. De dimineaţă avea să meargă la ea şi să-i prezinte ultimele informaţii pe care le aflase.

Sigur, dacă se străduia îndeajuns, putea să-şi ţină mâinile departe de ea cât să aibă o discuţie raţională.

În loc să stea pentru farsa scurtă care se juca după piesa principală, Lucien şi tovarăşii lui se hotărâră să meargă la Watier's, un club cu jocuri bune şi mâncare şi mai bună pe când străbăteau Piccadilly în trăsură, Lucien aduse discuţia la Cassie James.

Chiswick făcu o serie de comentarii admirative, exact ca un bărbat care tocmai o văzuse pentru prima dată. Westley rămăsese şi el impresionat, însă atitudinea lui era mai firească. Nici măcar un ascultător cu auzul atât de rafinat precum Lucien nu simţi vreun indiciu cum că vreunul dintre ei ar putea fi răpitorul.

Lucien încercă să se concentreze asupra interogatoriului său subtil, dar se trezi din ce în ce mai neliniştit pentru Kit. Cu toate că aranjase să fie dusă acasă în siguranţă nu-şi putea înlătura sentimentul că ar fi trebuit să o însoţească el însuşi, cu atât mai mult cu cât conversaţia cu Diavolii rămaşi se dovedea inutilă.

Neliniştea lui continua să crească pe măsură ce înaintau prin zona aglomerată din Piccadilly. Aproape ajunseseră la Watier's când vocea lui Westley îl scosese din reverie.

— Strathmore, mai eşti atent?

Gândurile lui Lucien se îndreptară din nou spre prezent şi îşi dădu seama că i se pusese o întrebare. Nu-i păsa absolut deloc. Trebuia să meargă la Kit în *acea clipă.*

Bătu în tavan ca să-l facă pe birjar să se oprească.

— Tocmai mi-am dat seama că mai aveam o întâlnire, spuse el când trăsura încetini. Va trebui să sar peste Watier's. Îmi pare rău.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să comenteze, sări din trăsură şi traversă în goană ca să prindă o birjă din care tocmai coborau pasageri.

—La Teatrul Marlowe, te rog, spuse el. Şi îţi mai dau încă cinci lire dacă reuşeşti să ajungi acolo în mai puţin de zece minute.

—S-a făcut, şefule, promise vizitiul cu entuziasm.

Trăsura porni atât de rapid, încât Lucien fu nevoit să se prindă de cureaua ponosită ca să nu fie aruncat pejos. În timp ce se ţinea, se întrebă de ce naiba era atât de îngrijorat.

Kit se opri în salonul de primire, privind chipuri şi urmărind reacţii, ca să se asigure. Însă nu se întâmplă nimic semnificativ, aşa că în scurt timp se îndreptă spre cabina ei. Era obosită până în măduva oaselor, şi nu doar de la efortul de pe scenă. Pasiunea era obositoare, iar cearta cu Lucien şi mai obositoare. Când se schimbă în hainele ei normale, sosi şi Henry Jones.

—Bună seara, domnişoară, spuse el, dând respectuos din cap. Sunteţi gata să mergeţi acasă?

—Să fii sigur.

Henry îşi privi ceasul de buzunar.

—Trăsura lordului Strathmore ar trebui să ajungă în cincisprezece-douăzeci de minute.

—Nu vreau să aştept atâta, spuse ea, trăgându-şi pelerina. Hai să ne plimbăm. E aproape şi mi-ar prinde bine nişte aer curat. Trecu pe lângă detectiv şi se îndreptă spre ieşirea din teatru.

—Înălţimea Sa a menţionat foarte clar că trebuie să plecaţi cu trăsura Domniei Sale. Trimite şi doi lachei înarmaţi cu ea, insistă Henry, urmând-o pe coridor. Aţi putea fi în pericol.

—Dacă ar fi fost mâine-seară aş fi fost de acord, însă sunt sigură că nici cel mai eficient ticălos n-ar fi în stare să organizeze o răpire chiar sub nasul lordului Strathmore.

Când Henry încercă din nou să protesteze. Kit adăugă: În caz că ai uitat, *eu* sunt cea care te plăteşte, iar acum eu vrea să mă plimb.

Detectivul se încruntă.

— Domnia Sa nu e genul de persoană pe care aş vrea să o supăr. E un bărbat foarte periculos.

Ea îşi luă expresia cea mai feroce de care era în stare, cea pe care o perfecţionase împreună cu Kira când erau mici şi doreau să-i sperie pe spiriduşii de sub pat.

— Iar eu pot fi la rândul meu o femeie periculoasă, domnule Jones. Vii cu mine sau nu?

El chicoti, acceptând tacit înfrângerea.

— O să-i zic portarului că am plecat, ca să-i transmită vizitiului lui Strathmore.

Aerul rece de pe Strand îi mai luă din oboseală, însă nu-i alungă deprimarea. Fusese o proastă să-i spună lui Lucien că se va îndrăgosti de Kira când, cu voia lui Dumnnezeu, se vor întâlni. Bineînţeles că se înfuriase; nici un bărbat de onoare nu ar fi acceptat afirmaţia lui Kit. Însă el nu ştia. *Nu ştia.*

Kit nu fusese niciodată geloasă pe abilitatea surorii ei de a-l fermeca fără efort pe orice bărbat cu vârsta cuprinsă între doi şi nouăzeci şi cinci de ani, în primul rând pentru că nu existase nici un bărbat pe care să-l fi dorit pentru ea însăşi. Cu excepţia lui Philip

Burke, care îşi vizitase prietenii din Westmoreland în vara în care gemenele aveau şaisprezece ani. Era un student frumos şi isteţ, de douăzeci de ani. Pentru prima dată în viaţă, Kit îşi dorise cu disperare ca un bărbat să o considere specială.

În ciuda eforturilor ei, Philip fusese atras de Kira. Se alăturase grupului de admiratori care o înconjurau şi aproape că nici nu observase existenţa lui Kit. Asta duruse puţin – de fapt mai mult –, însă Kit nu o învinuise pe sora ei. Nu era ca şi când Kira ar fi încercat anume să-i atragă atenţia lui Philip; pur şi simplu fusese fermecătoare, ca de obicei.

Cu Lucien era mult mai greu. Exista posibilitatea ca pasionala Kira să-l aleagă pe Jason din cauza a ceea ce era deja între ei. În acel caz, Lucien s-ar fi simţit, fără îndoială, obligat să se ţină de cuvânt în faţa lui Kit. Însă ea nu s-ar fi putut căsători vreodată cu el ştiind că de fapt o dorea pe sora ei; şi, oricât de inteligent era, Lucien nu fi fost în stare să o înşele în privinţa surorii pe care prefera.

Era una dintre puţinele dăţi din viaţa ei când Kit şi-ar dorit să nu fi avut o soră geamănă. Însă gândul dispăru la fel de rapid precum venise, căci îi era imposibil să-şi imagineze cum i-ar fi arătat viaţa fără sora ei. Când erau foarte mici, se hotărâseră să nu se căsătorească decât dacă găseau fraţi gemeni potriviţi. După ce mai crescuseră discutaseră cât de groaznic avea să fie pentru supravieţuitoare dacă una dintre ele murea. Se hotărâseră solemn ca atunci când aveau să ajungă bătrâne şi slabe să se ţină de mână şi să sară împreună de pe o stâncă, pentru a muri în acelaşi timp.

„Of, Kira, Kira…”

Tremură şi îşi strânse şi mai mult pelerina la gât, simţind brusc un fior rece. Dacă sora ei murea, Kit ştia că exista posibilitatea foarte reală să sară singură de pe acea stâncă.

Capitolul 31

La cât de cenuşii îi erau gândurile, Kit era recunoscătoare că Henry nu avea chef de pălăvrăgit. Intrară de pe Strand pe o străduţă lăturalnică mai liniştită.

După ce o traversară pe jumătate, în spatele lor se auzi ropot de copite şi sunet de roţi. O birjă ponosită trecu pe lângă ei, apoi se opri. Kit observă că bidiviii erau neobişnuit de buni pentru un vehicul de închiriat. Apoi uşa se deschise şi trei bărbaţi mascaţi coborâră, îndreptându-se glonţ către Kit şi însoţitorul ei.

— Domnişoară, fugiţi! strigă Henry.

O împinse din spate către Strand, apoi scoase un pistol din haină şi se aşeză între ea şi nou-veniţi. Doi tâlhari se năpustiră asupra detectivului, unul dintre ei aruncându-i pistolul din mână înainte să poată trage. Al treilea şi mai mare dintre ei ocoli încăierarea şi alergă spre Kit.

Ea o luă la fugă, însă nici nu apucă să facă zece paşi că urmăritorul îi prinse braţul şi o opri brusc. Încercă să strige după ajutor, dar înainte să scoată vreun sunet el duse mâna la gură.

Strânsoarea lui puternică o făcu să-şi lase capul pe spate. Ochii din spatele măştii erau la fel de lipsiţi de expresie ca două pietre, ochii unui om care ar fi omorât pe cineva la fel de simplu ca pe un păianjen. Oare el ajutase la răpirea Kirei? Furioasă, Kit îşi înfipse dinţii în degetele lui aspre.

— Ticăloaso! O lovi în tâmplă cu palma, atât de puternic încât i se înceţoşă vederea. Mai încearcă o dată şi vezi ce-o să păţeşti.

Peste umărul atacatorului ei văzu că Henry se lupta cu unul dintre bărbaţi pe când celălalt stătea lângă ei cu un pistol, fără să tragă de teamă să nu-şi nimerească acolitul.

Apoi îl pierdu din vedere, căci individul care o ţinea începuse să o târască spre trăsură. Se luptă cu el tot drumul, lovind cu picioarele şi zgâriind, însă era mult prea puternic pentru ea.

Pe străduţă intră altă trăsură, îndreptându-se chiar spre ei. Cu un efort suprem, Kit îşi lovi atacatorul în gât cu dosul palmei. Acesta scoase un mârâit şi îşi slăbi strânsoarea. Ea izbuti să se desprindă, lăsându-şi pelerina în mâinile lui. Rugându-se ca birjarul sau pasagerii să o ajute în loc să se întoarcă şi să fugă, alergă spre vehiculul apărut, strigând după ajutor. Auzea în spatele ei paşii grei ai urmăritorului.

Birja se opri. Chiar înainte să se oprească de tot, uşa se deschise larg şi Lucien sări afară, cu o expresie la fel de fioroasă precum a îngerului căzut al cărui nume îl avea drept poreclă.

— Kit, treci în spatele meu! se răsti el.

Ea îl ascultă, iar celălalt bărbat rânji.

— Ce domn galant, mârâi el. Mănânc de-ăştia ca tine la micul dejun.

Fără a-l mai lăsa să continue, Lucien îşi învârti bastonul în aer. Capătul greu de aur se lovi de capul tâlharului cu un sunet urât şi înfundat, iar bărbatul se prăbuşi la pământ.

Cu mişcări de dansator, Lucien se întoarse şi se duse să-l ajute pe detectiv. Henry era culcat pe jos, iar bărbatul cu pistolul îl ţintea, când Lucien lovi butoiul armei cu bastonul. Arma căzu în rigolă. Imediat, al treilea bărbat sări la Lucien cu o putere care-i aruncă pe amândoi la pământ.

Atacatorul ateriză deasupra lui. În loc să lupte, sări în picioare şi strigă:

— Băieţi, e timpul să mergem! Îl înşfăcă de un braţ pe camaradul prăbuşit şi îl trase la trăsură.

Lucien se ridică şi porni după ei, însă glezna îi cedă. Căzu , iar cei trei atacatori urcară în vehicul. Vizitiul lovi caii cu biciul şi birja dispăru în noapte, îndepărtându-se de Strand.

Lucien se ridică înjurând. Apoi se întoarse şi şchiopătă către Kit.

— Eşti bine?

— Da, îngăimă ea tremurând. Făcu un pas spre el, apoi încă unul mai rapid. O clipă mai târziu era în braţele lui iar el o strânse cu putere.

Acum că pericolul trecuse, genunchii ei se înmuiară. Îşi ascunse chipul în umărul lui, simţind cum bătăile inimii lui se întorc treptat la ritmul normal.

— Încercau să te răpească?

— Cred că da, răspunse ea după ce îşi înăbuşi dorinţa de a izbucni într-un plâns isteric. Nu a fost un jaf ca oricare altul.

El îi mângâie părul moale.

— L-ai recunoscut pe vreunul dintre ei?

— Sunt sigură că niciunul nu era Diavol. Am senzaţia că sunt angajaţi de ei. Încercă să-şi amintească acele momente de haos. Când cel mare mă târa spre trăsură, m-am întrebat dacă nu cumva făcuse la fel şi cu Kira. Probabil că a luat parte şi la răpirea ei, am simţit asta vag.

— Mace şi Nunfield au plecat de la teatru în timpul celui de-al doilea act. E posibil ca unul dintre ei să fi pus la cale o ambuscadă într-o perioadă de timp atât de scurt dacă ştiau exact unde să se ducă. Lucien îşi înteţi strânsoarea. Însă mai e posibil ca acest atac să nu aibă legătură cu faptul că în seara asta ai jucat în faţa suspecţilor tăi principali. Pur şi simplu nu avem destule dovezi.

Ea ridică fruntea şi îi privi chipul.

— Cum ai aflat că urma să fim atacaţi?

— Nu am aflat, zise el după o clipă de şovăială. Pur şi simplu… am

simţit că trebuie să vin la tine.

Spusese că avea un al şaselea simţ când venea vorba de siguranţa surorii lui. Se părea că acea abilitate funcţiona şi cu alte femei aflate în necaz. Şi ştiuse exact unde să vină. Îşi scutură capul uimită.

—Nu e de mirare că ţi se spune Lucifer; instinctele tale sunt neobişnuite. Mă bucur că eşti alături de mine.

— Întotdeauna, Kit, murmură el. Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Iubitul ei, protectorul ei. Cu o dorinţă dureros de puternică, ar fi vrut să se topească în el, să-şi găsească adăpost pentru totdeauna în puterea şi în bunătatea lui. Simţi un fel de fior, ca şi când zidurile invizibile care îi separau începeau să se topească. Dacă s-ar fi întâmplat asta, s-ar fi scufundat în el atât de adânc, încât n-ar mai fi niciodată liberă pe de-a-ntregul.

Cu durere în suflet, îşi spuse că, în mod evident, cu cât ţinea acum mai strâns de el, cu atât mai dificilă avea să fie despărţirea. Trebuia să păstreze distanţa, nu doar ca să o găsească pe Kira, ci şi ca să rămână cu mintea întreagă. Făcu un pas înapoi.

—Te doare rău glezna? întrebă ea.

Când rosti acele cuvinte, făcu greşeala să-l privească. Rămăsese împietrit, iar lumina felinarului arăta cum lumina caldă şi aurie dispărea din ochii lui, lăsându-i de un verde dur. Recunoscuse respingerea în retragerea ei subtilă, iar acum Kit era conştientă de cât de mult îl rănise.

Fără ca vreunul să mai rostească vreun cuvânt, se petrecu un fenomen semnificativ: zidul dintre ei se ridică iarăşi sub influenţa precauţiei tot mai puternice. Lucien devenise vulnerabil în faţa ei, însă ea îl respinsese, iar mândria nu avea să-i mai îngăduie să facă asta din nou.

—Glezna mea e doar scrântită, o informă el cu răceală. Până mâine se vindecă.

Ea îşi luă pelerina pe care atacatorul o lăsase pe jos şi îşi înfăşură trupul tremurând, apoi ridică pălăria şi bastonul lui şi i le întinse fără să spună nimic. De data asta nu-l privi în ochi.

La câţiva metri distanţă, Henry Jones se ridicase şi se ştergea de praf. Pe falcă îi apăruse o vânătaie, iar buza îi era spartă şi sângera, însă nu părea rănit grav.

— Aţi apărut la ţanc, domnule, spuse el, fără să-şi dea seama ce se petrecea între Kit şi Lucien. Aproape că a meritat să-mi distrug haina ca să vă văd în acţiune. Lucien întoarse privirea spre el.

—Aş vrea să îmi spui de ce nu ai aşteptat să vină trăsura mea ca să vă ducă acasă pe tine şi pe Lady Kathryn, i se adresă el pe un ton care ar fi putut topi chiar şi granitul

Dându-şi seama că furia pe care o simţea faţă de ea se transfera

asupra lui Henry, Kit interveni rapid:

— Lucien, a fost vina mea. N-am crezut că eram în pericol şi am insistat să mergem pe jos.

O ignoră, privindu-l pe detectiv cu ochi tăioşi.

—Nu am scuză, domnule, răspunse Henry cu o expresie sobră. Doamna nu a înţeles riscul, însă eu ar fi trebuit.

— Da, ar fi trebuit. Dacă vei fi la fel de neatent cu Lady Kathryn încă o dată, vei avea motive să te temi mai mult de mine decât de o bandă întreagă de tâlhari. Tonul lui Lucien încă era caustic, însă expresia lui se mai relaxă în faţa sincerităţii cu care detectivul îşi recunoscuse greşeala. Făcu un semn spre birjă. Vrei să te ducă acasă după ce ne lasă pe mine şi pe Lady Kathryn la casa Strathmore? După ce bătaie ai încasat, presupun că ai avea nevoie.

— Vă mulţumesc pentru propunere, domnule, însă mersul pe jos o să mă ajute să-mi revin. Henry făcu o grimasă şi se aplecă să-şi culeagă pălăria mototolită. Am trecut prin destule bătăi şi am aflat că asta e cea mai bună metodă pentru oasele bătrâne.

După ce îi ură noapte bună lui Kit, detectivul se îndepărtă. Îndată ce nu-i mai auzea nimeni, Kit spuse:

— Dacă tu crezi că nu voi fi în siguranţă la Kira, du-mă acasă la mătuşa Jane. Ticălosul acela nu are de unde să ştie unde locuiesc.

— Nu mai spune prostii, răspunse el aspru. O să locuieşti la mine. N-ar fi trebuit să te scap din ochi. Deschise uşa să urce Kit, apoi îi spuse vizitiului care asistase fascinat la toată scena: În Hanover Square, te rog.

Când o ajută să urce, ea deschise gura din nou să protesteze, însă Lucien nu o lăsă.

— Nu te obosi să-mi spui despre cum ţi-ar strica asta reputaţia. Parcă ziceai că nu-ţi pasă de asemenea lucruri. Urcă şi el după ea şi trânti uşa în urma lui. Dacă eşti atât de îngrijorată în privinţa decenţei, Lady Jane poate veni şi ea să stea la casa Strathmore. Dacă ai de gând să spui că motanul shakespearian al surorii tale are nevoie de hrană, atunci adu şi animalul. Se aşeză pe bancheta din faţa ei şi se ţinu când porni trăsura. Iar până ajungem în Hanover Square poţi să-mi comunici cât de bestie sunt.

Probabil chiar asta ar fi făcut, însă acea ultimă propoziţie a lui o dezarmă. Recunoscătoare că folosise un ton firesc cu care să înlocuiască intimitatea dispărută, Kit mărturisi:

— Să fiu sinceră, am rămas fără argumente. O să aştept până mâine ca să-ţi spun cât de bestie eşti.

— Mâine o să ai lucruri mai bune de făcut. Am identificat şapte proprietăţi deţinute de suspecţi, care se află la vreo două ore distanţă de Londra. Scoase un oftat de exasperare. Este un început, însă asemenea informaţii nu sunt suficiente. Pot exista şi alte locuri de care

eu să nu ştiu.

— Sunt sigură că ai descoperit mai multe decât ar fi făcut-o altcineva. Îşi muşcă buza, din nou cu acea senzaţie că timpul se scurgea prea repede. Ar trebui să joc şi mâine în *Strada cu scandal,* însă dacă mergem să o căutăm pe Kira, pot să las o ucenică să-mi ia rolul.

— Nu va fi nevoie. Cele două proprietăţi cele mai apropiate de Londra pot fi vizitate în timpul zilei. Ambele sunt mici, aşa că nu e nevoie să intrăm ilegal ca să simţi dacă Kira e într-una dintre ele.

— Slavă Cerului, oftă ea. O să fie bine să şi *facem* ceva.

În câteva minute ajunseră la casa Strathmore, iar Lucien o însoţi înăuntru după ce îl plăti bine pe birjar. Nici nu se puse problema ca ea să doarmă în acelaşi pat cu el, cu un formalism impecabil, o lăsă în grija unei servitoare, fără nici măcar un sărut de noapte bună.

În vreme ce se făcea comodă într-o cameră de oaspeţi, îşi spuse că era mult mai înţelept să doarmă singură Nu avea să se gândească dacă să facă dragoste sau nu şi nu avea să mai simtă vina care urma dacă ar fi cedat, ceea ce probabil s-ar fi şi întâmplat dacă Lucien ar fi încercat serios să o convingă.

Ce păcat că raţiunea era atât de rece şi de solitară.

Din cauza oboselii, Kit dormi buştean şi se trezi doar după bătăi repetate în uşă. Privi ameţită în jur, fără să recunoască de la bun început decorul luxos în care se afla. Când îşi aminti unde era, uşa se deschise şi mătuşa ei îşi făcu apariţia urmată de doi motani şi o servitoare care ducea o tavă cu ceai. Pisicile săriră pe pat de o parte şi de alta a lui Kit, de unde îşi puteau arunca priviri ameninţătoare peste genunchii ei. Se părea că Viola şi Sebastian uitaseră că erau fraţi.

— Bună dimineaţa Kathryn, spuse Jane vesel, ignorând intriga felinelor. Arăţi groaznic. Bea nişte ceai şi mănâcă o brioşă cu agrişe. Îi făcu semn servitoarei să plece şi turnă două ceşti de ceai, adăugând zahăr în amândouă.

Kit îşi înăbuşi un geamăt; mătuşa ei fusese întotdeauna una dintre acele fiinţe enervante cunoscute drept Persoane Matinale.

— Ce faci aici, Jane? întrebă ea, luând ceaşca de ceai şi sorbind recunoscătoare o gură de lichid cald.

— Contele acela al tău m-a chemat la prima oră a dimineţii şi ne-a adus aici pe mine şi pe Sebastian din motive de decenţă. Jane se aşeză într-un fotoliu. Deşi, după cum bănuiesc eu, încercarea de a-ţi păstra reputaţia nepătată e mai degrabă ca şi când ai închide un grajd după ce calul a dispărut deja la orizont. Nu e nevoie să comentezi, adăugă Jane când o văzu pe Kit roşind.

—Nici nu intenţionez s-o fac. Cu toate că îi spusese lui Jane totul despre căutarea ei, nu-i spusese mare lucru despre relaţia ei cu Lucien. Şi nu e contele meu.

—El aşa pare să creadă, rânji Jane. Din moment ce nu sunt tutorele tău legal, nu s-a obosit să-mi ceară mâna ta, însă m-a informat că vă veţi căsători.

—Asta nu s-a stabilit, i-o reteză Kit.

—Îşi bate joc de tine, Kathryn? întrebă mătuşa ei încruntându-se. Bărbaţii pot fi nişte bestii.

Kit privi în ceaşca aburindă.

—Lordul Strathmore nu e o bestie. Pur şi simplu simte că m-a compromis şi că trebuie să ne căsătorim. Însă nu cred că va ieşi ceva din asta.

—Dacă spui tu, draga mea, răspunse Jane sceptică. Pare un bărbat hotărât. Însă îmi place. Ţi-ai fi putut găsi un bărbat mult mai rău.

De teamă să nu-şi spulbere speranţele fragile dacă vorbea tare despre ele, Kit murmură:

—Nu ştiu dacă îmi doresc un soţ şi nu sunt convinsă că îţi doreşte o soţie. După ce o găsim pe Kira mă aştept ca eu şi Strathmore să mergem pe cărări separate. Ştiind pericolul favoritismului, Kit lăsă ceaşca jos şi mângâie în acelaşi timp ambele pisici. Cum a luat-o pe Viola din casa Kirei?

—Probabil a trezit-o pe Cleo Farnsworth şi a rugat-o să descuie apartamentul. Jane clipi din ochi. Sau poate a forţat încuietoarea. Îl cred în stare.

— Şi eu. Astfel de lucruri îl fac util într-o misiune. Kit rupse o brioşă în două, ţinând-o departe de labele pisicilor. Nu-mi pasă dacă e spărgător de case profesionist, ceea ce contează e că mă ajută să o caut pe Kira. Expresia lui Jane deveni sumbră. Dispariţia Kirei era pentru ea aproape la fel de grea ca pentru Kit.

— Ai noutăţi?

Kit îi povesti ce se întâmplase de când o văzuse ultima dată pe mătuşa ei, încheind cu planul de a vizita în acea zi două dintre proprietăţile deţinute de Diavoli.

— Chiar crezi că poţi simţi prezenţa Kirei dacă te apropii de ea? întrebă Jane cu îndoială.

— Eu aşa sper. Degetele lui Kit se strânseră pe brioşă. Aceasta se fărâmiţă pe cuvertură, iar pisicile săriră pe ea. Dacă nu, nu ştiu ce o să ne facem.

Kit consideră că dădea mai puţin de bănuit dacă urca în şa îmbrăcată în haine bărbăteşti, aşa că după ce mâncă, se apucă să caute prin hainele pe care i le adusese Jane de acasă. Mătuşa ei inclusese şi veşmintele ei de tâlhar, aşa că, îmbrăcată cu pantaloni şi cizme, ea, Lucien şi Jason Travers porniră în sud, spre Surrey.

Prima lor destinaţie era o proprietate mică deţinută de lordul Chiswick şi închiriată unui negustor bogat din oraş. Cu escortele de o parte şi de alta a ei, Kit ocoli proprietatea urmând cărări şi străduţe

care se apropiau cât mai mult de perimetrul respectiv. Apoi legară caii în crâng şi se plimbară pe drumul public.

În tot acest timp se chinui să simtă prezenţa Kirei. Chiar în centrul moşiei, se opri şi închise ochii. Apoi se întoarse într-un cerc lent, ca un câine care adulmecă vântul, în vreme ce bărbaţii o priviră tăcuţi. Spaţiul telepatic era gol precum câmpurile pustii de iarnă, fără vreo urmă a căldurii şi strălucirii Kirei.

— Nimic, spuse ea cu amărăciune după ce deschise ochii.

— Era prea mult să sperăm că o vom găsi în primul loc în care căutăm, zise Jason cu expresia la fel de îndurerată ca a ei.

— Şi acesta este un loc puţin probabil. Lucien îşi lăsă mâna pe umărul lui Kit. Hai la proprietatea următoare. E a lui Nunfield şi acolo locuiesc câteva rude în vârstă ale sale. Avem şanse mai mari acolo. Kit nu răspunse. Era dezamăgită de lipsa rezultatului din acel loc, însă, la un nivel mai profund, era îngrozită. Dacă se înşela şi nu putea de fapt să simtă prezenţa Kirei chiar dacă sora ei era aproape? Dacă abilitatea pe care o avea cândva dispăruse sub presiunea disperării?

Dacă aşa stăteau lucrurile, sora ei era pierdută.

Interludiu

Nu se aşteptase ca el să vină atât de curând la altă şedinţă, şi fusese anunţată cu prea puţin timp înainte de sosirea lui. Abia avu timp să-şi pună peruca neagră, cizmele şi o cămăşuţă de catifea roşie lungă doar până la jumătatea coapsei. Însă îmbrăcatul era simplu în comparaţie cu atitudinea. Nu era niciodată uşor să devină ticăloasa dominatoare după care tânjea el; avea nevoie de o concentrare feroce, de tot talentul ei actoricesc şi de o sensibilitate acută la dorinţele lui şi pentru că nu avusese suficient timp să pregătească, rolul era slab, lăsând să se vadă frica.

Aşa că îl prinse în cătuşe şi strânse bine lanţurile de cârligul suspendat de tavanul beciului. Mârâind o înjurătură, îl biciui cu toată precizia talentului ei. Era schimbul obişnuit, în care ea era dispreţuitoare, iar el se târa în faţa ei. Însă dură mai mult ca de obicei să-l satisfacă, iar în ochii lui era o lumină întunecată care o îngrijoră. Poate că nu mai reprezenta pentru el o noutate suficient de mare cât să-l excite. Iar când se sătura de ea…

Temerile ei se confirmară după ce îl eliberă din lanţuri. În trecut, ea se retrăsese întotdeauna în camera cealaltă, iar el pleca atunci când era gata. De data aceea îi prinse încheieturile şi o trase lângă el.

— În timp, sclavul devine stăpân, iar stăpâna devine sclavă spuse el cu o voce ameninţătoare, de gheaţă. Iar asta se va întâmpla curând, doamna mea cu biciul.

Ca un animal sălbatic, trebuia ţinut la locul lui. Ridică un genunchi şi îl lovi în piept, desprinzându-se din strânsoarea lui.

—Însă o potaie rămâne o potaie, mârâi ea. Ca un câine care se teme de stăpânul său, ai nevoie de ceea ce îţi dau eu aşa că vei accepta orice umilinţă.

El îi prinse umerii şi o lipi de zid, ţintuind-o cu trupul său înecat în sudoare. Ea se sperie brusc, căci până atunci nu o agresase niciodată fizic.

— Curând vei cunoaşte ce înseamnă cu adevărat frica, iar eu voi savura asta din plin. Respira greoi de nerăbdare. Ultimul şi cel mai glorios spectacol al vieţii tale va avea loc când rolurile vor fi inversate. Dar nu-ţi face griji; nu vei fi singură când vei ieşi la rampă pentru ultima oară.

Sesiunea se încheie la fel de brusc pe cât începuse. Ridică roba pe care o aruncase şi şi-o puse pe umerii loviţi de bici. Apoi plecă, întorcând cheia în broască.

Ea căzu în genunchi, tremurând. Cât timp îi mai rămăsese? încercă să nu facă presupuneri legate de aluziile îngrozitoare pe care i le făcuse, dar îi era imposibil să nu se întrebe, chiar dacă singura întrebare adevărată era cât de îndelungată şi de oribilă avea să-i fie suferinţa înainte să se îndure de ea şi să o ucidă.

Şi la ce se referise când spusese că nu va fi singură?

I se strânse stomacul când un gând de nerostit îi trecu prin minte. Nu, era imposibil. Kit era prea inteligentă şi ştia cu ce pericol se confrunta.

Însă ce putea să facă în faţa răului întruchipat?

„Of, Kit, Kit, se gândi ea cu disperare. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă."

După ce ieşi din beciuri, se duse la servitoarea care avea grijă de prizoniera lui.

— Să mai faci un costum din acela cu crăpături şi curele de piele, ordonă el.

— Da, domnule, răspunse ea pe un ton lipsit de curiozitate. Cât de mare să fie?

— Aceeaşi dimensiune ca acela pe care îl poartă stăpâna acum. Se opri o clipă, în timp ce mintea i se umplu cu fantezia înnebunitoare care avea să-i fie îndeplinită curând. Costumul trebuie să fie *exact* la fel.

Capitolul 32

Era târziu, aproape miezul nopţii. După ce o conduse pe Kit acasă de la teatru şi o trimise la culcare, Lucien îşi concentră atenţia asupra lucrului pe care îl neglijase în favoarea căutării Kirei. Când auzi un ciocănit uşor la uşă, răspunse absent, cu mintea plină de cifrele pe care le analizase.

Îndată ce îl recunoscu pe bărbatul înalt, cu hainele ponosite de călătorie, reveni brusc în prezent. Sări în picioare şi ocoli biroul, cu mâna întinsă.

— Dumnezeule, Michael, tu eşti sau am vedenii?

Lordul Michael Kenyon zâmbi şi îi strânse mâna.

— Nu ai vedenii. Am ciocănit, dar servitorii tăi s-au culcat toţi, aşa că am folosit cheia pe care mi-ai dat-o tu anul trecut.

— Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mulţumesc, am mâncat bine în Berkshire. Însă n-aş refuza ceva de băut.

Lucien îi făcu semn prietenului său să se aşeze.

— Nu credeam că ai putea să ajungi la Londra decât după cel puţin încă două zile. Ce-ai făcut, ai prins un uliu şi ai zburat pe el?

Michael se întinse obosit pe canapeaua căptuşită cu piele, pantalonii şi cizmele lui murdare de noroi fiind mărturia mută a drumului lung din Ţara Galilor.

— Mesajul tău m-a neliniştit şi am hotărât să vin cât am putut de repede. Ce s-a întâmplat?

Gândindu-se ce noroc avea cu prieteni care să vină îndată, fără alte întrebări, la chemarea lui, Lucien deschise un dulap şi scoase o sticlă de whisky scoţian din care prefera Michael.

— O răpire, şi suntem în criză de timp. După ce turnă pentru amândoi câte o măsură generoasă de whisky, se aşeză şi îi spuse pe scurt povestea Kirei şi a lui Kit.

Michael ascultă fără să comenteze, cu trupul zvelt relaxat, însă cu ochii verzi încordaţi şi tăioşi.

— Presupun că te-ai gândit deja să-l încolţeşti pe fiecare suspect şi să-l baţi până ce spune adevărul, zise el la sfârşitul poveştii.

Era de aşteptat din partea lui Michael să vină cu soluţii pragmatice.

—Crede-mă, m-am gândit la asta, recunoscu Lucien, însă avem prea mulţi suspecţi şi există şi posibilitatea ca adevăratul ticălos să nu fie printre ei. Mă tem că nu prea am cum să brutalizez nişte bărbaţi bogaţi şi puternici fără dovezi solide.

— Un lucru care mi-a plăcut întotdeauna la tine, rânji Michael, este că nu pierzi vremea cu principii în timpul unei crize.

—O trăsătură pe care o avem în comun, spuse Lucien. Şi de obicei

nu e considerată o virtute.

—Uneori principiile sunt un lux pe care nu ni-l permitem, continuă Michael, privindu-şi ironic gazda. N-ai spus prea multe, însă am impresia că nu doar nobleţea te motivează, ci şi dorinţa să o ajuţi pe Lady Kathryn.

— Ai ghicit corect. Am de gând să o iau de soţie după ce o găsim pe sora ei.

— Arăţi cam sumbru pentru un viitor ginere, observă Michael ridicând din sprâncene.

— Sunt anumite… complicaţii. Lucien privi în pahar. De la încercarea de răpire, el şi Kit îşi dădeau târcoale cu precauţia pisicilor ei. Ştia că ea trecea printr-o suferinţă teribilă şi îi accepta dorinţa de a evita intimitatea fizică în timpul căutărilor.

Simţea însă că, treptat, se îndepărta de el şi habar nu avea cum să oprească asta. La început fusese încrezător că îi putea câştiga inima, dar începea să se teamă că atunci când… dacă… avea s-o găsească pe Kira, avea s-o piardă complet pe Kit, căci ea n-ar mai fi avut nevoie de el.

— Michael, de ce bărbaţii şi femeile se distrag unii pe ceilalţi? Şi de ce totuşi continuă să fie atraşi unii de alţii?

Michael se aplecă şi îşi rezemă coatele pe genunchi, cu paharul de whisky între mâini.

— Sunt ultima persoană căreia să-i ceri sfatul în privinţa femeilor, Luce, spuse el trist. Nu am prea multă experienţă în domeniu. Însă cred că femeile au ceva de care un nevoie bărbaţii – şi nu mă refer la chestia evidentă.

— Atunci la ce te referi? întrebă Lucien ridicând privirea.

— Bărbaţii şi femeile, răspunse prietenul său după în moment de ezitare, sunt complementari. De obicei asta înseamnă că suntem opuşi, cu tot conflictul pe care îl implică această chestie, dar înseamnă că ne şi completăm unul pe celălalt. O femeie are căldură, o calitate care cu o adevărată uşurare în faţa obstacolelor pe care ţi le pregăteşte viaţa. Zâmbi. Gândeşte-te la soţia lui Nicholas.

— Dacă or mai fi vreo zece mii cum e Clare.

— Beau pentru asta. Michael ridică paharul să cinstească, apoi dădu pe gât ce mai rămăsese în el. Însă presupun că drumul lor spre fericirea casnică a fost presărat cu multe pietre. Nicholas şi Clare au câştigat singuri ceea ce au.

Lucien îşi aminti de o discuţie pe care o avusese înainte de nuntă cu o Clare îngrijorată.

— Uitasem asta. Îţi mulţumesc pentru cuvintele cele mai încurajatoare pe care le-am auzit în ultimele zile.

— Înţelepciune pe gratis cu o valoare foarte mare.

Lucien râse, cu sufletul mai uşor. Cu Michael alături de ei, cu

siguranţă aveau să o găsească pe Kira. Apoi urma s-o convingă pe Kit că avea nevoie de el la fel de mult pe cât avea el nevoie de ea.

Rolul de însoţitoare al lui Lady Jane se rezumă doar la a-şi petrece noaptea la reşedinţa Strathmore. În timpul zilei se întorcea acasă şi îşi vedea de treburile ei. Din acest motiv, Kit lua micul dejun în cameră, ca să nu rişte să rămână singură cu Lucien. Reuşiseră să se înţeleagă bine în timpul expediţiilor pe proprietăţile Diavolilor, iar ea nu voia să strice asta. Şi se mai temea de ceea ce ar fi putut spune sau face dacă petrecea prea mult timp cu el. Cu toate astea, prezenţa lui îi lipsea teribil.

După micul dejun, se îmbrăcă şi încercă să lucreze la un articol despre Legea Cerealelor care tocmai fusese propusă, dar îi fu imposibil să se concentreze asupra politicilor comerciale protecţioniste. Nu mai scrisese nici un articol bun după răpirea Kirei.

Părăsi neliniştită încăperea şi se duse la galeria de portrete de la etajul al treilea, pe care avusese de gând să o viziteze. Avea să fie interesant să verifice dacă rudele lui Lucien erau la fel de frumoase ca el. Se îndoia că aşa ceva era posibil.

Când intră în galerie, văzu o siluetă înaltă, cu păr şaten-închis, în capătul celălalt. Fericită să aibă compania vărului ei, strigă:

— Bună dimineaţa, Jason.

Bărbatul se întoarse, iar ea îşi dădu seama că era un străin, mai înalt decât Jason şi nu atât de slab. Părul lui era uşor mai deschis, cu o urmă de roşcat vizibilă în soarele de iarnă.

— Îmi pare rău, nu am fost prezentaţi, spuse el zâmbind, când ajunse la ea. Sunt Michael Kenyon, un prieten de-al lui Lucien. Dumneavoastră trebuie să fiţi Lady Kathryn Travers.

— Chiar eu sunt. Făcu un pas spre el şi îi întinse mâna. Sunt încântată să vă cunosc. Sunteţi lord Michael, nu? Lucien a vorbit de dumneavoastră.

— Pentru prietenii lui Lucien, doar Michael ajunge. Se aplecă peste mâna ei. Când se îndreptă din nou, văzu că ochii lui aveau o nuanţă remarcabilă de verde, nu verde-auriu schimbătoare ca ai lui Lucien, ci precum smaraldul.

— Atunci poţi să îmi spui Kit. Îi studie chipul. Chiar dacă n-ar fi ştiut deja că Michael fusese soldat, tot ar fi ghicit asta din puterea lui reţinută, ca de oţel. Lucien spunea că urma să-l cheme pe cel mai periculos prieten al lui. Să înţeleg că era vorba de dumneata?

— Presupun că da, însă dacă Luce vrea un om periculos, tot ce trebuie să facă e să se uite în oglindă. Eu sunt un biet soldat retras la mama naibii, ca un cal bătrân de cavalerie.

Ea zâmbi; îi aprecia simţul umorului.

— Şi totuşi eşti gata să vii de la pensie pentru sora mea. Ai

recunoştinţa mea cea mai profundă.

— Sper să vă fiu de folos. Îi aruncă o privire lungă şi admirativă, de bărbat. Chiar mai există cineva ca dumneata?

— Încă şi mai şi. Sper să o vezi curând. Şi pentru că gândul la sora ei o neliniştea, continuă: Am venit să văd tablourile. Îi cunoşti pe cei din familia lui Lucien?

— Da, iar ce nu ştiu pot inventa. Făcu semn cu capul către portretul unui tânăr domn blond, în costum de cavaler. Acela e Gareth, al treilea conte, parcă. I-a susţinut pe regalişti în timpul Războiului Civil, însă şi-a luat măsuri de precauţie şi l-a pus pe fratele lui să devină puritan. Când regaliştii au fost exilaţi, fratele a preluat proprietăţile familiei şi i-a jurat supunere lui Cromwell. După Restauraţie, Gareth s-a întors, şi-a cerut pământurile înapoi şi s-a asigurat că fratele său a primit o recompensă grasă pentru felul în care a apărat interesele familiei Fairchild.

Kit examină chipul rece şi ironic.

— Lucien spunea cândva că se trage dintr-o linie lungă de pragmatici.

— De asta familia Fairchild a supravieţuit multor vicisitudini din istoria britanică. Michael arătă spre alt portret, de data aceasta al unui domn elegant, în veşminte elaborate, la modă cu o sută de ani în urmă. Lângă el se afla o doamnă frumoasă, îmbrăcată în mătase verde diafană.

Acela este al cincilea conte, Charles, cu soţia lui, Maria. Era destul de desfrânat şi un împătimit al jocurilor noroc. Fiul lui a moştenit averea la vârsta de şase ani, după ce Charles a murit în circumstanţe ciudate.

—Este adevărat sau inventezi? se interesă ea, privindu-l pieziş.

—Asta e povestea pe care mi-a spus-o Lucien, chicoti el. Se pare că Maria s-ar fi hotărât să protejeze averea fiului ei cu preţul vieţii soţului. Poate că povestea este adevărată sau e doar simţul lugubru al umorului al lui Lucien. Nu îşi ia prea în serios strămoşii.

—E mai bine decât să ţi-i iei prea în serios.

Din păcate aici a greşit familia Kenyon, murmură el, veselia dispărându-i de pe chip.

Kenyon… Kit ar fi trebuit să-şi dea seama mai curând.

—Tatăl tău e ducele de Ashburton?

—Da, răspunse Michael pe un ton care făcea ca alte întrebări să fie imposibile. Făcu apoi un semn către portretul de la capătul peretelui.

—Ai văzut vreodată acest tablou? E cu Lucien şi familia lui când avea nouă sau zece ani.

Îi fu suficient să privească tabloul ca să-şi dea seama că aceea fusese o familie adevărată, nu o simplă uniune dinastică. Dovada era în felul intim în care mâna contesei se curba peste braţul soţului ei; în

dragostea din ochii cu care contele îşi privea soţia şi copiii; din zâmbetul lui Lucien şi al fetei ca un mic elf, cu părul lung şi argintiu care i se revărsa peste umerii zvelţi. Kit simţi o strângere de inimă în faţa acelei privelişti. Lucien pierduse atât de mult, atât de tânăr. Însă ceea ce l-ar fi putut distruge îl întărise.

— I-ai cunoscut bine familia? întrebă ea încet.

—Destul de bine. Privi lung pânza, cu o expresie distantă. Nu-mi plăcea să-mi petrec vacanţa cu propria mea familie, aşa că prietenii mei mă luau de obicei ca pe un căţeluş rătăcit. Ashdown era locul meu preferat pentr că părinţii lui Lucien erau atât de fericiţi împreună. Iar ăsta e un lucru rar în rândul nobilimii.

Privirea lui Kit se opri asupra fetiţei blonde al cărei zâmbet radios se păstrase peste ani.

— Şi Lady Elinor?

— Era fermecătoare, răspunse el simplu. Inteligentă dulce şi ageră. Ea şi Lucien aveau o relaţie remarcabilă. Din câte ştiu, nu toţi gemenii sunt atât de apropiaţi, însă cred că pe ei i-a apropiat sănătatea ei fragilă. El o proteja foarte mult. Moartea ei l-a devastat.

În glasul lui detectă o nuanţă care o făcu să-i privească chipul.

— Şi pe dumneata?

— Îmi lipseau toţi, răspunse el după o tăcere lungă, însă mai ales Elinor. Cu toate că părea un îngeraş pogorât din rai, era o domnişoară foarte hotărâtă. La prima mea vizită la Ashdown, a decis că ne potrivim şi m-a informat că ne vom căsători când vom avea vârsta potrivită. I-am acceptat bucuros propunerea. După altă tăcere lungă adăugă: Dacă ar fi trăit… Se întoarse brusc cu spatele la portret. Bineînţeles, erau doar fantezii copilăreşti.

Însă era clar că pentru el însemna mult mai mult, chiar şi după atâţia ani. Povestea aceea o înviase pe Lady Elinor în ochii lui Kit. Probabil fusese la fel de isteaţă precum fratele ei, dacă la o vârstă atât de fragedă fusese în stare să identifice un băieţel care avea să se transforme într-un bărbat admirabil.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit atâta, Michael. Vreau să aflu cât mai mult despre trecutul lui Lucien.

— Acele informaţii au un preţ, spuse el, aruncându-i o privire aspră. Kit, încearcă să nu-l răneşti. Luce merită mai mult de-atât.

Ea îşi ţinu răsuflarea în faţa acelei remarci neaşteptate.

— Crede-mă, ultimul lucru pe care-l doresc este să-i fac rău.

Văzu pe chipul ei ceva care-l mai linişti. Revenind la tonul firesc, adăugă:

— Acolo este un portret cu cel de-al şaptelea conte. În ochii societăţii s-a degradat căci a devenit negustor, dar s-a ridicat din nou după ce a făcut grămezi de bani din asta.

Rudele excentrice erau un subiect mult mai vesel decât fericirea

pierdută.

În noaptea aceea, cu escorta crescută la trei oameni, Kit se duse la Blackwell Abbey, proprietatea lui Mace. Fusese lăsată la urmă pentru că mai fusese acolo şi nu găsise nici urmă de Kira, însă proprietatea era atât de mare, încât rămăseseră zone pe care nu le-ar fi putut simţi din casă.

La fel ca în cazul celorlalte moşii, Lucien obţinuse o hartă detaliată. Fusese desenată de un localnic care lucrase cândva acolo. Pe ea se aflau toate casele, câmpurile, potecile şi zidul de piatră care înconjura domeniul.

Înainte să pornească, studiară harta pe rând, ca să poată găsi drumul nevăzuţi chiar şi în beznă. Chiar şi aşa, cercetarea ar fi fost imposibilă fără Michael. Avea vederea nocturnă a unei pisici şi, în plus, părea să fi reţinut pe dinafară toate amănuntele. Ca un cercetaş pe un teren ostil, îi conduse pe un traseu şerpuitor calculat atent, pentru a o aduce pe Kit într-o rază de câteva sute de metri de fiecare secţiune a proprietăţii.

Lucien mergea alături de ea, asigurându-se că nu se împiedică din moment ce atenţia ei era concentrată în interior, nu la terenul aspru. În spatele lor, mişcându-se cu graţia tăcută a unui vânător, venea Jason Travers. În hainele lor întunecate, toţi păreau umbre într-o noapte fără lună.

Blackwell Abbey o tulbura în multe feluri. În timp ce descriau un cerc larg în jurul conacului, se opri şi îi privi silueta întunecată şi rău-prevestitoare. Bărbaţii se opriră şi ei.

— Simţi ceva? întrebă Lucien, atât de încet încât abia îl auziră.

Ea era foarte conştientă de faptul că în acea casă ea cu Lucien deveniseră iubiţi şi avea certitudinea neliniştitoare că şi el se gândea la acelaşi lucru. Însă nu asta o făcu să se oprească.

— E ceva cu locul ăsta. Kira nu e aici acum. Nu cred să fi fost vreodată. Dar simt că… are o oarecare legătură cu ea.

— Poate că cineva de la Blackwell Abbey a fost cu ea.

— Poate. Îşi muşcă buza, cât pe ce să urle de frustrare. E ca şi când ai fi legat la ochi şi lăsat în mijlocul unei mulţimi şi obligat să recunoşti pe cineva după miros.

— Nu te îngrijora, Kit, spuse Lucien, atingându-i cotul cu degetele. Poţi s-o faci. Trebuie doar să ne apropiem suficient de mult de Kira.

Îi citea din nou mintea. Răsuflă adânc, apoi se concentră din nou, căutând esenţa inefabilă a surorii ei. Îşi reluară drumul lent pe proprietate.

În cercetările anterioare nu avuseseră probleme, însă de data aceea se părea că norocul îi părăsise. Când treceau pe lângă un şir de case închiriate, câţiva câini începură să latre furioşi. În loc să presupună că

atenţia acestora fusese atrasă de vreo căprioară sau vreun iepure, din mai multe case ieşiră bărbaţi care îşi îmbrăcau hainele de iarnă.

— Probabil nu e nimic, mârâi o voce groasă.

— Nu noi trebuie să judecăm asta, spuse altul apăsat. Poate sunt braconieri. Dă drumul la câini.

Lui Kit îi sări inima de spaimă.

— În faţă e un pârâu, şopti Michael. Voi trei mergeţi prin el de-a lungul curentului, iar eu le distrag atenţia.

Lucien îi prinse braţul şi se îndepărtară rapid către apă, pe o pantă de deal acoperită cu arbuşti. În spatele lor, lătratul câinilor se înteţi după ce li se dădu drumul din lanţuri.

Pe mal, Kit se împiedică de o piatră alunecoasă, însă Lucien o ţinu să nu cadă. Mergeau împreună prin apă, iar Jason îi însoţea pe cealaltă parte.

Încercând să se mişte cât mai tăcut prin curentul rapid, merseră în sus până la un cot al pârâului unde găsiră un ochi acoperit cu crengi golaşe. Lucien îi duse în zona cea mai întunecată şi se opri. Apa rece ca gheaţa îi ajungea fetei până la coapse.

La câteva sute de metri distanţă de locul în care intraseră în râu, lătratul devenise aproape isteric.

— Pe aici! strigă unul dintre urmăritori.

Zgomotul începea să se piardă. Cu o senzaţie de greaţă, Kit îşi dădu seama că Michael îi momea în direcţia opusă, lăsând urme pe ţărm. Începu să tremure atât de rău, încât îi clănţăneau dinţii.

Fără să scoată o vorbă, Lucien o strânse în braţe, căldura trupului său împiedicând apa rece să o pătrundă.

— Nu-ţi face griji, Michael nu va păţi nimic, o asigură el pe un ton mai coborât decât o şoaptă.

Dar dacă păţea, era vina ei. Îşi strânse braţele în jurul taliei lui Lucien. După noaptea atacului în stradă, el îşi ascunsese sufletul în spatele unui zid al rezervei, însă la un nivel mai superficial îşi oferise întotdeauna ajutorul. Dacă n-ar fi fost el, ar fi înnebunit.

El o ţinu strâns, mângâindu-i uşor spatele. Chiar şi acolo, în prezenţa frigului, a spaimei şi a pericolului, dorinţa îi tremura în vene, amintindu-i de pasiunea pe care o împărtăşiseră. Se întrebă dacă aveau să mai fie vreodată intimi. Era greu să-şi imagineze asemenea fericire.

Când lătratul câinilor devenise doar un ecou îndepărtat, urcară pe ţărm pe malul celălalt al pârâului şi îşi continuară traseul.

— Dacă mergem câteva sute de metri spre vest, spuse Lucien când ajunseră la zidul exterior, apoi tăiem încă o dată moşia, putem acoperi şi ce a mai rămas. Crezi că rezişti, Kit?

— Pot s-o fac, răspunse ea cu hotărâre, cu toate că picioarele ude îi îngheţaseră de frig.

— Kit cea invincibilă, adăugă el zâmbind uşor. Dacă o să fiu răpit vreodată, sper să vii să mă cauţi.

Votul lui de încredere îi mai ridică moralul. Cu Jason în frunte, începură ultimul traseu pe proprietate. I se păru că dura o veşnicie, iar lui Kit îi era atât de frig, încât nu era sigură cât de mult se putea baza pe simţuri, însă ajunseră în cele din urmă la celălalt zid.

Lucien sări şi se prinse de marginea lui, apoi se urcă pe el şi întinse mâna să o ajute. Jason sări aşa cum sărise şi Lucien. Mâncarea bună şi exerciţiile regulate îl ajutaseră să-şi recapete din puterea pe care o pierduse în închisoare.

După ce ajunseră de partea cealaltă, se duseră la ca.i Michael îi aştepta acolo.

— Eşti bine? întrebă Kit.

— Minunat, o linişti el. Cel mai bun sport după ce am plecat din armată.

Tremurând toată, încălecă obosită. Dacă să fii urmărit prin beznă de o haită de câini era conceptul lui de sport atunci avusese parte din plin de el.

Grupul călări în tăcere până la Londra. Misiunea decursese bine şi scăpaseră nevătămaţi. Dar exista o singură problemă.

Kit tot nu găsise vreo urmă a surorii ei.

Capitolul 33

Era aproape trei dimineaţa când se întoarseră la casa Strathmore, iar Kit era ameţită de oboseală şi de frig. Avea de gând să se ducă direct în pat, când Lucien spuse:

—E vremea unui consiliu de război. Expresia lui era sumbră, iar farmecul îi dispăruse, dând la iveală oţelul de dedesubt. Privirea lui se opri asupra lui Michael şi Jason, apoi asupra ei.

—Putem să o facem acum sau sunteţi prea obosiţi?

—Acum, răspunse Jason aspru. N-avem timp de pierdut. Michael aprobă cu un semn din cap. Ştiind că ei erau, probabil, la fel de obosiţi ca ea, Kit îndreptă umerii.

—Dacă voi puteţi, atunci pot şi eu.

—Perfect. Lucien îi aruncă un zâmbet care îi mai domoli frigul din oase. Schimbaţi-vă în haine uscate. Ne vedem în bucătărie.

Cincisprezece minute mai târziu stăteau cu toţii la masă. Bucătăria era o cameră plăcută, cu mănunchiuri parfumate de ierburi uscate atârnate de grinzi şi cu lumina focului reflectată pe oalele de cupru. Lucien lăsase vorbă să li se pregătească mâncare şi băutură pentru când se întorceau. Kit bău prima ceaşcă de ceai din două înghiţituri Pâinea, brânza, şunca feliată şi un castron de supă groasă de linte o făcură să se simtă din nou om. După ce-şi mai potoliră foamea, Lucien îşi trase scaunul de lângă masă şi se duse la şemineu. Aruncă o lopată de cărbuni în foc, apoi se întoarse către ceilalţi, în timp ce flăcările se înălţau în spatele lui. Probabil aşa arătase şi Lucifer când vorbise cu cetele sale.

— Suntem într-un punct mort, declară el fără menajamente. Are cineva vreo sugestie despre ce am putea face în continuare?

— Doar metoda despre care am discutat noi doi, spuse Michael, după o tăcere îndelungată. Să alegem suspecţii cei mai probabili şi să-i facem să vorbească.

— Te referi la tortură? întrebă Kit înspăimântată.

— Dacă e necesar ca să o găsim pe sora ta, da, spuse Lucien, privind-o.

Ea îşi dădu seama că vorbea serios. Înclină capul şi îşi apăsă degetele pe frunte. Doar pe baza vorbelor ei fără dovezi, aceşti bărbaţi puternici şi competenţi erau dispuşi să facă rău cuiva care putea fi nevinovat. Gândul era înfiorător.

— E o idee urâtă, Kit, însă poate fi singura noastră speranţă, murmură Lucien. Pe cine ai considera suspect principal? Pe Nunfield, sau pe Mace?

Întotdeauna se considerase o femeie civilizată, dar părea că nu era chiar aşa, căci se trezi gândindu-se serios la sugestia lui Lucien. La

urma urmei, la mijloc era viaţa Kirei. Îşi aminti de chipul suspecţilor. După ce îl analiză atent pe fiecare, ridică privirea.

— Sincer, nu-l pot alege pe vreunul dintre ei. Îmi pare rău. Dacă aş putea, aş face-o.

— Căutăm acul în carul cu fân, bombăni Michael exasperat. Singurul lucru pe care îl ştim cu siguranţă e că Lady Kristine a fost răpită de pe stradă după un spectacol de teatru. Pentru asta avem un martor. Restul sunt speculaţii pornite din intuiţia lui Kit.

— Te îndoieşti de ea? întrebă Lucien pe un ton neutru.

— Nu. Când e bună, intuiţia poate depăşi logica. Întrebarea este cum putem folosi abilitatea lui Kit pentru a-i găsi sora.

Era aceeaşi întrebare pe care şi-o pusese şi Lucien înainte, însă de data aceea răspunsul fu neaşteptat.

— Există o metodă de ghicit care merită încercată în cazul ăsta, interveni Jason Travers şovăind. Implică folosirea unui pendul şi a unei hărţi ca să găseşti un obiect pierdut. Poate că şi Kit ar putea găsi urma Kirei aşa. Ştiu că pare o cacealma, adăugă el când văzu că ceilalţi se holbau el, însă e ca şi când încerci să găseşti apă cu crenguţa de ghicit.

— Am văzut unele încercări reuşite, spuse Lucien. Chiar dacă nu are logică, de obicei funcţionează. Kit?

—Nu are ce rău să-mi facă, răspunse ea, ridicând din umeri. Ce ar trebui să folosesc drept pendul?

—Nu ştiu dacă are vreo importanţă. Jason rămase clipă pe gânduri. Poate o bijuterie de-a Kirei, dacă ai aşa ceva.

— Sus e cutia ei cu bijuterii. Se ridică în picioare. O să văd dacă găsesc ceva potrivit.

—O să aduc cele mai detaliate hărţi ale Angliei pe care le am. Lucien aprinse două lumânări şi îi dădu una lui Kit, apoi îi deschise uşa, în vreme ce Jason curăţă masa. Urcară scările, cu Kit în frunte. Când ajunseră la primul etaj, se întoarse spre el.

—Ţi-am spus vreodată cât de recunoscătoare sunt pentru ceea ce faci? M-ai crezut când toţi ceilalţi m-au trimis la nebuni şi ţi-ai folosit abilităţile speciale ca să o ajuţi pe Kira cu o minuţie de neegalat.

—Poţi să-mi mulţumeşti după ce o găsesc, răspunse el cu un zâmbet obosit.

Cuvintele lui o făcură să-şi schimbe expresia. Însă Lucien, de data aceea, o înţelese greşit.

—Lasă-mă să repet că asta nu e ochi pentru ochi, libertatea ta pentru ajutorul pe care ţi-l dau să-ţi găseşti sora. Te ajut indiferent de ce ai vrea să faci după aceea. Pe chipul lui se citea tristeţe. Chiar dacă sunt nemilos, am anumite limite. Găsirea Kirei e o problemă separată de hotărârea mea de a te convinge să te măriţi cu mine.

— Ştiu asta. Îşi puse mâna cu blândeţe pe obrazul lui. Puful prea

auriu ca să fie vizibil îi înţepă palma. Nu este momentul să ne facem griji pentru viitor. Aşteaptă până trece criza ca să vezi ce vrei cu adevărat. Îţi dau de bunăvoie tot ce îmi stă în putinţă. Chiar dacă asta însemna adio, căci nu la libertatea ei să gândise, ci la a lui. Îşi lăsă mâna în jos. După ce avea s-o cunoască pe Kira, nu avea să mai fie atât de hotărât să se însoare cu geamăna ştearsă şi tăcută.

— O să-ţi aduc aminte de asta, spuse el încet, reţinându-i cuvintele. Pentru prima dată după zile întregi o sărută, cuprinzându-i bărbia în mână; uşor, rapid, însă tot o afectă până în măduva oaselor. Reţinerea care fusese zile întregi între ei dispăruse, lăsându-i împăcaţi. Apoi se întoarse către biroul său, în vreme ce Kit îşi continuă drumul spre dormitorul ei, cu genunchii tremurând.

Kirei îi plăceau bijuteriile, iar caseta căptuşită cu catifea în care îşi ţinea colecţia era o amestecătură de mărgele şi fleacuri. Kit şovăi în faţa cutiei deschise, întrebându-se ce să aleagă. Chiar dacă încercarea lor era absurdă, trebuia să-şi dea toată silinţa.

Nu o brăţară sau un colier complicat sau vreo broşă căci nu se mişcau uşor. Privirea îi căzu pe o pereche de cercei lungi de safir. Unul dintre ei s-ar fi potrivit de minune scopului.

Întinse mâna să ia cercelul, dar se opri brusc. Simţi o căldură ciudată în palmă. Nu, nu căldură, nicio mâncărime, ci pur şi simplu… ceva.

Dând ascultare instinctului, vârî mâna în grămada de bijuterii şi găsi un medalion în formă de inimă pe fundul casetei. Era un fleac minunat, cu un model trasat cu delicateţe pe o suprafaţă aurită şi un lănţişor subţire, perfect pentru un pendul.

Mai mult decât atât, *simţea* că era alegerea corectă. Oboseala şi neliniştea o făceau să se poarte ciudat. Închise cutia cu bijuterii şi se întoarse în bucătărie.

Jason străbătea neliniştit lespezile încăperii lungi. Spre deosebire de el, Michael era tolănit în scaun, picior peste picior, cu calmul unui bărbat care învăţase pe câmpul de luptă ce era răbdarea. Fără îndoială, un motiv era şi faptul că el avea cel mai puţin de pierdut; abia o cunoscuse pe Kit, iar pe Kira, deloc. Însă fusese de admirat că acceptase se îmbarce într-o misiune care se putea dovedi dezastruoasă. Se întrebă cum era să ai asemenea curaj. Era obosită să se tot teamă.

Lucien se întorsese înaintea ei şi deschidea pe masă o carte enormă. Când se apropie, văzu că era un volum desenat şi colorat superb cu hărţile comitatelor britanice. Ea admira calitatea tipăriturii, când el rupse pagina în care era reprezentat Surrey.

Ridică privirea când Kit încercă să protesteze.

—Nu ştiu cum funcţionează pendulul, dar s-ar putea să avem probleme cu o hartă legată alături de alte hărţi.

— Da, are logică, aprobă ea. Deschise mâna şi le arătă medalionul.

Jason, ăsta e bun?

Chipul i se strânse când văzu ce ţinea.

—Eu i l-am dăruit Kirei. L-a… l-a purtat vreodată? Cu toate că şi-ar fi dorit să spună da, Kit scutură din cap.

— Nu, dar nu uita că noi ne-am văzut foarte rar în ultimii ani.

El luă medalionul şi îl deschise cu unghia. Înăuntru era o şuviţă de păr negru, exact ca al lui.

— Cel puţin a păstrat-o. Asta înseamnă ceva. O durea sufletul pentru el. Se temea pentru viaţa Kirei şi, în plus, nu putea fi sigur de dragostea acesteia.

— Crede-mă, dacă sora mea ar fi vrut să te uite, ar fi aruncat asta. Kit luă din nou medalionul şi îl întoarse spre lumină ca să citească iniţialele gravate înăuntru. *K.T.* + *J.T.* Dedesubt era imaginea unei clepsidre pe orizontală, simbolul matematic pentru infinit. Kira şi Jason, pentru totdeauna. Se pare că am ales pendulul corect, constată ea, stăpânindu-şi cu greu emoţia.

— Să sperăm, răspunse Jason cu o expresie încordată.

— Cum se face? întrebă ea după ce închise medalionul. Tocmai mi-am dat seama că habar nu am.

—Ia un scaun şi fă-te comodă. O să dureze. Ea se aşeză ascultătoare pe un scaun.

—Sprijină-ţi cotul de masă, continuă Jason, şi lasă pendulul să se învârtă liber în mâna ta dreaptă.

— Are vreo importanţă că este stângace? Se interesă Lucien.

— Atunci ţine-l în stânga. Lasă medalionul să atârne până rămâne complet nemişcat. În timp ce Kit aştepta să se oprească medalionul, Jason le explică: În general pendulul se foloseşte pentru întrebări la care se poate răspunde cu da sau nu. Însă mişcările diferă de la o persoană la alta. Ca să vezi cum funcţionează pentru tine, pune întrebări la care ştii deja răspunsul.

—Eşti în Londra? întrebă Lucien.

Medalionul se mişcă. Apoi, spre uimirea lui Kit începu să se rotească în direcţia opusă a acelor de ceasornic, cu toate că ea putea să jure că nu făcuse nimic.

—Direcţia aceea înseamnă da, spuse Jason

—Kit, ai fost vreodată în India? urmă Lucien cu interes.

Pendulul se opri şi începu să se mişte în sensul acelor de ceasornic.

— Deci asta înseamnă nu, deduse americanul.

—Congresul de la Viena îi va permite lui Napoleon să păstreze tronul Franţei? interveni Michael.

Medalionul se răsuci brusc şi se opri.

—Pendulul nu e bun ca să ghicească viitorul îi lămuri Jason. Se pare că scopul lui e să găsească lucruri pierdute sau să îi ajute pe oameni să descopere ce îşi doresc cu adevărat în situaţii încurcate.

Lucien îi puse lui Kit o serie de întrebări cu răspunsuri simple. Deveni clar că direcţia contrară acelor de ceasornic însemna mereu da, iar direcţia inversă însemna întotdeauna nu.

— Unde ai învăţat asta? întrebă Kit impresionată, în ciuda îndoielilor pe care le avea.

— De la mama mea, care era o irlandeză neîmblânzită. Jason zâmbi cu o afecţiune evidentă. După cum spunea ea, femeile O'Hanlon au fost generaţii întregi înţeleptele satului, trecând cunoştinţele din bătrâni de la mamă la fiică. Tatăl meu a murit când eram mic, iar mama nu s-a mai căsătorit, aşa că m-a învăţat pe mine tradiţia familiei, cu ordinul strict de a o învăţa la rândul meu pe fiica mea. Zâmbetul îi pieri. Dacă voi avea vreodată una.

Era evident că fusese foarte apropiat de mama lui. Poate că faptul că fusese crescut de o „irlandeză neîmblânzită" îl făcuse pe Jason să se îndrăgostească de o femeie puternică şi neconvenţională, care îndrăznise să devină actriţă. Cu cât îl cunoştea mai bine pe vărul ei, cu atât înţelegea mai bine de ce sora ei îl iubea la rândul său.

Concentrându-şi din nou mintea obosită, Kit întrebă:

— Acum că am stabilit cum sunt răspunsurile pentru mine, ce trebuie să fac?

— Să te gândeşti foarte atent la găsirea Kirei, îi explică el. După ce îţi stabileşti obiectivul foarte clar în minte, păstrează pendulul în mâna stângă, iar pe cealaltă o mişti uşor pe hartă. Dacă totul e în regulă, pendulul va reacţiona foarte puternic când mâna ta dreaptă va trece peste locul unde e ţinută ea.

— Aşteptaţi o clipă să pun hărţile în ordine, spuse Lucien. Să începem cu Londra?

Ceilalţi fură de acord, aşa că el smulse harta oraşului din carte. În timp ce aştepta, Kit îşi aminti ce spusese Jason despre cum putea ajuta pendulul la descoperirea sentimentelor adevărate într-o situaţie încurcată. Întrebă în gând: „Sunt îndrăgostită de Lucien?"

Pendulul începu să se răsucească nebuneşte în mâna ei, în direcţia contrară acelor de ceasornic. „Da, da, da."

Privi mohorâtă medalionul care se învârtea. Fusese proastă să întrebe. Bineînţeles că îl iubea; cum să nu-l iubească? însă mintea ei laşă dorise să fugă de adevăr pentru că prefera să nu conştientizeze cât de dureros ar fi fost să-l piardă. De fapt simţea o oarecare uşurare să accepte că îl iubea; negarea acelui lucru nu o făcuse să se simtă mai bine.

Înainte să se oprească, în mintea ei se formară următoarele cuvinte: „Oare încă va crede că mă iubeşte şi după ce se vor termina toate astea?"

Medalionul încetini şi se opri complet, atârnând nemişcat de lănţişorul de aur. Ei bine, Jason spusese că pendulul nu putea ghici

viitorul. Şi nici ea nu voia nepărat să afle ce avea să se întâmple după aceea; deja o durea prea mult doar gândul la asta.

— Eşti gata? întrebă Jason.

Lucien aşează harta Londrei în faţa ei. Ea închise ochii şi se gândi la sora ei geamănă, la celălalt suflet al ei, mai bun. „Kira, unde eşti? Spune-mi unde eşti, draga mea.” Repetă acele propoziţii ca pe o rugăciune, până când conştiinţa îi fu plină de esenţa surorii ei.

Apoi începu să-şi mişte mâna dreaptă încet peste harta oraşului. Tensiunea din încăpere era înăbuşitoare. În mod surprinzător, nu o deranja prezenţa celorlalţi, căci cei trei bărbaţi îi dădeau senzaţia de protecţie împotriva necunoscutului pe care încerca să-l pătrundă.

Ghicitul se dovedi o treabă lentă şi dureroasă. După cum se aşteptaseră, Londra nu stârni vreo reacţie, cu toate că simţi o mâncărime în palmă. Poate pentru că Kira petrecuse mult timp în oraş.

Apoi Surrey, apoi Kent. Lucien întindea hărţii în sensul invers acelor de ceasornic, în jurul oraşului. Urmă Essex. Kit nu privea hărţile de aproape. Făcea tot posibilul să îşi ţină mintea liberă, aşa că era doar un instrument pentru puterea misterioasă care mişca pendulul.

Medalionul începu brusc să se răsucească şi toţi deveniră atenţi.

Kira e în sau aproape de Romford? întrebă Jason pe un ton tremurând de speranţă.

Pendulul începu să se mişte în direcţia acelor de ceasornic. Nu. Kit îşi ţinu răsuflarea.

— Kira mergea des în vizită la prietenii ei din Romford. De aceea a reacţionat.

— Însă e o dovadă că tehnica e bună. Nici măcar nu te uitai la hartă, deci nu aveai cum să ştii că erai la Romford. Lucien îi studie chipul şi se încruntă. Vrei să te odihneşti?

Ştiind că era palidă de oboseală, închise ochii şi se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile în poală. Lucien îşi lăsă o mână pe umărul ei, dându-i o parte din puterea şi încrederea lui. Când se simţi mai bine, ridică medalionul şi continuă. După Essex, Hertford.

Apoi Middlesex. Tot nimic. Simţi cum i se strânge gâtul. Nu mergea; acoperise toate comitatele din jurul Londrei în zadar.

Încet, Lucien îi trecu altă hartă pe sub mână. Recunoscu dintr-o privire că era vorba de Berkshire, aflat chiar la vest de Middlesex. Începea al doilea şir de comitate din jurul Londrei.

Îşi trecu mâna peste Windsor, apoi la nord peste Maidenhead. „Kira, unde eşti?” Din nou sud, spre Bracknell.

Pendulul sări precum un peşte în undiţă, apoi se răsuci în direcţia contrară acelor de ceasornic. În acelaşi timp, în palma dreaptă avu o senzaţie ascuţită, aproape dureroasă. Kit se trezi, cu tot corpul

încordat. Simţea puternic prezenţa surorii ei, nu pulsul abia sesizabil care nu dispărea niciodată, ci legătura intensă pe care o simţise când o hipnotizase Lucien.

— Kira este lângă Basildon? întrebă Jason cu vocea înecată.

Medalionul încetini puţin, însă continuă să facă cercuri în aceeaşi direcţie. Kit îl simţi pe Lucien în spatele ei.

— E mai aproape de Hycombe? vru el să ştie.

Pendulul se mişcă şi mai rapid. Kit era doar pe jumătate conştientă de acest lucru, căci aluneca în mintea şi în emoţiile ei atât de adânc, încât nu ştia sigur unde se termina una şi unde începea cealaltă.

— Eşti deasupra unui sătuc, West Hycombe, spuse Lucien cu o voce distantă. E în zona aceea?

Kit dădea din cap, prea puţin conştientă că medalionul începuse din nou să se învârtă cu putere. *Se învârte, se învârte, vârful biciului muşcă din carnea lucioasă.* Un *sunet gutural, ca de animal, de durere împletită cu extaz. Ochi înnebuniţi plini de dorinţă şi ameninţare…*

Departe, foarte departe, Lucien întrebă:

— Kira se află într-un loc sau lângă un loc numit castelul Raine?

Realitatea se transformă într-un vârtej de spaimă. Soră…*sine… cealaltă… duşman… pericol… pericol… pericol!*

Intrată complet în acel vârtej, începu să urle.

Capitolul 34

Îndată ce Lucien rostise cuvintele „castelul Raine”, Kit scoase un ţipăt de teroare care îi îngheţă sângele. Michael sări de pe scaun şi traversă încăperea din doi paşi.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Jason spuse şi el ceva, însă Lucien îi ignoră pe amândoi. Trecu în faţa lui Kit şi văzu că nu ştia unde se află, ochii ei erau goi, mâinile încleştate, iar vocea torturată era doar un vaiet prelung de spaimă. Arăta ca o nebună sau ca o femeie prinsă în capcana nebuniei.

Îi prinse mâinile şi spuse repede:

—Trezeşte-te, Kit, ai reuşit. S-a terminat.

Ea se zbătea frenetic, încercând să-şi elibereze mâinile.

—Urăsc asta, urăsc, îl urăsc, *îl urăsc, ÎL URĂSC!*

—Ce crezi că se întâmplă? întrebă Jason, devenit palid.

—Cred că e prinsă în teroarea Kirei, spuse Lucien pe un ton sumbru. Ascuţindu-şi şi mai mult vocea, adăugă: Întoarce-te, Kit! Pentru numele lui Dumnezeu, *întoarce-te!* Urletele se opriră, însă ochii ei încă erau tulburi, iar răsufla din greu, ca o căprioară ce fusese fugărită până prăbuşise. Se aplecă şi o luă în braţe. Tremura şi era fel de rece ca atunci când se ascunseseră în râu să se ferească de câini. Cât de mult mai putea rezista înainte să cedeze complet? E în regulă, Kit, murmură el cu blândeţe. Eşti aici, cu mine, în siguranţă.

—Te rog… te rog, Lucien, ţine-mă în braţe. Începu să plângă, însă vocea era din nou a ei. Mulţumindu-i lui Dumnezeu că îşi revenise, o ridică în braţe, apoi se întoarse şi se aşeză în fotoliu. Strângând-o la piept, întrebă:

— Ghicitul cu pendulul e întotdeauna aşa?

— N-am văzut în viaţa mea aşa ceva, răspunse americanul, palid la faţă.

— Pentru că probabil nu ai lucrat vreodată cu o femeie care îşi căuta geamăna pierdută. Mângâie umerii tremurători ai lui Kit. Părea dureros de fragilă.

Urând că trebuia să se asigure, o iscodi:

— Să înţeleg că te-ai conectat la emoţiile Kirei?

— Da, spuse Kit, înghiţind nodul din gât. Era la finalul unei şedinţe de biciuit. A fost înfiorător, ca un coşmar în timp ce eram trează. Puteam să aud şi să văd totul şi să simt emoţiile Kirei, însă nu puteam să fac nimic. Mă simţeam paralizată, ca o muscă prinsă într-o pânză de un păianjen care se apropie.

— Kira e bine?

Kit se încruntă, apoi se relaxă.

— Da. Acum el a plecat. Ea ştia că eram acolo şi cred că asta i-a

fost de ajutor.

— Crezi că e ţinută într-un loc numit castelul Raine?

Kit se cutremură şi îşi ascunse din nou chipul.

— Cred că da.

Lucien întinse un braţ, ţinându-l pe celălalt în jurul lui Kit.

— Michael, dă-mi harta. Prietenul lui îi întinse hârtia în tăcere. După ce studie zona, contele spuse: Castelul Raine e o fortăreaţă medievală în ruină şi probabil nu este o coincidenţă faptul că se află undeva la jumătatea distanţei dintre proprietatea lui Mace şi cea a lui Nunfield.

— Poate că nu. Michael îi aruncă o privire lui Kit. Temniţa subterană a unui castel se potriveşte cu senzaţia ta de închisoare fără lumină.

— Aşa e, spuse ea cu o grimasă. Chiar dacă locul e amenajat cât să fie confortabil, atmosfera nu se schimbă.

Lucien privea încruntat harta. Deloc surprinzător pentru un castel medieval, în preajma lui curgea un râu. Ceea ce îi atrăgea însă atenţia era o senzaţie de familiaritate. Brusc, în minte îi apăru o imagine: el pe un deal printre ziduri vechi de piatră, privind în jos la un râu ce şerpuia în lumina lunii. Ziduri de piatră şi lumina lunii…

— La naiba, cred că am fost acolo! exclamă el. Castelul Raine trebuie să fie locul în care îşi ţin Diavolii ritualurile.

— Ai participat la vreuna dintre orgiile lor infame? întrebă Michael, cu sprâncenele arcuite.

Kit ridică şi ea fruntea, cu ochii cenuşii îngustaţi în aşteptarea răspunsului lui Lucien. El îşi aminti tulburat de prostituata machiată strident şi de dezolarea oribilă pe care o simţise după ce îi permisese să-şi facă datoria. Braţul lui se strânse pe umerii lui Kit.

— Strict în interes profesional, nu de plăcere.

Ea se linişti din nou. Era bine că era atât de obosită, altfel şi-ar fi dat seama că răspunsul lui nu conţinea tot adevărul. Lucien ar fi preferat să uite de acea noapte.

— Ştii dacă acel castel are şi închisori subterane? întrebă Jason.

— Nu am văzut aşa ceva, însă e foarte posibil. Proprietatea e destul de întinsă. Aproape orice sau oricine ar putea fi ascuns acolo.

În încăpere se lăsă tăcerea, până când Michael rosti pe un ton ameninţător:

— Presupun că în noaptea aceasta mergem la castelul Raine să o căutăm pe Lady Kristine.

— Vom merge, spuse Lucien. Dar întâi avem nevoie de somn. De dimineaţă mă duc cu Kit să îl văd pe lordul Ives, un Diavol în care putem avea încredere. Ar trebui să ne poată spune mai multe despre castel.

— Nu poţi avea niciodată informaţii suficiente despre ţinta unui

raid. Michael îşi trecu mâna obosită prin părul castaniu. Cu cât ajungem mai repede în Berkshire, cu atât mai bine. Se anunţă o furtună urâtă. Cred că o să fie ploaie rece sau lapoviţă.

— Înseamnă că avem nevoie de un loc de cazare în apropiere de castel. O casă privată ar fi mai potrivită decât un han. Lucien bătu cu degetele pe hartă. Rafe are un conac micuţ în apropiere de Basildon. Chiriaşul a murit de curând şi încă e liber. Sunt sigur că o să ne lase să-l folosim. După-amiază putem ajunge călare la faţa locului. După raid putem petrece noaptea acolo fără să fim nevoiţi să călărim tot drumul înapoi la Londra.

În ciuda oboselii ei, lui Kit i se trezi curiozitatea.

— Poţi prezice atât de bine vremea, încât Lucien să te creadă pe cuvânt fără să clipească? îl întrebă ea pe Michael.

— Mi se spunea vrăjitorul vremii. Chiar şi când eram copil ştiam întotdeauna când se apropia furtuna şi cât de gravă urma să fie. Michael îndoi un braţ. După ce mi-am luat un glonţ în umăr, prezicerile mele au devenit şi mai bune. Se ridică în picioare şi adăugă: Somn uşor pentru cât a mai rămas din noapte.

Jason îşi acoperi un căscat.

— Din moment ce mâine e solstiţiul de iarnă, încă mai avem câteva ore de întuneric la dispoziţie.

Lucien se ridică, încă ţinând-o în braţe pe Kit.

— Noapte bună.

— Pot să merg, protestă ea, când se îndreptară împreună spre scări.

— Mă îndoiesc, replică el. Îţi aminteşti cât de stoarsă erai în celelalte dăţi în care ai intrat în mintea Kirei?

— Mda. Acceptând argumentul, închise ochii şi îşi rezemă capul pe umărul lui.

Din nou fu uimit de cât de fragilă părea. Bietul pisoiaş obosit. Probabil doar voinţa o mai ţinea trează.

O duse în camera ei şi o aşeză pe marginea patului, apoi îi scoase rochia. Ea se lăsă în voia lui, aproape moţăind. Când rămase în cămaşă, contele trase cuvertura. Înainte să o învelească, ea întinse mâna şi îşi prinse braţele pe după gâtul lui.

— Lucien, rămâi, spuse ea, cu ochi cenuşii. Te rog.

El şovăi, dureros de tentat. Însă…

— Mi-ar plăcea să rămân, însă nu pot să jur că o să mă port cu decenţa necesară, răspunse el, încercând să rămână vesel. Cu toate că înţeleg perfect de ce trebuie să eviţi ameţeala pasiunii, când sunt lângă tine raţiunea mea zboară pe fereastră. În seara asta te protejează oboseala, dar nu garantez nimic pentru mâine-dimineaţă.

— Sunt pregătită să accept consecinţele, îl informă ea cu un zâmbet şters. Acum că am aflat unde e Kira, nu mai simt că e esenţial să evit intimitatea. Îşi lăsă capul pe pieptul lui, apoi adăugă într-o şoaptă

exasperată: Iar în noaptea asta nu vreau să fiu singură.

— Câtă vreme trăiesc eu, Kit, nu vei fi singură, o linişti el, sărutând-o pe frunte.

Chipul i se strânse, dar nu spuse nimic. El se întrebă dacă avea să-l creadă vreodată sau dacă nu cumva tatăl ei îi distrusese pentru totdeauna capacitatea de a crede un bărbat pe cuvânt. Lucien putea să aibă toată răbdarea de care era nevoie. Se dezbrăcă, apoi stinse lumânările şi se băgă lângă ea sub pilota de puf.

Kit se rezemă de el cu un oftat uşor. Cearşafurile erau reci, la fel ca ea, însă căldura înflorea uşor în locul în care li se atingeau trupurile. El zâmbi când un picior subţire i se strecură între genunchi, urmat de o talpă rece sub gleznă. Nu putea înţelege de ce unii preferau să doarmă singuri.

Cu toate că oboseala reuşise să-i ucidă dorinţa, tot i se părea plăcut să o mângâie de la umăr până la şold. Formele ei netede şi suple se încălziră treptat. Când mâna lui alunecă şi rămase pe sânul ei, îi atinse uşor sfârcul cu degetul mare. Acesta se întări într-un mugure micuţ şi ferm pe sub cămaşa subţire.

Lucien se aplecă şi îşi apăsă buzele pe ale ei. Gurile lor se încleştară, a ei moale şi primitoare. Limba lui o întâlni pe a ei cu o plăcere catifelată, iar ea scoase un sunet înăbuşit, ca un tors de pisică. După un sărut lung, el îşi îndepărtă capul.

— E o prostie, spuse el răguşit. Avem nevoie de odihnă.

Ea murmură aprobator, însă mâna îi alunecă pe după talia lui şi începu să traseze cerculeţe cu un erotism blând. Bărbatul simţi pulsaţia distinctă a dorinţei. Aplecând şi mai mult fruntea îi sărută sânul, simţind textura pietroasă a sfârcului prin cămaşă. După felul în care se schimbase şi respiraţia ei se părea că era la fel de vulnerabilă ca el în faţa dorinţei.

Mângâierile lui deveniră mai lungi, palma alunecându-i până pe coapsă, apoi spre genunchiul ei. În călătoria de întoarcere, tivul cămăşii ei se prinse de degetul lui mare şi se ridică. Nu o făcuse intenţionat, însă nu se putu stăpâni să nu îşi vâre capul în bezna parfumată de sub cuvertură şi să îi sărute rotunjimea de satin a pântecului. Degetele ei subţiri ajunseră pe gâtul lui şi începură să se joace cu pielea lui sensibilă. Delicios, cu adevărat delicios.

Se mişcară în ritmurile împerecherii cu o uşurinţă de vis, fiecare pas lipsit de inocenţă urmat de altul, chiar mai puţin inocent – pielea goală frecându-se de smocul de păr ondulat, ciupituri delicate pe un gât dureros; ciocnirea dintre feminitatea flexibilă şi bărbăţia ascuţită, parfumurile subtile ale trupurilor transformate în adevărate ispite.

Când mâna ei căută şi găsi bărbăţia încordată, el răspunse printr-o explorare intimă a adâncimilor ei secrete. Coapsele ei se desfăcură invitându-l. Chiar şi când se ridică deasupra ei, nu simţeau deloc

grabă. Pasiune da, şi sângele care bătea cu o căldură ce se transforma într-o flacără pură. Însă fără disperare, căci uniunea lor părea firească, o împărtăşire a sentimentelor ce îi întărea pe amândoi

Căzură unul în braţele altuia, într-un somn profund şi fără vise.

Kit deschise ochii în lumina alburie a răsăritului. Iarna făcea ca soarele să răsară destul de târziu, însă chiar şi aşa, sigur nu avea cum să fi dormit mai mult de patru ore. Şi totuşi se simţea uimitor de odihnită, iar meritul era în întregime al lui Lucien. Intimitatea unui pat comun părea atât de firească, încât era greu să-şi imagineze că nu avea să se mai întâmple niciodată.

Însă nu avea să regrete niciodată faptul că îl iubea, indiferent câtă durere avea să-i aducă asta în viitor. Şi nici nu avea să uite că el o dorise.

Îi privi lung chipul adormit, încadrat de părul auriu în dezordine. Era splendid şi mai relaxat decât îl văzuse vreodată când era treaz.

Un gând mic şi rebel i se strecură în minte. Lucien era bărbatul cel mai inteligent pe care îl cunoscuse vreodată şi nu era deloc înclinat spre autoamăgire. Poate că ar fi trebuit să îl creadă când spunea că o iubea cu adevărat; poate chiar avea s-o prefere pe ea şi nu pe sora ei.

Oftă încet. Nimeni nu o preferase vreodată pe ea. Kira era mai plină de viaţă, mai fermecătoare, dar şi mai puternică. Înflorise în viaţa ei independentă, spre deosebire de Kit, care abia reuşise să funcţioneze când încetase să mai fie jumătatea unui întreg mai mare. Lucien avea să admire puterea Kirei şi să rămână vrăjit de vitalitatea ei.

Ce ironie a sorţii! Dacă sora ei murea, Kit ar fi rămas atât de schilodită emoţional, încât nu avea să se mai poată face utilă cuiva vreodată; pe de altă parte, salvarea surorii ei gemene putea să-i distrugă speranţa la dragoste.

Totuşi, în acea clipă dureroasă şi trecătoare, Lucien era *al ei.* Kit se întinse şi îl sărută foarte uşor pe gură. El întredeschise pleoapele, dezvăluind o lucire aurie de mulţumire.

—Te-am avertizat că e posibil să nu mă pot purta cum trebuie dacă rămân, spuse el cu un zâmbet ştrengăresc. Deşi mi se pare că am crezut că mă pot înfrâna mai mult decât am făcut-o de fapt.

—Prostii, răspunse ea, zâmbind la rândul ei. Te porţi frumos doar atunci când e în interesul tău.

— Iar acum nu e în interesul meu. O luă în braţe o trase deasupra lui.

Ea scoase un ţipăt scurt de surprindere, apoi se relaxă, cu sânii lipiţi de pieptul lui.

— Trebuie să ne dăm jos din pat curând, observă ea cu regret. O să fie o zi lungă.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să înceapă cum trebuie. Îi închise

gura cu un sărut, iar mâinile i se strecurără sub cămaşă şi îi prinseră fesele, înfigându-şi degetele în muşchii ei.

În timp ce se sărutau, îl simţi întărindu-se. Se întinse cu supleţea unei pisici, bucurându-se de senzaţia corpului său musculos şi de felul în care se potriveau trupurile lor. Pe măsură ce sărutul lor devenea mai profund, prin venele ei începu să curgă o căldură lichidă.

Tocmai când ea se pregătea să se rostogolească pe spate ca să poată face dragoste, el îi prinse şoldurile şi cu o mişcare bruscă intră în ea. Kit trase aer în piept.

— Aha. Acum înţeleg de ce m-ai aşezat peste tine.

— Educaţia este un lucru minunat, zâmbi el, apoi făcu o mişcare în sus.

— Sigur că este, aprobă ea cu răsuflarea tăiată. L.J. Knight a scris câteva articole provocatoare despre acest subiect.

— La fel de provocatoare ca activitatea noastră acum?

— Asta nu e provocare, îl contrazise ea chicotind. E dezfrâu pe faţă.

— Mmmm, desfrâul, păcatul meu preferat. Se împinse din nou în sus. Ea se cutremură, cu trupul cuprins de căldură.

Se ridică cu grijă în şezut, rămânând călare pe el, apoi îşi scoase cămaşa cu un gest intenţionat seducător şi o aruncă peste umăr. În semn de răspuns, Lucien se întinse şi îi prinse sânul stâng în gură. În timp ce i-l sugea, ea gemea şi se mişca înainte şi înapoi, stârnindu-l din ce în ce mai mult, până căzu pe perne, abia răsuflând.

Kit se aplecă deasupra lui şi îi prinse încheieturile, ţintuindu-l de pat. Felul în care îi privea de sus chipul îi dădea iluzia plăcută că era tot atât de puternică. Din dorinţa de a-l vedea neajutorat şi tânjind, îşi frecă încet pelvisul de el. Lucien icni, cu o expresie foarte vizibilă, fiecare nuanţă a dorinţei descoperită în timp ce îi răspundea.

Era o intimitate profundă în dragostea la lumina zilei, cu privirile ţintuite una în alta. Ea descoperi un set nou de feluri delicioase în care se puteau mişca împreună un bărbat şi o femeie. Fiecare mişcare a unuia se reflecta imediat pe chipul celuilalt, ca şi când ar fi fost un singur trup.

Îşi plecă fruntea şi îl sărută, cu limba fierbinte de ardoare. Erau uniţi de două ori, fiecare în interiorul celuilalt. Kit îşi dorea cu o intensitate dureroasă să se unească şi emoţional la fel de profund pe cât se uniseră fizic, să-i împlinească sufletul rupt cu spiritul său puternic.

Îndată ce se formă acel gând, un fior de teamă o readuse în siguranţa umorului. Întrerupse sărutul şi zise pe un ton vesel:

— Acum înţeleg gluma pe care am auzit-o la teatru despre femeile care îi călăresc pe bărbaţi.

Zări o umbră – oare dezamăgire? — în ochii lui şi simţi retragerea lui emoţională subtilă. Recunoscu plină de tristeţe că din nevoia de a

se proteja pe ea însăşi îl dezamăgise din nou.

Mascându-şi rapid reacţia, iubitul ei răspunse cu altă glumă:

— Ar trebui să te poţi gândi acum şi la o interpretare cu totul nouă a vechiului cântecel de copii despre cum să călăreşti un căluţ până la Banbury Cross.

— Lucien! exclamă ea, râzând cu toate că obrajii i se înroşiseră. E indecent. Acolo e vorba de un căluţ de lemn.

— Asta li se spune fetiţelor, însă băieţeii ştiu mai bine, replică el pe un ton serios. Din moment ce eşti scriitoare, poate ar fi cazul să revezi expresiile pe care le-ai folosit fără să te gândeşti şi care conţin cuvinte interpretabile. Limba e plină de cuvinte cu dublu sens.

— Să nu uităm totuşi de povestea supei de cocoş cu praz, spuse ea pe un ton cuminte, în care o pasăre bătrână e fiartă cu un mănunchi de praz. Şi cocoşul are şi un gust foarte bun.

Înţelese sensul dublu abia când îl auzi pe el râzând. În faţa ei se deschideau noi tărâmuri ale îndrăznelii. Roşie ca sfecla, îi închise gura cu un sărut. Din fericire, i se făcu milă de modestia ei lezată şi încetă s-o mai tachineze

Kit nu ştiuse că pasiunea putea fi atât de jucăuşă. Deja era expertă în arta de a-l stârni, mişcându-şi şoldurile, apoi rămânând complet nemişcată ca să-l pună pe jar. Află că se putea purta ca o depravată, iar lui îi plăcea abandonul ei. Şi aproape că se înecă de râs când el spuse:

— Nu simţi că arde ceva? Cred că au luat foc cearşafurile.

Însă veselia îi pieri imediat. În următoarele douăzeci şi patru de ore totul avea să se schimbe. Cu voia lui Dumnezeu, sora ei avea să fie liberă, însă drept urmare risca să nu mai cunoască vreodată o asemenea intimitate cu Lucien. Şi exisă şi senzaţia foarte reală de pericol; îl simţea plutind asupra Kirei precum ceaţa întunecată de peste Londra.

Cu o frenezie bruscă, îşi folosi talentele nou-descoperite ca să-i aducă pe amândoi în punctul culminant. În violenţa împlinirii nu mai era loc pentru teamă sau regret.

Leacul era unul trecător. După aceea, în timp ce stătea întinsă gâfâind în braţele lui, era greu să ascundă melancolia care îi bătea în sânge ca o tobă. „Niciodată, niciodată, niciodată”, se gândi ea.

Lucien se holbă la tavan, simţind bătaia inimii lui Kit la fel de puternică precum a sa. Era lipită de el, flexibilă şi ademenitoare şi tocmai făcuseră dragoste cu o intensitate debordantă. Şi totuşi de ce simţea că îşi luase în tăcere rămas-bun de la el?

Cu cât se apropiau mai mult de Kira, cu atât se detaşa Kit mai mult de el emoţional; fusese extrem de clar când făcuseră dragoste, iar zidul care stătea de obicei între ei dispăruse. Rezultatul logic era că salvarea

Kirei avea să coincidă cu pierderea lui Kit.

La început fusese sigur că intimitatea fizică îi va apropia şi mai mult, însă nu mai era adevărat. Cu toate că, fără îndoială, ar fi putut-o convinge să se mărite cu el – recunoştinţa era o forţă puternică, iar el era un maestru al manipulării subtile – nu mai era sigur că acea căsnicie i-ar fi dat ceea ce dorea.

Nu mai era sigur de nimic.

Se simţi uşurat când Kit vorbi prima.

— Am sentimentul oribil că salvarea ei va fi o treabă mai grea decât îţi imaginezi, rosti ea pe un ton sumbru. Kira a spus că are paznici, îţi aminteşti? Lucien, e periculos.

— Şi câţi paznici pot să fie? întrebă el, fericit că reveniseră la atmosfera obişnuită. Nu vorbim de un asediu asupra unui oraş-stat. Răpitorul e doar un bărbat bogat şi pervers. E posibil să fie un singur paznic, cel mult doi. Dacă ticălosul e şi el acolo, asta ar însemna trei oameni. Ridică din umeri. Şi şase să fie, ceea ce nu prea cred, tot vom învinge, pentru că îl avem pe Michael.

— Sunt uimită că e gata să-şi rişte viaţa când nu are nimic de câştigat din asta. Eu şi Jason o iubim pe Kira, iar tu faci asta de dragul meu – Kit îi dădu un sărut rapid –, şi pentru asta îţi sunt foarte recunoscătoare; însă Michael acţionează din prietenie pentru tine şi din bunătatea sufletului său. Acelea sunt mai degrabă motive abstracte.

— Presupun că este fericit să-şi folosească talentele de războinic pentru o cauză nobilă. Ar fi fost un cavaler medieval minunat.

— Care ar fi ucis balauri şi ar fi salvat prinţese?

— Exact. Lucien îşi trecu braţul pe după talia ei ca să o mai reţină, însă nu mai aveau timp. Kit se ridică.

— Dacă ne grăbim, îl mai prindem pe lordul Ives în apartamentul lui Cleo.

— Locuiesc împreună?

— Aproape. Zâmbi uşor. El vrea să o mute într-o casă mai mare şi mai luxoasă, însă ea îl refuză mereu. Spune că preferă să fie propria ei stăpână decât amanta unui lord. E ironic; chiar vorbeşte serios, însă e posibil ca el să o ceară de nevastă ca să o păstreze lângă el.

— N-ar fi prima dată când un lord o alege o doamnă de la teatru, remarcă Lucien. Am văzut cum vorbeşte ea. S-ar potrivi foarte bine. Apoi, pierzându-şi interesul pentru acel subiect, îi prinse încheietura lui Kit şi îi sărută palma. În douăzeci şi patru de ore de acum vom sărbători libertatea Kirei. Apoi ne putem gândi la o dată pentru nuntă. Eu unul aş vrea o dispensă şi o căsătorie imediată. Ai fi de acord?

Ar fi vrut să o vadă reacţionând ca şi când şi ea şi a dorit asta la fel de mult ca el- sau dacă nu la fel de mult cel puţin să arate că voia. Însă ea îi aruncă un zâmbet blând care nu-i putea ascunde tristeţea din

ochi.

— După cum ţi-am promis azi-noapte, voi accepta tot ce îmi ceri tu.

Dacă asta era victorie, atunci victoria avea gust de cenuşă.

Interludiu

După plecarea ei se simţi atât de sfârşită, încât abia se putea misca. Se cufundă într-un somn binefăcător şi fără vise, apoi se trezi tresărind. Cât timp trecuse? Îi rămăsese prea puţin timp ca să-l irosească. După ce îl satisfăcuse, îi spusese cu o voioşie crudă care avea să-i fie soarta. Data următoare avea să-i ia viaţa.

Şi totuşi ce ar fi putut ea să facă altceva decât să păşească frenetic prin închisoarea ei de pluş? Mai căutase şi înainte arme, însă răpitorul ei avusese grijă să nu lase în cameră obiecte ce ar fi putut fi periculoase. Mobila masivă era prinsă de podea; tacâmurile erau făcute din cositor moale, uşor de îndoit; iar farfuriile şi ceştile erau din aliaj şi nu se puteau sparge.

Ar fi putut folosi cureaua unuia dintre bicele mai groase ca să încerce să-şi sugrume adversarul, dar se îndoia că avea puterea de a doborî un bărbat. Chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi putut trece de paznicul care aştepta afară. Evident, ar fi încercat, căci nu avea de gând să se lase ucisă prea uşor, însă nu-şi făcea prea mari iluzii de reuşită.

Privirea îi căzu pe jucăria perversă cu biciul. Cu o furie bruscă, o ridică deasupra capului şi o pocni de podea. Apoi zdrobi siluetele sub cizme. Dacă ar fi putut face la fel şi cu el…

Îi trecu un gând prin minte şi îngenunche să studieze dispozitivele. Mai multe roţi de metal ieşiseră în afară. O luă pe cea mai mare şi testă marginea cu zimţi ascuţiţi. Era din oţel dur. Dacă o folosea cu grijă, putea să taie lemnul cu ea.

Îşi cercetă cu atenţie cele trei camere. Ah, masa de lângă pat. Dacă avea suficient timp, putea să-i taie un picior. Şi când l-ar fi slăbit ar fi avut putere să-l scoată din cuiul care îl ţintuia de podea. Dacă nu, avea să taie piciorul la câţiva centimetri deasupra podelei.

Se aşeză turceşte lângă masă şi se puse pe treabă. Când termină, avea deja o bâtă cu care putea zdrobi ţeasta cuiva. Asta nu ajungea ca să-şi recapete libertatea, însă dacă avea să moară, să fie a naibii dacă nu-l târa şi pe el după ea.

Capitolul 35

Cleo răspunse cu greu la uşă. Iar când o făcu râdea, cu părul blond lăsat liber pe umeri. Când îl văzu şi pe Lucien lângă Kit, îşi strânse în grabă halatul de catifea verde.

— Cassie, draga mea, te-ai trezit devreme azi, spuse ea pe o voce piţigăiată, care să ajungă până în capătul celălalt al apartamentului. Privirea ei spunea că avea companie. Mă tem că nu e un moment prea potrivit pentru o ceaşcă de ceai. Să cobor eu mai târziu la o bârfă?

— Am venit să vorbim cu lordul Ives, răspunse Kit. E aici? Credem că am aflat unde e ţinută sora mea şi el ne poate ajuta.

— Slavă Cerului, exclamă Cleo, făcând ochii mari. John, adăugă ea, ridicând din nou tonul, ai musafiri.

Ives apăru din dormitor, fără haină, uşor surprins. Când văzu cine îl aştepta, zâmbi şi se înclină politicos în faţa lui Kit.

— Strathmore, domnişoară James, ce surpriză plăcută. Sper că sunteţi bine.

— Nu sunt Cassie James, ci sora ei geamănă. A fost răpită, iar eu mă prefac de câteva săptămâni că sunt ea, răspunse Kit direct. Sper că ne veţi ajuta să o găsim.

— Există două persoane care pot juca aşa? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Îi privi îndelung chipul cu atenţie, apoi dădu uşor din cap. Înţeleg. Intraţi şi aşezaţi-vă. Presupun că e o poveste lungă.

De fapt, Kit povesti pe scurt despre dispariţia Kirei şi despre rolul ei, căci lăsă la o parte detaliile cele mai interesante, cum ar fi felul în care îi urmărise pe Diavoli şi faptul că sora ei fusese găsită cu ajutorul pendulului. Nici măcar nu pomeni de spectacolul pe care îl dăduse ca barmaniţă, când îl lovise pe Ives cu sânii falşi. Din moment ce nu o recunoscuse, era mai bine să nu menţionez întâmplarea, de dragul demnităţii lui.

După ce ea termină de povestit, începu Lucien.

— Credem că o ţin pe Cassie la castelul Raine din Berkshire. Presupun bine că e locul în care se ţin adunările Diavolilor?

— Da. Ives îşi muşcă trist buza. Chiar credeţi că unul dintre Discipoli a răpit-o? Sunt sigur că niciunul dintre ei n-ar fi avut nevoie să facă aşa ceva. Toţi îşi permit câte femei vor.

— Unii bărbaţi preferă tocmai femeile care nu-i vor, răspunse Lucien scurt. Iar alţii nu acceptă refuzuri.

Chipul lui Ives deveni grav. Kit bănui că îşi amintea remarci care confirmau spusele lui Lucien. Ridică privirea şi spuse simplu:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Trebuie să ştim cât mai multe despre castelul Raine. De exemplu, dacă are închisori subterane.

— Cred că da, însă eu nu le-am văzut vreodată, zise Ives. Discipolii au un sanctuar privat pentru ritualurile lor secrete. Diavolilor de rang inferior ca mine nu li se permite să asiste la ele, însă cred că intrarea trebuie să fie pe unde va prin spatele capelei.

— Ştii ceva despre ceremoniile lor?

— Nu chiar. Însă alt Diavol tânăr s-a oprit într-o noapte lângă castel ca să admire ruinele în lumina lunii şi s-a speriat când a auzit o femeie ţipând. Ives îşi trecu neliniştit degetele prin păr. A crezut că fusese imaginaţia lui. Băuse, iar locul acela predispune la închipuiri ciudate. Însă e posibil să nu i se fi părut.

— Când se întâmpla asta?

— Vara trecută. Cred că pe la sfârşitul lui iunie.

„Înainte de răpirea Kirei", îşi spuse Lucien uşurat. Însă asta ridica posibilitatea foarte urâtă ca alte femei să fi fost victimele lor în trecut. Şi din moment ce niciuna nu-i acuzase făţiş pe Diavoli, exista probabilitatea să nu fi supravieţuit acelei experienţe.

— Cum se ajunge la castel? După ce Ives le descrise drumurile şi cotiturile, Lucien mai puse câteva întrebări, dar, în afară de unele detalii privind configuraţia proprietăţii, nu află nimic nou faţă de ce observase el însuşi. La sfârşit, vru să ştie: Ai idee dacă sunt paznici acolo?

— Cred că stă un om de pază când nu sunt oaspeţi, răspunse Ives. De asemenea, poate nu ai observat atunci când ai fost acolo, dar la banchetele Diavolilor există mereu servitori îmbrăcaţi precum paznicii haremurilor turceşti. Aceia se numesc eunuci, deşi ăştia precis nu sunt. De fapt arată ca nişte boxeri retraşi din ring. Ar fi perfecţi pentru rolul de paznici, însă, din câte presupun eu, îşi fac apariţia doar la ceremonii.

— Sper să ai dreptate. Lucien se ridică. Mulţumesc de ajutor. Nu e nevoie să spun că nu trebuie să povesteşti nimănui despre discuţia asta.

— N-o voi face. Ives se ridică şi el. Presupun că mergeţi la castelul Raine s-o căutaţi pe Cassie James cea adevărată. Aveţi nevoie de încă un voluntar?

— Nu, mulţumesc. Am chemat deja mai mulţi prieteni.

Ives îi aruncă o privire lui Kit.

— Există posibilitatea ca dumneata şi sora dumitale să jucaţi împreună? se interesă el. Ar fi o reprezentaţie de neuitat.

— În momentul în care o eliberăm, mă retrag definitiv de pe scenă.

Îşi luară rămas-bun, apoi părăsiră apartamentul şi coborâră la trăsură. Înăuntru, Lucien mârâi:

— Aş fi vrut să nu fie nevoie să ne însoţeşti la castelul Raine.

— Trebuie să fiu acolo să o găsesc pe Kira, spuse ea. Dacă ruinele ocupă o suprafaţă prea mare, nu o veţi putea dibui fără mine.

— Ştiu. Însă asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

Cu toate că expresia ei era tulburată, Kit spuse cu veselie:

— De ce îţi faci griji? Nu uita că îl avem de partea noastră pe Michael, îngerul războinic, comandantul oştilor dreptăţii.

Lucien îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Aşa e, şi nu avem de ce să ne aşteptăm la necazuri. Ar trebui să putem pătrunde cu uşurinţă şi să o luăm pe sora ta, însă nu se ştie niciodată. Nu-mi place ideea de a te expune la pericole posibile.

— Nu *eu* am fost cât pe ce să cad de pe un acoperiş din neatenţie, pufni ea.

— Accept mustrarea, zâmbi. În seara asta am nevoie de tine acolo ca să mă păzesc de mine însumi.

În ciuda glumei, îngrijorarea lui nu dispăru. Pe drumul de întoarcere către Strathmore, repetă în gând câteva versuri din Shakespeare: „O mâncărime-n mâini îmi zice/ Că ceva rău soseşte-aice”[3].

Bărbatul care pândise casa de pe Marshall Street de zile întregi înjură când văzu că actriţa urcă în trăsură alături de Strathmore şi se îndepărtă. Angajatorul lui fusese furios că încercarea de răpire eşuase şi insistase ca fata să fie luată în acea zi. Însă pur şi simplu nu fusese posibil. Fetişcana nu fusese acasă de zile bune. Şi când, în sfârşit, îşi arătase faţa, doar un prost ar fi încercat să o ia de lângă acel conte care se dovedise mult mai puternic decât păruse.

Urmăritorul ridică din umeri şi se ascunse din nou în camera pe care o închiriase vizavi de casa prăzii sale. Era plătit pentru timpul pierdut, aşa că putea să rămână la pândă până când venea vremea să-i dea raportul angajatorului său.

Căscă. Dacă ar fi fost după el, ar fi răpit o fetişcană cu mai multă carne pe oase.

*

Porţile masive de fier ale castelului Raine erau încuiate, fără să se zărească vreun paznic. Dacă era vreunul, probabil stătea înăuntru, la căldură.

Michael avusese dreptate cu furtuna; în timp ce aştepta lângă poartă, Kit tremura de la ploaia rece. Dacă temperatura scădea şi mai mult, solul avea să îngheţe. Cu voia lui Dumnezeu, până atunci toţi, inclusiv Kira, se vor fi aflat în siguranţă.

Cu un zăngănit uşor de metal, Lucien se aplecă peste încuietoarea uşii tăiate în poarta mai mare. Kit nu vedea exact ce făcea el, însă părea să lucreze cu un fel de inel pe care erau mai multe chei şi ace de metal de diverse modele. Nu rămase deloc surprinsă când uşa se deschise cu un scârţâit slab, înăbuşit rapid de sunetul vântului şi al

ploii.

— Va trebui să învăţ şi eu să fac asta dacă vreau să devin conte? râse Jason Travers din spatele ei.

— Adevărata frumuseţe a vieţii nobililor britanici este că pot fi cât de excentrici au chef, îl lămuri Lucien făcându-le semn celorlalţi să intre, apoi închizând uşa în urma lui.

— Problema nu e excentricitatea ta, Luce, ci tendinţele tale nefericite către infracţiuni, spuse Michael cu blândeţe. Celălalt bărbat chicoti.

Cu nervii întinşi la maximum, Kit ar fi vrut să-i plesnească pentru uşurătatea de care dădeau dovadă. Se stăpâni deoarece bănuia că veselia era felul bărbaţilor de a trece prin situaţii tensionate. Era mai simplu să fie femeie şi să aibă voie să-şi arate spaima. Lucien îi ghicise probabil gândurile, căci îşi ţinea mâna pe talia ei în timp ce înaintau fără zgomot de-a lungul aleii către clădirile principale.

Partea obiectivă, de scriitor, din ea lua notiţe, căci acel raid îi dădea o vagă idee despre cum trebuia să fie războiul. Toţi patru purtau haine întunecate, iar Kit era îmbrăcată din nou în costumul ei de spărgător. Chiar şi caii priponiţi într-un crâng din apropiere erau invizibili, căci Michael acoperise cu negru petele albe care ar fi putut atrage atenţia noaptea.

Ea nu s-ar fi gândit niciodată la asta; era o dovadă mică şi liniştitoare a experienţei lui Michael în misiuni în acoperire. Cu expresia lui dură, cu ochi cărora nu le scăpa nimic şi cu o carabină mult prea folosită atârnată de umăr era o privelişte formidabilă. Înarmaţi cu pistoale, Lucien şi Jason păreau la fel de periculoşi. Cu toate că Kit se ruga să nu fie nevoie de violenţă, erau pregătiţi pentru orice eventualitate.

Lucien o întrebase dacă dorea şi ea un pistol, dar îl refuzase înfiorându-se. Acela era unul dintre lucrurile care o deosebeau de sora ei; Kira era o ţintaşă excelentă în vreme ce Kit refuzase întotdeauna să pună mâna pe o armă, iar în acel moment era prea târziu să înveţe.

Capela era doar o siluetă ce se profila vag, un morman întunecat pe un cer de furtună. La jumătatea drumului tânăra femeie se opri şi scoase un icnet, apăsându-şi tâmplele cu degetele.

— Ce e? întrebă Lucien pe un ton coborât.

— E aici. Vocea lui Kit tremura la confirmarea că intuţia ei fusese corectă. *Chiar e aici!*

Jason scoase un sunet care demonstra cât de forţată era veselia lui. Pe un ton mai rece, Michael îi ceru:

— Ai putea să ne spui direcţia?

Kit se concentră cu un efort care îi făcea tâmplele să pulseze.

— Drept în faţă, în apropierea capelei. Cred că sub ea.

Cu inima bătându-i cu putere, o luă la goană spre clădire, aproape

fără să perceapă împrejurimile sau ploaia care îi bătea în faţă. Ajunse la capelă şi bâjbâi după clanţă când Lucien se răsti:

— Nu deschide uşile! Dedesubt se vede lumină.

Ea privi în jos şi văzu că avea dreptate.

— Probabil e doar paznicul, opină Jason, la fel de nerăbdător precum Kit. Putem să doborâm un singur om.

— Fără îndoială, răspunse Lucien. Însă mai bine găsim, altă intrare. Cred că după colţ, la dreapta, e o uşă laterală care duce la sala de banchete.

Merseră de-a lungul clădirii până o găsiră. Lucien lucră la încuietoare cu mişcări atât de atente, încât Kit nu auzi nimic, chiar dacă era foarte aproape de el. Se auzi un clic slab. Contele deschise uşa, apoi se strecură înăuntru.

După ce ascultă o clipă, le făcu semn şi celorlalţi să-l urmeze. Sala de banchete era o încăpere mare, în care formele meselor şi ale scaunelor abia se zăreau în lumina slabă care venea din colţul îndepărtat din stânga. Fără să scoată o vorbă, porni către acea lumină, lipindu-se de perete ca să ocolească mobila.

La intrarea în sală apăsă umărul fetei, dându-i ordinul tacit să se oprească. Lăsându-l pe Jason cu ea, Lucien şi Michael înaintară pe coridorul care ducea la capelă.

Aşteptarea era fără sfârşit. Kit îşi încleştă pumnii şi se chinui să rămână nemişcată. Apoi, aproape pierdut în sunetele picăturilor de ploaie care se izbeau de ferestre, auzi un strigăt înăbuşit, urmat de o izbitură. După câteva minute, cei doi bărbaţi se întoarseră, Michael ducând o lumânare cu care aprinse cele două lămpi pe care le purta Jason. Abajururile opace, prevăzute cu o mică fantă, lăsau să iasă doar două raze, suficiente însă pentru a le arăta calea.

— Drumul e liber, spuse Lucien. Era un singur paznic.

— Doar nu… murmură Kit neliniştită.

— N-am făcut decât să-l lăsăm fără cunoştinţă şi să-l legăm, o asigură Michael. Nu ucid pe nimeni fără motiv.

Se întrebă dacă nonşalanţa lui era doar umor sec, însă îşi dădu seama că se înşela. Trăise într-o lume complet diferită de a ei. Când bărbaţii începură să scotocească prin cămăruţele şi coridoarele de sub capelă, ea îşi aplecă fruntea şi încercă să îşi găsească sora în gând.

Când reuşi, scoase un icnet. Energia Kirei o ardea; era aproape şi, mai mult, era îngrozită. Cu toate că încercă să-i transmită un mesaj liniştitor, nu reuşi; Kira era prea speriată ca să mai simtă prezenţa surorii ei.

Kit ridică din nou fruntea, conştientă de huruitul puternic pe care îl auzea în depărtare. Nu reuşi să-l identifice, aşa că îl întrebă pe Lucien:

— Ce e zgomotul acela ciudat?

El îşi înclină capul şi ascultă. După expresia lui, îşi dădu seama că

nu-l remarcase până atunci.

— O maşinărie, răspunse el încruntându-se. Ceva ca un cazan cu aburi, cred. Unul foarte mare. Dacă mergeau maşinăriile, înseamnă că mai erau şi alţi oameni acolo. Kit avusese dreptate; era mai greu decât bănuiseră.

— Aici, îi chemă Jason încet de după colţ.

Când ajunseră şi ceilalţi lângă el, Jason deschise uşa pe care o descoperise. Scările duceau la un coridor luminat, iar sunetul vocilor umplea aerul.

Lucien închise uşa.

— La naiba, Discipolii au un ritual în noaptea asta.

— Astăzi e solstiţiul de iarnă, explică Jason încordat. Probabil se joacă de-a păgânismul şi sărbătoresc schimbarea anotimpului.

— Foarte probabil, încuviinţă Lucien. Prietenul lui Iven a auzit strigătul aici de Sânziene.

— Nu-i aşa că druizii practicau sacrificiul uman? întrebă Michael.

Kit scoase un ţipăt de groază şi se duse să deschidă uşa, gata să se arunce în jos pe scări. Lucien o opri.

— Aşteaptă, o mustră el prinzând-o de braţ. Stai lângă mine. Ea îl privea cu ochi goi, ceea ce însemna că intrase din nou în mintea surorii ei. O scutură uşor. Kit, dacă vrei să o salvăm pe Kira, trebuie să rămâi cu noi şi mental, nu doar fizic.

Ea trase aer în piept, apoi dădu din cap, cu ochii limpezi.

— Înţeleg.

Michael deschise din nou uşa, apoi o luă pe scări. Ceilalţi îl urmară, întâi Jason, apoi Kit, iar Lucien închidea şirul. Treptele tocite şi pereţii mohorâţi erau din piatra aspră folosită în construcţiile medievale. Pe măsură ce coborau, glasurile monotone deveneau tot mai puternice. O voce groasă intona o frază, căreia i se răspundea în cor. Limba era de neînţeles, probabil o formă maltratată de latină.

Huruitul se intensifica şi el, vibrând prin piatră. Odată cu fiecare pas, senzaţia de ameninţare creştea, până când Lucien simţi că-şi ieşea din minţi.

Bănuia că neliniştea lui era mai puţin o premoniţie a dezastrului şi mai mult îngrijorare pentru Kit. Cu toate că mai fusese în pericol de moarte, în trecut îşi riscase doar viaţa proprie. Acum îşi făcea mult mai multe griji pentru siguranţa lui Kit decât îşi făcuse vreodată pentru a lui.

Nu îl ajuta deloc faptul că iubita lui părea foarte aproape să cedeze nervos. Legătura dintre ei nu era atât de puternică pe cât şi-ar fi dorit el, însă era suficient de strânsă cât să se lase afectat de emoţiile ei. Profunzimea fricii ei trezea ecourile tulburătoare ale spaimei pe care o simţite el însuşi când încercase să o salveze pe Elinor. Se crispă. O dezamăgise pe sora lui, însă nu va da greş din nou.

Coridorul de la capătul treptelor se întindea în ambele direcţii, în vreme ce scara cotea şi continua să coboare. La dreapta se continua zidul vechi de piatră, însă incantaţiile şi lumina veneau din stânga, unde pasajul părea să fi fost săpat direct în miezul de calcar al dealului.

Lucien atinse întrebător umărul fetei. Ea făcu o grimasă şi arătă spre peretele sterp. Din câte se părea, Kira era în faţa lor, însă nu se întrezărea limpede o cale de a ajunge la ea.

Cu paşi uşori ca fulgul, Michael se duse să cerceteze lumina şi dispăru după un colţ. După câteva clipe reveni în raza lor vizuală, cu o expresie surprinsă pe chip, apoi făcu un gest care însemna în acelaşi timp precauţie şi tăcere. Ceilalţi trei îl urmară.

Ceea ce găsiră îi uimi. Coridorul ducea la o galerie în tunecată din lemn care se întindea în jurul tuturor celui patru pereţi ai unei încăperi imense. Părea să fie o peştere naturală săpată într-un spaţiu aproximativ cubic. Umezeala strălucea pe pereţi de la ploaia care satura dealul. Mult sub ei, în centrul încăperii, se aflau Discipolii, în veşmântaţi în robe roşii cu glugi care aminteau de cele bisericeşti. Lucien rămase surprins să vadă că erau doar treisprezece. Ecourile stranii ale incantaţiei îi lăsaseră impresia că grupul era mult mai mare.

În fiecare colţ al sălii se afla câte un bărbat masiv, cu haine negre şi turban, ţinând o sabie lată dreaptă în faţa lui. Ives avusese dreptate; paznicii arătau precum pugiliştii pensionaţi.

Elementele cele mai uluitoare erau statuile, care formau un cerc dublu în interiorul pătratului încăperii. Erau vreo treizeci, toate uriaşe, înalte de vreo doi metri. Fiecare înfăţişa un războinic ce ţinea o armă, şi niciuna nu semăna cu alta. Un gladiator roman cu o sabie scurtă şi scut rotund era aşezat în faţa unui african fioros, cu un cuţit gata de atac. În partea opusă, un viking bărbos cu o bardă de luptă se încrunta la un turc ameninţător care ţinea un iatagan, în vreme ce un infanterist cu halebardă se uita urât la un cavaler medieval care avea în mână o măciucă.

Erau din metal şi pictate cât să pară reale, iar efectul era tulburător. Lucien avu viziunea de coşmar a acelor statui trezindu-se la viaţă şi folosindu-şi armele ca să-i distrugă pe toţi cei care încercau să treacă prin cercuri ca să ajungă la Discipoli.

Chiar în centrul încăperii, între două torţe, se afla liderul, singurul care stătea cu faţa la intruşi. Era Mace, cu braţele ridicate deasupra capului. Deasupra lui atârna un candelabru uriaş, iar în spate se afla un altar mare din lespezi de piatră. Lui Lucien i se strânse stomacul; altarul. Arăta ca şi când fusese pregătit pentru un sacrificiu uman.

Kit probabil îi ghici gândul, căci se cutremură. Din fericire, nu era nici urmă de Kira. Dacă era programată să fie victima sacrificiului vreunui rit barbar, încă nu se întâmplase asta.

Tânăra făcu un pas înapoi şi arătă în spate, la cărarea pe unde veniseră. Kira era probabil pe acelaşi palier cu ceremonia. După ce mai aruncă o ultimă privire la scena bizară, Lucien îi urmă pe ceilalţi şi se întoarseră la scări, apoi coborâră din nou.

Scările se terminau la următorul nivel. De data aceea, coridorul se desfăcea nu doar în faţă, ci şi în dreapta şi în stânga. Kit se îndreptă încrezătoare către cel din mijloc. Lumânările ardeau în suporturile montate în pereţi, luminând măştile diavoleşti sculptate în zidul moale. Păreau vii, iar chipurile lor străluceau ca şi când ar fi fost transpirate de la umezeala ce se prelingea din piatră.

În timp ce o urma pe Kit, Lucien începu să creadă că puteau să o scoată pe Kira fără să-i alerteze pe Discipoli. Ar fi fost cea mai sigură metodă, însă contele ar fi regretat pierderea ocaziei de a-l pedepsi pe ticălosul arogant care organizase acea răpire. Se alină cu gândul că dreptatea avea să triumfe, chiar şi cu întârziere. Urma să se asigure de asta.

Kit era la câţiva metri în faţa lui şi îşi continua drumul fără să privească nici în stânga, nici în dreapta. Ceilalţi doi erau în spate, cercetând atent împrejurimile. La un moment dat, Lucien văzu o bandă de pietre mai închise la culoare care traversa podeaua coridorului. În ele erau ascunse găuri de câţiva centimetri pătraţi. Fâşia întunecată traversa pereţii şi se continua pe tavan. Chiar când se întreba ce ar putea fi, Kit călcă pe una dintre acele lespezi.

Piatra se mişcă şi se dezlănţui iadul.

Capitolul 36

Clopote grele începură să bată, răsunând în pasaj cu o putere care spărgea urechile. Kit rămase locului, întorcând capul să vadă ce se întâmplase.

Lucien auzi un sunet greoi şi ridică privirea. O poartă culisantă grea din fier începuse să coboare dintr-un suport ascuns din tavan, iar Kit stătea chiar dedesubt. El o strigă şi se aruncă înainte, îndepărtând-o de vârfurile ascuţite ale porţii care cobora. Fata căzu la podea, iar el se prăbuşi peste ea.

Poarta culisantă se izbi de pardoseală cu un bubuit a cărui ecou răsună în întreg pasajul, rupând bucăţi de calcar din tavan. Ceva îi atinse glezna dreaptă, iar când privi în urmă constată că nu se îndepărtase suficient de mult de capcană.

Printr-un noroc chior, piciorul îi alunecase între doi ţepi ascuţiţi. Dacă ar fi fost doar cu câţiva centimetri în lături, i s-ar fi înfipt în gleznă şi l-ar fi ţintuit la podea. Însă piciorul îi rămăsese prins în spaţiul îngust dintre lespezi şi bara de jos a porţii. Clopotele încă băteau, iar o voce furioasă se auzi mugind din peşteră:

— Avem nişte intruşi. Găsiţi-i!

Pe toţi dracii! Lucien îşi eliberă piciorul, apoi sări în picioare. Dacă poarta nu putea fi ridicată, Michael şi Jason rămâneau blocaţi între ea şi Discipolii furioşi.

Michael prevăzuse deja pericolul. Încercă să mişte poarta de fier, apoi scutură din cap.

— N-o să reuşim să mutăm chestia asta. Luce, tu şi Kit luaţi-o înainte. Îşi scoase calm carabina şi trase cocoşul. Eu şi Travers o să ne ocupăm de ei.

Kit se ridicase şi îi privea stupefiată pe cei doi bărbaţi. Lucien îi prinse braţul.

— Nu avem ce să facem. Stai liniştită, sunt înarmaţi. Treaba noastră e să o găsim pe Kira.

Kit înghiţi nodul din gât şi dădu din cap, apoi se întoarse şi îşi continuă drumul pe coridor.

— Acum e foarte aproape.

Pasajul cotea la stânga. La cincizeci de metri după aceea se despărţea în patru tuneluri mai înguste, care şerpuiau precum buclele Meduzei. Kit se opri şi privi noul obstacol.

— Ai idee pe care dintre aceste culoare trebuie să mergem? întrebă Lucien.

Înainte să apuce să răspundă, în spatele lor se auziră un schimb de focuri de armă şi un strigăt de durere. Kit îi prinse braţul, cu chipul în agonie.

— Dumnezeule, părea vocea lui Jason. Trebuie să ne întoarcem să-i ajutăm.

— Nu sunt sigur că era el. Se încruntă. Şi să fiu al naibii dacă te duc într-un tunel în care zboară gloanţele.

— Atunci du-te doar tu, imploră ea. Eu rămân aici. Chiar dacă nu poţi trece de poartă, poţi trage cu pistolul prin ea.

Alte împuşcături, alt strigăt. Lucien clipi.

— Prea bine, mă duc să văd. Stai aici şi nici măcar să nu te *gândeşti* să te mişti decât dacă cineva te atacă de pe unul dintre coridoarele astea. Dacă se întâmplă aşa ceva, vii după mine.

Îndată ce ea aprobă din cap, el alergă pe coridor, apoi se ascunse după colţ să arunce o privire. Încăierarea produsese nori înţepători de fum caustic, însă după ce clipi văzu că Michael şi Jason nu păţiseră nimic. Amândoi erau ghemuiţi lângă zid, cu armele pregătite, în vreme ce în depărtare se vedeau câteva siluete în retragere. Un paznic cu turban negru zăcea nemişcat pe podea, iar o dâră de sânge dovedea că cel puţin unul dintre fugari fusese rănit.

După ce se convinse că prietenii săi se descurcau de minune, se întoarse spre locul unde rămăsese Kit. Îndată ce ajunse în tunelul respectiv, scoase o înjurătură atât de puternică, încât aproape că făcu să cadă bucăţi de calcar.

Dispăruse.

După ce plecă Lucien, Kit se rezemă de zid, fericită că are un moment să-şi tragă răsuflarea. Însă când se mai relaxă simţi din plin bătaia oribilă a clopotelor. O străpungea, declanşându-i o spaimă mai reală decât lumea de afară.

Dumnezeule, clopotele astea anunţă că vine după mine! A *spus că se va întâmpla în noaptea asta. Trebuie neapărat să fiu pregătită.*

Kit îşi apăsă mâinile pe tâmple, ştiind că era în mintea Kirei, simţind teama Kirei. Gâfâind, se chinui să scape de frica surorii ei gemene, căci nu-şi permitea să se piardă în ea acum.

Se gândi la Lucien şi reuşi să se despartă de sora ei. Când redeveni lucidă, trimise un mesaj mental. *Unde* eşti? Suntem *foarte aproape. Spune-mi unde te găsesc, draga* mea*!*

Însă nu putea stabili contactul. Suferinţa gemenei ei era la fel de arzătoare şi de nepătruns precum o casă în flăcări şi ameninţa să o târască pe Kit din nou în ea. Din nou se strădui să-şi păstreze luciditatea, dar înainte să se poată elibera, spaima o cuprinse din nou. De data aceea venea din altă sursă. Într-un fel de neexplicat, simţea cum agresorul se îndrepta spre sora ei.

Ultima urmă de raţiune o părăsi. Orbeşte, fără să se gândească, Kit se dezlipi de perete şi ţâşni în tunelul cel mai din stânga. Avea în minte o hartă în care sora ei era o lumină albă şi imobilă, iar

atacatorul acesteia – o masă lichidă de întuneric ce se apropia din stânga.

Tunelul se termina într-un coridor mai mare şi mai luminos. Intră şi o luă la stânga, dar se trezi nas în nas cu lordul Mace. Înalt şi îmbrăcat în roşu aprins, cu lanţuri de barbar peste piept şi arme la brâu, alcătuia o privelişte înfiorătoare. Rămase nemişcat când o văzu, uimirea citindu-i-se pe faţă.

— N-o să te las să mai pui mâna pe ea din nou, monstrule! strigă ea, gâfâind de la alergătură.

— Binecuvântat fie sufletul meu păcătos, este cealaltă, Cassie a Doua, spuse el, cu ochii scânteind. Se pare că raiul îmi zâmbeşte. Se îndreptă spre ea. Se pare că la urma urmei o să-mi pot duce la îndeplinire fantezia.

Abia atunci se trezi Kit din ceaţa instinctului care o adusese acolo. Dumnezeule mare, fusese nebună să plece de lângă Lucien. Acum era nevoită să se confrunte neînarmată cu un ticălos. Nu avea nimic cu care să-l înfrângă.

Însă îl putea încetini. Cu cât îl întârzia mai mult, cu atât avea Lucien mai multe şanse să le găsească ori pe ea, ori pe Kira.

Ştiind că Mace nu se aştepta să-l atace, se năpusti asupra lui. Asaltul ei brusc îl dezechilibră şi amândoi se prăbuşiră la pământ. Înainte ca fata să se poastă ridica, Mace îi prinse umerii şi o întoarse, încercând să o ţintuiască sub el.

— Ce fiinţă rapidă eşti, spuse el pe un ton ciudat de calm, care-i îngheţa oasele. Exact la fel ca geamăna ta.

Ea îl scuipă în faţă.

Urmă o încăierare sălbatică, în care ea dădea din picioare, lovea cu pumnul, zgâria şi izbea cu genunchii. Rănindu-l, găsi o plăcere sălbatică, diferită de durerea care îl excita pe el. Însă cele mai mari eforturi ale ei nu puteau decât să întârzie inevitabilul. Când bărbatul îi dădu un pumn în plexul solar, ea rămase împietrită, astfel că nu se putu împotrivi atunci când el îi legă încheieturile la spate cu o batistă.

O ridică în picioare şi rosti pe un ton firesc:

— Chiar vă pregătisem camere private aşteptând să fii şi tu răpită. Din păcate, indivizii pe care i-am angajat nu s-au ridicat la înălţimea misiunii. Ar fi trebuit să particip eu însumi, aşa cum am făcut în cazul surorii tale. Însă nu mai contează, din moment ce ai venit.

Între faldurile robei sale erau ascunse pe jumătate o teacă într-o parte şi un pistol în toc în cealaltă. Deşi bănuia că purta armele în scop ceremonial, ştia că cum cât se poate de adevărate şi de letale. Mace scoase pistolul din toc şi îi atinse gâtul cu ţeava rece.

— Haide, Cassie a Doua. După ce te schimbi în costumul pe care ţi l-am pregătit, vine vremea ceremoniei. Acolo îţi vei vedea din nou sora. Sper să aprecieze galanteria cu care ai renunţat la viaţă ca să o

găseşti. Fontii emoţionant. Mă întreb dacă fratele meu Roderick , s-ar sacrifica de dragul meu. Cumva mă îndoiesc, deşi mereu m-a susţinut cu plăcere.

— Ar trebui să renunţi şi să fugi cât mai poţi, Mace, se răsti Kit. Prietenii mei nu se vor lăsa prinşi atât de uşor ca mine, iar dacă mă răneşti o să se răzbune crunt.

El se opri şi încercă să descuie o uşă de pe partea stângă a pasajului.

— Dacă nu sunt morţi până acum, vor fi curând. Sunt depăşiţi ca număr şi ca arme şi nu cunosc capcanele pe care le-am pus peste tot în micul meu regat subteran.

Luă o lumânare dintr-un sfeşnic, apoi o împinse cu pistolul în cameră. Când aprinse lampa, văzu că încăperea era mobilată ca un dormitor. Bărbatul deschise un dulap şi scoase mai multe veşminte negre. Kit le recunoscu, pentru că văzuse aceleaşi costume decadente şi în visele ei cu Kira.

Scoase din teacă un cuţit curbat, care strălucea ameninţător, şi apoi tăie legăturile de la mâini.

— Îmbracă-te cu astea, porunci el.

— Nu, răspunse ea scurt.

El flutură cuţitul, iar lama luci rău prevestitor.

— Chiar mi-ar plăcea să îţi tai eu hainele şi să te îmbrac cu forţa.

Gândul că ar fi putut să o atingă intim o făcu să se abţină. Apelând la talentul ei actoricesc, rosti calm:

— Asta ar lua prea mult timp. Prietenii tăi cei perverşi nu s-ar plictisi să aştepte?

— Aşa e, se încruntă el, nu ar trebui să-mi neglijez musafirii. Însă insist să porţi acel costum. Trebuie să arăţi exact ca sora ta când mergeţi la altar.

Făcu un pas spre ea, iar Kit trebui să-şi înfrâneze instinctul de a o lua la goană.

— O să mă îmbrac de bunăvoie dacă mă aştepţi afară, spuse ea resemnată.

— Un compromis rezonabil. Mai târziu o să mă lupt cu tine cât o să am eu chef. Asigură-te că strângi bine costumul. Îşi linse buzele. Efectul e foarte excitant.

După ce el părăsi încăperea şi închise uşa, Kit se prăbuşi pe un scaun, tremurând. Ca întotdeauna când era în necaz, căută ajutor. Însă de data aceea nu o chemă pe Kira, care şi ea era aproape să se frângă, ci pe Lucien. Gândul la puterea şi la tăria lui o linişti.

Se ridică în picioare şi cercetă camera în căutarea unei arme potenţiale, însă în zadar. Iar uşa nu se putea încuia sau baricada pe interior. Cu buzele strânse, începu să se imbrace cât de încet putea.

Constatând dispariţia lui Kit, Lucien se blestemă cu cele mai aprige înjurături. Ar fi trebuit să-şi dea seama că în clipele de primejdie nu trebuia să-i îngăduie să intre în transă şi în gândurile surorii ei.

Sigur intrase într-unul dintre cele patru tuneluri, însă în care? Urându-şi baftă în gând, o luă pe cel de-al doilea de la stânga. Şerpuia printre zidurile cu nişe înfiorătoare, asemănătoare unor catacombe, pline cu oase de animale.

Unde *naiba* era Kit?

Trecu de o cotitură şi se lovi de cineva care venea din direcţia opusă. Din nefericire nu era Kit, ci un paznic voluminos cu pistol, care se ducea probabil să cerceteze coridoarele. Impactul îi dezechilibră pe amândoi. Câtul paznicul îşi reveni suficient cât să ridice arma, era deja prea târziu. Lucien îi aruncă pistolul din mână, apoi îl lovi puternic în maxilar cu dreapta şi încă şi mai puternic cu stânga.

Adversarul căzu la pământ fără cunoştinţă. După ce îi luă pistolul şi muniţia, Lucien îl legă cu lavaliera ponosită, apoi se ridică şi cercetă împrejurimile. Se afla într-o încăpere mică, iar din stânga se deschidea alt pasaj. O masă, două scaune şi o lampă erau aşezate în mijloc, iar pe masă erau răspândite cărţi de joc sugerând o pasienţă întreruptă.

Nici urmă de Kit, însă pe zidul din faţa lui văzu o uşă masivă, cu cadru de fier. Îl cotrobăi pe paznic şi găsi o cheie mare de aramă. Se potrivea perfect în broască. Întoarse cheia şi se rugă să o găsească pe Kira înăuntru. Dacă ea era acolo, puteau să se retragă îndată ce dădeau din nou de Kit. Nu avea cum să fie prea departe.

Uşa se deschise, iar el păşi cu precauţie înăuntru, cu pistolul în mână. Se trezi într-o cameră mobilată frumos, care ar fi putut trece drept una obişnuită dacă n-ar fi lipsit ferestrele. O uşă ducea la dormitor, iar cealaltă se deschise într-un beci cu ziduri de piatră. Se potrivea perfect cu descrierea lui Kit.

Făcu un pas în faţă şi văzu cu coada ochiului o mişcare într-un colţ. Se întoarse şi o zări pe Lady Kristine Travers. Preţ de o clipă, uimirea îl lăsă fără cuvinte. Faptul că cele două fete erau gemene identice stătuse la baza acelei misiuni, însă i se părea foarte tulburător să vadă o femeie care arăta exact ca iubita lui, însă, în acelaşi timp, era complet străină.

În timp ce el se holba, ea încercă să-i zdrobească ţeasta.

Lucien sări din reflex într-o parte, aşa că bâta ei doar îi atinse braţul drept, aruncându-i pistolul din mână.

Cu agilitatea unei pisici, se pregăti să încerce din nou, cu o privire sălbatică în ochii cenuşii.

El făcu câţiva paşi în spate prin cameră, apoi spuse repede:

— Kira, lasă chestia aia jos. Sunt un prieten de-al lui Kit. Ea rămase nemişcată, ezitând între dorinţa de a-l crede şi impulsul violenţei letale. Mă numesc Lucien Fairchild. Vorbea pe un ton blând, ca şi când

ar fi avut în faţă un copil speriat. Kit e şi ea în apropiere. S-a pierdut căutându-te pe tine. Hai să o găsim.

— Kit e *aici!* îngăimă Kira cu vocea tremurând.

— Am lăsat-o într-un labirint de tuneluri, confirmă el dând din cap, însă nu poate fi prea departe. Făcu un pas în faţă şi îi luă bâta din mână.

O clipă îşi frecă tâmplele aşa cum făcuse şi Kit.

— Îmi… îmi pare rău că te-am lovit, spuse ea, cu un glas pierdut. Am crezut că era lordul Mace.

— Mace e cel care te-a răpit?

Ea dădu afirmativ din cap.

— M-a văzut pe scenă şi a devenit obsedat de mine. Am refuzat să-i devin amantă şi m-a răpit după un spectacol. De atunci mă obligă să… să…

El o opri înainte să se frângă din nou. Cu toate că fizic părea sănătoasă, lunile de captivitate îi fragilizaseră spiritul până aproape de limită.

— Nu trebuie să explici, o întrerupse el. Kit şi-a dat seama cum stă treaba din visele pe care le-a avut cu tine.

— Da, fie binecuvântată, spuse ea cu o urmă de zâmbet.

Contele studie chipul Kirei. Asemănarea dintre gemene era cu adevărat uimitoare. Aceeaşi siluetă zveltă, acelaşi păr castaniu şi mătăsos, aceiaşi ochi cenuşii şi acelaşi profil pur, izbitor, care îi permisese să o recunoască de fiecare dată pe Kit. Însă erau şi diferenţe. Chipul şi buzele Kirei erau ceva mai pline, iar faptul că era dreptace îi dăduse un set de trăsături uşor diferite. Şi, bineînţeles, personalitatea era doar a ei.

Pe deasupra, nu o văzuse vreodată pe Kit îmbrăcată în cămaşă neagră şi scurtă de satin, împletită cu curele de piele care lăsau să se vadă fâşii de piele albă sau cu cizme până la genunchi şi ciorapi de dantelă. Însă ştia că şi Kit ar fi arătat la fel de ademenitor ca sora ei geamănă. Văzând direcţia privirii lui, Kira murmură cu tristeţe:

—Am jurat că dacă ies vie de aici o să fiu fericită să port tot restul vieţii doar muselină albă.

El zâmbi. Se vedea că începea să-şi revină.

—Ai nişte haine mai groase? Vremea e cumplită şi trebuie să călărim câţiva kilometri după ce plecăm.

Kira se duse în grabă în cealaltă cameră şi se întoarse cu o capă din blană de samur, potrivită pentru o prinţesă Şi-o aruncă pe umeri şi îl examină la rândul ei pe Lucien, la fel de amănunţit pe cât o studiase şi el pe ea.

— Tu eşti motivul pentru care Kit se simte fericită în ultima vreme?

— Aş vrea să cred asta, răspunse el surprins. Îi poţi simţi emoţiile aşa cum ţi le simte şi ea ţie?

— Nu la fel de bine ca ea, dar îmi cam dau seama cum stă treaba. În ultima vreme a fost foarte neliniştită din cauza mea, însă am simţit şi momente de fericire intensă.

Interesant, foarte interesant. Lăsând asta pentru un moment mai potrivit, întrebă:

— Mai ai ceva de luat de aici? Cu cât ieşim mai repede să o găsim pe Kit, cu atât mai bine. Din păcate, Discipolii ţin un ritual în noaptea asta şi au descoperit mica noastră operaţiune de salvare.

Chipul Kirei deveni palid, iar el văzu că spaima încă nu o părăsise complet.

— Ultima dată când a fost aici, Mace mi-a spus că urma să fiu atracţia principală pentru un viol în grup de către toţi Discipolii, spuse ea pe un ton gâtuit. După aceea urma să aibă loc o ceremonie privată pentru el şi prietenii lui cei mai apropiaţi. În tot timpul cât am fost captivă, s-a pregătit pentru noaptea asta. Cu toate că-i plăcea mult rolul de sclav sexual, scopul său ultim era să mor de mâna lui.

Lucien o ţintui cu privirea.

— Mai rezistă puţin, Kira, rosti el apăsat. Nu te poţi prăbuşi chiar acum.

Ea închise ochii, părând dureros de fragilă. Îi deschise din nou şi răspunse:

— O să mă descurc. Zâmbi chinuit şi îşi atinse părul cu podul palmei într-un gest care îi aparţinea în întregime. De aici nu mai vreau nimic. Doar… Traversă camera şi deschise un dulap. Înăuntru se aflau bice de diverse greutăţi şi materiale. Îl luă pe cel mai greu şi explică: în caz că am nevoie de armă pe drum.

El îşi ridică pistolul, apoi ieşiră pe uşă.

— Am venit din direcţia aceea, zise el când intrară în camera paznicului, însă nu sunt sigur dacă putem pleca tot pe acolo, deoarece poarta de fier blochează coridorul principal care se întinde dincolo de ea. Iar Kit e tot pe partea asta. Ştii cumva unde duce celălalt pasaj?

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse ea, ridicând din umeri, însă putem afla.

Intrară în culoarul mai lat. Lucien se rugă să o găsească rapid pe Kit, pentru că neliniştea lui creştea de la o clipă la alta.

Capitolul 37

Era un lucru bun că inamicul se retrăgea, deoarece fumul îl înecă atât de rău pe Michael, încât o vreme nu fu în stare să tragă.

— Spaţiile închise sunt un chin pentru împuşcături, spuse el când îşi recăpătă glasul. Dă-mi un câmp deschis şi mă descurc oricând.

— Şi eu prefer să trag cu tunul de pe o navă. Jason îşi încărcă din nou pistolul. Aer curat, iar inamicul stă la distanţă. Hai să ieşim de pe coridorul ăsta înainte să se întoarcă.

— O idee excelentă. După un alt acces de tuse, Michael adăugă: înapoi sus în galerie. În capăt era o uşă care ne poate duce de cealaltă parte a porţii.

Se întoarseră cu paşi rapizi pe coridor. Erau cât pe ce să ajungă la scări când auziră voci furioase din acea direcţie. Gărzile plănuiau alt atac. Din moment ce sanctuarul în care erau Discipolii se afla în cealaltă parte, traversară intersecţia şi intrară pe coridorul care îl continua pe cel din care veniseră.

Când ajunseră în siguranţă în partea cealaltă şi dispărură din raza lor vizuală, se opriră să se gândească la pasul următor.

— Să încercăm totuşi scările? întrebă Jason. Bănuiesc că îi putem învinge oricum.

— Probabil, aprobă Michael, însă am venit aici să salvăm pe cineva, nu să pornim un război. Hai întâi să vedem unde duce pasajul ăsta. Intră aer, deci nu e o fundătură. Cu puţin noroc o să găsim alt drum pe sus sau pe aici spre locul în care se află Luce şi doamnele. O fi locul ăsta un labirint nenorocit, însă nu are cum să acopere o suprafaţă prea mare.

Jason dădu din cap şi o luară înainte cu felinarul care supravieţuise atacului. Aşa cum sperase Michael, pasajul cotea şi se întorcea. Pe peretele moale din acea zonă erau fixate proptele de lemn. Fiind proprietar de mină, recunoscu tehnica. Probabil piatra era foarte proastă, căci solul fusese pardosit cu scânduri.

Se încruntă. Propteaua din faţa lor avea ceva ciudat…

Pentru că era atent în acea direcţie, văzu o sclipire şi ceva îndreptându-se spre el la nivelul capului. Se aruncă pe jos.

— La pământ!

Americanul îl ascultă chiar la timp cât să evite să fie decapitat de o lamă care ţâşnise din zid paralel cu podeaua. Părea o coasă uriaşă, cu o lamă suficient de ascuţită cât să taie în jumătate un intrus.

— Iisuse! exclamă Jason aproape fără suflare. Locul ăsta e plin de capcane. Cum o dezactivăm pe asta?

Michael privi lama care se legănă şi dispăru într-o fantă din perete. Probabil era acţionată de un arc uriaş ascuns în spatele stâlpului de

lemn.

— Plăcile astea nu sunt aşezate pe jos ca să astupe găuri, ci ca să ascundă cursele. Cred că scândura asta mai deschisă la culoare s-a mişcat când am călcat pe ea. Apăsă din nou pe ea cu podul palmei. Lama veni din nou spre capul lor, cu un hârşâit înfiorător. După ce se retrase iarăşi în teacă, Michael spuse: Piedicile sunt evidente pentru ca inventatorul mecanismelor să nu cadă în propria capcană. Dacă suntem atenţi, ar trebui să le recunoaştem.

— Aş vrea să-ţi împărtăşesc încrederea. Jason se ridică în picioare cu precauţie şi sări peste scândură. Alergatul peste baricade nu se compară cu aşa ceva.

— Unul dintre lucrurile care îmi plac la Lucien este că în preajma lui nu te plictiseşti niciodată. Michael se ridică şi înălţă felinarul, pe care reuşise să-l păstreze întreg. Vedem ce ne aşteaptă în faţă?

Travers imită un salut de militărie.

— „Macduff, hai loveşte/ Şi blestemat acel ce-o zice: «opreşte!»”[4]

Kit încercă să tragă de timp, însă Mace o obligă să se grăbească, deschizând uşa înainte ca ea să fi terminat să se îmbrace. Expresia lui furioasă o făcu să îşi tragă în grăbă cizmele negre înalte peste ciorapii de dantelă. Nu îndrăznea să întindă prea mult coarda. Cu toate că lui Mace îi plăcuse să fie biciuit, în seara aceea părea gata de viol.

— Întoarce-te, porunci el, când ea se ridică în picioare.

Ea îl ascultă şi se răsuci lent, temându-se să se mişte prea repede în acel costum, care era veşmântul cel mai indecent pe care şi-l putea imagina. În faţă era despicat până la buric, cu fâşii de piele încrucişate peste pielea goală ca să ţină materialul. Acel aranjament îi lăsa sânii şi abdomenul pe jumătate expuse. Despicături asemănă- toare scoteau în evidenţă porţiuni provocatoare de piele de pe spatele ei. Se simţea mai goală decât dacă ar fi fost complet dezbrăcată.

Mace se holbă la fluturele care se vedea prin ciorapul de dantelă neagră.

— Minunat! Chiar şi tatuajul e identic. Însă curelele sunt prea largi. O să le strâng chiar eu.

Ea încercă să se retragă când îl văzu apropiindu-se, însă bărbatul scoase cuţitul din teacă şi îi atinse gâtul cu vârful.

— Nu te mişca, mârâi el.

Cuţitul, cu abilitatea lui de a spinteca şi mutila, era mai înspăimântător decât pistolul. Rămase nemişcată, iar el vârî din nou lama în teacă, apoi se ocupă de curelele care îi prindeau cămaşa peste sâni. Le strânse atât de rău, încât sfârcurile îi ieşeau clar în evidenţă prin satinul negru. Kit abia putea să respire, iar curelele sigur aveau să-i lase urme roşii pe piele dacă supravieţuia.

— Şi totuşi e clar că nu sunteţi chiar identice. Îi legă şiretul, dar în

loc să se îndepărteze de ea începu să îşi plimbe mâinile peste formele ei. Căldura palmelor lui pe sâni îi provoca silă. Înainte să termin, o să observ diferenţele, spuse el pe un ton răguşit. Din moment ce sora ta e geamăna rea, presupun că tu eşti cea bună. Îi ciupi brutal sfârcurile. Din anumite puncte de vedere, asta este şi mai excitant.

Ea îşi muşcă buza ca să nu plângă. Nu avea de gând să-i dea satisfacţia de a-i arăta dezgustul ei, căci simţea că spaima femeilor îl făcea să se simtă bine.

Se îndepărtă de ea cu un regret vizibil.

— Mai târziu. Acum trebuie să o luăm pe Cassie Numărul Unu.

Îi legă încheieturile la spate cu o panglică lată şi roşie, exact de culoarea sângelui proaspăt. Apoi îi făcu semn cu pistolul să treacă în faţa lui.

Locul era un adevărat labirint de tuneluri. După mai multe cotituri încurcate, ajunseră într-o cameră de gardă unde se afla o uşă masivă. Pe podea zăcea un bărbat legat.

— Prostule! se oţărî Mace, cu chipul întunecat. Păstrând-o pe Kit lângă el, deschise uşa şi îi făcu semn să intre prima. Ea îşi dădu seama imediat că aceea fusese închisoarea Kirei; aerul era saturat cu esenţa surorii ei gemene. Însă acum nu mai era acolo; probabil Lucien o găsise. Kit ar fi scos un sunet de uşurare dacă nu s-ar fi temut că asta ar fi declanşat violenţa lui Mace. Acesta înjură foarte urât, apoi urlă: O să te duc pe tine la sanctuar. Prietenii mei se pot juca după placul inimii cu tine în timp ce eu o găsesc pe sora ta. Acum *mişcă-te.* Îi împinse pistolul în coaste.

În timpul acelei călătorii de coşmar nu-i dădu nici o ocazie să scape. Când se apropiară de sala mare, auzi un murmur de voci agitate. În clipa în care pătrunse în sanctuar, se lăsă brusc tăcerea. Toţi bărbaţii o priviră Kit. Ar fi vrut să se ghemuiască şi se acopere cu mâinile însă, din moment ce asta era imposibil, se gândi la o piesă despre Anne Boleyn, care se dusese la eşafod cu o demnitate de neclintit.

Se retrase în ea însăşi cât de adânc putu, ca şi câini ar fi fost pe scenă. Nu era real, doar juca rolul principul într-o piesă. Se îndreptă cu fruntea sus spre altar. Două focuri mari încălzeau aerul, lucru binevenit pentru cât de sumar era îmbrăcată. Nu găsea alt punct pozitiv în situaţia în care se afla.

Drumul o duse prin cercurile de statui cu războinici. De aproape păreau chiar mai mari decât de sus. Trecu printre un indian cu suliţă şi un cruciat în armură, fără să ridice privirea. Însă nu putea să ignore mulţimea de bărbaţi îmbrăcaţi în robe roşii, cu ochi flămânzi şi comentarii obscene. Şi mai rău, unii dintre ei o pipăiră cu o intimitate revoltătoare când trecu printre ei. Merse mai departe, cu ochii fixaţi în faţă, până ajunse la altar.

Toţi suspecţii ei principali se aflau în primele rânduri ale grupului. Bărbaţii din spate erau alţi Diavoli, dar în timpul investigaţiei ei niciunul nu i se păruse important, şi la fel şi acum; erau simpli adepţi. Aici răul venea de la conducători; le stătea scris pe chip.

Lordul Nunfield şi Roderick Harford o studiară cu o poftă făţişă. Mai detaşat, Chiswick bolborosi:

— Deci ai reuşit să o convingi pe Cassie James. Excelent, Mace. E suficient cât să stârnească pofta şi celei mai pretenţioase bolţi palatine.

— Eu unul le prefer ceva mai cărnoase, spuse Sir James Westley vesel, însă nu am sacrificat niciodată o femeie cu un asemenea talent. O să se descurce splendid.

— E chiar mai bine decât vă imaginaţi, domnilor, declară Mace pe un ton plin de sine. Nu e Cassie James, ci sora ei geamănă identică. Sigur, aţi visat cu toţii să aveţi două gemene, la fel de frumoase şi neajutorate. Ochii lui opaci scânteiară ameninţător. Cassie cea adevărată s-a pierdut prin tuneluri, aşa că mă duc să o caut. Asta stârni alt val de comentarii. Kit observă cu detaşare că toţi bărbaţii purtau tecile şi tocurile ceremoniale. Se întrebă ce fel de cuţite aveau să folosească. Mace îi făcu semn fratelui său să se apropie. Ai grijă de asta până o găsesc pe cealaltă, spuse el pe un ton coborât.

— Am mai văzut-o, se încruntă Harford. Apoi pocni din degete. E târfa care a încercat să mă jefuiască la bal!

— Serios? Mace o privi pe Kit cu respect. Deci ai intrat în Blackwell Abbey ca să îţi cauţi sora. Eşti o fetişcană îndrăzneaţă. Apoi se întoarse din nou spre fratele lui şi adăugă: Strathmore a venit cu ea şi se pare că a eliberat-o pe soră-sa. I-ai eliminat pe ceilalţi doi bărbaţi?

— Din păcate, nu, răspunse Harford posomorât. Paznicii s-au speriat de focul de puşcă şi în timp ce îşi reveneau ei, acoliţii lui Strathmore au fugit. Sunt urmăriţi, dar cred că o să mai dureze ceva până-i încolţim.

— O să fiu atent când îi caut pe Strathmore şi pe geamănă, spuse Mace încreţindu-şi fruntea. Din moment ce nu cunosc pasajele, n-ar trebui să ne ia mult să-i găsim. Apoi o să am grijă de el şi o aduc pe ea aici să începem ceremonia.

Kit mulţumi în gând că Mace părea să fie unul dintre cei care îl subestimau pe Lucien. Însă, din păcate, era adevărat că Mace avea un avantaj enorm prin faptul că ştia terenul. Îşi deschise mintea să o caute pe sora ei. Îndată ce făcu asta, inima îi tresări de spaimă.

Lucien şi Kira erau aproape, periculos de aproape.

Coridoarele întortocheate nu păreau să ducă nicăieri. În timp ce căutau drumul, Lucien devenea tot mai neliniştit. Apoi Kira rămase nemişcată, cu faţa de o paloare cadaverică.

— Dumnezeule mare, a prins-o pe Kit!

Cuvintele ei îi confirmară lui Lucien cele mai reli temeri.

— Eşti sigură?

— Absolut. Kira făcu un semn înainte şi la dreapta. E acolo. Chipul îi era tras, iar ochii i se umpluseră de lacrimi. E speriată de moarte.

Aceeaşi expresie înceţoşată pe care o vă2use de atâtea ori pe faţa lui Kit apăruse acum la Kira. Ştiind că trebui să-i oprească alunecarea în transă, o întrebă:

— A fost agresată fizic?

— Nu cred. Kira expiră, cu chipul mai liniştit. E vina mea că Kit e în pericol. Dacă n-aş fi ales să fiu actriţă, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Kit a avut dreptate să se împotrivească; mereu are dreptate.

El îi prinse cotul şi rosti apăsat:

— Te poţi simţi vinovată mai târziu. Acum trebuie să o găsim pe Kit şi să o luăm de lângă Mace.

Cu un efort suprem, Kira se concentră şi porni înainte. Din păcate, cunoaşterea direcţiei în care se afla Kit nu-l ajuta prea mult să găsească drumul. Coridoarele şerpuiau enervant, ducând la fundături, la altare ridicate în cinstea unor zeităţi în formă de gargui şi la şi mai multe oase. Niciunul dintre ei nu spunea nimic, căci Kira avea nevoie de concentrare maximă pentru a-şi găsi sora.

Într-un final, după o cotitură, văzură două draperii brodate din spatele cărora se zărea o lumină puternică şi se auzeau voci. Lucien se opri.

— Cred că am găsit sanctuarul lui Mace şi al prietenilot săi diabolici. Aşteaptă aici să mă uit mai de aproape.

Kira îşi muşcă buza.

— Kit e acolo.

— Da, însă poate că nu e chiar în sanctuar, răspunse el conducând-o înapoi după colţ. Dacă nu e acolo, e mai sigur să ocolim. Aşteaptă aici şi nu *te mişca.* Ura să o lase singură, însă dacă îl vedeau şi îl prindeau pe el, cel puţin ei îi rămânea şansa să fugă prin tuneluri.

Amintindu-şi de la Kit că sora ei era o ţintaşă bună, scoase pistolul pe care îl luase de la paznic.

— Ar trebui să fii în siguranţă cele câteva clipe de care am nevoie ca să cercetez, însă n-ar fi mai bine să iei asta pentru orice eventualitate?

Ea dădu din cap şi vârî biciul sub braţ, luând arma cu o uşurare vizibilă. În timp ce deschise cu îndemânare pistolul să verifice dacă era în condiţie bună, remarcă:

— Este bine să ai o armă în mână după luni întregi de neajutorare.

Simţindu-se mai liniştit, contele traversă în tăcere pasajul până la draperii. Le feri uşor şi privi înăuntru. Aşa cum ghicise, acolo era sanctuarul, cu statuile de războinici, torţele şi Discipolii îmbrăcaţi în roşu. Privirea lui căzu imediat asupra lui Mace, care se îndepărta cu

aroganţă de centrul cercului.

Dacă Mace era acolo, atunci era şi Kit. Privi în cerc şi o zări în picioare în faţa altarului, cu lama cuţitului lui Roderick Harford la sân. Deşi era îmbrăcată exact ca sora ei, arăta la fel de demnă precum Maria Antoaneta înconjurată de ţărani.

Priveliştea îi trezi o furie oarbă. Ar fi dorit să se năpustească în încăpere şi să-i desfigureze pe toţi bărbaţii de acolo. Spunându-şi că un impuls nebunesc n-ar fi putut să o salveze, îşi stăpâni furia şi cântări posibilităţile pe care le avea.

Acolo se aflau cel puţin doisprezece bărbaţi, toţi cu cuţite şi pistoale. Chiar dacă poate nu erau cu toţii la fel de răi precum Mace, nu putea să-l considere aliat pe niciunul dintre ei. În doar câteva secunde ajunse la concluzia dureroasă că orice gest de-al lui ar fi pus-o în pericol pe Kit.

După cum îi şoptea intuiţia, cu cât fata rămânea mai mult în mâinile lui Mace şi Harford, cu atât riscul era mai mare. Aşa că trebuia să acţioneze imediat. Păcat că Michael şi Jason nu erau acolo, dar nu îndrăznea să-l aştepte.

Exista o şansă, mică, însă mai bună decât nimic, să o elibereze pe Kit dacă-i aborda pur şi simplu făţiş cu pistolul în mână, dădu draperia la o parte şi păşi în lumină. Ridicând tonul ca să se facă auzit în toată încăperea, strigă:

— Harford, dă-i drumul.

Toţi se întoarseră şi îl priviră surprinşi. Privirea lui Kit o întâlni pe a lui, plină de uşurare. Spera din tot sufletul să nu-i înşele încrederea.

Revenindu-şi imediat din şoc, Mace spuse jovial:

— Ah, Lucifer. Ai venit să ni te alături. Mi-era teamă că din cauza vremii nu vei putea ajunge la timp să-ţi joci rolul. În timp ce vorbea, se îndreptă din nou spre altar.

— Gata cu prefăcătoria, îl repezi Lucien. Ăsta nu e joc, ci nebunie criminală. Dacă nu-i dai drumul, ori tu, ori fratele tău muriţi. Înaintă spre cercul de statui.

— A venit timpul să sigilăm cercul! anunţă Mace cu ochii scânteind răutăcios. Se aplecă şi trase de un levier lung care ieşea din podea lângă altar.

Statuile se treziră la viaţă.

Capitolul 38

Când Mace mişcă levierul, camera se umplu de huruitul roţilor şi de fâsâitul aburului. Imediat, războinicii mecanici se transformară într-o oaste de uriaşi antici care mişcau armele cu o putere înfiorătoare.

Gladiatorul lovea în jos cu sabia, vikingul despica aerul cu barda, cavalerul, la doar doi metri distanţă, îşi îndreptă spada spre Lucien. Dacă mecanismul n-ar fi avut nevoie de câteva clipe ca să se pună în mişcare, ar fi murit pe loc. Însă îşi dădu seama de pericol şi se feri la timp.

Mace râdea în hohote, ca şi când moartea ar fi fost o glumă măreaţă.

— Lucifer, strigă el, dintre toţi, tu ar trebui să-i apreciezi cel mai bine pe soldaţii mei care merg cu puterea aburului. N-a mai existat aşa ceva în istoria lumii!

Lucien înjură în gând şi se retrase. Maşinăria huruitoare şi căldura neobişnuită ofereau o explicaţie, căci sigur erau cazane uriaşe în apropiere, cu ţevi pe sub podea ca să pună în mişcare statuile.

Toate armele se mişcau rapid înainte şi înapoi într-un singur arc. Lamele individuale puteau fi evitate, însă cercurile cu statui fuseseră aşezate astfel încât zonele de pericol să se suprapună, unele mai slabe, altele mai puternice.

Aranjamentul bloca în întregime intrarea în cerc. Dacă ocolea sabia, intra în raza bardei într-o parte sau a iataganului în cealaltă. Era ingenios, iar Lucien îşi blestema inamicul pentru că realizase aşa ceva.

— Foarte inteligent, Mace. Însă tot pot să trag printre statui. Dă-i drumul!

— Vrei sânge, Lucifer? Dacă nu cooperezi, o să-l vezi pe al fetei. Mace ridică o mână puternică spre fratele său.

Cu o expresie de excitare răutăcioasă, Hartford trasă o linie delicată cu vârful lamei pe clavicula lui Kit. Picături roşii apărură de-a lungul tăieturii. Ea scoase un sunet disperat, pe care şi-l înăbuşi instantaneu.

Lucien simţi cum se albeşte la faţă. Stralucirea din ochii lui Mace confirma povestea Kirei; era pregătit de eliberarea explozivă a violenţei sexuale pe care o plănuise pentru noaptea aceea. Probabil fratele lui îi împărtăşeşte nebunia, căci atmosfera avea aura volatilă a pericolului pe care îl simţi de obicei înainte de o furtună. Orice provocare ar fi fost o scuză ca să-i spintece gâtul lui Kit.

— Suntem într-un punct mort, nu crezi? Vocea lui Mace avea un aer de o plăcere sinistră. Dacă vrei să rămână în viaţă, lasă pistolul.

Îngreţoşat, Lucien îşi dădu seama că nu avea de ales. Ar fi putut să tragă în Mace sau în Harford, dar nu în amândoi deodată. Dacă unul

rămânea în viaţă, asta însemna condamnarea la moarte a lui Kit, căci ambii fraţi erau capabili să o ucidă fără ezitare.

Deşi nu avea deloc încredere în Mace, probabil prezenţa atâtor martori avea să-l facă să-şi stăpânească pornirile cele mai grave. Din ceea ce spusese Kira, nu toţi erau ucigaşi. Cu trăsăturile împietrite, lăsă arma să cadă pe podea.

Atunci zări o urmă de mişcare în galeria din faţa lui. Ridică ochii fără să se clintească şi îi văzu pe Michael şi Jason intrând dintr-un pasaj lateral. Dându-şi seama dintr-o privire cum stăteau lucrurile, Michael ridică puşca şi îl ţinti pe Harford. Apoi se uită în jos către Lucien aşteptând semnalul.

Dacă trăgea Michael, Harford era mort. Însă Lucien trebuia să-şi recupereze arma şi să se ocupe el însuşi de Mace, căci Jason era mult prea departe ca să nimerească ţinta cu pistolul. Ar fi fost riscant, însă mai puţin riscant decât să o lase pe Kit în mâinile a doi nebuni.

Când începeau împuşcăturile, se putea întâmpla orice. Slavă Cerului că Kit avea inteligenţa şi curajul de a acţiona rapid. Concentrându-şi mintea cu o intensitate furioasă, Lucien încercă să-i trimită un mesaj mental să fie atentă. Ea îl privi lung, cu chipul cadaveric, însă ochii ei goi părură să transmită că pricepuse mesajul. Rugându-se ca Michael să ţintească bine, Lucien ridică privirea şi dădu uşor din cap.

Carabina mugi, zgomotul rezonând în peşteră cu o forţă ameţitoare. În acel moment, Lucien se aplecă după pistol. Roderick Harford urlă şi se răsuci de la impactul cu glonţul lui Michael, apoi se prăbuşi. Când căzu, Kit se desprinse de el înainte ca lama cuţitului să-i sfâşie gâtul.

Fără să se ridice, Lucien îl ochi pe Mace, dar în clipa de care avusese nevoie ca să ducă mâna la armă, celălalt bărbat izbuti să se adăpostească. Mace sări în spatele altarului de piatră, care îl proteja de gloanţele ambilor atacatori. În timp ce-şi reîncărca pistolul, Lucien o auzi pe Kira ţipând: *Kit!*

Preocupat numai de Kit, uitase de sora ei. Atrasă de zgomotul împuşcăturilor, Kira se năpusti în încăpere. El ridică privirea şi o văzu doar la câţiva metri distanţă, în culmea tulburării, privindu-şi sora geamănă.

Kit se apropie fixând ochii surorii sale, celălalt suflet al ei.

— Kira!

Din ceea ce ştia şi el despre legătura dintre gemeni, îşi dădu seama că, dacă fuseseră despărţite cu forţa, aveau atunci o nevoie de regăsire atât de puternică, încât aproape că devenise palpabilă. Pentru ele, restul lumii dispăruse.

Chiar şi aşa, îl luă pe nepregătite să le vadă alergând una spre alta. Kira aruncă biciul şi mantia de samur, apoi se năpusti în mijlocul războinicilor mecanici letali. Se feri de sabie, însă Lucien scoase un

ţipăt când o văzu intrând în raza toporului. Fata căzu la pământ şi se strecură pe sub el. O clipă crezu că avea să-i despice spatele, însă era suficient de slabă cât să treacă neatinsă.

Toate bune şi frumoase, însă nu avea cum să evite iataganul. Contele ridică biciul pe care îl lăsase ea să cadă, apoi lovi cu el în turcul mecanic. Cureaua se încolăci pe braţul statuii. Mecanismul cu aburi aproape că îl doborî pe Lucien, însă el rezistă. Braţul se răsuci în încheietura lui de fier cu un scârţâit metalic, încetinind suficient cât să-i permită Kirei să treacă pe lângă el.

Pe când Kira îşi continua cursa înfiorătoare, Kit trecu ferindu-se pe lângă Nunfield, care încercase să o prindă, în acelaşi timp, se chinuia să-şi desfacă legăturile. Îşi eliberă mâinile şi se duse să-şi îmbrăţişeze sora. Se strânseră cu putere, alinându-se reciproc în mijlocul acelui haos.

Nunfield ridică pistolul şi îl îndreptă spre cele două femei, cu chipul distorsionat de furie şi răutate. Lucien reîncărcă frenetic arma, rugându-se ca Nunfield să nu nimerească din prima.

Privirea lui fu atrasă de mişcarea de deasupra. Ridică ochii şi îl văzu pe Jason Travers prinzând funia care ducea de la galerie la candelabru prin intermediul unui scripete. Frânghia avea rolul de a coborî candelabrul ca să fie curăţat şi să i se schimbe lumânările, însă Jason îi găsi o utilizare nouă şi letală. Sări pe balustradă, apoi pe podeaua încăperii ca un uliu răzbunător.

Din cauza greutăţii lui, candelabrul se ridică şi se izbi de tavan. Lumânările aprinse începură să cadă peste Discipolii care urlau dedesubt. Apoi candelabrul însuşi se prăbuşi după ce Jason dădu drumul funiei, aproape lovindu-l pe Mace, care se retrăsese şi mai mult în spatele altarului. Majoritatea lumânărilor se stinseră când atinseră podeaua, lăsând caverna luminată doar de câteva torţe.

Când ateriză, Jason îşi scoase pistolul şi trase în Nunfield cu o ţintă perfectă. Chiar înainte ca acesta să se prăbuşească, americanul prinse levierul care controla statuile. Îl trase, iar mecanismele se opriră, redevenind inofensive.

În tăcerea ciudată care se lăsă, Jason strigă răguşit:

— Kira?

Ea ridică privirea şi scoase un ţipăt de uimire, cu chipul alb ca varul. Încet, nevenindu-i să creadă, se desprinse de Kit şi se îndreptă spre Jason, şoptindu-i numele. Ridică şovăind mâna să-l atingă, ca şi când nu putea crede că era adevărat. El i-o prinse şi o trase în braţele lui, cu un dor disperat pe chip. Actriţa îşi îngropă faţa în pieptul lui, cu umerii tremurând.

Lucien văzu regăsirea în timp ce se îndrepta spre centrul cercului, însă grija lui cea mai mare o constituia Mace, care încă era liber, înarmat şi mai periculos ca oricând. Cu pistolul pregătit în mână,

contele se pregăti să înconjoare altarul. După un sfert de drum, se trezi faţă în faţă cu cel pe care-l căuta.

— Îmi plăceai, Strathmore, spuse Mace cu o linişte fatalistă, ţintind arma spre inima lui. Aproape că eşti la fel de inteligent ca mine. Păcat că eşti un nenorocit de puritan mic-burghez.

Mai experimentat decât adversarul său, Lucien nu pierdu vremea cu vorbitul. Apăsă pe trăgaci şi în acelaşi timp se dădu în lateral. Pistolul său rată ţinta, spre deosebire de arma lui Mace, însă o eschivă de ultim moment îl salvă. Glonţul celuilalt trecu pe lângă urechea lui dreaptă, asurzitor, dar fără să-l atingă.

Înjurând aprig, Mace duse mâna la cuţit. Lucien încercă să-şi recapete echilibrul, însă constată că-şi scrântise din nou glezna când se ferise de lovitura precedentă. Căzu în genunchi, iar adversarul înaintă spre el, lama lui lucind înfiorător în lumina lugubră a torţelor.

O văzu cu colţul ochiului pe Kira desprinzându-se de Jason. Tânăra femeie ridică pistolul pe care i-l dăduse Lucien – unde naiba îl ţinuse în costumul acela sumar? — şi îl îndreptă spre Mace, cu o privire sălbatică.

Şi totuşi mâinile nu i se clintiră când apăsă pe trăgaci şi nimeri ţinta.

Glonţul îl nimeri pe Mace fix în piept. Scoase un ţipăt uimit, apoi căzu la podea, cu privirea spre Kira. Într-o ultimă şoaptă răguşită, bolborosi:

— Ai fost cea mai bună, stăpână. Ce păcat… Apoi închise ochii şi îşi dădu sufletul. Întreaga altercaţie sângeroasă în care muriseră trei bărbaţi avusese loc în mai puţin de două minute.

Kira se holbă în jos la Mace preţ de o clipă nesfârşită. Pe chipul ei se citeau în acelaşi timp furie şi triumful femeii care avea, în sfârşit, putere după un iad lung al neajutorării. Treptat, expresia ei se schimbă într-unu de groază. Dându-şi seama de sentimentele ei, Lucien se duse şchiopătând spre ea şi îi puse un braţ pe după umeri, într-o îmbrăţişare frăţească.

— Mulţumesc, Kira, murmură el. Eşti întocmai cum te-a descris Kit. Cu toate că nu trecuse nici o jumătate de oră de când o cunoscuse, o simţea ca pe o prietenă veche.

Privi în jur să o găsească pe Kit, când pericolul apăru din nou. Cei mai mulţi dintre Discipolii supravieţuitori se holbau la acel carnagiu, şocaţi şi nedumeriţi. Toţi, cu excepţia lordului Chiswick. În momentele de după moartea lui Mace, se repezi în spatele altarului şi scoase şi el pistolul. Privind precaut cu coada ochiului spre galeria unde se afla încă Michael, îndreptă arma spre Lucien.

— Ai înnebunit, Strathmore, se oţărî el. Crezi că o să stăm cu mâinile în sân aşteptând să fim măcelăriţi?

— Pleacă de lângă mine, Kira, spuse Lucien încet, în timp ce ea se

îndepărta de linia de foc, el îşi aruncă pistolul şi ridică puţin mâinile, pentru ca Chiswick să vadă că erau goale.

Sus, Michael începu să alerge în jurul galeriei ca să găsească o poziţie în care să nu-l mai blocheze altarul. Însă ceva din vocea lui Chiswick îi sugeră contelui că bătălia era aproape de final.

— Crezi că acesta e un masacru inutil? întrebă el.

Cu pistolul tremurându-i în mâini, Chiswick răspunse pe un ton nonşalant, dar neconvingător:

— Dumnezeule, aveam o mică orgie când tu şi prietenii tăi aţi intrat şi aţi început să trageţi în tot ce prindeţi.

Michael ajunse într-o poziţie în care Chiswick era în bătaia puştii lui, însă Lucien ridică mâna şi îi făcu semn să aştepte. Apoi îi spuse aspru lui Chiswick:

— Cumva pretinzi că nu ştii că Mace a răpit-o pe Cassie James cu două luni în urmă şi a ţinut-o captivă aici? Sau că a făcut tot posibilul să o răpească şi pe sora ei? Astea sunt lucruri perfect reale, şi chiar el se lăuda în faţa captivei lui că a răpit, brutalizat şi ucis şi alte femei în trecut.

Lui Chiswick îi pică falca. În partea cealaltă a camerei, Sir James Westley exclamă:

— Ai înţeles greşit! Fetelor pe care Mace le-a angajat pentru ritualurile de solstiţiu li s-a spus să se lupte şi să strige şi să pretindă că sunt captive. Era parte din distracţia noastră. Ştii tu, răpirea Sabinelor. Apoi adăugă tremurând: Am crezut că şi tu ai rolul tău în spectacol până când ai început să ucizi oameni.

Lucien îşi îndreptă privirea dură spre baron.

— Ai fi făcut deosebirea între o captivă adevărată şi una prefăcută?

— Vrei să spui că *nu erau…?* Pielea lui Westley căpătă o nuanţă verzuie. Am crezut că Mace a angajat-o pe Cassie James să ne distreze în seara asta. Nu ar fi fost prima actriţă care s-ar fi vândut dacă-i ofereai preţul potrivit.

Kira se retrăsese în braţele lui Kit, însă auzind afirmaţia lui Westley ridică fruntea.

— Nu numai că mi-a spus de crimele sale, dar a şi menţionat că eu şi sora mea vom fi următoarele victime, spuse ea cu amărăciune. După violul în grup, el şi acoliţii lui cei mai apropiaţi urmau să aibă o mică orgie privată care s-ar fi sfârşit cu moartea noastră.

Mărturia ei îi făcu pe Discipolii rămaşi să tremure. Privirea lui Chiswick trecu de la Harford la Mace şi apoi la Nunfield, iar şocul din ochii lui era clar autentic.

— Nu ştiam, murmură el îngrozit. Jur pe Dumnezeu că n-am ştiut.

— Poate că nu conştient, continuă Kira, cu un chip ca de piatră, însă cruzimea şi megalomania de care a dat dovadă întregul vostru grup putred au determinat comportamentul lui Mace.

Expresia lui Chiswick era cadaverică.

— Gândeşte-te la ce s-a întâmplat înainte şi îţi va fi mai uşor să crezi, spuse Lucien.

După o şovăială dureroasă, Chiswick dădu din cap.

— Mereu am ştiut că se întâmplau lucruri ciudate cu cei trei, însă am crezut că e vorba doar de excentricitate de familie între cei doi fraţi şi vărul lor. Îşi îndreptă spatele, apoi îşi lăsă arma pe podea. Cu toate că uneori îmi puneam întrebări…

Fragmente din propria lui investigaţie se puneau cap la cap în mintea lui Lucien, aproape de certitudine.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că unul dintre ei ar fi putut fi spion pentru francezi?

Chiswick păru uimit.

— E ciudat că spui asta. Odată am auzit din întâmplare, ceva care mi-a dat de gândit. Nunfield avea acces la informaţii, lui Mace îi plăcea să încurce autorităţile, iar Roderick avea întotdeauna nevoie de bani. Însă erau prietenii mei şi nu-mi venea să îi acuz. Apoi războiul s-a încheiat, iar problema nu mai merita readusă în discuţie. Nu… nu mi-a trecut prin cap că ar putea fi criminali.

Avea logică. Lucien avea de gând să-l interogheze mai târziu pe Chiswick în legătură cu dovezile de spionaj, însă intuiţia îi confirma bănuiala celuilalt: Fantoma nu era un singur om, ci trei, iar acum erau morţi cu toţii.

— Cred că aveau mult mai multe vicii, răspunse el. Nu asta aveam în plan, însă ce s-a întâmplat în noaptea asta a fost dreptate, nu măcel.

Chiswick îşi privi pistolul, apoi îl vârî în teacă.

— Nu era încărcat, să ştii. Era doar parte din costum.

Ceea ce explica de ce nu trăsese în Lucien. Şi mai era şi o dovadă că Chiswick nu făcuse parte din cercul violent al lui Mace.

Michael coborâse din galerie, vigilent, dar calm.

— S-a rezolvat totul după cum îţi doreai? întrebă el.

Lucien îşi puse mâna pe braţul lui.

— Da. Mulţumesc, Michael. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat fără talentul tău.

— Nu te gândi la asta, răspunse prietenul său zâmbind. Mereu caut o ocazie să-mi ispăşesc păcatele. Se duse să privească mai atent statuile cu războinicii.

Acum că pericolul trecuse, Lucien era secătuit atât fizic, cât şi emoţional. Îl durea umărul acolo unde îl lovise Kira, îl durea şi glezna ca naiba, iar succesiunea nebunească a evenimentelor îşi spunea cuvântul. Se întoarse din instinct spre Kit, căci simţea nevoia să o strângă în braţe.

Era cu sora ei, iar chipurile lor identice păreau o imagine privită în oglindă. Cu toate că gemenele nu se ţineau în braţe cu disperarea de

mai devreme, era clar că între ele exista o legătură de o intimitate emoţională în care nu avea loc nimeni altcineva.

— Kit, eşti bine? întrebă el şovăind. Mace ţi-a făcut ceva?

Ea îl privi cu ochi opaci şi imposibil de citit.

— Sunt bine, mulţumesc. N-a avut timp să facă nimic.

Mai gravă decât răceala cuvintelor ei era certitudinea că tânăra femeie tăiase intenţionat legăturile tăcute care se formaseră între ei. Nu-şi dăduse seama cât de puternice deveniseră ele decât atunci când dispăruseră şi lăsaseră în urmă un gol de gheaţă.

Lucrul de care se temea cel mai mult se transformase în realitate. Ea devenise centrul vieţii lui, în vreme ce pentru Kit el abia dacă mai exista. Nu mai avea nevoie de el acum că îşi regăsise sora geamănă.

Se întrebă unde avea să încapă Jason în acea ecuaţie. Probabil el nu dorea de la Kira atât de multe pe cât avea nevoie Lucien de la Kit; în cazul acela avea să fie cât se poate de fericit, căci nu ştia ce pierde. Însă Lucien voia mai mult şi avea certitudinea amară că dorinţa nu avea să-i fie satisfăcută niciodată. Dacă insista, Kit ar fi acceptat să se mărite cu el măcar din recunoştinţă. Însă din celelalte puncte de vedere importante dispăruse, căci nu fusese niciodată a lui cu adevărat.

Înjurând durerea înainte să se lase copleşit de ea, Lucien privi din nou spre Chiswick.

— Noi plecăm. Te ocupi tu de dezordinea asta? Ai jucat un rol în producerea ei, aşa că tu şi ceilalţi aveţi cel mai mult de pierdut dacă se lasă cu scandal public.

Chiswick păru uimit, apoi căzu pe gânduri.

— Dacă vom anunţa că Nunfield, Mace şi Harford au murit într-un accident de trăsură din cauza poleiului ar fi trist, însă n-ar isca vreun scandal. Îşi privi prietenii. Sunteţi de acord? se auziră murmure de uşurare. Judecând după chipul celorlalţi Discipoli, evenimentele acelei nopţi îi convinseseră pe membrii grupului să se limiteze la vicii mai convenţionale pe viitor. Că tot vorbeam de trăsuri, continuă Chiswick, a mea are roţi speciale şi merge foarte bine pe gheaţă şi prin zăpadă. Dacă vreţi, o puteţi împrumuta pentru doamne. Le privi pe Kit şi Kira. Cred că au îndurat destule pentru o singură noapte.

Lucien acceptă oferta, iar după un sfert de oră plecaseră deja. Kit nu îl privi nici măcar când o ajută să urce în trăsură. Se purta atât de rezervat, încât ar fi zis că abia făcuseră cunoştinţă.

Michael se suise pe capră, iar Lucien şi Jason veneau călare în urma lor. Lapoviţa şi ploaia rece se opriseră, iar temperatura scăzuse, transformând peisajul într-un ţinut fantastic de gheaţă.

Lucien se bucura de frigul muşcător, căci se potrivea de minune cu răceala din sufletul lui. Se gândi la noaptea de la Eton în care se hotărâse să devină Lucifer – rece, ironic, detaşat, dincolo de durere, ca

norii care plutesc pe cer. Atunci funcţionase şi avea să funcţioneze şi acum, căci avea ani de experienţă în spate.

După ce îşi închise complet durerea, descoperi un soi de pace greoaie. Deşi Kit plecase de lângă el, luând cu ea şi visurile lui, în noaptea aceea îşi găsise în sfârşit iertarea că nu reuşise să-şi salveze propria soră.

Capitolul 39

La început, Kit şi Kira nu-şi vorbiră, mulţumindu-se să se ţină de mână, în timp ce trăsura se hurduca pe drumul îngheţat. În loc să-şi caute hainele pierdute în labirintul de tuneluri, Kit rămăsese îmbrăcată în costumul acela revoltător, sub o pelerină călduroasă pe care i-o dăduse Chiswick. Obişnuita lui detaşare cinică se evaporase; ea bănuia că încerca să se revanşeze pentru incapacitatea lui de a-şi da seama cât de depravaţi erau de fapt prietenii lui Diavoli.

Îşi suprimă fără milă amintirea momentului în care Lucien o îmbrăţişase pe Kira şi îi spusese că era aşa cum o descrisese sora ei. La urma urmei, se aşteptase la aşa ceva. Dacă se lăsa în voia durerii s-ar fi dezintegrat; iar pentru asta prefera să fie singură. Acum dorea să se bucure de faptul că îşi regăsise sufletul pereche. Avea destul timp şi pentru suferinţă.

Tăcerea se sparse când Kira spuse pe un ton tremurat:

—Tocmai am ucis un om. Încă îi mai văd sângele şi chipul…

— Mare pagubă! o întrerupse Kit aspru. Dincolo de celelalte păcate ale lui, Mace tocmai era pe cale să înfigă un cuţit în Lucien. E bine să ne iertăm duşmanii, dar numai după ce sunt spânzuraţi.

Zâmbetul vag al surorii ei se şterse rapid.

—Nu m-a violat, nici măcar nu m-a sărutat. Presupun că se păstra pentru marele final. Dar să mă oblige să iau parte la jocurile lui scârboase a fost aproape la fel de rău. Mă simt neajutorată şi murdară.

— Şi totuşi ai supravieţuit şi ţi-ai păstrat şi mintea întreagă, murmură Kit. Puţine femei ar fi fost atât de puternice.

— N-aş fi reuşit fără tine. Indiferent de cât de groaznice erau lucrurile, ştiam că, într-un fel, tu eşti mereu lângă mine. Când devenea de nesuportat, căutam putere în tine. Şi mai ştiam că dacă rămâneam în viaţă suficient de mult tu mă vei găsi. Kira îşi întări strânsoarea. Şi m-ai găsit.

— Am avut ajutoare. Kit îşi privi sora, văzând profilul ei familiar conturat pe fereastră. Cu toate că din principiu nu credea în răzbunare, în acel caz o aplauda. Cu siguranţă, actul de justiţie al Kirei îi readusese o parte din ceea ce îi luase Mace.

— Şi ce ajutor impresionant, observă Kira, părând că revenise la normal. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat.

Kit îi istorisi totul, mai puţin relaţia ei cu Lucien. Era un subiect prea dureros.

Kira înjură când auzi că Jason fusese în închisoare şi fugise, dar nu o întrerupse. La sfârşit exclamă:

— Sora mea cea timidă şi cuminte a jucat în *Ţigăncuşa!*

— Şi mi-am tăiat părul şi m-am tatuat cu nenorocitul acela de

fluture ca să nu observe nimeni diferenţa, completă Kit cu înflăcărare.

— Şi cum au fost criticile? se interesă Kira chicotind.

— Criticii au spus că am fost în formă bună. Kit ridică din umeri. N-am făcut decât să mă pun în pielea ta. Publicul a văzut ceea ce aştepta de la Cassie James.

— Poate ar trebui să-mi iei locul permanent, sugeră Kira. Nu am de gând să continui să joc, însă ar fi păcat s-o retrag pe Cassie chiar când e pe culmile succesului.

— Ai de gând să renunţi la scenă? întrebă Kit uimită.

— M-am săturat. Uneori a fost minunat – nimic nu se compară cu senzaţia pe care o încerci când ştii că ai tot publicul la picioarele tale. Însă lumea teatrului e îngustă şi megalomană şi se ia prea în serios. De multe ori m-a enervat asta.

— Nici n-ai pomenit de aşa ceva.

Degetele Kirei se mişcau între cele ale surorii ei.

— Nu am vrut să recunosc că a fost o greşeală să aleg actoria. Şi nici măcar n-a fost în întregime o greşeală Am făcut ce am vrut şi acum pot să mă retrag fără regrete, în glasul ei îşi făcu loc un ton mai cald. E bine că m-am săturat, pentru că dacă aş fi continuat să joc nu ar fi fost corect faţă de Jason. Oamenii de teatru trebuie să se căsătorească doar cu alţi oameni de teatru.

— Deci ai de gând să te măriţi cu el?

— Nimic nu-mi doresc mai mult. După ce l-am cunoscut, a naibii să-i fie pielea de american încăpăţânat, nu mi-a trebuit altcineva. Presupun că şi el simte la fel, altfel n-ar fi venit după mine. Părea neliniştită. Îţi place de el, da? Ar fi cumplit dacă nu.

— Îmi place foarte mult. Mi se pare că vă potriviţi de minune.

— Are o capacitate enormă de intimitate emoţională. E un dar greu de găsit la un bărbat. Probabil din cauză că a fost crescut de mama lui; ia femeile foarte în serios. Kira chicoti. Probabil nu a spus asta, dar s-a descurcat foarte bine şi în afacerea lui de transport maritim. Îţi vine să crezi? Un bărbat Travers care ştie cum să facă bani, nu să-l cheltuiască! Tata l-ar fi considerat eretic.

— Desigur, două generaţii în America au îmbunătăţit specia, aprobă Kit. Dar de ce l-ai refuzat cu trei ani în urmă? El spune că n-ai vrut să pleci din Anglia, însă din moment ce îl iubeai atât de mult…

— Nu puteam îndura să fiu atât de departe de tine, bineînţeles. Kira îi strânse din nou mâna cu putere. Era destul de rău că eram despărţite când ne aflam amândouă în Anglia, nu puteam să las un ocean întreg între noi… Ori cât de mult l-aş fi iubit pe Jason, pur şi simplu n-aş fi putut să plec cu el.

Kit era atât de emoţionată, încât, la început, nu putu răspunde nimic.

— Aşa m-aş fi simţit şi eu, mărturisi ea într-un târziu, dar nu ştiam

că vezi lucrurile la fel. Şovăi, gândindu-se dacă ar fi trebuit să-i pună întrebarea care o chinuia de când îl cunoscuse pe Jason.

Însă Kira îşi dădu seama.

— Ce îmi ascunzi?

— De ce nu i-ai povestit despre mine? întrebă Kit, încercând să nu pară rănită. Ştia de existenţa mea, însă nu şi că eram gemene, cu atât mai puţin ce însemna asta. Ţi-era ruşine cu mine?

— Kit, nu! Cum poţi să spui aşa ceva?

— Atunci de ce ai păstrat secret?

— Nu-mi place să vorbesc despre asta, răspunse Kira greoi, după o tăcere prelungită, pentru că sună îngrozitor de meschin. Însă… mi-era teamă că te va prefera pe tine în locul meu.

Kit îşi îndreptă spatele brusc.

— Ai înnebunit? Nici un bărbat nu m-a preferat pe mine în locul tău!

— Nu e de glumă. Urăsc falsa ta modestie. Este destul de rău că gândeşti mai mult ca mine şi vorbeşti mai frumos ca mine; nu trebuie să te dai şi mai umilă ca mine.

Kit pufni în faţa acelei remarci nedrepte.

— Dacă sunt umilă, asta e pentru că am o grămadă de motive să fiu, răspunse ea, cu vocea tremurând şi gândindu-se la Lucien. Mi-am petrecut întreaga viaţă târându-mă în umbra ta. Geamăna cea tăcută. Geamăna cea ştearsă. Geamăna care nu e Kristine, care arată exact ca ea, însă care dintr-un anumit motiv nu e la fel de frumoasă. Nu m-a deranjat asta niciodată, însă nu ai dreptul să mă acuzi de ipocrizie!

Kira îşi muşcă buza.

— O, Kit, iartă-mă. Sunt cu nervii la pământ, dar nu trebuia să mă descarc tocmai pe tine.

Se îmbrăţişară din nou, aproape să plângă. Kit se gândi la copilăria lor, când se strecurau în acelaşi pat şi dormeau împreună ca pisicuţele. Era imposibil să-şi imagineze viaţa fără sora ei geamănă.

În cele din urmă, Kit se desprinse de ea.

— Ai observat vreodată că atunci când suntem despărţite avem o ceartă stupidă de câte ori ne revedem?

Kira se lăsă pe spate şi îi luă din nou mâna.

— Ai dreptate, mereu se întâmplă asta. Care crezi că e motivul?

— Pentru că ne e foarte dor una de cealaltă. După o clipă de tăcere, Kit adăugă: Tot nu-mi vine să cred că te-ai gândit că aş fi putut fi rivala ta pentru Jason. Înainte de toate, niciodată nu ţi-aş face aşa ceva, ca să nu mai zic că omul acela adoră pământul pe care calci.

— Ştiam că n-o să încerci să mi-l iei intenţionat, însă bărbaţii sunt întotdeauna fascinaţi de tine, răspunse Kira cu tristeţe. Eu sunt o fiinţă atât de frivolă! Tu eşti mai înţeleaptă, mai puternică şi ai un anumit mister feminin care-i înnebuneşte pe bărbaţi. Nu mă îndoiesc nici de

tine, nici de Jason, însă pentru că amândoi sunteţi importanţi pentru mine, n-am putut să nu-mi fac, totuşi, griji.

— Vorbim despre aceeaşi persoană? întrebă Kit nedumerită. Eu, o creatură fermecătoare şi misterioasă? Ai înnebunit, surioară! în Kendal tu erai mereu cea înconjurată de admiratori.

Kira ridică din umeri.

— Aceia erau băieţi, nu bărbaţi, şi li se părea mai simplu să discute cu o moară neferecată ca mine. Sigur, unii chiar mă plăceau, însă jumătate dintre ei stăteau pe lângă mine ca să se apropie de tine. Inteligenţa ta îi intimida pe toţi, să ştii. Mereu am fost de părere că o să-ţi impui personalitatea după ce mai creşteai şi întâlneai bărbaţi maturi şi încrezători.

— Şi Philip Burke? îi aminti Kit, simţind chiar şi atunci o uşoară strângere de inimă. Mi-am dorit cu disperare să mă observe, însă nu ştia nici că exist.

— El? A, era unul dintre *acei* oameni care nu ştiu cum să se poarte cu gemenii identici, spuse Kira dispreţuitor. Ca să nu se plictisească în Kendal, se hotărâse să se ţină după mine. Asta a şi făcut, ceea ce a însemnat că tu ai devenit invizibilă pentru el. Îmi pare rău dacă asta te-a supărat, dar, sincer, nu merita. Oamenii *aceia* nu merită.

— Şi când mă gândesc că am tânjit după el o vară întreagă fără să-mi dau seama de ceva atât de evident! oftă Kit. Mi-ai supraestimat inteligenţa.

— Nu, nu e aşa. Kira oftă şi ea. Kit, eu nu sunt la fel de puternică. Ştiam că Jane avea dreptate când a insistat să ne despărţim şi să învăţăm să trăim independent după moartea tatei. Mi-am dat toată silinţa, însă nu am reuşit să mă descurc la fel de bine ca tine. Tu ai devenit o scriitoare importantă, citită şi respectată de cei mai proeminenţi bărbaţi din regat. Mai mult, tu mereu eşti atât de calmă, de încrezătoare şi de sigură pe tine. Eu nu sunt deloc aşa.

— Însă tu ai avut un succes mult mai mare! o contrazise Kit. Ai făcut de zece ori mai mulţi bani decât mine. Tu ai fost cea care a plătit cea mai mare parte din datoriile tatei şi ai atâţia prieteni şi admiratori.

— Ca actriţă m-am descurcat bine, spuse Kira ridicând din umeri. Însă ca persoană am fost un eşec, m-am simţit neîmplinită. Mi-am dorit cu disperare să găsesc pe cineva care să mă iubească şi să aibă grijă de mine. De asta mă îngrozea ideea că mă îndrăgosteam de un american. Mi se părea de neconceput să plec din Anglia, dar să-l alung pe Jason a fost la fel de rău.

Din nou, Kit avu senzaţia că vorbea despre două persoane diferite.

— Chiar ai crezut că mă descurc minunat de una singură? O iubesc pe Jane, iar traiul cu ea a fost foarte confortabil, însă i-aş fi acceptat oferta de găzduire chiar dacă ar fi fost Caligula. Când am plecat din

Westmoreland nu puteam îndura gândul să trăiesc singură sau să mă duc printre străini. Am avut un respect enorm pentru curajul tău de a intra într-o lume cu totul nouă. Eu am petrecut patru ani ascunsă în camera mea scriind eseuri, şi cam la asta s-a redus viaţa mea.

— Iar eu aveam nevoie să fiu tot timpul ocupată, mărturisi Kira. Mă simţeam îngrozitor fără tine, însă activitatea şi noutatea mă ajutau.

Amândouă înţeleseră brusc. Se priviră prin beznă.

— Jane spunea tot timpul cât de bine îţi este pe picioarele tale, spuse Kit. Când îţi scria îţi pomenea despre succesul meu?

— Da! exclamă Kira. Presupun că voia doar să ne încurajeze, însă faptul că îi povestea uneia cât de bine îi mergea celeilalte ne-a făcut de fapt să ne simţim ca nişte ratate!

— Intenţiile ei au fost bune, însă rezultatele nu, conchise Kit pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată. Patru ani m-am învinuit pentru cât de slabă eram.

— Şi eu la fel, până l-am întâlnit pe Jason. Atunci mi-am dat seama că nu e în firea mea să fiu atât de independentă ca Jane. Acum ştiu că mă pot descurca de una singură, dar sunt mult mai fericită alături de cineva iubit.

Cuvintele surorii ei îi treziră anumite gânduri lui Kit. I se împotrivise lui Lucien din toate puterile, pe de o parte din cauza unei temeri sincere că avea s-o prefere pe Kira, însă şi din convingerea că n-ar fi trebuit să se bazeze atât de mult pe el. Experienţa îi arătase că nu era sigur să se bazeze prea mult pe bărbaţi, iar Jane îi amintea tot timpul de asta, ea însăşi descurcându-se perfect de una singură.

Însă Lucien nu era un Travers, iar Kit nu ar fi trebuit să se îndoiască de el din cauza eşecurilor tatălui ei. Şi nici n-ar fi trebuit să dea atâta atenţie felului în care o îmbrăţişase pe Kira după ce ea îl împuşcase pe Mace. Kit fusese gata să se aştepte la ce era mai rău, dar se părea că ea şi sora ei se judecaseră greşit ani întregi. Iar dacă i se întâmplase asta cu sora ei geamănă, cu siguranţă se putea înşela şi în privinţa lui Lucien.

De asemenea, venise vremea să accepte că nici ea nu era genul de persoană care să-şi înăbuşe emoţiile.

— Kira, n-am mai vorbit aşa de patru ani, spuse ea gânditoare. Îţi mulţumesc că mi-ai oferit o perspectivă nouă asupra vieţii şi dragostei.

— Că tot vorbim de dragoste, te măriţi cu Lucien Fairchild? E splendid.

— Aşa este. Cât despre căsătorie… Kit şovăi, căci nu dorea să discute despre un subiect care rămăsese nerezolvat. Asta rămâne de văzut. El crede că trebuie să ne căsătorim, însă asta în primul rând pentru că se simte vinovat pentru toate situaţiile compromiţătoare în care ne-am aflat. Şi pentru că a fost vina mea, nu a lui, mi se pare stupid să se însoare cu mine de dragul reputaţiei mele.

— Asta e doar o scuză; adevărul e că a căzut şi el victimă farmecului tău fatal. După o pauză scurtă, Kira trase aer în piept surprinsă. Kit, fată vicleană ce eşti, ai rămas însărcinată?

— Poftim? strigă Kit. E imposibil!

— Oare? întrebă Kira cu interes.

Kit simţi că roşeşte atât de puternic, încât interiorul trăsurii trebuie să se fi încălzit cu câteva grade bune.

— Mă rog, nu chiar imposibil. Însă e cu siguranţă improbabil.

Kira chicoti.

— Oricum, dacă e adevărat, mă voi pregăti să devin mătuşă.

Poate că avea dreptate; era genul de lucruri pe care o geamănă le ştia despre cealaltă. Kit se gândi la posibilitatea de a purta în pântece copilul lui Lucien. Căldura îi cuprinse sufletul şi i se răspândi în tot trupul. Era o perspectivă minunată, care însă îi complica enorm situaţia.

Continuară să pălăvrăgească tot restul drumului, comparând păreri, terminându-şi propoziţiile una alteia, ştergând patru ani de înstrăinare într-un fluviu de cuvinte. Apoi Kira privi pe fereastră şi văzu conacul conturat pe cerul nocturn.

— Şi totuşi unde mergem? Nu m-am gândit să întreb.

— Pe o mică proprietate a unui prieten de-al lui Lucien. Acum casa e goală, aşa că ne-am cazat aici temporar. Câţiva dintre servitorii lui Lucien au venit să ne ajute.

— Ai adus nişte haine decente? îndată ce intrăm vreau să mă ajuţi să scot costumul ăsta înfiorător ca să-l ard.

— Am luat mai multe rochii de-ale tale, o asigură Kit. Din cele călduroase şi mai conservatoare, căci ştiam că aşa ceva vei vrea.

Kira îşi privi ţinuta.

— De fapt, lui Jason i-ar plăcea să mă vadă în asta, însă nu mai suport să am pe mine ceva din ce m-a obligat Mace să port. Că tot veni vorba, nu vrei să facem schimb de pelerine? îţi dau capa mea de samur; nu vreau să o mai văd.

În spaţiul acela îngust îşi schimbară pelerinele. Când îşi strânse pe trup blana somptuoasă, Kit remarcă:

— Din moment ce Mace nu se numără chiar printre preferaţii mei, nici eu nu vreau să-i păstrez haina. Poate ar trebui să i-o dăm lui Cleo. A fost de mare ajutor şi cred că i-ar plăcea.

— O idee bună. Cu o urmă de sfidare în voce, Kira continuă: După ce mă schimb mă duc după Jason şi-l duc târâş în cameră în noaptea asta. Avem multe de recuperat.

Kit îşi dădu seama că sora ei se aştepta să fie muştruluită. În trecut, Lady Kathryn cea decentă ar fi fost scandalizată de un asemenea comportament imoral, însă nu şi acum. Nu de când aflase câte ceva despre pasiune şi despre legătura pe care aceasta o forma între un

bărbat şi o femeie.

— Aşa este. Din moment ce amândoi aţi supravieţuit după o captivitate îngrozitoare, veţi fi mai apropiaţi ca niciodată.

— Nu m-am gândit la asta, însă ai dreptate. După o uşoară ezitare, Kira adăugă: nu trebuie să fii geloasă pe Jason. Legătura dintre noi două s-a schimbat şi a evoluat de-a lungul anilor, însă va rămâne pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Bineînţeles, Kira ştia şi înţelegea.

— Şi tu zici de mine că sunt isteaţă, răspunse Kit cu sufletul plin de dragoste. Când vine vorba de lucrurile cele mai importante din viaţă, mereu mi-ai luat-o înainte.

— Doar cu zece minute. Trăsura se opri în faţa conacului. Deja lăsând în urmă experienţa prin care trecuse, Kira continuă vesel: Acum hai şi ajută-mă să scap de veşmântul ăsta odios!

Capitolul 40

Lucien nu rămase deloc surprins să le vadă pe Kit şi pe Kira intrând în conac, apoi luând-o împreună la goană pe scări. Bănuia că în următoarele câteva zile nu avea să le poată despărţi nici cu ranga. De înţeles, având în vedere situaţia.

Preferă să se ţină deoparte, căci nu avea încredere în el când se afla aproape de Kit. Una era să accepte raţional că povestea lor se sfârşise şi alta era să înceteze s-o mai dorească. Însă, desigur, cu timpul avea să treacă şi asta.

După ce bău jumătate din paharul de coniac, se ridică şi se plimbă agitat prin camera lui. Ceilalţi doi bărbaţi se relaxau la masă, însă el nu li se alăturase. Nu avea poftă de mâncare şi nici o dispoziţie festivă. Michael se încruntase când îi primise refuzul, însă ştia că nu trebuia să comenteze. Prietenia însemna şi să ştii când să nu vorbeşti.

Deschise uşile vitrate şi ieşi pe un mic balcon. Vântul era înfiorător de rece, însă furtuna se domolise, iar luna se înălţase pe cer. Lumina ei rece se reflecta strălucitor în gheaţa care sclipea pe fiecare crenguţă şi ramură. Gheaţă peste tot, mai ales în inima lui.

Se rezemă de balustradă şi privi în noaptea de cristal, bându-şi încet coniacul. Poate că după ce-l termina avea să poată adormi.

Kit îşi ajută sora să se schimbe din costumul acela indecent într-o rochie albastră simplă. Cu părul pieptănat şi lăsat peste umeri, Kira era frumoasă, cu strălucirea aceea specială care era doar a ei. Arăta exact aşa cum trebuia să arate o femeie care merge la iubitul ei, cu sufletul în sfârşit împăcat.

Şi ea dorea să se schimbe în hainele ei, dar îndată ce sora ei părăsi camera se simţi cuprinsă de o nelinişte puternică. Ceva era foarte în neregulă cu Lucien.

Abia când încercă să ajungă la el şi fu întâmpinată de un zid îşi dădu seama că se obişnuise să îl simtă undeva în gândurile ei, aşa cum făcea şi cu sora ei. Tăcerea lui de acum era diferită de momentul în care se temuse că Kira era moartă. Era ca şi când el ar fi închis o uşă pe care o deschisese până atunci treptat pentru ea.

Îngrijorată brusc, luă pelerina şi traversă coridorul îngheţat către camera lui Lucien. Poate că era furios că plecase de una singură şi se lăsase prinsă. În momentul acela avusese voinţa unui somnambul, însă comportamentul ei complicase îngrozitor lucrurile. Dacă ea şi Lucien ar fi stat unul lângă celălalt, poate că ar fi reuşit să o salveze pe Kira fără vărsare de sânge – nu că Mace şi ceilalţi doi ar fi fost o pierdere prea mare pentru societate.

Încetini pasul când se apropie de camera lui. Dacă totuşi chiar nu o dorea pe ea? Dacă…?

Înainte să-şi piardă cumpătul, bătu apăsat la uşă. Nici un răspuns. Răsuci încet clanţa şi intră.

Lampa era aprinsă şi patul desfăcut, însă contele nu era acolo. Prin uşile vitrate deschise intra un aer rece. Privi în acea direcţie şi îl văzu pe Lucien pe balcon, cu spatele la ea.

Probabil auzise bătaia în uşă, căci spuse fără să se întoarcă:

— Michael, nu e nevoie să mă verifici. Nu am vreo durere pe care să n-o vindece un somn bun.

— Nu te simţi bine, Lucien? întrebă ea nesigură.

Umerii lui laţi deveniră rigizi. După o tăcere lungă, se întoarse şi se sprijini de balustrada balconului. Părea rece şi elegant, de parcă luptele de mai devreme îi dispăruseră din minte.

— Sunt doar epuizat, Kit. A fost o noapte agitată.

Se îndreptă spre el, strângând şi mai mult pelerina în jurul ei să se protejeze de frigul năprasnic. Atunci îşi dădu seama că era îmbrăcată exact cum fusese sora ei mai devreme. Simţind nevoia să afle dacă el chiar le putea deosebi, arboră zâmbetul Kirei şi strălucirea acesteia.

— Eşti sigur că sunt Kit?

Dându-şi seama că îl punea la încercare, răspunse ironic:

— Bineînţeles, chiar dacă încă joci rolul lui Cassie James. Privirea lui se opri asupra pelerinei. Presupun că tu şi Kira aţi schimbat pelerinele pentru că nu dorea să poarte nimic care venea de la Mace.

Era o uşurare că le putea deosebi imediat. La fel de clar era că el încă ştia cum îi funcţiona mintea. Însă expresia lui era la fel de îndepărtată şi de inabordabilă precum cea a arhanghelului căzut de la care îşi luase porecla. Comunicarea tăcută care se construise între ei dispăruse ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Preţ de o clipă simţi o certitudine bolnavă că Kira chiar îl orbise până într-acolo încât spera că Kit va dispărea tăcut din viaţa lui. Desigur, dacă i-ar fi spus că era însărcinată, s-ar fi căsătorit cu ea, fără îndoială. Însă nu dorea o asemenea căsnicie.

I se strânse inima. Nu renunţase niciodată să o caute pe Kira şi nu avea de gând să renunţe nici la Lucien decât după ce era absolut sigură că nu o dorea pe ea.

Cu mantia de samur fluturându-i în jurul gleznelor, se duse lângă el pe balcon. Casa avea formă de L, cu o grădină în unghiul dintre cele două aripi. Pentru că nu îndrăznea să-l privească direct, studie fântâna îngheţată, pe care lumina lunii o transformase într-o sculptură opalescentă.

— Am spus că după ce se termină criza voi fi fericită să-ţi ofer tot ce-ţi doreşti şi îţi pot oferi. Te-ai hotărât ce vrei?

Se lăsă o tăcere atât de profundă, încât putea auzi scârţâitul crengilor acoperite de gheaţă care se ciocneau în vânt.

— Ceea ce vreau eu e ceva ce nu mi se poate da, răspunse el într-un

târziu. Kit, nu ai vreo obligaţie faţă de mine. Sunt bucuros că te-am putut ajuta să o găseşti pe Kira. I-am găsit astfel şi pe spionii pe care îi căutam, deci suntem chit. Du-te şi fii fericită.

Era o respingere pe faţă. Ea îşi ţinu răsuflarea, aerul rece spintecându-i plămânii.

— Te-ai răzgândit în privinţa căsătoriei?

— De când a murit Linnie, am căutat în zadar cealaltă jumătate a mea, spuse el pe un ton mohorât precum noaptea aceea de iarnă. De câte ori o căutam într-o femeie, nu găseam altceva decât singurătate. Am sperat că voi găsi în tine acea intimitate emoţională după care tânjeam. Eşti geamănă, ştii cum să dăruieşti, cum să fii vulnerabilă şi cum să iubeşti fără rezervă. Doream toate astea. Îşi prinse mâinile de balustradă şi ridică privirea spre cer. Lumina lunii îi dădea o lucire aurie pe chip, făcându-l să arate irezistibil. Astrul strălucitor al dimineţii, cel mai frumos dintre oştenii lui Dumnezeu. Dar am fost un prost să cred că era posibil să am o asemenea apropiere cu altcineva, continuă el. Eu şi Elinor am fost născuţi la aceeaşi oră, din acelaşi sânge. Împreună am învăţat să ne jucăm, să vorbim, să râdem, să ne împărtăşim toate gândurile şi emoţiile. Însă chiar şi cu Linnie, legătura asta s-ar fi diminuat când creşteam. Probabil să ai fraţi gemeni e şi un blestem, nu doar o binecuvântare, căci îţi deschide pofta pentru ceva ce nu mai poţi avea vreodată. După o pauză lungă, adăugă pe un ton şoptit: Ce voiam de fapt era să retrăiesc zilele de aur ale copilăriei mele, de dinainte să aflu ce loc dureros e lumea în care trăim. Însă tu nu îmi poţi da înapoi acel timp. Nimeni nu poate, aşa cum nici eu nu aş fi putut-o înlocui pe Kira în sufletul tău dacă ar fi murit. Pentru tine ea e prima. Aşa va fi mereu. În noaptea asta mi-am dat seama că nu mă mulţumesc cu firimituri şi e mai bine să nu încerc. Atunci o privi, cu ochii de un verde palid, lucind în razele lunii. A fost o plăcere să vă cunosc, Lady Kathryn. Am învăţat multe lucruri utile despre mine însumi. Ea se înfioră; răceala acelei îndepărtări era mult mai rea decât vântul aspru. Ar trebui să intri, spuse el, văzând-o tremurând. După ce ai supravieţuit unei asemenea încercări e prostesc să rişti o pneumonie.

Înainte să apuce să răspundă, se aprinse o lumină în dormitorul din aripa perpendiculară pe secţiunea în care se aflau ei. Se vedea silueta Kirei, care se ducea la fereastră să tragă perdelele. Însă Jason veni din spate şi îi cuprinse talia. Tânăra se rezemă de el, cu capul pe umărul lui, într-o încredere totală.

Lucien văzuse şi el scena, iar mâinile i se strânseră pe balustradă. Când Kira se răsuci în braţele lui Jason şi cei doi se sărutară cu o intensitate care ardea în noapte, Lucien se întoarse şi o conduse pe Kit în cameră. Ea nu protestă; tabloul acela era prea personal ca să fie văzut de oricine altcineva, fie chiar şi soră geamănă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva, Kit. Probabil că te doare să fii exclusă. O privi din nou, verdele din ochii lui devenind mai intens. Cumva ai venit la mine pentru că te-ai simţit respinsă şi ai dorit companie cât Kira e cu iubitul ei?

— Dumnezeule mare, nu! Trase adânc aer în piept, ştiind că, pentru a trece de bariera ridicată de Lucien, trebuia să fie la fel de atentă pe cât fusese el când o construise. Aşa e, să ai fraţi gemeni îţi impune un standard foarte înalt pentru apropiere, însă cred că te înşeli când spui că doar o legătură de sânge şi o copilărie împărtăşită pot crea o intimitate adevărată. E minunat să ai fraţi gemeni, iar eu şi Kira suntem foarte apropiate. Bineînţeles, tu şi Elinor împărtăşeaţi o dragoste la fel de specială. Însă gemenii sunt fraţi, cu toate avantajele şi limitările implicate. Sper şi cred că pasiunea poate crea un alt gen de legătură, care poate fi chiar mai profundă. Lucien, şi eu vreau apropiere la fel de mult ca tine. Am presupus că nu mă voi căsători vreodată pentru că nu credeam că aş putea găsi acel tip de legătură emoţională cu un bărbat şi nu doream să mă mulţumesc cu mai puţin. Vocea i se frânse. Nu… nu mi-am imaginat niciodată că există un bărbat ca tine. În ultimele săptămâni am descoperit acea intimitate pe care femeia o găseşte doar cu un bărbat.

În ochii lui se citea o suferinţă acută. O dorea. Era sigură de asta, pentru că se citea în toate liniile trupului său. Însă intuia că deja renunţase la speranţă în favoarea liniştii negre a înfrângerii. Ca s-o primească în sufletul lui ar fi trebuit să se deschidă iar în faţa pierderii. Deoarece lăsase teama şi confuzia să intervină între ei, transformase dragostea lor într-un risc pe care nu mai era dispus să şi-l asume.

Pentru că gândurile şi temerile ridicaseră o barieră de netrecut, venise timpul să invoce puterea minunată a pasiunii. Îşi duse mâna la gât şi descheie pelerina, lăsând-o să-i alunece de pe umeri într-o cascadă de blană întunecată şi lucioasă. Pe dedesubt încă purta costumul de satin, piele şi dantelă pe care i-l dăduse Mace.

Lucien se încordă, iar tensiunea sexuală care existase întotdeauna între ei se transformă într-un foc.

— Kit, nu face asta, spuse el gâtuit. Sexul creează o iluzie de apropiere, însă dispare îndată, ca gheaţa topită de soare. Am aflat cu ani în urmă că împerecherea fără posibilitatea unei legături mai profunde e un drum sigur spre suferinţă.

— Ştii asta mai bine ca mine, însă, cu siguranţă, împlinirea fizică e o parte din ceea ce dorim amândoi.

— Dacă îţi doreşti un partener de pat, caută în altă parte, rosti el sever. Nu ai nevoie de mine.

— Greşeşti, răspunse ea tremurând. Toată viaţa mea, Kira a fost persoana esenţială. Da, le-am iubit pe mama şi pe Jane şi pe ceilalţi,

însă am putut supravieţui pierderii lor. Doar moartea Kirei m-ar fi lăsat atât de distrusă încât să nu mai pot fiu ceea ce eram înainte. Îl ţintui cu privirea. Acum, în viaţa mea există două persoane esenţiale. Am nevoie de tine la fel de mult cum am de Kira, însă altfel. Niciodată nu vei fi pe locul al doilea în sufletul meu, Lucien. E spaţiu destul pentru amândoi.

El scutură din cap, cu ochii pustii.

— Chiar dacă amândoi dorim acelaşi lucru, dorinţa nu ajunge ca să se întâmple.

— Ai dreptate, nu ajunge doar să ne dorim. Trebuie să *facem* să se întâmple. Se strădui să-şi adune toată senzualitatea pe care o învăţase când fusese Cassie James. Apoi se îndreptă spre el, fiecare pas reprezentând un adevărat exerciţiu al provocării în cizmele cu tocuri înalte. Satinul negru sclipea peste formele trupului ei, iar sânii i se mişcau în plasa de curele de piele. Putem măcar să mai încercăm o dată?

— Nu ştiu dacă o să mai îndur un eşec. O privi lung, iar pieptul îi urca şi cobora ca şi când ar fi alergat.

Ochii lui erau plini de dorinţă, însă când ea întinse mâna, el nu o acceptă. Preţ de o clipă se simţi disperată. Apoi îşi dădu seama ce lipsea. Îşi deschise inima, apoi întinse din nou mâna. De data aceea îşi oferea tăcut dragostea.

Mai târziu nu reuşi să-şi aducă aminte cine făcuse prima mişcare, însă se îmbrăţişară cu o dăruire sălbatică. Gura lui se ciocni cu putere de a ei, într-un ţipăt tăcut de dorinţă, singurătate şi speranţă. Ea îi recunoscu emoţiile chinuite, căci aveau ecou în adâncul sufletului ei. Când îl sărută la rândul ei, era un semn de rugăciune şi o făgăduinţă.

Treptat, disperarea li se mai domoli, lăsând loc focului primordial al pasiunii.

— Dumnezeule mare, Kit spuse el răguşit, în vreme ce degetele lui agile desfăceau curelele împletite, eliberându-i sânii. Nici un muritor nu-ţi poate rezista.

— Atunci… nu rezista.

Materialul se sfâşie, nasturii se rupseră, iar veşmintele căzură pe podea în timp ce ei încercau instinctiv să-şi golească trupurile şi mintea. Patul scârţâi de puterea cu care se lăsară pe saltea. Apoi carne lipită de carne, parfum de mosc şi căldură lichidă, muşchi încordaţi şi respiraţie accelerată. Pasiunea era instrumentul, iar intimitatea scopul.

Când făcuseră dragoste în trecut, ea se retrăsese de teamă să nu se piardă fără scăpare în el. De data aceea nu mai dădu înapoi. Lăsă să cadă toate barierele, fără să mai ascundă nimic din ea însăşi. Iar în acea predare completă găsi împlinirea. Kira era cealaltă jumătate din ea, însă Lucien era sufletul ei.

El se temuse de acea împreunare arzătoare la fel de mult precum

tânjise după ea, îngrozit că avea să fie doar una trupească, iar sufletul avea să-i rămână nesatisfăcut. Însă de data aceea ea era acolo, iar dragostea lui Kit îi aprindea colţurile întunecate ale minţii, blândeţea ei fiind un adevărat balsam pentru inima lui îndurerată. Ea îi cunoştea punctele tari şi slăbiciunile, temerile şi speranţele, la fel de bine cum şi el le cunoştea pe ale ei. Iar dragostea care îi unea era limpede ca lumina zilei.

Împlinirea fizică fu devastatoare, un simbol grăitor al sufletelor lor topite. Rămaseră unul în braţele altuia, fruntea ei lipită de obrazul lui, răsuflarea ei agitată mişcându-i şuviţele de păr. Contelui îi era aproape teamă să se mişte, ca nu cumva să fie vis şi să se trezească.

Însă era mai adevărată decât în orice vis când îşi lăsă capul pe spate şi observă leneş:

— Ştii că ochii tăi sunt de un auriu transparent când eşti fericit?

El zâmbi uşor, ştiind că doar Kit putea spune aşa ceva.

—Cred că sunt de un căprui obişnuit.

—Nimic la tine nu este obişnuit, rosti ea plină de convingere.

Lucien îşi trecu mâna peste forma dezgolită a spatelui ei; îi iubea forţa zveltă.

— Cu toate că m-ai bănuit de desfrâu, ani de zile am fost aproape celibatar, căci satisfacţiile împerecherii erau mult prea scurte comparativ cu singurătatea pe care o simţeam după aceea. Dar să fac dragoste cu tine e în acelaşi timp liniştitor şi sufocant. Îşi aplecă fruntea şi o sărută uşor. Acum mă simt atât de mulţumit, încât mi-e greu să cred că mai avem nevoie să comunicăm vreodată prin cuvinte. Pur şi simplu ne putem citi gândurile.

— Poate că nu *trebuie* să vorbim, însă vom vrea să o facem. Ador să vorbesc cu tine. Îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Ador să te privesc. Ador să fac dragoste cu tine. Ţi-am mai spus până acum că pur şi simplu te ador, trup şi suflet?

— Nu, însă după felul în care am făcut dragoste nu trebuie să-mi spui. Îi ridică mâna şi i-o sărută. Cred că ştii că sentimentul e reciproc.

— Da, răspunse ea mulţumită. Ştiu.

O sărută foarte uşor pe frunte.

— Noi doi ne potrivim perfect, tigrişorul meu. Amândoi preferăm să bântuim prin culise decât să fim în mijlocul scenei.

— Nu-i aşa? râse ea. Kira şi Jason sunt sociabili.

El îşi răsuci pe deget o şuviţă din părul ei.

— Proprietatea de lângă Ashdown va fi scoasă curând la vânzare. Intenţionasem să o cumpăr eu şi să lucrez pământul, apoi să închiriez casa, însă poate locul îl va interesa pe Jason. E o proprietate frumoasă şi aproape de Bristol, de unde şi-ar putea coordona afacerea de transport maritim.

— Iar eu şi Kira putem fi vecine pentru tot restul vieţii, murmură

ea. Ce gând minunat şi generos.

— Sunt complet egoist. Cu cât eşti tu mai fericită, cu atât o să fiu şi eu mai fericit.

Zâmbetul ei se stinse.

— Încă sunt uimită că mă iubeşti. Şi… cred că o să fii cam dezamăgit când mă vei vedea în contexte mai fireşti. Mult din ceea ce ai văzut a fost când mă prefăceam că eram Kira, nu eu însămi.

— Prostii, ripostă el. Nu doar restul lumii încearcă să definească gemenii identici în termeni de opoziţie; gemenii înşişi fac şi ei asta. Nu ai fi putut niciodată să-i iei locul Kirei atât de bine dacă nu ai fi avut şi tu aceleaşi calităţi, în ultimele săptămâni nu ai jucat un rol, ci ţi-ai descoperit propria natură.

— Chiar crezi asta? întrebă ea clipind din ochi.

— Ştiu asta. Îi sărută vârful nasului. Mă bucur că te retragi din rolul de Cassie James, dar sper că o să mai dansezi pentru mine. Poţi fi o ţigăncuşă delicios de ispititoare.

— Poţi avea parte de spectacole private de câte ori doreşti.

— Încă mă gândesc la ideea unei reprezentaţii speciale. Ne putem căsători înainte de Crăciun.

— Un plan excelent; cel mai frumos cadou posibil. Se întinse languros, apoi se apropie şi mai mult de el. Şi foarte practic. Kira pretinde că aş fi însărcinată. Îşi duse mâna la pântece. Este posibil ca încă o persoană să fie pe drum.

Asta îl trezi imediat din lâncezeală.

— Da? Dacă e adevărat, atunci sunt veşti minunate. Îşi sprijini capul în mână şi îi studie chipul. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am vrut să te căsătoreşti cu mine pentru că mă iubeşti, nu pentru că trebuie.

— Kit, eşti mai onorabilă decât mine, spuse el zâmbind trist. În ceea ce într-un fel foarte amuzant putem numi perioada în care ţi-am făcut curte, am avut dorinţa egoistă să te las însărcinată ca să n-ai de ales şi să îmi accepţi oferta. Îşi lăsă mâna pe abdomenul ei. Nu am un caracter prea admirabil.

— Eu da, zise ea pe tonul cel mai cuviincios de Kathryn. Am intenţia să-mi dedic tot restul vieţii ridicării tale fizice şi spirituale.

— Că tot vorbim de ridicare fizică…

Kit râse, iar el o rostogoli deasupra lui, unde decoperi că partea fizică se ridica într-adevăr. După ce se aşeză pe el cu o mişcare provocatoare a coapselor, îl întrebă cu o voce răguşită de dragoste:

—Crezi că o să avem gemeni?

Cuprins

Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Interludiu
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Interludiu
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Interludiu
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Interludiu
Capitolul 26
Capitolul 27
Interludiu
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Interludiu
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Interludiu
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40

[1] Aluzie la următorul pasaj din Macbeth, Actul II, Scena 3: „[Drink] provokes the desire, but takes away the performance", (n.red.)

[2] *Upright* - integru (n.tr.)

[3] *Macbeth,* Actul IV, Scena 1, traducere de Adolphe Stern (n.tr.)

[4] *Macbeth,* Actul V, Scena 8, traducere de Adolphe Stem (n.tr.)